

Lagrådsremiss

Mark- och miljödomstolar

Regeringen överlämnar denna remiss till Lagrådet.

Stockholm den 4 mars 2010

Andreas Carlgren

*Egon Abresparr
(Miljödepartementet)*

Lagrådsremissens huvudsakliga innehåll

Miljömålen, målen enligt plan- och bygglagen och fastighetsmålen har sinsemellan många likheter. I syfte att förenkla, samordna och effektivisera handläggningen och domstolsprövningen av dessa mål föreslås att det ska bildas fem nya domstolar. Till de nya domstolarna ska föras de mål som enligt nuvarande ordning handläggs i miljödomstol, huvuddelen av de mål enligt plan- och bygglagen som enligt nuvarande ordning handläggs i förvaltningsrätt och hos regeringen samt huvuddelen av de mål som enligt nuvarande ordning handläggs i fastighetsdomstol. De nya domstolarna ska enligt förslaget benämnas mark- och miljödomstolar. De mål som handläggs i mark- och miljödomstolarna ska enligt förslaget överklagas till den nuvarande Miljööverdomstolen. Till följd av reformen föreslås den domstolen byta namn till Mark- och miljööverdomstolen.

Enligt regeringens bedömning bör de nya mark- och miljödomstolarna vara belägna på de orter där de nuvarande miljödomstolarna ligger. Domkretsarna bör i stor utsträckning följa de nuvarande miljödomstolarnas domkretsar men bör vila på en administrativ indelningsgrund, dvs. med en indelning i län och kommun.

I lagrådsremissen föreslås också en ny lag om mark- och miljödomstolar, bl.a. med regler om forum och domstolarnas sammansättning. När det gäller handläggningen innebär förslaget att rättegångsbalkens regler som utgångspunkt ska gälla för de mål där mark- och miljödomstol utgör första instans, medan bestämmelserna i ärendelagen som utgångspunkt ska gälla i de mål som har överklagats till en mark- och miljödomstol. Därutöver föreslås regler om prejudikatbildningen för de mål som ska handläggas i mark- och miljödomstolarna.

Ändringarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2011.

Innehållsförteckning

1	Beslut.....	7
2	Lagtext.....	9
2.1	Lag om mark- och miljödomstolar.....	9
2.2	Lag om ändring i rättegångsbalken	14
2.3	Lag om ändring i jordabalken	15
2.4	Lag om ändring i miljöbalken	16
2.5	Lag om ändring i lagen (1929:405) med vissa föreskrifter angående tillämpningen här i riket av svensk-norska vattenrättskonventionen av den 11 maj 1929.....	25
2.6	Lag om ändring i ägofredslagen (1933:269)	26
2.7	Lag om ändring i lagen (1945:119) om stängselskydd för järnväg m.m.....	29
2.8	Lag om ändring i lagen (1957:390) om fiskearrenden	30
2.9	Lag om ändring i lagen (1962:627) om vissa åtgärder för utnyttjande av vattenkraft vid krig m.m.	31
2.10	Lag om upphävande av lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål	32
2.11	Lag om ändring i fastighetsbildningslagen (1970:988)....	33
2.12	Lag om ändring i väglagen (1971:948).....	38
2.13	Lag om ändring i expropriationslagen (1972:719).....	39
2.14	Lag om ändring i lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag	40
2.15	Lag om ändring i anläggningslagen (1973:1149).....	41
2.16	Lag om ändring i lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter.....	42
2.17	Lag om ändring i lagen (1976:997) om vattenförbund	43
2.18	Lag om ändring i bostadsförvaltningslagen (1977:792)....	44
2.19	Lag om ändring i lagen (1978:160) om vissa rörledningar.....	45
2.20	Lag om ändring i jordförvärvslagen (1979:230)	46
2.21	Lag om ändring i skogsvårdslagen (1979:429)	47
2.22	Lag om ändring i lagen (1980:307) om skyldighet för utländska käranden att ställa säkerhet för rättegångskostnader.....	48
2.23	Lag om ändring i lagen (1985:620) om vissa torvfyndigheter.....	50
2.24	Lag om ändring i lagen (1987:11) om exploateringssamverkan.....	51
2.25	Lag om ändring i lagen (1988:97) om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig eller krigsfara m.m.	52
2.26	Lag om ändring i lagen (1988:950) om kulturminnen	53
2.27	Lag om ändring i minerallagen (1991:45).....	54
2.28	Lag om ändring i bostadsrättslagen (1991:614)	55
2.29	Lag om ändring i ellagen (1997:857).....	56

2.30	Lag om ändring i lagen (1998:811) om införande av miljöbalken.....	57
2.31	Lag om ändring i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.....	59
2.32	Lag om ändring i lagen (1998:813) om införande av lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet	61
2.33	Lag om ändring i lagen (1999:381) om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga kemikalieolyckor.....	62
2.34	Lag om ändring i lagen (2004:875) om särskild förvaltning av vissa elektriska anläggningar.....	63
2.35	Lag om ändring i lagen (2004:1199) om handel med utsläppsätter.....	64
2.36	Lag om ändring i naturgaslagen (2005:403).....	65
2.37	Lag om ändring i lagen (2009:724) om nationella minoriteter och minoritetspråk.....	66
2.38	Lag om ändring i lagen (2009:1326) om ändring i miljöbalken.....	67
2.39	Lag om ändring i plan- och bygglagen (2010:000).....	68
2.40	Lag om ändring i lagen (2010:000) om utnämning av ordinarie domare.....	75
3	Ärendet och dess beredning.....	76
4	Behovet av en översyn.....	77
5	Den framtida överprövningen av mål och ärenden enligt plan- och bygglagen.....	78
5.1	En överprövning hos miljödomstol.....	78
5.2	En begränsad överprövning av detaljplaner och områdesbestämmelser.....	83
5.3	Samordning av prövningen mellan 11 och 13 kap. plan- och bygglagen.....	87
6	Prövningen av ansökningsmål.....	89
6.1	Prövningen av A- och vattenverksamheter.....	89
6.2	Prövningen av B-verksamheter.....	93
7	Samorganisation av miljödomstolarna och fastighetsdomstolarna	96
7.1	Nuvarande ordning.....	96
7.2	Tidigare reformer och reformförslag.....	98
7.3	En sammanslagning av fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna.....	99
7.3.1	Fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna läggs samman.....	99
7.3.2	Undantag från samorganisationen.....	102
7.3.3	Överklagande av arrendenämnds beslut.....	103
8	Nya mark- och miljödomstolar.....	104
9	Lokalisering och domkretsindelning.....	106
9.1	Gällande ordning.....	106
9.2	Överväganden och bedömningar.....	108
9.2.1	Lokalisering.....	108

9.2.2	Domkretsindelning	111
10	De processuella reglerna samlas i en ny lag	113
11	Domstolarnas sammansättningsregler	114
11.1	Nuvarande ordning	114
11.1.1	Miljödomstol	114
11.1.2	Fastighetsdomstol	115
11.1.3	Allmän förvaltningsdomstols sammansättning i mål enligt plan- och bygglagen samt regeringens prövning av planärenden	117
11.2	Överväganden och förslag	118
11.2.1	Utgångspunkter	118
11.2.2	Benämningen på domstolarnas experter	118
11.2.3	Utnämningar m.m.	120
11.2.4	De tekniska rådens och de särskilda ledamöternas kompetens	122
11.2.5	Nämndemäns medverkan	123
11.2.6	Mer flexibla sammansättningsregler	125
11.2.7	Särskilt om ensamdomarbehörighet	133
11.2.8	Förhinder för ledamot i mark- och miljödomstol	135
12	Allmänna bestämmelser	136
12.1	Forumbestämmelser	136
12.2	Överlämnande av mål mellan mark- och miljödomstolar, m.m.	139
12.3	Högre rätts prövning av mark- och miljödomstolarnas inbördes behörighet	141
12.4	Förening av mål med blandade grunder	142
12.5	Undersökning på platsen	144
12.6	Syn på stället	145
12.7	Omröstningsregler	147
12.8	Skyldighet för statliga myndigheter och kommuner att låna ut lokaler	147
13	Handläggningen i mark- och miljödomstolarna	148
13.1	Nuvarande ordning	148
13.2	Handläggningsregler för mark- och miljödomstolarna ..	151
13.2.1	Förfarandet i mål och ärenden där mark- och miljödomstol är första instans	151
13.2.2	Förfarandet i mål som överklagas till mark- och miljödomstol	155
13.2.3	Närmare om ärendelagens tillämplighet i överklagade mål	164
13.3	Prejudikatbildning	169
13.3.1	Nuvarande ordning	169
13.3.2	Överväganden och förslag	170
14	Konsekvenser	179
15	Ikraftträdande och övergångsbestämmelser	183

16	Författningskommentar	185
16.1	Allmänt om förslagen till lagändringar.....	185
16.2	Förslaget till lag om mark- och miljödomstolar	185
16.3	Förslaget till lag om ändring i rättegångsbalken.....	205
16.4	Förslaget till lag om ändring i jordabalken.....	205
16.5	Förslaget till lag om ändring i miljöbalken.....	206
16.6	Förslaget till lag om ändring i lagen (1929:405) med vissa föreskrifter angående tillämpningen här i riket av svensk-norska vattenrättskonventionen av den 11 maj 1929	213
16.7	Förslaget till lag om ändring i ägofredslagen (1933:269)	213
16.8	Förslaget till lag om ändring i lagen (1957:390) om fiskearrenden	214
16.9	Förslaget till lag om upphävande av lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål	215
16.10	Förslaget till lag om ändring i fastighetsbildningslagen (1970:988)	215
16.11	Förslaget till lag om ändring i expropriationslagen (1972:719)	219
16.12	Förslaget till lag om ändring i lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag.....	220
16.13	Förslaget till lag om ändring i lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter.....	220
16.14	Förslaget till lag om ändring i lagen (1976:997) om vattenförbund.....	221
16.15	Förslaget till lagen om ändring i skogsvårdslagen (1979:429)	221
16.16	Förslaget till lag om ändring i lagen (1980:307) om skyldighet för utländska kändanden att ställa säkerhet för rättegångskostnader	222
16.17	Förslaget till lag om ändring i lagen (1987:11) om exploateringssamverkan	223
16.18	Förslaget till lag om ändring i lagen (1988:97) om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig och krigsfara m.m.	223
16.19	Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:811) om införande av miljöbalken.....	224
16.20	Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.....	224
16.21	Förslaget till lag om ändring i lagen (1999:381) om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga kemikalieolyckor	226
16.22	Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter	226
16.23	Förslaget till lag om ändring i lagen (2009:724) om nationella minoriteter och minoritetsspråk	227
16.24	Förslaget om lag om ändring i lagen (2009:1326) om ändring i miljöbalken.....	227

16.25	Förslaget till lag om ändring i plan- och bygglagen (2010:000).....	228
16.26	Förslaget till lag om ändring i lagen (2010:000) om utnämning av ordinarie domare.....	235
Bilaga 1	Sammanfattning av Miljöprocessutredningens betänkande En ny instansordning för mål enligt plan- och bygglagen (SOU 2007:111)	236
Bilaga 2	Lagförslag från Miljöprocessutredningens betänkande En ny instansordning för mål enligt plan- och bygglagen (SOU 2007:111)	239
Bilaga 3	Sammanfattning av Miljöprocessutredningens betänkande Miljödomstolarna – domkretsar, lokalisering och handläggningsregler (SOU 2008:31)	249
Bilaga 4	Remissinstanser för Miljöprocessutredningens betänkanden En ny instansordning för mål enligt plan- och bygglagen (SOU 2007:111) och Miljödomstolarna – domkretsar, lokalisering och handläggningsregler (SOU 2008:31)	256
Bilaga 5	Sammanfattning av Miljöprocessutredningens betänkande Miljöprocessen (SOU 2009:10).....	258
Bilaga 6	Lagförslag från Miljöprocessutredningens betänkande Miljöprocessen (SOU 2009:10).....	266
Bilaga 7	Remissinstanser för Miljöprocessutredningens betänkande Miljöprocessen (SOU 2009:10).....	420
Bilaga 8	Lagförslagen i remissutkastet	421
Bilaga 9	Förteckning över remissinstanserna till remissutkastet	432

1 Beslut

Regeringen har beslutat att inhämta Lagrådets yttrande över förslag till

1. lag om mark- och miljödomstolar,
2. lag om ändring i rättegångsbalken,
3. lag om ändring i jordabalken,
4. lag om ändring i miljöbalken,
5. lag om ändring i lagen (1929:405) med vissa föreskrifter angående tillämpningen här i riket av svensk-norska vattenrättskonventionen av den 11 maj 1929,
6. lag om ändring i ägofredslagen (1933:269),
7. lag om ändring i lagen (1945:119) om stängselskydd för järnväg m.m.,
8. lag om ändring i lagen (1957:390) om fiskearrندن,
9. lag om ändring i lagen (1962:627) om vissa åtgärder för utnyttjande av vattenkraft vid krig m.m.,
10. lag om upphävande av lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål,
11. lag om ändring i fastighetsbildningslagen (1970:988),
12. lag om ändring i väglagen (1971:948),
13. lag om ändring i expropriationslagen (1972:719),
14. lag om ändring i lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag,
15. lag om ändring i anläggningslagen (1973:1149),
16. lag om ändring i lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter,
17. lag om ändring i lagen (1976:997) om vattenförbund,
18. lag om ändring i bostadsförvaltningslagen (1977:792),
19. lag om ändring i lagen (1978:160) om vissa rörledningar,
20. lag om ändring i jordförvärvslagen (1979:230),
21. lag om ändring i skogsvårdslagen (1979:429),
22. lag om ändring i lagen (1980:307) om skyldighet för utländska käranden att ställa säkerhet för rättegångskostnader,
23. lag om ändring i lagen (1985:620) om vissa torvfyndigheter,
24. lag om ändring i lagen (1987:11) om exploateringssamverkan,
25. lag om ändring i lagen (1988:97) om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig eller krigsfara m.m.,
26. lag om ändring i lagen (1988:950) om kulturminnen,
27. lag om ändring i minerallagen (1991:45),
28. lag om ändring i bostadsrättslagen (1991:614),
29. lag om ändring i ellagen (1997:857),
30. lag om ändring i lagen (1998:811) om införande av miljöbalken,
31. lag om ändring i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet,
32. lag om ändring i lagen (1998:813) om införande av lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet,
33. lag om ändring i lagen (1999:381) om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga kemikalieolyckor,

- 34. lag om ändring i lagen (2004:875) om särskilda förvaltningar av vissa elektriska anläggningar,
- 35. lag om ändring i lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter,
- 36. lag om ändring i naturgaslagen (2005:403),
- 37. lag om ändring i lagen (2009:724) om nationella minoriteter och minoritetsspråk,
- 38. lag om ändring i lagen (2009:1326) om ändring i miljöbalken,
- 39. lag om ändring i plan- och bygglagen (2010:000),
- 40. lag om ändring i lagen (2010:000) om utnämning av ordinarie domare.

2 Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

2.1 Lag om mark- och miljödomstolar

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag gäller handläggningen av mål och ärenden i mark- och miljödomstol och Mark- och miljööverdomstolen samt sådan handläggning i Högsta domstolen som följer av bestämmelser i denna lag.

Regeringen meddelar föreskrifter om vilka tingsrätter som ska vara mark- och miljödomstolar samt om mark- och miljödomstolarnas domsområden.

Mark- och miljööverdomstol är Svea hovrätt.

2 § En mark- och miljödomstols domar och beslut får överklagas till Mark- och miljööverdomstolen, om inte annat är föreskrivet.

Mark- och miljööverdomstolens domar och beslut får överklagas till Högsta domstolen, om inte annat är föreskrivet.

3 § En mark- och miljödomstol handlägger mål och ärenden enligt det som föreskrivs i miljöbalken, fastighetsbildningslagen (1970:988), plan- och bygglagen (2010:000) och annan lag.

Ett mål eller ärende vid en mark- och miljödomstol inleds genom

1. en ansökan om stämning eller en annan ansökan till mark- och miljödomstolen, eller
2. att en förvaltningsmyndighets eller en kommuns beslut överklagas till mark- och miljödomstolen.

2 kap. Domstolarna och deras sammansättning

1 § I mark- och miljödomstol och Mark- och miljööverdomstolen ska det finnas lagfarna domare och tekniska råd.

I mark- och miljödomstolen dömer också särskilda ledamöter.

2 § Ett tekniskt råd ska ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av sådana sakfrågor som domstolen prövar.

En särskild ledamot ska ha erfarenhet av sådana sakfrågor som faller inom Naturvårdsverkets, Boverkets eller Lantmäteriets verksamhetsområde eller av industriell, kommunal eller areell verksamhet.

3 § I lagen (2010:000) om utnämning av ordinarie domare finns bestämmelser om utnämning av tekniska råd.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer anställer vikarie för tekniska råd samt förordnar de särskilda ledamöterna i mark- och miljödomstol.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer utser vilka av de lagfarna domarna i tingsrätt respektive Svea hovrätt som ska tjänst-

göra i mark- och miljödomstol respektive Mark- och miljööverdomstolen.

4 § I mål där mark- och miljödomstolen är första instans ska rätten vid huvudförhandling bestå av en lagfaren domare, som är rättens ordförande, ett tekniskt råd och två särskilda ledamöter. En av de särskilda ledamöterna ska ha erfarenhet av sådana sakfrågor som faller inom Naturvårdsverkets, Boverkets eller Lantmäteriets verksamhetsområde. Den andra särskilda ledamoten bör ha erfarenhet av industriell, kommunal eller areell verksamhet. I stället för en av de särskilda ledamöterna får ytterligare en lagfaren domare eller ett tekniskt råd ingå i rätten, om målets beskaffenhet föranleder det.

Första stycket gäller också när ett mål eller ärende avgörs i sak utan huvudförhandling eller sammanträde, om inte rätten finner att det är tillräckligt med ordföranden och ett tekniskt råd och parterna samtycker till det eller målet eller ärendet är av enkel beskaffenhet.

Utöver vad som sägs i första stycket får ytterligare en eller två ledamöter ingå i rätten. Utökas rätten med två ledamöter ska en av dessa ledamöter vara lagfaren domare.

5 § I mål och ärenden där mark- och miljödomstolen är första instans får rätten vid annan handläggning än som avses i 4 § bestå av en lagfaren domare. Detsamma gäller vid huvudförhandling i fall som avses i 1 kap. 3 a § andra och tredje styckena rättegångsbalken. Om det finns skäl för det får rättens sammansättning utökas med en lagfaren ledamot eller ett tekniskt råd.

Det som föreskrivs i första stycket första meningen gäller också i mål om utdömning av vite på särskild talan av myndighet.

6 § I mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen ska, om inte annat följer av andra eller tredje stycket eller 7 §, rätten vid avgörande i sak bestå av en lagfaren domare, som är rättens ordförande, och ett tekniskt råd.

I stället för det tekniska rådet får ytterligare en lagfaren domare ingå i rätten, om målets beskaffenhet föranleder det. Om målets svårighetsgrad eller omfattning föranleder det, får rätten ha den sammansättning som gäller vid huvudförhandling enligt 4 §.

Vid avgörande i sak av en tillståndsfråga enligt miljöbalken ska rätten ha den sammansättning som gäller vid huvudförhandling enligt 4 §, om målet inte är av enkel beskaffenhet.

7 § I mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen får rätten vid annan handläggning än som avses i 6 § bestå av en lagfaren domare. Detsamma gäller vid avgörande i sak av sådana mål som är av enkel beskaffenhet, utom i de fall som avses i 6 § tredje stycket.

8 § Om det i rätten ska ingå andra än lagfarna domare, bestämmer rättens ordförande med hänsyn till de frågor som prövas i målet och med iakttagande av vad som föreskrivs i 4 § första stycket om de särskilda ledamöterna vilka som ska ingå i rätten.

9 § Om mark- och miljödomstolen består av fler än två ledamöter och en av ledamöterna får förhinder sedan huvudförhandling eller motsvarande handläggning har påbörjats, är rätten ändå domför om en av de kvarvarande ledamöterna är lagfaren domare.

10 § I mål som har överklagats till Mark- och miljööverdomstolen ska rätten bestå av minst fyra ledamöter, av vilka minst tre ska vara lagfarna domare. Minst fyra lagfarna domare ska dock alltid delta i rätten, om tre lagfarna domare har ingått i rätten i mark- och miljödomstolen. Om en av de lagfarna domarna får förhinder sedan huvudförhandling eller annan handläggning har påbörjats, är rätten ändå domför. Fler än fem ledamöter får inte delta. Tekniskt råd ska alltid ingå i rätten, om det inte är uppenbart obehövt. En av de lagfarna domarna ska vara rättens ordförande.

Vid behandling av frågor om prövningstillstånd ska Mark- och miljööverdomstolen bestå av tre lagfarna domare. Ett tekniskt råd får dock ingå i rätten i stället för en av de lagfarna domarna.

Om det i rätten ska ingå andra än lagfarna domare bestämmer rättens ordförande med hänsyn till de frågor som prövas i målet vilka som ska ingå.

Vid avskrivning efter återkallelse får rätten bestå av en lagfaren domare.

11 § I fråga om åtgärder som avser endast beredningen av ett mål eller ärende tillämpas 1 kap. 3 e § rättegångsbalken i en mark- och miljödomstol och 2 kap. 4 § femte och sjätte styckena rättegångsbalken i Mark- och miljööverdomstolen.

3 kap. Allmänna bestämmelser

1 § Mål om utövande av miljöfarlig verksamhet, vattenverksamhet, vattenanläggningar och ersättning vid vattenverksamhet samt om utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs, har bedrivits eller kommer att bedrivs. Mål om utövande av verksamhet vid anläggningar som ingår i ett sammanhängande system för hantering, bearbetning, lagring och slutförvaring av använt kärnbränsle eller kärnavfall prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område någon av anläggningarna ligger eller är avsedd att ligga.

Mål om ersättning vid skada eller intrång enligt 28 kap. 2–5 §§ miljöbalken och vid ingripande av det allmänna enligt miljöbalken prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område skadan eller intrånget i huvudsak har inträffat eller kommer att inträffa.

Mål om ersättning för miljöskador enligt 32 kap. miljöbalken prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område den skadegörande verksamheten i huvudsak bedrivs eller har bedrivits. Den som bedriver eller avser att bedriva en verksamhet som kan medföra en sådan skada som avses i 32 kap. 3 § miljöbalken kan begära prövning av ersättningsfrågan vid den mark- och miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs eller kommer att bedrivs.

Mål som har överklagats till mark- och miljödomstol prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område förvaltningsmyndigheten eller

kommunen som först har prövat ärendet ligger, om inte annat följer av bestämmelser som avses i femte stycket.

I annan lag finns det särskilda bestämmelser om vilken mark- och miljödomstol som är behörig.

2 § En mark- och miljödomstol får för gemensam handläggning lämna över ett mål eller ärende till en annan mark- och miljödomstol, om det vid den andra mark- och miljödomstolen finns ett mål eller ärende som har nära samband med det förstnämnda målet eller ärendet och ett överlämnande kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part. En mark- och miljödomstol får också överlämna ett mål eller ärende till en annan mark- och miljödomstol, om den andra mark- och miljödomstolen tidigare har prövat ett ansökningsmål som avsåg samma verksamhet som det förstnämnda målet eller ärendet.

Överlämnande av ett mål eller ärende mellan mark- och miljödomstolar får också ske om det annars finns särskilda skäl och det kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part.

Överlämnande får inte ske om ett sådant beslut har fattats som avses i 5 kap. 2 § expropriationslagen (1972:719).

Ett mål eller ärende får inte överlämnas enligt första eller andra stycket, om den mottagande domstolen motsätter sig överlämnandet.

3 § Frågor om mark- och miljödomstolarnas inbördes behörighet får inte självant tas upp av högre rätt.

4 § Om det är lämpligt får rätten uppdra åt en eller flera ledamöter att göra en undersökning på platsen. Parterna ska ges tillfälle att vara närvarande vid en sådan undersökning. Vid undersökningen ska protokoll föras.

En undersökning som gäller en fråga av teknisk art får inte läggas till grund för dom eller beslut utan att parterna har getts tillfälle att yttra sig över undersökningen. Detta gäller dock inte om undersökningen i endast oväsentlig utsträckning avviker från vad som har framkommit tidigare i målet.

5 § Mark- och miljödomstolen ska hålla syn på stället, om det behövs.

6 § Vid omröstning ska först de lagfarna domarna säga sin mening, därefter de tekniska råden och sist de särskilda ledamöterna. I fråga om omröstning gäller i övrigt 16 kap. rättegångsbalken.

7 § Statliga myndigheter och kommuner är skyldiga att utan ersättning till domstolarna låna ut de lokaler som domstolarna behöver för sina sammanträden, förutsatt att lokalerna inte är upptagna för sina huvudsakliga ändamål. Upplåtaren har dock rätt till ersättning för de särskilda kostnader som sammanträdet medför.

4 kap. Handläggningen av mål och ärenden där mark- och miljödomstol är första instans

1 § I mål där mark- och miljödomstol är första instans tillämpas vad som är föreskrivet om tvistemål i allmän domstol, om inte annat föreskrivs i denna lag eller annan lag.

Vid handläggningen av ärenden i första instans tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden.

2 § I mål om viten tillämpas, i stället för 1 § första stycket, bestämmelserna i 5 kap. 1–4 §§.

5 kap. Handläggningen av mål som har överklagats till mark- och miljödomstol

1 § I mål som har överklagats till mark- och miljödomstol tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden, om inte annat föreskrivs i denna lag eller annan lag.

Följande bestämmelser i lagen om domstolsärenden ska inte tillämpas:

- 11 § om förvaltningsmyndighet som motpart,
- 26 § första stycket om säkerhetsåtgärder,
- 32 § om rättegångskostnadsansvar, och
- 34 och 35 §§ om omprövning.

2 § Om en enskild överklagar en förvaltningsmyndighets avgörande är den förvaltningsmyndighet som först beslutat i saken motpart till den enskilde sedan handlingarna i målet överlämnats till mark- och miljödomstolen, om inte annat är särskilt föreskrivet.

I mål om planer enligt plan- och bygglagen (2010:000) är kommunen den enskildes motpart.

Det som föreskrivs i första stycket gäller inte när det är en lantmäterimyndighets beslut som har överklagats eller när en ideell förening eller en annan juridisk person som avses i 16 kap. 13 § miljöbalken har överklagat.

3 § Vid tillämpning av 15 och 18 §§ lagen (1996:242) om domstolsärenden ska sakägare och annan mot vilken åtgärd ifrågasätts anses som motparter.

4 § Ett avgörande av saken i målet sker genom dom. Domen ska under-tecknas av de lagfarna domare som har deltagit i avgörandet.

5 § Domar och beslut av Mark- och miljööverdomstolen i mål som har överklagats till mark- och miljödomstol får inte överklagas. Mark- och miljööverdomstolen får dock tillåta att en dom eller ett beslut i annat mål än mål enligt miljöbalken överklagas till Högsta domstolen, om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2.2 Lag om ändring i rättegångsbalken

Härigenom föreskrivs att 10 kap. 10 § rättegångsbalken ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

10 kap.

10 §¹

Twist om äganderätt eller nyttjanderätt till fast egendom, om rätt till servitut eller annan särskild rätt till egendomen eller om besittning av egendomen *skall upptagas* av rätten i den ort, där fastigheten *är*. *Lag samma vare*, om tvisten rör skyldighet för ägare eller innehavare av egendomen att fullgöra något, som åligger honom i denna egenskap, eller, då nyttjanderätt eller annan särskild rätt till egendomen upplåtits, *fråga är* om vederlag för upplåtelsen, byggnads underhåll eller annat dylikt. *Vad som sägs i denna paragraf gäller dock ej arrendetvist.*

Twist med anledning av tillfällig upplåtelse av nyttjanderätt till mark eller hus eller del av hus för uppställning av fordon skall vid tillämpning av paragrafen ej anses som arrendetvist.

Ligger fastigheten under flera domstolar eller gäller tvisten flera fastigheter under skilda domstolar, *skall* tvisten *upptagas* av den rätt, under vilken huvuddelen ligger.

Twist om äganderätt eller nyttjanderätt till fast egendom, om rätt till servitut eller annan särskild rätt till egendomen eller om besittning av egendomen *ska tas upp* av rätten i den ort, där fastigheten *ligger*. *Detsamma gäller* om tvisten rör skyldighet för ägare eller innehavare av egendomen att fullgöra något som åligger honom *eller henne* i denna egenskap eller, då nyttjanderätt eller annan särskild rätt till egendomen upplåtits, *det är fråga* om vederlag för upplåtelsen, byggnads underhåll eller annat dylikt.

Ligger fastigheten under flera domstolar eller gäller tvisten flera fastigheter under skilda domstolar, *ska* tvisten *tas upp* av den rätt under vilken huvuddelen *av fastigheterna* ligger.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse 1990:1128.

2.3 Lag om ändring i jordabalken

Härigenom föreskrivs i fråga om jordabalken¹

dels att 8 kap. 32 § ska upphöra att gälla,

dels att i 13 kap. 23 och 24 §§ ordet ”fastighetsdomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form,

dels att rubriken närmast före 8 kap. 29 § ska lyda ”Förfarandet i vissa arrendetvister”,

dels att 8 kap. 31 b §§ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagna lydelse

8 kap.

31 b §²

I hovrätten får utöver lagfarna ledamöter ingå *en teknisk ledamot*, om målets beskaffenhet eller något annat särskilt skäl föranleder det.

I fråga om kvalifikationskrav för *en teknisk ledamot*, *möjlighet* för hovrätten att låta en ledamot verkställa en undersökning på platsen och i fråga om utredning som en *teknisk ledamot* verkställt *gäller 14–16 §§ lagen (1969:245) om domstolar i fastighetsmål*.

I hovrätten får utöver lagfarna ledamöter ingå *ett tekniskt råd*, om målets beskaffenhet eller något annat särskilt skäl föranleder det.

I fråga om kvalifikationskrav för *det tekniska rådet*, *möjligheten* för hovrätten att låta en ledamot verkställa en undersökning på platsen och i fråga om *den* utredning som en ledamot verkställt *tillämpas 2 kap. 2 § och 3 kap. 4 § lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar*.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2. Mål som vid ikraftträdandet handläggs i en fastighetsdomstol ska lämnas över till den tingsrätt som skulle ha varit behörig om målet hade inletts efter ikraftträdandet. Detta gäller dock inte mål där huvudförhandling har inletts före ikraftträdandet. För ett sådant mål ska äldre bestämmelser gälla. Förordnanden för dem som ingår i rätten ska därvid anses ha fortsatt giltighet såvitt avser det pågående målet.

3. Ett avgörande som meddelas av en fastighetsdomstol överklagas till hovrätt och handläggs efter överklagandet enligt äldre bestämmelser.

¹ Balken omtryckt 1971:1209.

Senaste lydelse av

8 kap. 32 § 2005:1058

13 kap. 24 § 1972:720.

² Senaste lydelse 2005:1058.

2.4 Lag om ändring i miljöbalken

Härigenom föreskrivs i fråga om miljöbalken¹

dels att 20 kap., 21 kap. 6 §, 22 kap. 13 och 18 §§ samt 23 kap. 1, 2, 4 och 8 §§ ska upphöra att gälla,

dels att i 9 kap. 8 §, 11 kap. 9 b, 17, 20 och 22 §§, 17 kap. 3 §, 19 kap. 3 §, 21 kap. 4–7 §§, 22 kap. 2–3, 6–8, 10–17, 21–25 och 26–28 §§, 23 kap. 3 och 5 §§, 24 kap. 3, 4, 7 och 13 §§, 25 kap. 3, 6, 8 och 11, 26 kap. 17 §§, 28 kap. 2–5, 10 och 11 §§, 30 kap. 7 §, 31 kap. 10, 13–15, 22, 27, 29 och 33 §§ samt rubriken till 21 och 22 kap. ordet ”miljödomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form,

dels att i 22 kap. 28 §, 23 kap. 5, 6 och 9 §§ samt rubriken till 23 kap. och rubriken närmast före 23 kap. 1 § ordet ”Miljööverdomstolen” ska bytas ut mot ”Mark- och miljööverdomstolen”,

dels att nuvarande 21 kap. 1 § ska betecknas 21 kap. 1 a §,

dels att 16 kap. 1 och 2 §§, 19 kap. 1 och 5 §§, 21 kap. 2 och 3 §§, 22 kap. 5 §, 23 kap. 7 och 9 §§, 24 kap. 1 § samt 25 kap. 2 § ska ha följande lydelse,

dels att det i balken ska införas en ny paragraf, 21 kap. 1 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

16 kap.

1 §

Regeringen, länsstyrelserna och andra förvaltningsmyndigheter, kommunerna, *miljödomstolarna*, *Miljööverdomstolen* och Högsta domstolen prövar mål och ärenden enligt denna balk eller enligt före-

Regeringen, länsstyrelserna och andra förvaltningsmyndigheter, kommunerna, *mark- och miljödomstolarna*, *Mark- och miljööverdomstolen* och Högsta domstolen prövar mål och ärenden en-

¹ Senaste lydelse av

11 kap. 9 b § 2005:571

17 kap. 3 § 2001:437

19 kap. 3 § 2005:571

20 kap. 2 § 2008:531

20 kap. 3 § 2002:175

20 kap. 3 a § 2002:175

20 kap. 5 § 2002:175

20 kap. 6 § lagrådsremiss den 25 februari 2010

Utnämning av ordinarie domare

20 kap. 8 § 2009:120

20 kap. 8 a § 2002:175

20 kap. 9 § 2002:175

20 kap. 11 § lagrådsremiss den 25 februari 2010

Utnämning av ordinarie domare

21 kap. 7 § 2001:437

22 kap. 2 a § 2002:175

22 kap. 3 § 2002:175

22 kap. 6 § 2008:1406

22 kap. 10 § 2002:175

22 kap. 25 § 2007:660

23 kap. 1 § 2005:687

23 kap. 2 § 2005:687

24 kap. 3 § 2005:571

24 kap. 7 § 2005:371

28 kap. 5 § 2007:660

28 kap. 10 § 2005:939

28 kap. 11 § 2005:939

30 kap. 7 § 2009:1322.

skrifter meddelade med stöd av balken. I fråga om prövningen av mål om straff eller förverkande enligt 29 kap. gäller dock vad som är föreskrivet om brottmål i allmänhet.

Närmare bestämmelser om vilka mål och ärenden som prövas av respektive prövningsmyndighet finns i 17 kap. 1–4 §§, 18 kap. 1–2 §§, 19 kap. 1–2 §§, 20 kap. 2 §, 23 kap. 1 § samt 23 kap. 9 §.

Beslut eller dom om återkallelse av tillstånd, dispens, godkännande och förbud mot fortsatt verksamhet samt omprövning av tillstånd eller villkor meddelas av tillståndsmyndigheten.

ligt denna balk eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken. I fråga om prövningen av mål om straff eller förverkande enligt 29 kap. gäller dock vad som är föreskrivet om brottmål i allmänhet.

Närmare bestämmelser om vilka mål och ärenden som prövas av respektive prövningsmyndighet finns i 17 kap. 1–4 §§, 18 kap. 1–2 §§, 19 kap. 1–2 §§, 21 kap. 1 § och i lagen (2010:000) om mark- och miljödombstolar.

2 §²

Tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, får lämnas för begränsad tid. Regeringen får meddela ytterligare föreskrifter om sådan tidsbegränsning.

Tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, får förenas med villkor. Vid ändring av en miljöfarlig verksamhet får tillståndet begränsas till att enbart avse ändringen (ändringstillstånd).

För verksamhet som omfattas av tillståndsplikt enligt lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter får dock inte beslutas villkor om begränsning av koldioxidutsläpp eller villkor som genom att reglera använd mängd fossilt bränsle syftar till en begränsning av koldioxidutsläpp.

Bestämmelser om vilka mål som är ansökningsmål finns i 21 kap. 1 § och bestämmelser om vad en ansökan i ett ansökningsmål *skall* innehålla finns i 22 kap. 1 §. Regeringen får meddela föreskrifter om vad en ansökan i ett ärende *skall* innehålla.

Bestämmelser om vilka mål som är ansökningsmål finns i 21 kap. 1 a § och bestämmelser om vad en ansökan i ett ansökningsmål *ska* innehålla finns i 22 kap. 1 §. Regeringen får meddela föreskrifter om vad en ansökan i ett ärende *ska* innehålla.

² Senaste lydelse 2005:571.

19 kap.

1 §³

Förvaltningsmyndigheterna och kommunerna prövar ärenden enligt vad som är föreskrivet i balken eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av balken.

Kommuners beslut i frågor som rör bildande, ändring eller upphävande av naturreservat, kulturresevat, naturminnen, biotopskyddsområden, djur- och växtskyddsområden, strandskyddsområden eller vattenskyddsområden, utom frågor om ersättning, får överklagas hos länsstyrelsen om inte annat är särskilt föreskrivet. Kommunala nämnders beslut i särskilda fall får överklagas hos länsstyrelsen, om inte annat är särskilt föreskrivet.

Länsstyrelsens och andra statliga myndigheters beslut i särskilda fall får överklagas hos *miljödomstol* enligt 20 kap. 2 § andra stycket. Detsamma gäller beslut av en annan myndighet än regeringen om att bilda, ändra eller upphäva ett biotopskyddsområde.

Länsstyrelsens och andra statliga myndigheters beslut i särskilda fall får överklagas hos *mark- och miljödomstol* enligt 21 kap. 1 § andra stycket. Detsamma gäller beslut av en annan myndighet än regeringen om att bilda, ändra eller upphäva ett biotopskyddsområde.

5 §⁴

I ärenden som prövas av länsstyrelser eller kommunala nämnder *skall* tillämpas bestämmelserna i

1. 22 kap. 1 § första stycket om ansökans form och innehåll,

2. 22 kap. 2 § om en ansökans ingivande och brister i den,

2 a. 22 kap. 2 a § om prövningar som avses i 24 kap. 3, 5 och 8 §§,

3. 22 kap. 3 § om kungörelses innehåll,

4. 22 kap. 6 § om talerätt,

5. 22 kap. 9 § om rätt att företräda fastighet,

6. 22 kap. 12 § om sakkunniga,

7. 22 kap. 13 § om undersökning på platsen,

8. 22 kap. 25 § första stycket 1-3 och 5-11 samt andra stycket sista meningen och tredje stycket om tillståndsdoms innehåll,

I ärenden som prövas av länsstyrelser eller kommunala nämnder *ska* tillämpas bestämmelserna

1. *i* 22 kap. 1 § första stycket om ansökans form och innehåll,

2. *i* 22 kap. 2 § om en ansökans ingivande och brister i den,

2 a. *i* 22 kap. 2 a § om prövningar som avses i 24 kap. 3, 5 och 8 §§,

3. *i* 22 kap. 3 § om kungörelses innehåll,

4. *i* 22 kap. 6 § om talerätt,

5. *i* 22 kap. 9 § om rätt att företräda fastighet,

6. *i* 22 kap. 12 § om sakkunniga,

7. *i* 3 kap. 4 § *lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar* om undersökning på platsen,

8. *i* 22 kap. 25 § första stycket 1-3 och 5-11 samt andra stycket sista meningen och tredje stycket om tillståndsdoms innehåll,

³ Senaste lydelse 2009:1322.

⁴ Senaste lydelse 2003:518.

9. 22 kap. 26 § om särskild dom,

10. 22 kap. 27 § första stycket, andra stycket andra meningen samt tredje stycket första meningen om uppskjutna frågor och provisoriska föreskrifter,

11. 22 kap. 28 § första stycket första meningen om verkställighetsförordnande, och

12. 23 kap. 3 § när det gäller särskild överklagan i frågor om sakkunniga som avses i 22 kap. 12 §.

I ärenden som rör deponering eller förbränning av avfall *skall* också de bestämmelser som anges i 22 kap. 25 a respektive 25 b § om en tillståndsdoms innehåll tillämpas.

9. i 22 kap. 26 § om särskild dom,

10. i 22 kap. 27 § första stycket, andra stycket andra meningen samt tredje stycket första meningen om uppskjutna frågor och provisoriska föreskrifter,

11. i 22 kap. 28 § första stycket första meningen om verkställighetsförordnande, och

12. i 23 kap. 3 § när det gäller särskild överklagan i frågor om sakkunniga som avses i 22 kap. 12 §.

I ärenden som rör deponering eller förbränning av avfall *ska* också de bestämmelser som anges i 22 kap. 25 a respektive 25 b § om en tillståndsdoms innehåll tillämpas.

21 kap.

1 §⁵

Mark- och miljödomstol prövar som första instans mål om

1. miljöfarlig verksamhet som är ansökningsmål enligt 21 kap. 1 a § första stycket,

2. vattenverksamhet och vattenanläggningar enligt 11 kap. samt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, utom verksamheter som avser markavvattning vilka ska prövas av länsstyrelsen,

3. markavvattningar som enligt lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet har överlämnats från länsstyrelsen eller anmälts av en lantmäterimyndighet,

4. ersättning för skada och intrång enligt 28 kap. 2–5 §§,

5. ersättning och inlösen vid ingripande av det allmänna enligt denna balk och vid vattenverksamhet, om inte annat har särskilt

⁵ Senaste lydelse av tidigare 20 kap. 2 § 2008:531.

föreskrivits,

6. ersättning för miljöskador och inlösen enligt 32 kap., talan om förbud eller försiktighetsmått enligt 32 kap. 12 § samt grupptalan enligt 32 kap. 13 §,

7. fördelning av solidariskt ansvar mellan flera enligt 10 kap. 6 och 7 §§ på talan av någon av de solidariskt ansvariga,

8. utdömande av vite som har förelagts med stöd av balken efter särskild ansökan av den myndighet som har förelagt vitet eller, om vitet har förelagts i förfarandet, med tillämpning av 6 § andra stycket lagen (1985:206) om viten, och

9. fördelning av kostnader för gemensamt utnyttjande av information enligt vad som följer av artiklarna 27.6 och 30.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet, ändring av direktiv 1999/45/EG och upphävande av rådets förordning (EEG) nr 793/93 och kommissionens förordning (EG) nr 1488/94 samt rådets direktiv 76/769/EEG och kommissionens direktiv 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG och 2000/21/EG⁶.

Mark- och miljödomstol prövar, om inte annat är föreskrivet, efter överklagande enligt 19 kap. 1 § tredje stycket, länsstyrelsens och andra statliga myndigheters beslut enligt denna balk eller föreskrifter som har meddelats med stöd av balken samt enligt lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. Att mark- och miljödomstol efter överklagande prövar

⁶ EUT L 396, 30.12.2006, s. 1 (Celex 32006R1907).

Kronofogdemyndighetens beslut om handräckning framgår av 26 kap. 17 § andra stycket.

2 §⁷

Talan i mål som inte enligt 1 § är ansökningsmål väcks genom ansökan om stämning, om inte annat är särskilt föreskrivet. Beträffande vissa stämningssmål finns föreskrifter i 7 kap. lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. *Att vissa mål handläggs enligt förvaltningsprocesslagen (1971:291) framgår av 20 kap. 3 § andra stycket.*

Talan i mål som inte enligt 1 a § är ansökningsmål väcks genom ansökan om stämning, om inte annat är särskilt föreskrivet. Beträffande vissa stämningssmål finns föreskrifter i 7 kap. lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. *Mål som har överlagats till mark- och miljödomstolen handläggs enligt bestämmelserna i 5 kap. lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar.*

3 §⁸

Även i annat fall än som avses i 14 kap. 1–7 §§ rättegångsbalken får mål eller ärende enligt denna balk handläggas i en och samma rättegång, om de har samma sökande och avser samma verksamhet eller verksamheter som har samband med varandra. Om en miljödomstol prövar ett sådant mål eller ärende, får en ansökan i ett annat sådant ärende göras hos domstolen, även om ärendet annars skulle ha prövats av en förvaltningsmyndighet eller kommun. Om ett ärende som prövats av en förvaltningsmyndighet eller kommun handläggs gemensamt med ansökningsmål, gäller inte vad som sägs i 20 kap. 3 § andra stycket om tillämpningen av bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen (1971:291).

En miljödomstol får vid handläggningen av ett mål eller ärende som sägs i första stycket förbe-

Även i annat fall än som avses i 14 kap. 1–7 §§ rättegångsbalken får mål eller ärende enligt denna balk handläggas i en och samma rättegång, om de har samma sökande och avser samma verksamhet eller verksamheter som har samband med varandra. Om en mark- och miljödomstol prövar ett sådant mål eller ärende, får en ansökan i ett annat sådant ärende göras hos domstolen, även om ärendet annars skulle ha prövats av en förvaltningsmyndighet eller kommun. Om ett ärende som prövats av en förvaltningsmyndighet eller kommun handläggs gemensamt med ansökningsmål, gäller inte vad som sägs i 5 kap. 1–4 §§ lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar.

En mark- och miljödomstol får vid handläggningen av ett mål eller ärende som sägs i första

⁷ Senaste lydelse 2002:175.

⁸ Senaste lydelse 2002:175.

hålla sig prövningen av ett annat sådant ärende som handläggs vid en förvaltningsmyndighet eller en kommun.

stycket förbehålla sig prövningen av ett annat sådant ärende som handläggs vid en förvaltningsmyndighet eller en kommun.

Vad som sägs i första och andra styckena om ärenden gäller enbart sådana ärenden där myndighetens avgörande inte slutligen kan överklagas till regeringen.

22 kap.

5 §

Kungörelsen *skall* delges

Kungörelsen *ska* delges

1. styrelsen eller någon annan som förvaltar en av ansökan berörd kanal- eller slussanläggning eller annan allmän farled eller en hamn eller flottled som är allmän,

2. styrelsen för ett av ansökan berört vattenförbund samt styrelsen eller någon annan som förvaltar en berörd samfällighet enligt denna lag eller motsvarande äldre bestämmelser,

3. ägaren av en anläggning för tillgodogörande av vattenkraft, om med ansökan avses ianspråktagande av den tillgodogjorda kraften,

4. ägaren av den strömfallsfastighet från vilken andelskraft tillhandahålls, när det är fråga om en ansökan enligt 7 kap. 1 § andra stycket 3 lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, och

5. innehavaren av det tillstånd som avses med en ansökan enligt 21 kap. 1 § första stycket 6 eller 7 miljöbalken.

5. innehavaren av det tillstånd som avses med en ansökan enligt 21 kap. 1 a § första stycket 6 eller 7 miljöbalken.

23 kap.

7 §

I fråga om rättegången i *Miljööverdomstolen* gäller i ansökningsmål i övrigt 21 kap. 7 §, 22 kap. 12, 21, 23–28 §§ denna balk samt 7 kap. 5 och 7 §§ lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. *Miljööverdomstolen* får förordna att tillståndet till en verksamhet som meddelats av *miljödostolen* får tas i anspråk trots att domen inte vunnit laga kraft. För sådant förordnande gäller 22 kap. 28 § första stycket.

I fråga om rättegången i *Mark- och miljööverdomstolen* gäller i ansökningsmål i övrigt *lagen (2010:000) om mark- och miljödostolar*, 21 kap. 7 §, 22 kap. 12, 21, 23–28 §§ denna balk samt 7 kap. 5 och 7 §§ lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. *Mark- och miljööverdomstolen* får förordna att tillståndet till en verksamhet som meddelats av *mark- och miljödostolen* får tas i anspråk trots att domen inte vunnit laga kraft. För sådant förordnande gäller 22 kap. 28 § första stycket.

Miljööverdomstolens domar eller beslut får, om inte annat är föreskrivet, överklagas hos Högsta domstolen.

I fråga om rättegången i Högsta domstolen gäller bestämmelserna om rättegången i *Miljööverdomstolen* i 5 och 6 §§ och 7 § första meningen.

I fråga om rättegången i Högsta domstolen gäller bestämmelserna om rättegången i *Mark- och miljööverdomstolen* i 5 och 6 §§ och 7 § första meningen.

24 kap.

1 §⁹

Om en dom eller ett beslut som har meddelats i ett ansökningsmål enligt 21 kap. 1 § första stycket denna balk eller 7 kap. 1 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet avser tillstånd till en verksamhet enligt balken och domen eller beslutet har vunnit laga kraft, gäller tillståndet mot alla, såvitt avser frågor som har prövats i domen eller beslutet. Detsamma gäller beslut om tillstånd till miljöfarlig verksamhet som har meddelats av en länsstyrelse eller kommun med stöd av 9 kap. 8 § samt beslut om tillstånd till markavvattning som har meddelats av länsstyrelse enligt 11 kap. Avser tillståndet utförandet av en vattenanläggning, innefattar det rätt att bibehålla anläggningen. Till följd av detta kapitel, 7 kap. 20 och 22 §§, 9 kap. 5 §, 10 kap. 17 § denna balk eller 2 kap. 10 § samt 7 kap. 13–17 §§ lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, kan dock ett tillstånd begränsas eller förenas med ändrade eller nya villkor, eller återkallas och fortsatt verksamhet förbjudas. Ett sådant ingripande kan också ske genom förelägganden eller förbud enligt 10 kap.

Om en dom eller ett beslut som har meddelats i ett ansökningsmål enligt 21 kap. 1 a § första stycket denna balk eller 7 kap. 1 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet avser tillstånd till en verksamhet enligt balken och domen eller beslutet har vunnit laga kraft, gäller tillståndet mot alla, såvitt avser frågor som har prövats i domen eller beslutet. Detsamma gäller beslut om tillstånd till miljöfarlig verksamhet som har meddelats av en länsstyrelse eller kommun med stöd av 9 kap. 8 § samt beslut om tillstånd till markavvattning som har meddelats av länsstyrelse enligt 11 kap. Avser tillståndet utförandet av en vattenanläggning, innefattar det rätt att bibehålla anläggningen. Till följd av detta kapitel, 7 kap. 20 och 22 §§, 9 kap. 5 §, 10 kap. 17 § denna balk eller 2 kap. 10 § samt 7 kap. 13–17 §§ lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, kan dock ett tillstånd begränsas eller förenas med ändrade eller nya villkor, eller återkallas och fortsatt verksamhet förbjudas. Ett sådant ingripande kan också ske genom förelägganden eller förbud enligt 10 kap.

⁹ Senaste lydelse 2007:660.

14 § eller 26 kap. 9 § fjärde stycket. 14 § eller 26 kap. 9 § fjärde stycket.

Med tillstånd avses i detta kapitel även godkännande av arbeten eller åtgärder enligt 11 kap. 16 §.

En omprövningsdom eller ett omprövningsbeslut har samma verkan som en tillståndsdöm eller ett tillståndsbeslut.

25 kap.

2 §

I ansökningsmål om vattenverk-samhet, utom sådana som anges i andra stycket, och i mål som avses i 21 kap. 1 § andra stycket, *skall* sökanden svara för sina egna och motparternas kostnader vid *miljö-domstolen*. I mål som innefattar bildande av samfällighet för mark-avvattning, bevattning eller vatten-reglering svarar sökanden inte för kostnader i länsstyrelsen eller *miljödomstolen* som uppkommit för deltagare i samfälligheten. Organisation som avses i 16 kap. 13 § har inte rätt att *erhålla* ersättning för eller skyldighet att betala rättegångskostnader.

I sådana överklagade mål som avses i första stycket första me-ningen *skall* sökanden svara för sina egna kostnader i högre rätt och för de kostnader som där har uppkommit för motparterna genom att sökanden har klagat.

I ansökningsmål om vattenverk-samhet, utom sådana som anges i andra stycket, och i mål som avses i 21 kap. 1 a § andra stycket, *ska* sökanden svara för sina egna och motparternas kostnader vid *mark-och miljödomstolen*. I mål som innefattar bildande av samfällighet för markavvattning, bevattning eller vattenreglering svarar sökanden inte för kostnader i länsstyrelsen eller *mark- och miljö-domstolen* som uppkommit för deltagare i samfälligheten. *En* organisation som avses i 16 kap. 13 § har inte rätt att *få* ersättning för eller skyldighet att betala rättegångskostnader.

I sådana överklagade mål som avses i första stycket första me-ningen *ska* sökanden svara för sina egna kostnader i högre rätt och för de kostnader som där har uppkommit för motparterna genom att sökanden har klagat.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2.5 Lag om ändring i lagen (1929:405) med vissa föreskrifter angående tillämpningen här i riket av svensk-norska vattenrättskonventionen av den 11 maj 1929

Häri genom föreskrivs i fråga om lagen (1929:405) med vissa föreskrifter angående tillämpningen här i riket av svensk-norska vattenrättskonventionen av den 11 maj 1929¹

dels att i 1, 3–5, 8–11, 14, 17 och 21 §§ ordet ”miljödomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form,

dels att 12 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

12 §

När *miljödomstolen* skall yttra sig enligt 8 eller 11 § avges yttrandet av *domstolens ordförande*. Om *frågans beskaffenhet påkallar det, skall han samråda med miljørådet och de sakkunniga ledamöterna*. Erfordras särskild undersökning, får ordföranden uppdra åt *miljørådet* att med eller utan biträde av *sakkunnig* ledamot verkställa sådan.

Kostnaden för *undersökningen* och utgifter i anledning av kungörelser och dylikt betalas av statsmedel.

När *mark- och miljödomstolen* ska yttra sig enligt 8 eller 11 § *ska domstolen ha den sammansättning som anges i 2 kap. 4 § första stycket lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar*.

Kostnaden för *en undersökning enligt 3 kap. 4 § lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar* och utgifter i anledning av kungörelser och dylikt betalas av statsmedel.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Lagen omtryckt 1998:863

2.6 Lag om ändring i ägofredslagen (1933:269)

Härigenom föreskrivs i fråga om ägofredslagen (1933:269)¹

dels att i 4 kap. 29, 31, 43, 45 och 46 §§ ordet ”fastighetsdomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form,

dels att 4 kap. 24 § och 5 kap. 49 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

24 §²

Förrättningsmannen *skall*, om han finner *sådant nödigt* eller någon av sakägarna *det äskar*, vid förrättningen biträdas av två gode män, vilka av sakägarna eller, om dessa *ej åsämjas*, av förrättningsmannen utses bland dem, som *äro* valda till nämndemän i domsaga *eller i fastighetsdomstol* eller till gode män vid fastighetsbildningsförrättningar.

I fall, där syneförrättning *handlägges* utan biträde av gode män, *skall* vad i denna lag är stadgat om synemännen i tillämpliga delar gälla förrättningsmannen. *Bestämes* under förrättningens *fortgång*, att gode män *skola* tillkallas, *verkar det ej rubbning av åtgärd*, som *dessförinnan* vidtagits.

Stanna synemännen i olika meningar, *gälle* vad de flesta säga. Har var sin mening och kan *jämkning ej ske*, *gälle* förrättningsmannens.

Förrättningsmannen *ska*, om han *eller hon* finner *det nödvändigt* eller någon av sakägarna *begär det*, vid förrättningen biträdas av två gode män, vilka av sakägarna eller, om dessa inte kommer *överens*, av förrättningsmannen utses bland dem, som *är* valda till nämndemän i domsaga eller till gode män vid fastighetsbildningsförrättningar.

I *sådana* fall, där syneförrättning *handläggs* utan biträde av gode män, *ska* vad i denna lag är stadgat om synemännen i tillämpliga delar gälla förrättningsmannen. *Bestäms* under förrättningens *gång* att gode män *ska* tillkallas *påverkar detta inte* åtgärd som *vidtagits dessförinnan*.

Har synemännen olika meningar, *gäller den mening* de flesta *har*. Har *alla* var sin mening och kan *man inte enas* *gäller* förrättningsmannens.

¹ Senaste lydelse av

29 § 1971:1053

31 § 1971:1053

43 § 1977:667

45 § 1971:1053

46 § 1971:1053.

² Senaste lydelse 1971:1053.

5 kap.

49 §³

Avser försummelsen underhåll av stängsel och bättrar den försumlige *ej* ofördröjligen efter tillsägelse, *må* den, mot *vilken* stängselskyldigheten gäller och som kan av försummelsen lida men, hålla syn genom två för uppdraget lämpliga *män*, mot vilka *ej* förekommer jäv som gäller mot domare; *av* synemännen *skall* den ene vara nämndeman i domsaga *eller i fastighetsdomstol* eller god man vid fastighetsbildningsförrättningar. Har den försumlige i god tid kallats till synen och *varder* bristen vid synen vitsordad, *förelägge* honom synemännen viss tid, *ej* kortare än fem dagar, inom vilken han *skall* hava botat bristen, vid äventyr att denna *eljest må* avhjälpas av den, som påkallat synen. Denne *låte* efter utgången av sagda tid, till utrönande av huruvida vid synen befunna brister blivit avhjälpda, anställa efterbesiktning i samma ordning som om syn stadgats; dock *vare* efterbesiktning *icke* av nöden, *därest* den försumlige avlämnat skriftligt erkännande, att åtgärd för bristens avhjälpande *ej* vidtagits. Därefter *njute* den, som fordrar rättelse, utmätning hos den försumlige *ej* mindre för kostnaden för synen och för efterbesiktning, där sådan erfordrats, än även för det belopp, vartill det eftersatta arbetet av synemännen uppskattats, samt *vare pliktig* att därefter ofördröjligen ombesörja arbetets utförande. Nöjes *ej* den andre däråt, *instämme sitt* klander till *fastighetsdomstolen* inom en månad efter utmätningen *eller vare sin talan kvitt*.

Avser försummelsen underhåll av stängsel och bättrar den försumlige *inte* ofördröjligen efter tillsägelse, *får* den *som* stängselskyldigheten gäller mot och som kan av försummelsen lida men, hålla syn genom två för uppdraget lämpliga *personer*, mot vilka *inte* förekommer jäv som gäller mot domare. *Av* synemännen *ska* den ene vara nämndeman i domsaga eller god man vid fastighetsbildningsförrättningar. Har den försumlige i god tid kallats till synen och *blir bristen* vid synen vitsordad, *förelägger* honom synemännen viss tid, *inte* kortare än fem dagar, inom vilken han *ska ha* botat bristen, vid äventyr att denna *annars får* avhjälpas av den, som påkallat synen. Denne *får* efter utgången av sagda tid, till utrönande av huruvida vid synen befunna brister blivit avhjälpda, *låta* anställa efterbesiktning i samma ordning som om syn stadgats; dock *är* efterbesiktning *inte* av nöden, *om* den försumlige avlämnat skriftligt erkännande, att åtgärd för bristens avhjälpande *inte* vidtagits. Därefter *har* den, som fordrar rättelse, *rätt till* utmätning hos den försumlige *inte* mindre för kostnaden för synen och för efterbesiktning, där sådan erfordrats, än även för det belopp, vartill det eftersatta arbetet av synemännen uppskattats, samt *är skyldig* att därefter ofördröjligen ombesörja arbetets utförande. Nöjes *inte* den andre däråt, *får han eller hon väcka talan om* klander *hos mark- och miljödomstolen* inom en månad efter utmätningen. *Försitts denna tid, är rätten till*

³ Senaste lydelse 1971:1053.

Den som fordrar rättelse *äge* ock, därest bristen *ej* ofördröjligen efter tillsägelse *avhjälpes*, själv bota denna och *njute* sedan av den försumlige betalning för vad arbetet visas skäligen hava kostat.

Vad här ovan är stadgat om stängsels underhåll *äge* motsvarande tillämpning, där någon brister i underhåll av hägnad kring betesmark, som upplåtits enligt denna lag.

*tal*an förlorad.

Den som fordrar rättelse *har* också, om bristen *inte* ofördröjligen efter tillsägelse *avhjälps*, rätt att själv bota denna och sedan av den försumlige *få* betalning för vad arbetet visas skäligen har kostat.

Vad här ovan är stadgat om stängsels underhåll *har* motsvarande tillämpning, där någon brister i underhåll av hägnad kring betesmark, som upplåtits enligt denna lag.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2.7 Lag om ändring i lagen (1945:119) om stängselskydd för järnväg m.m.

Härigenom föreskrivs att i 4 § lagen (1945:119) om stängselskydd för järnväg m.m.¹ ordet ”fastighetsdomstolen” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstolen”.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av 4 § 1971:1054.

2.8 Lag om ändring i lagen (1957:390) om fiskearrenden

Härigenom föreskrivs att 17 § lagen (1957:390) om fiskearrenden¹ ska upphöra att gälla.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av 17 § 2005:1060.

2.9 Lag om ändring i lagen (1962:627) om vissa åtgärder för utnyttjande av vattenkraft vid krig m.m.

Härigenom föreskrivs att i 2, 4, 9–12 och 16–19 §§ lagen (1962:627) om vissa åtgärder för utnyttjande av vattenkraft vid krig m.m.¹ ordet ”miljödomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av

2 § 1998:864	12 § 1998:864
4 § 1998:864	16 § 1998:864
9 § 1998:864	17 § 1998:864
10 § 1998:864	18 § 1998:864
11 § 1998:864	19 § 1998:864.

2.10 Lag om upphävande av lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål

Härigenom föreskrivs att lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål ska upphöra att gälla vid utgången av 2010.

1. Mål och ärenden som vid ikraftträdandet handläggs i en fastighetsdomstol ska, om inte annat följer av övergångsbestämmelserna till upphävandet av 8 kap. 32 § jordabalken, lämnas över till den mark- och miljödomstol som skulle ha varit behörig om målet eller ärendet hade inletts efter ikraftträdandet. Detta gäller dock inte mål där huvudförhandling har inletts före ikraftträdandet. För ett sådant mål ska äldre bestämmelser gälla. Förordnanden för dem som ingår i rätten ska därvid anses ha fortsatt giltighet såvitt avser det pågående målet.

2. Ett avgörande som meddelas av en fastighetsdomstol överklagas till hovrätt och handläggs efter överklagandet enligt äldre bestämmelser.

2.11 Lag om ändring i fastighetsbildningslagen (1970:988)

Härigenom föreskrivs i fråga om fastighetsbildningslagen (1970:988)¹

dels att i 4 kap. 39 §, 9 kap. 5 §, 15 kap. 1 och 10 §§, 16 kap. 9 och 12 §§, 17 kap. 2 § samt rubriken till 15 och 16 kap. ordet ”fastighetsdomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form,

dels att i rubriken till 17 kap. ordet ”hovrätt” ska bytas ut mot ”Mark- och miljööverdomstolen”,

dels att 16 kap. 1, 3, 4, 6 och 7 §§, 17 kap. 1 § samt 18 kap. 1 § ska upphöra att gälla,

dels att 16 kap. 5, 8, 10, 13, 14 och 15 §§, 17 kap. 3 § samt 18 kap. 2 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

16 kap.

5 §²

Till huvudförhandlingen skall sakägarna kallas. Om en sakägares närvaro uppenbarligen är utan betydelse för hans eller hennes rätt och även i övrigt saknar betydelse för målets avgörande, behöver sakägaren dock inte kallas.

Har talan fullföljts av en företrädare för ett allmänt intresse, skall denne kallas till *förhandlingen*. När en sakägares överklagande rör ett allmänt intresse, kallas länsstyrelsen eller, om målet avser sådan fastighetsbildning som anges i 15 kap. 8 § andra stycket, en sådan nämnd som avses i 4 kap. 15 § tredje stycket.

I målet ska sammanträde hållas. Om en sakägares närvaro uppenbarligen är utan betydelse för hans eller hennes rätt och även i övrigt saknar betydelse för målets avgörande, behöver sakägaren inte kallas till sammanträdet.

Har talan fullföljts av en företrädare för ett allmänt intresse, ska denne kallas till *sammanträdet*. När en sakägares överklagande rör ett allmänt intresse, kallas länsstyrelsen eller, om målet avser sådan fastighetsbildning som anges i 15 kap. 8 § andra stycket, en sådan nämnd som avses i 4 kap. 15 § tredje stycket.

¹ Lagen omtryckt 1992:1212.

Senaste lydelse av

4 kap. 39 § 1995:1394

9 kap. 5 § 1995:1394

15 kap. 1 § 2003:628

15 kap. 10 § 2009:562

16 kap. 1 § 1995:1394

16 kap. 3 § 2004:393

16 kap. 9 § 1995:1394

16 kap. 12 § 1995:1394.

² Senaste lydelse 2004:393.

En företrädare för eller tjänsteman vid en myndighet vars verksamhet berörs av målet kan kallas för att lämna upplysningar. För detta ändamål kan även förrättningslantmätaren kallas.

Kallelser *skall* delges.

Kallelser *ska* delges.

8 §

Fastighetsdomstolen får avgöra mål utan *huvudförhandling*, om *huvudförhandling* kan *antagas* sakna betydelse för prövningen samt sakägare eller företrädare för allmänt intresse *icke* begärt *sådan förhandling*. Om talan fullföljts enligt 15 kap. 2, 4 eller 10 § eller om *domstolen* *finner* uppenbart att talan är ogrundad, får målet alltid avgöras utan *huvudförhandling*.

För prövning som *ej* avser själva saken *fordras icke huvudförhandling*.

Har domstolen beslutat att mål *skall* avgöras utan *huvudförhandling* och är det *ej* uppenbart att sakägare eller företrädare för allmänt intresse redan slutfört sin talan, *skall tillfälle därtill lämnas honom*.

Mark- och miljödomstolen får avgöra mål utan att *hålla sammanträde*, om *sammanträde* kan *antas* sakna betydelse för prövningen samt sakägare eller företrädare för allmänt intresse *inte har* begärt *sådant sammanträde*. Om talan *har* fullföljts enligt 15 kap. 2, 4 eller 10 § eller om *det är* uppenbart att talan är ogrundad, får målet alltid avgöras utan att *sammanträde hålls*.

För prövning som *inte* avser själva saken *behöver sammanträde inte hållas*.

Har domstolen beslutat att *ett* mål *ska* avgöras utan att *sammanträde hålls* och är det *inte* uppenbart att sakägare eller företrädare för allmänt intresse redan *har* slutfört sin talan, *ska de ges tillfälle att göra det*.

10 §

Fastighetsdomstolens avgörande av saken sker genom utslag. Detta skall grundas på vad som förekommit vid syn eller annan förhandling och vad handlingarna innehåller i övrigt.

Bestämmelserna i rättegångsbalken om avfattning av dom i tvistemål och om meddelande av sådan dom äger motsvarande tillämpning på utslag i fastighetsbildningsmål.

Skall i ett mål flera frågor avgöras och kan de särskiljas, får utslag ges beträffande någon av frågorna, fastän handläggningen av de övriga ej avslutats.

Ska i ett mål flera frågor avgöras och kan de särskiljas, får dom ges beträffande någon av frågorna, trots att handläggningen av de övriga inte har avslutats.

13 §

Den som med stöd av 5 § tredje stycket eller 7 § kallats för att lämna upplysningar har rätt till ersättning för sin inställelse enligt särskilda bestämmelser. Sakägare får *ej* åläggas att betala kostnad som *föranledes härav*.

Den som med stöd av 5 § tredje stycket *har* kallats för att lämna upplysningar har rätt till ersättning för sin inställelse enligt särskilda bestämmelser. Sakägare får *inte* åläggas att betala *sådan* kostnad *för inställelse*.

14 §

Fastighetsdomstolen kan, efter vad som är skäligt med hänsyn till omständigheterna, besluta att sakägare som förlorar målet *skall* ersätta annan sakägare dennes rättegångskostnad.

Mark- och miljödomstolen får, efter vad som är skäligt med hänsyn till omständigheterna, besluta att sakägare som förlorar målet *ska* ersätta annan sakägare dennes rättegångskostnad. *I övrigt ska 18 kap. rättegångsbalken tillämpas i fråga om rättegångskostnaderna*.

I mål om inlösenersättning *skall* dock sakägare som avstår mark eller särskild rättighet få gottgörelse för sin kostnad oberoende av utgången i målet. Detsamma *skall* gälla i mål om ersättning för marköverföring eller reglering av rättighet som avses i 5 kap. 10 a § andra stycket.

I mål om inlösenersättning *ska* dock sakägare som avstår mark eller särskild rättighet få gottgörelse för sin kostnad oberoende av utgången i målet. Detsamma *ska* gälla i mål om ersättning för marköverföring eller reglering av rättighet som avses i 5 kap. 10 a § andra stycket.

Första och andra styckena gäller inte, om annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken. Ogillas i mål enligt andra stycket talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas 15 kap. 6 § *plan- och bygglagen (1987:10)*.

Första och andra styckena gäller inte, om annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken. Ogillas i mål enligt andra stycket talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas 15 kap. 7 § *plan- och bygglagen (2010:000)*.

Vinner sakägare mål mot företrädare för allmänt intresse, kan domstolen tillerkänna *honom* ersättning för rättegångskostnad, om synnerliga skäl *föreligger*. Sådan ersättning *skall utges* av *statsverket* eller, om endast kommunen företräder det allmänna intresset, av kommunen.

Vinner *en* sakägare *ett* mål mot företrädare för allmänt intresse, kan domstolen tillerkänna *sakägaren* ersättning för rättegångskostnad, om *det finns* synnerliga skäl. Sådan ersättning *ska betalas* av *staten* eller, om endast kommunen företräder det allmänna intresset, av kommunen.

Skall i annat fall än som avses i 13 § kostnad för bevisning eller särskild åtgärd enligt rättsens beslut *utgå* av allmänna medel, kan dom-

Ska i annat fall än som avses i 13 § kostnad för bevisning eller särskild åtgärd enligt rättsens beslut *betalas* av allmänna medel, kan

stolen när det är skäligt *förordna* att kostnaden *skall* stanna på *statsverket*.

domstolen när det är skäligt *besluta* att kostnaden *ska* stanna på *staten*.

15 §³

Sedan en *fastighetsdomstols utslag* eller slutliga beslut i fastighetsbildningsmål vunnit laga kraft, *skall* förrättningsakten och en kopia av *utslaget* eller beslutet sändas till lantmäterimyndigheten. Om avgörandet överklagas i viss del och om det med anledning av domstolens avgörande i övrigt kan uppkomma fråga om registrering, *skall* handlingarna sändas till lantmäterimyndigheten. Efter registrering *skall* myndigheten omedelbart sända tillbaka förrättningsakten till domstolen.

Sedan en *mark- och miljödomstols dom* eller slutliga beslut i fastighetsbildningsmål *har* vunnit laga kraft, *ska* förrättningsakten och en kopia av *domen* eller beslutet sändas till lantmäterimyndigheten. Om avgörandet överklagas i viss del och om det med anledning av domstolens avgörande i övrigt kan uppkomma fråga om registrering, *ska* handlingarna sändas till lantmäterimyndigheten. Efter registrering *ska* myndigheten omedelbart sända tillbaka förrättningsakten till domstolen.

17 kap.

3 §⁴

I fråga om rättegången i *hovrätten* tillämpas 16 kap. 3, 7 och 9–13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena, 14 a §, 15 § samt 16 §. Dock *skall* 16 kap. 15 § inte tillämpas när *hovrätten* återförvisar mål till *fastighetsdomstolen*.

I mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket *skall* den som har att betala ersättning för mark eller rättighet, om inte något annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken, alltid själv bära sina kostnader samt kostnad som han eller hon orsakar motparten genom att själv överklaga. Ogillas i ett sådant mål talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas dock 15 kap. 6 § *plan- och bygglagen*

I fråga om rättegången i *Mark- och miljööverdomstolen* tillämpas 16 kap. 9–13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena samt 14 a–16 §§. Dock *ska* 16 kap. 15 § inte tillämpas när *Mark- och miljööverdomstolen* återförvisar mål till *mark- och miljödomstolen*.

I mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket *ska* den som har att betala ersättning för mark eller rättighet, om inte något annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken, alltid själv bära sina kostnader samt kostnad som han eller hon orsakar motparten genom att själv överklaga. Ogillas i ett sådant mål talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas dock 15 kap. 7 § *plan- och bygglagen*

³ Senaste lydelse 1995:1394.

⁴ Senaste lydelse 2004:393.

(1987:10). I övrigt *skall* bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken tillämpas.

Bevis genom syn på stället får tas upp i *hovrätten* endast om det finns synnerliga skäl.

(2010:000). I övrigt *ska* bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken tillämpas.

Bevis genom syn på stället får tas upp i *Mark- och miljööverdomstolen* endast om det finns synnerliga skäl.

18 kap.

2 §⁵

I fråga om rättegången i Högsta domstolen tillämpas 16 kap. 3, 7, 9 och 10 §§, 11 § andra och tredje styckena, 12 och 13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena, 14 a §, 15 § samt 16 §. Dock *skall* 16 kap. 15 § inte tillämpas när Högsta domstolen återförvisar mål till lägre rätt.

Om ett överklagande till Högsta domstolen tillåts enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar, tillämpas i fråga om rättegången i Högsta domstolen 16 kap. 9 och 10 §§, 11 § andra och tredje styckena, 12 och 13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena *samt 14 a–16 §§*. Dock *ska* 16 kap. 15 § inte tillämpas när Högsta domstolen återförvisar mål till lägre rätt.

I mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket gäller bestämmelserna i 17 kap. 3 § andra stycket.

Bevis genom syn på stället får tas upp i Högsta domstolen endast om det finns synnerliga skäl.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2. För mål där huvudförhandling har inletts i fastighetsdomstol före ikraftträdandet ska äldre bestämmelser gälla. Detsamma gäller för mål i hovrätt och för mål i Högsta domstolen som har överklagats dit från hovrätt.

⁵ Senaste lydelse 2004:393.

2.12 Lag om ändring i väglagen (1971:948)

Härigenom föreskrivs att i 66, 68 och 70 §§ väglagen (1971:948)¹ ordet ”fastighetsdomstol” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol”.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av
66 § 1987:459
68 § 2005:940
70 § 2005:940.

2.13 Lag om ändring i expropriationslagen (1972:719)

Härigenom föreskrivs i fråga om expropriationslagen (1972:719)¹

dels att i 3 kap. 3 §, 5 kap. 1, 2, 6, 7, 12, 19, 22 och 27 §§, 6 kap. 11 § samt 7 kap. 1, 4, 5 och 6 §§ ordet ”fastighetsdomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form,

dels att i 5 kap. 22 § och 7 kap. 5 § ordet ”hovrättens” ska bytas ut mot ”Mark- och miljööverdomstolens”,

dels att 5 kap. 13 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

5 kap.

13 §

Undersökning enligt 9 § lagen (1969:246) om fastighetsdomstol skall verkställas, om det ej måste antagas att sådan undersökning saknar betydelse.

En undersökning enligt 3 kap. 4 § lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar ska genomföras, om det inte måste antas att sådan undersökning saknar betydelse.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av
5 kap. 2 § 1979:896
5 kap. 19 § 1979:896
6 kap. 11 § 2000: 238.

2.14 Lag om ändring i lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag¹

dels att i 12 § ordet ”fastighetsdomstol” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol”,

dels att 13 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

13 §²

Förteckning enligt 9 § och beslut om grunderna för kostnadsfördelning enligt 10 § *skall* genast överlämnas till gode mannen. *Vad nu sagts* gäller även domstols *utslag* eller slutliga beslut i mål som avses i 12 §.

Sedan lantmäterimyndighetens beslut eller, om talan fullföljts mot beslutet, domstols *utslag* eller slutliga beslut i anledning av sådan talan vunnit laga kraft, *skall* gode mannen till var och en enligt beslutet eller *utslaget äger utfå* medel *utge* vad som av behållna medel belöper på honom samt avge sluträkning för sin förvaltning i den delen.

En förteckning enligt 9 § och beslut om grunderna för kostnadsfördelning enligt 10 § *ska* genast överlämnas till *den* gode mannen. *Detta* gäller även domstols *dom* eller slutliga beslut i mål som avses i 12 §.

Sedan lantmäterimyndighetens beslut eller, om talan fullföljts mot beslutet, domstols *dom* eller slutliga beslut i anledning av sådan talan vunnit laga kraft, *ska den* gode mannen till var och en som enligt beslutet eller *domen har rätt att få* medel, *betala* vad som av behållna medel belöper på honom samt avge sluträkning för sin förvaltning i den delen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av 12 § 1995:1403.

² Senaste lydelse 1995:1403.

2.15 Lag om ändring i anläggningslagen (1973:1149)

Härigenom föreskrivs att i 48 a § anläggningslagen (1973:1149)¹ ordet ”fastighetsdomstolen” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstolen”.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Lagen omtryckt 1992:1148.
Senaste lydelse av 48 a § 1997:616.

2.16 Lag om ändring i lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter¹

dels att i 15, 46, 53, 54 och 66 §§ samt rubriken närmast före 66 § ordet ”fastighetsdomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form,

dels att 3 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagna lydelse

3 §²

Lagens bestämmelser om fastighet äger motsvarande tillämpning på sådan tomträtt, gruva, byggnad, annan anläggning eller naturreservat som har del i samfällighet enligt 1 § första stycket 3, 4 eller 5.

Den som innehar fastighet på grund av testamentariskt förordnande utan att äganderätten tillkommer någon anses vid lagens tillämpning som fastighetens ägare. Som ägare av naturreservat anses den som förvaltar reservatet.

Innehavare av tomträtt i fastighet som har del i samfällighet enligt 1 § första stycket 1 eller 2 *skall* vid tillämpningen av denna lag anses som delägare i fastighetsägarens ställe.

I fråga om samfälligheter enligt 1 § första stycket 5 skall lagens bestämmelser om fastighetsdomstol i stället gälla miljödomstol. När talan skall föras hos miljödomstol, gäller bestämmelserna om stämningssmål i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

Innehavare av tomträtt i fastighet som har del i samfällighet enligt 1 § första stycket 1 eller 2 *ska* vid tillämpningen av denna lag anses som delägare i fastighetsägarens ställe.

När talan ska föras i fråga om samfälligheter enligt 1 § första stycket 5 tillämpas bestämmelserna om stämningssmål i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Lagen omtryckt 1987:128.

Senaste lydelse av

54 § 1987:670

66 § 2008:544.

² Senaste lydelse 1998:837.

2.17 Lag om ändring i lagen (1976:997) om vattenförbund

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1976:997) om vattenförbund¹ dels att i 12, 27, 29, 33 och 34 §§ ordet ”miljödomstol” i olika böjningsformer bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form, dels att 25 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

25 §²

I fråga om talan mot beslut eller åtgärd vid förrättning enligt denna lag gäller fortfarande i tillämpliga delar bestämmelserna i 13 kap. vattenlagen (1983:291) om förrättningsmål. *Vad* som sägs i 13 kap. vattenlagen om vattendomstol respektive Vattenöverdomstolen *skall* gälla *miljödomstol* respektive *Miljööverdomstolen*. *Vad* som sägs om nämndemän respektive vattenrättsråd *skall* gälla *sakkunniga ledamöter* respektive *miljöråd*.

Kungörelse som avses i 13 kap. 58 § vattenlagen (1983:291) *skall jämte* avskrift av besvärshandlingarna *tillställas statens naturvårdsverk* och länsstyrelsen.

I fråga om talan mot beslut eller åtgärd vid förrättning enligt denna lag gäller fortfarande i tillämpliga delar bestämmelserna i 13 kap. vattenlagen (1983:291) om förrättningsmål. *Det* som sägs i 13 kap. vattenlagen om vattendomstol respektive Vattenöverdomstolen *ska* gälla *mark- och miljödomstol* respektive *Mark- och miljööverdomstolen*. *Det* som sägs om nämndemän respektive vattenrättsråd *ska* gälla *särskilda ledamöter* respektive *tekniska råd*.

En sådan kungörelse som avses i 13 kap. 58 § vattenlagen (1983:291) *ska tillsammans med en* avskrift av besvärshandlingarna *skickas till* statens naturvårdsverk och länsstyrelsen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av

12 § 1998:867

27 § 1998:867

29 § 1998:867

33 § 1998:867

34 § 1998:867.

² Senaste lydelse 1998:867.

2.18 Lag om ändring i bostadsförvaltningslagen (1977:792)

Härigenom föreskrivs att i 23 och 28 §§ bostadsförvaltningslagen (1977:792)¹ ordet "fastighetsdomstolen" ska bytas ut mot "mark- och miljödomstolen".

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av 28 § lagrådsremiss den 11 februari 2010 Ersättning vid expropriation.

2.19 Lag om ändring i lagen (1978:160) om vissa rörledningar

Härigenom föreskrivs att i 18 § lagen (1978:160) om vissa rörledningar¹ ordet ”fastighetsdomstol” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol”.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av 18 § 1982:486.

2.20 Lag om ändring i jordförvärvslagen (1979:230)

Härigenom föreskrivs att i 12 § jordförvärvslagen (1979:230)¹ ordet ”fastighetsdomstol” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol”.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Lagen omtryckt 2005:423.

2.21 Lag om ändring i skogsvårdslagen (1979:429)

Härigenom föreskrivs att 19 § skogsvårdslagen (1979:429)¹ ska ha följande lydelse.

*Föreslagen lydelse enligt Föreslagen lydelse
lagrådsremiss den 11 februari
2010 Ersättning vid expropriation*

19 §²

I fråga om rätt till ersättning för skada till följd av ett beslut enligt 18 § första eller andra stycket gäller 25 kap. 6 § och 31 kap. 2 §, 4 § första stycket, 7 § första stycket första meningen, 8 § första meningen, 9, 12 och 13 §§, 15 § första stycket första meningen och andra stycket, 31 § tredje stycket samt 33 § miljöbalken. *Det som sägs i dessa bestämmelser om miljödomstol ska i stället gälla fastighetsdomstol.*

I fråga om rätt till ersättning för skada till följd av ett beslut enligt 18 § första eller andra stycket gäller 25 kap. 6 § och 31 kap. 2 §, 4 § första stycket, 7 § första stycket första meningen, 8 § första meningen, 9, 12 och 13 §§, 15 § första stycket första meningen och andra stycket, 31 § tredje stycket samt 33 § miljöbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Lagen omtryckt 1993:553.

² Senaste lydelse lagrådsremiss den 11 februari 2010 Ersättning vid expropriation.

2.22 Lag om ändring i lagen (1980:307) om skyldighet för utländska käranden att ställa säkerhet för rättegångskostnader

Härigenom föreskrivs att 2 § lagen (1980:307) om skyldighet för utländska käranden att ställa säkerhet för rättegångskostnader ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §¹

Säkerhet behöver inte ställas i

1. mål som handläggs enligt lagen (1974:371) om rättegången i arbetstvister,

2. mål vid fastighetsdomstol som inte avser en arrendetvist,

3. mål vid miljödomstol enligt 20 kap. 2 § första stycket 2 miljöbalken som är ansökningsmål eller 20 kap. 2 § första stycket 5 miljöbalken som avser ersättning vid ingripande av det allmänna,

4. växelmål och checkmål,

5. mål som har tagits upp efter offentlig stämning, och

6. mål vid förvaltningsdomstol eller marknadsdomstolen.

Säkerhet behöver inte ställas i

1. mål som handläggs enligt lagen (1974:371) om rättegången i arbetstvister,

2. mål och ärenden vid mark- och miljödomstol enligt

– jordabalken,

– 21 kap. 1 § första stycket 2 miljöbalken som är ansökningsmål eller 21 kap. 1 § första stycket 5 miljöbalken som avser ersättning vid ingripande av det allmänna,

– ägofredslagen (1933:269),

– lagen (1945:119) om stängsel-skyldighet för järnväg m.m.,
– fastighetsbildningslagen (1970:988),

– rennäringslagen (1971:437),

– väglagen (1971:948),

– lagen (1971:1037) om äganderättsutredning och legalisering,

– lagen (1972:114) med anledning av konvention med Norge om renbetning,

– expropriationslagen (1972:719),

– lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag,

– ledningsrättslagen (1973:1144),

¹ Senaste lydelse 1998:829.

- anläggningslagen (1973:1149),
 - lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter,
 - bostadsförvaltningslagen (1977:792),
 - lagen (1978:160) om vissa rörledningar,
 - jordförvärvslagen (1979:230),
 - skogsvårdslagen (1979:429),
 - lagen (1985:139) om ersättning för intrång i enskild fiskerätt,
 - lagen (1985:620) om vissa torvfyndigheter,
 - lagen (1987:11) om exploateringssamverkan,
 - lagen (1988:950) om kulturminnen m.m.,
 - minerallagen (1991:45),
 - bostadsrättslagen (1991:614),
 - lagen (1995:1652) om byggande av järnväg,
 - ellagen (1997:857),
 - lagen (2004:875) om särskild förvaltning av vissa elektriska anläggningar och naturgaslagen (2005:403),
 - plan- och bygglagen (2010:000),
3. växelmål och checkmål,
 4. mål som har tagits upp efter offentlig stämning, och
 5. mål vid förvaltningsdomstol eller marknadsdomstolen.

Säkerhet behöver inte heller ställas i annat fall om talan väcks genom genstämning.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2.23 Lag om ändring i lagen (1985:620) om vissa torvfyndigheter

Härigenom föreskrivs att i 18, 22, 23, 29 och 31 §§ lagen (1985:620) om vissa torvfyndigheter ordet ”fastighetsdomstol” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol”.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2.24 Lag om ändring i lagen (1987:11) om exploateringssamverkan

Häri genom föreskrivs att 34 § lagen (1987:11) om exploateringssamverkan ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

34¹ §

Bestämmelserna i 16–18 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) om rättegången i fastighetsbildningsmål *skall* tillämpas på mål som fullföljs enligt 33 §. Därvid *skall* i fråga om ersättning med anledning av fastighetsreglering enligt 19 eller 20 § gälla vad som föreskrivs beträffande sådana mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket fastighetsbildningslagen.

Bestämmelserna i 16–18 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) om rättegången i fastighetsbildningsmål *och bestämmelserna i 5 kap. lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar ska* tillämpas på mål som fullföljs enligt 33 §. Därvid *ska* i fråga om ersättning med anledning av fastighetsreglering enligt 19 eller 20 § gälla vad som föreskrivs beträffande sådana mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket fastighetsbildningslagen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse 1992:1214.

2.25 Lag om ändring i lagen (1988:97) om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig eller krigsfara m.m.

Härigenom föreskrivs att 17 § lagen (1988:97) om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig eller krigsfara m.m. ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

17 §¹

Regeringen får föreskriva

1. att uppgifter som ankommer på en viss tingsrätt, hovrätt, förvaltningsrätt eller kammarrätt *skall* övertas av en annan domstol av samma slag,

2. att uppgifter som ankommer på en domstol, som inte är allmän domstol eller allmän förvaltningsdomstol, inte *skall* fullgöras eller *skall* fullgöras av en annan domstol,

3. att en tingsrätt är domför med en lagfaren domare i sådana fall då det enligt rättegångsbalken eller annan lag krävs tre lagfarna domare,

4. att en fastighetsdomstol är domför med en i stället för två lagfarna ledamöter,

5. att en domstol *skall* ha sin verksamhet helt eller delvis förlagd till annan ort än den där verksamheten annars utövas,

6. att en domstol inte behöver vara delad i avdelningar.

Regeringen får meddela de bestämmelser som behövs till följd av att regeringen har beslutat föreskrifter enligt första stycket 2.

Regeringen får föreskriva

1. att uppgifter som ankommer på en viss tingsrätt, hovrätt, förvaltningsrätt eller kammarrätt *ska* övertas av en annan domstol av samma slag,

2. att uppgifter som ankommer på en domstol, som inte är allmän domstol eller allmän förvaltningsdomstol, inte *ska* fullgöras eller *ska* fullgöras av en annan domstol,

3. att en tingsrätt är domför med en lagfaren domare i sådana fall då det enligt rättegångsbalken eller annan lag krävs tre lagfarna domare,

4. att en fastighetsdomstol är domför med en i stället för två lagfarna ledamöter,

5. att en domstol *ska* ha sin verksamhet helt eller delvis förlagd till annan ort än den där verksamheten annars utövas,

6. att en domstol inte behöver vara delad i avdelningar.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse 2009:799.

2.26 Lag om ändring i lagen (1988:950) om kulturminnen

Härigenom föreskrivs att i 2 kap. 25 § och 3 kap. 20 § lagen (1988:950) om kulturminnen¹ ordet ”fastighetsdomstolen” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstolen”.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Lagen omtryckt 2002:620.

2.27 Lag om ändring i minerallagen (1991:45)

Härigenom föreskrivs att i 8 kap. 11 §, 10 kap. 7 §, 12 kap. 6 § samt 16 kap. 1, 3, 5 och 6 §§ minerallagen (1991:45)¹ ordet ”fastighetsdomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av
8 kap. 11 § 2005:161
16 kap. 1 § 2005:161
16 kap. 5 § 2005:161
16 kap. 6 § 2005:161.

2.28 Lag om ändring i bostadsrättslagen (1991:614)

Härigenom föreskrivs att i 9 kap. 18 § bostadsrättslagen (1991:614)¹ ordet "fastighetsdomstolen" ska bytas ut mot "mark- och miljödomstolen".

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av 9 kap. 18 § lagrådsremiss den 11 februari 2010 Ersättning vid expropriation.

2.29 Lag om ändring i ellagen (1997:857)

Härigenom föreskrivs att i 2 kap. 21 § ellagen (1997:857) ordet ”fastighetsdomstol” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol”.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2.30 Lag om ändring i lagen (1998:811) om införande av miljöbalken

Häri genom föreskrivs i fråga om lagen (1998:811) om införande av miljöbalken¹

dels att i 6, 16, 17 och 21–23 §§ ordet ”miljödomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form,

dels att i 6 och 22–24 §§ ordet ”Miljööverdomstolen” ska bytas ut mot ”Mark- och miljööverdomstolen”,

dels att 25 och 28 §§ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

25 §

Beslut som en förrättningsman meddelar efter miljöbalkens ikraftträdande i frågor som regleras i 12 kap. vattenlagen (1983:291) *skall* överklagas till *miljödomstolen*.

När *miljödomstolen* prövar sådana överklaganden *skall* den tillämpa 13 kap. 30–33, 36, 38, 41–43 och 45 §§, 46 § första stycket, 47–50 §§ samt 56–63 §§ vattenlagen (1983:291). Vad som sägs om vattendomstol *skall* gälla *miljödomstol*. Vad som i 61 § sägs om nämndemän *skall* gälla *sakkunniga* ledamöter.

Beslut som en förrättningsman meddelar efter miljöbalkens ikraftträdande i frågor som regleras i 12 kap. vattenlagen (1983:291) *ska* överklagas till *mark- och miljödomstolen*.

När *mark- och miljödomstolen* prövar sådana överklaganden *ska* den tillämpa 13 kap. 30–33, 36, 38, 41–43 och 45 §§, 46 § första stycket, 47–50 §§ samt 56–63 §§ vattenlagen (1983:291). Vad som sägs om vattendomstol *ska* gälla *mark- och miljödomstol*. Vad som i 61 § sägs om nämndemän *ska* gälla *särskilda* ledamöter.

28 §²

Mål som gäller lagligförklaring enligt 17 § denna lag *skall* utgöra ansökningsmål enligt 21 kap. 1 § miljöbalken.

Mål som gäller lagligförklaring enligt 17 § denna lag *ska* utgöra ansökningsmål enligt 21 kap. 1 a § miljöbalken.

¹ Senaste lydelse av

17 § 2006:1013

21 a § 1999:369

23 § 1999:369.

² Senaste lydelse 2006:1013.

Reglerna i 16 kap. 13 § miljöbalken om en ideell förenings rätt att överklaga gäller även i de fall den överklagbara domen eller beslutet avser en lagligförklaring.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2.31 Lag om ändring i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet¹

dels att i 2 kap. 9 §, 4 kap. 1–3 och 7 §§, 5 kap. 1, 3 och 4 §§, 6 kap. 1, 5, 6 och 9 §§, 7 kap. 2, 3, 5, 7, 13–21, 26, 28 och 29 §§ och 9 kap. 4 och 7 §§ samt rubrikerna närmast före 7 kap. 3 och 8 §§ ordet ”miljödomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form,

dels att 7 kap. 1, 10 och 12 §§ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

7 kap.

1 §

Bestämmelser om ansökningsmål finns i 21 kap. 1 § miljöbalken. Ansökningsmål är även mål om

1. bestämmande enligt 2 kap. 9 § av ersättning för rätten att ta i anspråk ett strömfall,

2. inrättande enligt 4 kap. 3 § av en gemensam anläggning för bevattning, sedan en samfällighet enligt 4 kap. har bildats,

3. överflyttning enligt 8 kap. 3 § första stycket av rätten till andelskraft,

4. omprövning, utan samband med pågående ansökningsmål, enligt 17 § första stycket eller omprövning enligt 17 § andra stycket, och

5. fastställelse enligt 18 § av en överenskommelse.

Bestämmelser om ansökningsmål finns i 21 kap. 1 a § miljöbalken. Ansökningsmål är även mål om

1. bestämmande enligt 2 kap. 9 § av ersättning för rätten att ta i anspråk ett strömfall,

2. inrättande enligt 4 kap. 3 § av en gemensam anläggning för bevattning, sedan en samfällighet enligt 4 kap. har bildats,

3. överflyttning enligt 8 kap. 3 § första stycket av rätten till andelskraft,

4. omprövning, utan samband med pågående ansökningsmål, enligt 17 § första stycket eller omprövning enligt 17 § andra stycket, och

5. fastställelse enligt 18 § av en överenskommelse.

10 §

Om målet avgörs utan huvudförhandling i annat fall än som avses i 42 kap. 18 § första stycket 1–4 rättegångsbalken, *skall miljö-*

Om målet avgörs utan huvudförhandling i annat fall än som avses i 42 kap. 18 § första stycket 1–4 rättegångsbalken, *ska mark-*

¹ Senaste lydelse av 6 kap. 5 § 2005:582 7 kap. 13 § 2001:446.

domstolen ha den sammansättning som anges i 20 kap. 4 § första stycket miljöbalken.

och miljödomstolen ha den sammansättning som anges i 2 kap. 4 § första stycket lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar.

Beträffande förelägganden för parterna att avge skriftligt svaromål eller att inställa sig vid muntlig förberedelse eller vid huvudförhandling och om parts utevaro från ett sådant sammanträde gäller rättegångsbalkens bestämmelser rörande en sak, varom förlikning inte är tillåten.

12 §

Om svaranden för att bemöta käromålet gör en ansökan hos *miljödomstolen* enligt 21 kap. 1 § första stycket 3 miljöbalken eller om ändrade bestämmelser om vattentappning enligt 13 § detta kapitel, handläggs målet i dess helhet som ett ansökningsmål, om inte målet med stöd av 21 kap. 1 § andra stycket miljöbalken ändå behandlas som ett stämningssmål.

Har beslut om borttagande eller ändring av en vattenanläggning meddelats av *miljödomstolen* i ett stämningssmål, av kronofogdemyndigheten med stöd av lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning eller av tillsynsmyndigheten enligt 26 kap. 9, 10 eller 18 § miljöbalken och görs en ansökan som avses i första stycket, får *miljödomstolen* i ansökningsmålet bestämma att beslutet inte får verkställas innan målet har blivit slutligt avgjort eller *miljödomstolen* förordnar annat. Sökanden *skall* ställa säkerhet för kostnader och skador.

Om svaranden för att bemöta käromålet gör en ansökan hos *mark- och miljödomstolen* enligt 21 kap. 1 a § första stycket 3 miljöbalken eller om ändrade bestämmelser om vattentappning enligt 13 § detta kapitel, handläggs målet i dess helhet som ett ansökningsmål, om inte målet med stöd av 21 kap. 1 a § andra stycket miljöbalken ändå behandlas som ett stämningssmål.

Har beslut om borttagande eller ändring av en vattenanläggning meddelats av *mark- och miljödomstolen* i ett stämningssmål, av kronofogdemyndigheten med stöd av lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning eller av tillsynsmyndigheten enligt 26 kap. 9, 10 eller 18 § miljöbalken och görs en ansökan som avses i första stycket, får *mark- och miljödomstolen* i ansökningsmålet bestämma att beslutet inte får verkställas innan målet har blivit slutligt avgjort eller *mark- och miljödomstolen* förordnar annat. Sökanden *ska* ställa säkerhet för kostnader och skador.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2.32 Lag om ändring i lagen (1998:813) om införande av lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet

Härigenom föreskrivs att i 14 § lagen (1998:813) om införande av lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet att ordet ”miljödomstolen” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstolen”.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2.33 Lag om ändring i lagen (1999:381) om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga kemikalieolyckor

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1999:381) om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga kemikalieolyckor

dels att i 9 och 22 §§ ordet ”miljödomstol” ska bytas ut mot ordet ”mark- och miljödomstol”,

dels att 25 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

25 §¹

En kommuns beslut enligt denna lag eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av lagen får överklagas hos länsstyrelsen. Beslut som fattats av länsstyrelsen eller Myndigheten för samhällsskydd och beredskap får överklagas hos *miljödomstol* enligt 20 kap. 2 § andra stycket *miljöbalken*.

En kommuns beslut enligt denna lag eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av lagen får överklagas hos länsstyrelsen. Beslut som fattats av länsstyrelsen eller Myndigheten för samhällsskydd och beredskap får överklagas hos *mark- och miljödomstol* enligt 21 kap. 1 § andra stycket *miljöbalken*.

Beslut om tillsynsprogram får inte överklagas.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse 2008:1404.

2.34 Lag om ändring i lagen (2004:875) om särskild förvaltning av vissa elektriska anläggningar

Härigenom föreskrivs att i 1 kap. 5 § och 3 kap. 17 § lagen (2004:875) om särskild förvaltning av vissa elektriska anläggningar¹ ordet ”fastighetsdomstol” i olika böjningsformer ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av 1 kap. 5 § lagrådsremiss den 11 februari 2010 Ersättning vid expropriation.

2.35 Lag om ändring i lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter

Härigenom föreskrivs i fråga lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter¹

dels att i 9 kap. 1 § ordet "miljodomstolen" ska bytas ut mot "mark- och miljodomstolen",

dels att 9 kap. 2 § ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 kap.

2 §²

Bestämmelser om överklagande av *miljodomstolens* domar och beslut finns i 23 kap. 1 § *miljöbalken*.

Bestämmelser om överklagande av *mark- och miljodomstolens* domar och beslut finns i 4 och 5 kap. *lagen (2010:000) om mark- och miljodomstolar*.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse av 9 kap. 1 § 2009:685.

² Senaste lydelse 2006:643.

2.36 Lag om ändring i naturgaslagen (2005:403)

Härigenom föreskrivs att i 2 kap. 17 § naturgaslagen (2005:403) ordet ”fastighetsdomstol” ska bytas ut mot ”mark- och miljödomstol”.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2.37 Lag om ändring i lagen (2009:724) om nationella minoriteter och minoritetsspråk

Härigenom föreskrivs att 13 § lagen (2009:724) om nationella minoriteter och minoritetsspråk ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

13 §¹

Den som är part eller ställföreträdare för part i ett mål eller ett ärende hos en förvaltningsrätt, tingsrätt, *fastighetsdomstol*, *miljödombstol* eller *sjörättsdomstol* med en domkrets som helt eller delvis sammanfaller med kommunerna Gällivare, Haparanda, Kiruna, Pajala och Övertorneå har rätt att använda finska eller meänkieli under målets eller ärendets handläggning, om målet eller ärendet har anknytning till någon av dessa kommuner. Detsamma gäller samiska hos en sådan domstol med en domkrets som helt eller delvis sammanfaller med kommunerna Arjeplog, Gällivare, Jokkmokk eller Kiruna, om målet eller ärendet har anknytning till någon av dessa kommuner.

Den som är part eller ställföreträdare för part i ett mål eller ett ärende hos en förvaltningsrätt, tingsrätt, *mark- och miljödomstol* eller *sjörättsdomstol* med en domkrets som helt eller delvis sammanfaller med kommunerna Gällivare, Haparanda, Kiruna, Pajala och Övertorneå har rätt att använda finska eller meänkieli under målets eller ärendets handläggning, om målet eller ärendet har anknytning till någon av dessa kommuner. Detsamma gäller samiska hos en sådan domstol med en domkrets som helt eller delvis sammanfaller med kommunerna Arjeplog, Gällivare, Jokkmokk eller Kiruna, om målet eller ärendet har anknytning till någon av dessa kommuner.

Rätten att använda finska, meänkieli respektive samiska omfattar också de domstolar dit en dom eller ett beslut i ett mål eller ärende som avses i första stycket överklagas.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

¹ Senaste lydelse 2009:857.

2.38 Lag om ändring i lagen (2009:1326) om ändring i miljöbalken

Härigenom föreskrivs att 16 kap. 2 § lagen (2009:1326) om ändring i miljöbalken ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

16 kap.

2 §

Tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, får lämnas för begränsad tid. Regeringen får meddela ytterligare föreskrifter om sådan tidsbegränsning.

Tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, får förenas med villkor.

Vid ändring av en miljöfarlig verksamhet får tillståndet begränsas till att enbart avse ändringen (ändringstillstånd). För verksamhet som omfattas av tillståndspflicht enligt lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter får dock inte beslutas villkor om begränsning av utsläpp av koldioxid, dikväveoxid eller perfluorkolväten eller villkor som genom att reglera använd mängd fossilt bränsle syftar till en begränsning av koldioxidutsläpp. Detta gäller inte villkor som i fråga om dikväveoxid eller perfluorkolväten behövs för att hindra betydande lokala föroreningar.

Bestämmelser om vilka mål som är ansökningsmål finns i 21 kap. 1 § och bestämmelser om vad en ansökan i ett ansökningsmål ska innehålla finns i 22 kap. 1 §. Regeringen får meddela föreskrifter om vad en ansökan i ett ärende ska innehålla.

Bestämmelser om vilka mål som är ansökningsmål finns i 21 kap. 1 a § och bestämmelser om vad en ansökan i ett ansökningsmål ska innehålla finns i 22 kap. 1 §. Regeringen får meddela föreskrifter om vad en ansökan i ett ärende ska innehålla.

2.39 Lag om ändring i plan- och bygglagen (2010:000)

Härigenom föreskrivs i fråga om plan- och bygglagen (2010:000)

dels att 13 kap. 6 § ska upphöra att gälla,

dels att 13 kap. 7–18 §§ ska betecknas 13 kap. 6–17 §§,

dels att 4 kap. 21 §, 5 kap. 19, 29, 32, 40 och 41 §§, 6 kap. 2 och 30 §§, 11 kap. 37 §, 13 kap. 2 § och nya 13 kap. 6, 7 och 17 §§ samt 15 kap. 3 och 9 §§ ska ha följande lydelse,

dels att rubrikerna närmast före 13 kap. 9, 17 och 18 §§ ska sättas närmast före de nya 13 kap. 8, 16 respektive 17 §,

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 13 kap. 18 §, av följande lydelse,

dels att det i övergångsbestämmelserna till lagen ska införas en ny punkt, 14, av följande lydelse.

Föreslagen lydelse enligt lagråds- Föreslagen lydelse

remiss den 3 december 2009 En

enklare plan- och bygglag

4 kap.

21 §

I detaljplanen ska kommunen ange en genomförandetid. Tiden ska bestämmas så att det finns rimliga möjligheter att genomföra planen, men tiden får inte vara kortare än fem år och inte längre än femton år.

Tiden räknas från den dag då beslutet att anta planen vinner laga kraft. Om någon del av planen får genomföras tidigare på grund av ett förordnande enligt 13 kap. 18 § *andra stycket*, räknas tiden från den dag då genomförandet får påbörjas.

Tiden räknas från den dag då beslutet att anta planen vinner laga kraft. Om någon del av planen får genomföras tidigare på grund av ett förordnande enligt 13 kap. 17 § *tredje stycket*, räknas tiden från den dag då genomförandet får påbörjas.

Trots andra stycket, får kommunen i planen bestämma att tiden ska räknas från en senare tidpunkt eller bestämma olika tider för skilda områden av planen.

5 kap.

19 §

Kungörelsen ska anslås på kommunens anslagstavla och föras in i en ortstidning. Av kungörelsen ska det framgå

1. var området för detaljplanen ligger,
2. om förslaget avviker från översiktsplanen,
3. vilken mark eller särskild rätt till mark som kan komma att tas i anspråk enligt 6 kap. 3–5 §§,

4. var förslaget finns tillgängligt för granskning och hur lång granskningstiden är,

5. att den som vill granska förslaget och lämna synpunkter får göra det under granskningstiden,

6. till vem synpunkter på förslaget ska lämnas, och

7. att den som inte senast under granskningstiden har lämnat någon synpunkt på förslaget enligt 13 kap. 12 § kan förlora rätten att överklaga beslut att anta planen.

7. att den som inte senast under granskningstiden har lämnat någon synpunkt på förslaget enligt 13 kap. 11 § kan förlora rätten att överklaga beslut att anta planen.

För kungörandet ska man tillämpa lagen (1977:654) om kungörande i mål och ärenden hos myndighet m.m.

Om förslaget är ett sådant som avses i 7 § 2 eller 3, får kungörandet samordnas med det kungörande som ska ske i det andra ärendet.

29 §

Kommunen ska skicka ett meddelande om att planen har antagits till

1. länsstyrelsen och lantmäterimyndigheten,

2. de kommuner och regionplaneorgan som är berörda, och

3. dem som anges i 11 § första stycket 2 och 3 och föreningar som får överklaga enligt 13 kap. 13 eller 14 § och

3. dem som anges i 11 § första stycket 2 och 3 och föreningar som får överklaga enligt 13 kap. 12 eller 13 § och

a) senast under granskningstiden har lämnat skriftliga synpunkter som inte blivit tillgodosedda, eller

b) har rätt att överklaga beslutet enligt 13 kap. 12 § andra stycket 1.

b) har rätt att överklaga beslutet enligt 13 kap. 11 § andra stycket 1.

Meddelandet ska innehålla ett protokollsutdrag med beslutet och upplysningar om vad man måste göra om man vill överklaga beslutet.

Kommunen ska till länsstyrelsen skicka det granskningsutlåtande som avses i 23 § tillsammans med meddelandet om att planen har antagits, om kommunen inte har sänt utlåtandet tidigare enligt 24 §.

32 §

När beslutet att anta detaljplanen har vunnit laga kraft ska kommunen

1. anteckna på planhandlingarna det datum då planen vann laga kraft och, om ett förordnande enligt 13 kap. 18 § *andra* stycket har meddelats, det datum då förordnandet meddelades,

1. anteckna på planhandlingarna det datum då planen vann laga kraft och, om ett förordnande enligt 13 kap. 17 § *tredje* stycket har meddelats, det datum då förordnandet meddelades,

2. snarast möjligt skicka planen, planbeskrivningen och fastighetsförteckningen enligt 9 § till länsstyrelsen och lantmäterimyndigheten, om det inte är uppenbart obehövt, och

3. med en kungörelse på det sätt som anges i 19 § eller med ett skriftligt meddelande underrätta de fastighetsägare som kan ha rätt till ersättning enligt 14 kap. 5, 7, 9, 12, 14 eller 16 § och dem som enligt 14 kap. 6, 8, 10, 13, 15 eller 17 § kan ha motsvarande rätt till ersättning samt i

underrättelsen upplysa om innehållet i 15 kap. 4 §.

Om kommunen inte kan skicka det som anges i första stycket 2 inom två veckor, ska kommunen genast underrätta mottagarna om innehållet i handlingarna.

40 §

Ett beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser gäller först sedan beslutet har vunnit laga kraft.

Bestämmelser som innebär att man kan få tillämpa beslutet innan det har vunnit laga kraft finns i 13 kap. 18 § <i>andra</i> stycket.	Bestämmelser som innebär att man kan få tillämpa beslutet innan det har vunnit laga kraft finns i 13 kap. 17 § <i>tredje</i> stycket.
--	---

41 §

Områdesbestämmelser upphör att gälla när ett beslut att anta en detaljplan för området vinner laga kraft eller när en detaljplan för området får genomföras med stöd av ett förordnande enligt 13 kap. 18 § *andra* stycket.

Områdesbestämmelser upphör att gälla när ett beslut att anta en detaljplan för området vinner laga kraft eller när en detaljplan för området får genomföras med stöd av ett förordnande enligt 13 kap. 17 § *tredje* stycket.

6 kap.

2 §

En bestämmelse enligt 4 kap. 19 § om genomförande med exploateringssamverkan

1. ska avse exploateringssamverkan enligt lagen (1987:11) om exploateringssamverkan,

2. får beslutas endast om det med hänsyn till bebyggelseutvecklingen är angeläget att man i ett sammanhang ställer i ordning mark för bebyggelse och utför sådana anordningar som behövs för bebyggelsen,

3. ska ange samverkansområdets huvudsakliga avgränsning,

4. ska ange den tid inom vilken ett exploateringsbeslut enligt lagen om exploateringssamverkan ska meddelas, och

5. upphör att gälla vid utgången av den tid som avses i 4, om något exploateringsbeslut enligt lagen om exploateringssamverkan inte har meddelats innan dess.

Den tid som avses i första stycket 4 får inte vara längre än fem år från den dag då beslutet att anta detaljplanen vann laga kraft eller från den tidigare dag då genomförandet får påbörjas med stöd av ett förordnande enligt 13 kap. 18 § *andra* stycket.

Den tid som avses i första stycket 4 får inte vara längre än fem år från den dag då beslutet att anta detaljplanen vann laga kraft eller från den tidigare dag då genomförandet får påbörjas med stöd av ett förordnande enligt 13 kap. 17 § *tredje* stycket.

30 §

Om kommunens förslag avser ersättningsskyldighet enligt 25 §, ska kommunen efter samrådet kungöra att förslaget finns tillgängligt för granskning. Kungörelsen ska anslås på kommunens anslagstavla och föras in i en ortstidning. Av kungörelsen ska det framgå

1. var området för förslaget ligger,
2. att den som vill granska förslaget och lämna synpunkter får göra det inom en viss tid (granskningstid) som ska vara minst tre veckor, hur lång granskningstiden är och vart synpunkterna ska lämnas, och
3. att den som inte senast under granskningstiden har lämnat någon synpunkt på förslaget enligt 13 kap. 12 § kan förlora rätten att överklaga det kommande beslutet om ersättningsskyldighet.
3. att den som inte senast under granskningstiden har lämnat någon synpunkt på förslaget enligt 13 kap. 11 § kan förlora rätten att överklaga det kommande beslutet om ersättningsskyldighet.

För kungörandet ska man tillämpa lagen (1977:654) om kungörande i mål och ärenden hos myndighet m.m.

Kommunen ska skicka en underrättelse om kungörelsen och dess innehåll i ett brev till de kända fastighetsägare som berörs men som inte skriftligen har godkänt förslaget.

11 kap.

37 §

Ett föreläggande enligt 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 eller 26 § eller ett beslut om förbud enligt 25, 30, 31, 32 eller 33 § får förenas med vite.

Vitet får inte förvandlas till fängelse.

*Frågor om utdömande av vite
prövas av mark- och miljödomstol.*

13 kap.

2 §

Följande kommunala beslut enligt denna lag får inte överklagas i den del de avser

1. avbrytande av ett planarbete,
2. planbesked enligt 5 kap. 2 §,
3. andra frågor om gatukostnader än de som avses i 1 § 5,
4. villkorsbesked enligt 9 kap. 19 §,
5. förlängd handläggningstid enligt 9 kap. 27 § andra stycket,
6. behovet av kontrollansvarig, särskilt sakkunnig, tekniskt samråd eller slutsamråd,
7. ingripandebesked enligt 11 kap. 7 §, eller
8. en fråga som redan är avgjord genom en detaljplan, områdesbestämme- lser eller ett förhandsbesked.

Att prövning av tvister rörande gatukostnader prövas av *fastighetsdomstol* framgår av 15 kap. 9 §.

7 §

Andra beslut av länsstyrelsen enligt denna lag än de som avses i 4–6 §§ får överklagas hos *allmän förvaltningsdomstol*.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

8 §

Om ett ärende som har överklagats hos en *allmän förvaltningsdomstol* rör en fråga som har särskild betydelse för Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt, ska domstolen överlämna målet till regeringen för prövning.

18 §

Den myndighet som prövar ett överklagande av ett beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser ska *antingen fastställa eller upphäva* beslutet i *dess* helhet. Om kommunen medgett det, får *dock* beslutet upphävas i en viss del eller ändras på annat sätt. Ändringar som har ringa betydelse får göras utan kommunens medgivande.

Att prövning av tvister rörande gatukostnader prövas av *mark- och miljödomstol* framgår av 15 kap. 9 §.

6 §

Andra beslut av länsstyrelsen enligt denna lag än de som avses i 4 och 5 §§ får överklagas hos *mark- och miljödomstol*.

7 §

Om ett ärende som har överklagats hos en *mark- och miljödomstol* rör en fråga som har särskild betydelse för Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt, ska domstolen överlämna målet till regeringen för prövning.

17 §

Den myndighet som prövar ett överklagande av ett beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser ska *endast pröva om det överklagade beslutet strider mot någon rättsregel på det sätt som klaganden har angett eller som framgår av omständigheterna.*

Om myndigheten vid en prövning enligt första stycket finner att beslutet strider mot en rättsregel, ska beslutet upphävas i sin helhet. Annars ska beslutet fastställas i sin helhet. Beslutet ska inte upphävas om det är uppenbart att felet saknar betydelse för avgörandet. Om kommunen har medgett det, får dock beslutet upphävas i en viss del eller ändras på annat sätt. Ändringar som har ringa betydelse

får göras utan kommunens medgivande.

Om kommunen begär det, får myndigheten förordna att det överklagade beslutet i sådana delar som uppenbarligen inte berörs av överklagandet får genomföras trots att överklagandet inte avgjorts slutligt. Ett sådant förordnande får inte överklagas.

18 §

Om länsstyrelsen enligt 11 kap. 10 eller 12 § har beslutat att överpröva en kommuns beslut om en detaljplan eller områdesbestämmelser eller ett lov eller förhandsbesked, får länsstyrelsen besluta att ett överklagande av samma kommunala beslut inte ska prövas förrän ärendet om överprövning enligt 11 kap. är slutligt avgjort.

15 kap.

3 §

En talan om inlösen enligt 6 kap. 16 § ska väckas inom tre år efter genomförandetidens utgång.

Målet ska förklaras vilande till dess att ärendet slutligt har avgjorts, om

1. det har gjorts en ansökan om förlängning av genomförandetiden eller om kommunen har väckt en fråga om förnyelse av genomförandetiden, eller

2. en talan har väckts om inlösen enligt 6 kap. 15 § och en ansökan har gjorts om fastighetsbildning i överensstämmelse med detaljplanen.

Om genomförandetiden förlängs eller förnyas, förfaller kommunens talan.

Om en fastighet bildas som överensstämmer med detaljplanen, förfaller kommunens talan.

När kommunen har väckt talan om inlösen enligt 6 kap. 15 §, ska *fastighetsdomstolen* omedelbart skicka underrättelse om det till lantmäterimyndigheten.

När kommunen har väckt talan om inlösen enligt 6 kap. 15 §, ska *mark- och miljödomstolen* omedelbart skicka underrättelse om det till lantmäterimyndigheten.

9 §

En tvist mellan kommunen och en fastighetsägare om ersättning för gatukostnader och kostnader för andra allmänna platser och om villkoren för betalning av sådan ersättning prövas av den *fastighetsdomstol* inom vars område fas-

En tvist mellan kommunen och en fastighetsägare om ersättning för gatukostnader och kostnader för andra allmänna platser och om villkoren för betalning av sådan ersättning prövas av den *mark- och miljödomstol* inom vars om-

tigheten är belägen.

I mål som avses i första stycket ska man tillämpa bestämmelserna i *lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål*. I mål om jämkning av ersättning enligt 6 kap. 37 § ska dock expropriationslagen (1972:719) tillämpas i fråga om rättegångskostnader.

Om fastighetsägaren förlorar målet på grund av att fastighetsägaren har inlett rättegången utan tillräckliga skäl, får domstolen förordna att fastighetsägaren ska bära sina egna kostnader. Om det är uppenbart att rättegången inleddes utan skäligen grund, får domstolen dessutom förplikta fastighetsägaren att ersätta kommunen för dess rättegångskostnader.

råde fastigheten är belägen.

I mål som avses i första stycket ska man tillämpa bestämmelserna i *lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar*. I mål om jämkning av ersättning enligt 6 kap. 37 § ska dock expropriationslagen (1972:719) tillämpas i fråga om rättegångskostnader.

14. Mål och ärenden som har inletts hos en allmän förvaltningsdomstol eller hos regeringen före den 1 januari 2011 ska slutföras av de allmänna förvaltningsdomstolarna eller regeringen.

2.40 Lag om ändring i lagen (2010:000) om utnämning av ordinarie domare

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (2010:000) om utnämning av ordinarie domare ska ha följande lydelse.

*Föreslagen lydelse enligt Föreslagen lydelse
lagrådsremiss den 25 februari
2010 Utnämning av ordinarie
domare*

1 §

Denna lag avser utnämning av ordinarie domare. Dessa är

1. justitieråd tillika ordförande, justitieråd tillika avdelningsordförande och övriga justitieråd i Högsta domstolen och Högsta förvaltningsdomstolen,

2. president, lagman samt råd tillika vice ordförande på avdelning och övriga råd i hovrätt och kammarrätt,

3. lagman, chefsrådman och rådman i tingsrätt och förvaltningsrätt,

4. *fastighetsråd och miljöråd,*

5. ordförande i Marknadsdomstolen,

6. ordförande tillika chef och övriga ordförande i Arbetsdomstolen,

7. patenträttsråd tillika ordförande och övriga patenträttsråd i Patentbesvärsrätten,

8. ordförande i Försvarsunderrettelsedomstolen.

Denna lag avser utnämning av ordinarie domare. Dessa är

1. justitieråd tillika ordförande, justitieråd tillika avdelningsordförande och övriga justitieråd i Högsta domstolen och Högsta förvaltningsdomstolen,

2. president, lagman samt råd tillika vice ordförande på avdelning och övriga råd i hovrätt och kammarrätt,

3. lagman, chefsrådman och rådman i tingsrätt och förvaltningsrätt,

4. *tekniska råd,*

5. ordförande i Marknadsdomstolen,

6. ordförande tillika chef och övriga ordförande i Arbetsdomstolen,

7. patenträttsråd tillika ordförande och övriga patenträttsråd i Patentbesvärsrätten,

8. ordförande i Försvarsunderrettelsedomstolen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

3 Ärendet och dess beredning

PBL-kommittén fick 2002 i uppdrag att se över bland annat instansordningsfrågan för samtliga ärenden enligt plan- och bygglagen (1987:10). Sedan PBL-kommittén i betänkandet "Kortare instanskedja och ökad samordning – Alternativ för plan- och bygglagens prövningsorganisation" (SOU 2004:40) och Miljöbalkskommittén i betänkandet "Alternativ för miljöbalkens prövningsorganisation" (SOU 2004:38) redovisat sina gemensamma överväganden om den framtida instansordningen för överklagade bygglovsärenden enligt plan- och bygglagen föreslog PBL-kommittén i slutbetänkandet "Får jag lov? Om planering och byggande" (SOU 2005:77) en ny ordning för överprövning av ärenden enligt plan- och bygglagen. Kommittén föreslog att överprövningen av planärenden enligt plan- och bygglagen, med undantag för ingripande med stöd av 12 kap. och vissa beslut som är av betydelse för försvaret, flyttas från regeringen till miljödomstolarna och att övriga ärenden enligt plan- och bygglagen, med undantag för de ärenden som kan bli föremål för s.k. laglighetsprövning enligt 10 kap. kommunallagen (1991:900), fortsättningsvis överprövas i länsstyrelserna och - efter ett överklagande - vid miljödomstolarna. Förslaget fick stort stöd av remissinstanserna. I propositionen "Ny instansordning för PBL-ärenden" (prop. 2006/07:98) föreslog regeringen att riksdagen skulle godkänna en inriktning för det fortsatta arbetet med en ny instansordning för PBL-ärenden i enlighet med vad PBL-kommittén har föreslagit. Riksdagen antog förslaget den 1 juni 2007 (bet. 2006/07:CU31, rskr. 2006/07:191). Den 3 december 2009 beslutade regeringen lagrådsremissen "En enklare plan- och bygglag".

Miljöbalkskommittén fick 2003 i uppdrag att utreda frågan om tillståndsprövning enligt miljöbalken bör inledas direkt hos miljödomstol eller om domstolen ska pröva tillståndsfrågan först efter överklagande av en förvaltningsmyndighets beslut. I slutbetänkandet "Miljöbalken; miljö kvalitetsnormer, miljöorganisationerna i miljöprocessen och avgifter" (SOU 2005:59) förordade kommittén att mål om vattenverksamheter och alla typer av miljöfarliga verksamheter ska tillståndsprövas vid en förvaltningsmyndighet som första instans. En prövningsorganisation som innebär att mål om miljöfarliga s.k. A-verksamheter och vattenverksamheter prövas av länsstyrelse som första instans fick stöd av en majoritet av remissinstanserna. I det tidigare delbetänkandet "Alternativ för miljöbalkens prövningsorganisation" (SOU 2004:38) förordade Miljöbalkskommittén att antalet myndigheter som prövar mål om A-verksamheter och vattenverksamheter bör begränsas till ett litet antal, företrädesvis 1–5 stycken.

Regeringen beslutade vid sitt sammanträde den 20 juni 2007 att tillkalla en särskild utredare med uppdrag att utreda och föreslå bland annat de organisations- och författningsändringar som behövs för en ändrad instansordning för vissa mål och ärenden enligt plan- och bygglagen och miljöbalken (dir. 2007:94). Utredningen antog namnet Miljöprocessutredningen. I december 2007 lämnade utredningen delbetänkandet "En ny

instansordning för mål enligt plan- och bygglagen” (SOU 2007:111). En sammanfattning av betänkandet finns i *bilaga 1* och utredningens lagförslag i *bilaga 2*. I mars 2008 lämnade utredningen delbetänkandet ”Miljödomstolarna – domkretsar, lokalisering och handläggningsregler” (SOU 2008:31). En sammanfattning av betänkandet finns i *bilaga 3*. Betänkandena har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 4*. Remissvaren finns tillgängliga i Miljödepartementet (dnr M2008/1874/R). I januari 2009 lämnade utredningen sitt huvudbetänkande ”Miljöprocessen” (SOU 2009:10). En sammanfattning av betänkandet finns i *bilaga 5* och utredningens lagförslag i *bilaga 6*. Betänkandet har remissbehandlats. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 7*. Remissvaren finns tillgängliga i Miljödepartementet (dnr M2009/524/R).

Med utgångspunkt i förslagen i Miljöprocessutredningens betänkanden utarbetade Justitiedepartementet ett utkast till lagrådsremiss avseende en begränsad del av de förslag som Miljöprocessutredningen hade lämnat. Utkastet till lagrådsremiss, som remitterades den 15 januari 2010, omfattade förslag till en ny lag om miljödomstolar med regler om bl.a. miljödomstolarnas sammansättning och förfarandet i domstolarna. Utkastet till lagrådsremiss kallas i fortsättningen remissutkastet och finns i *bilaga 8*. Remissinstanserna inbjöds också att lämna synpunkter på frågan om domstolarnas namn. En förteckning över remissinstanserna finns i *bilaga 9*. Remissvaren finns tillgängliga i Justitiedepartementet (dnr Ju2010/374/DOM).

I denna lagrådsremiss behandlas förslagen i Miljöprocessutredningens betänkanden och i det remitterade remissutkastet. Förslagen rör huvudsakligen förändringar i plan- och bygglagen (2010:000), miljöbalken och fastighetsbildningslagen (1970:988). Dessutom föreslås en ny lag om mark- och miljödomstolar. Förslagen föranleder också konsekvensändringar i ett stort antal lagar.

4 Behovet av en översyn

En prövningsorganisation för fastighetsmål, miljömål och mål enligt plan- och bygglagen ska ha förutsättningar för en effektiv ärendehantering med hög kvalitet. Systemet ska vara lätt att överblicka för kommuner, förvaltningsmyndigheter, näringsliv och enskilda. För att ärendena ska kunna avgöras snabbt och med hög kvalitet ska prövningsmyndigheterna och domstolarna ha hög kompetens. Prövningsmyndigheten och domstolarna ska ha goda kunskaper i tekniska, naturvetenskapliga och juridiska frågor. Domstolsorganisationen ska ge möjlighet till den kompetensutveckling och specialisering som behövs för de uppgifter som domstolarna ska utföra.

Den nuvarande instansordningen för överprövning av mål och ärenden enligt plan- och bygglagen kan ifrågasättas av flera skäl. Det svåröverskådliga systemet för överprövning och de långa instanskedjorna upplevs som ett problem särskilt ur ett medborgarperspektiv. Många frågor som prövas enligt miljöbalken och plan- och bygglagen är likartade, bl.a. frågor om miljökonsekvensbeskrivningar enligt 6 kap. miljöbalken och riksintressen enligt 3 och 4 kap. miljöbalken. Samordningen av överpröv-

ningen är dock bristfällig. En instansordning med färre instanser som samtidigt är samordnad med prövningen av mål enligt miljöbalken kan ge effektivare beslutsprocesser där både resurser och kompetens kan användas på ett bättre sätt än enligt nuvarande ordning.

Flertalet fastighetsdomstolar har för närvarande ett mycket begränsat målunderlag vilket innebär svårigheter att åstadkomma tillräcklig specialisering bland de lagfarna domare som handlägger fastighetsmål. En koncentration av fastighetsmålen till färre domstolar skulle ge ökade möjligheter till kompetensutveckling för de lagfarna ledamöterna och ge bättre förutsättningar för ett specialiserat beredningsstöd. En samordnad domstolsprövning av fastighetsmålen samt mål och ärenden enligt plan- och bygglagen och miljöbalken ger en mer effektiv användning av resurser och kompetens. En samordning skulle också öka förutsättningarna för en enhetlig praxis i besläktade frågor vilket i sin tur kan bidra till en ökad kvalitet i dömandet.

5 Den framtida överprövningen av mål och ärenden enligt plan- och bygglagen

5.1 En överprövning hos miljödomstol

Regeringens förslag: Länsstyrelsens beslut enligt plan- och bygglagen, med undantag av de beslut som avses i 13 kap. 4 och 5 §§, ska fortsättningsvis överklagas hos en miljödomstol. Miljödomstolen ska också pröva frågor om utdömning av vite som förelagts med stöd av plan- och bygglagen. Om ett ärende enligt plan- och bygglagen som överklagas till miljödomstolen rör en fråga som har särskild betydelse för Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt, ska domstolen överlämna ärendet till regeringen.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens. Utredningen har föreslagit att frågor om tilläggsavgift ska prövas av miljödomstol på talan av byggnadsnämnden. Enligt den lagrådsremiss om ny plan- och bygglag som regeringen har beslutat, har möjligheten att besluta om tilläggsavgift tagits bort varför regeringen här inte föreslår några bestämmelser om prövning av tilläggsavgift. Utredningen har också föreslagit vissa ändringar av bestämmelserna om rätten att överklaga. Eftersom regeringen redan övervägt dessa förslag i samband med arbetet med den nya plan- och bygglagen saknas anledning att nu behandla utredningens förslag i dessa delar.

Remissinstanserna: Många remissinstanser, bl.a. *Riksrevisionen*, *Statskontoret*, *Ekonomistyrningsverket*, *Justitieombudsmannen*, *miljödomstolarna*, *Försvarsmakten*, *Luleå tekniska universitet* och flera kommuner har tillstyrkt utredningens förslag till ändrad instansordning för mål och ärenden enligt plan- och bygglagen.

Flera remissinstanser, bl.a. *Sveriges Kommuner och Landsting*, *Sveriges Stadsarkitektförning* och *Solna kommun* har framhållit vikten

av att miljödomstolarna får tillräckligt med resurser för att hantera mål enligt plan- och bygglagen. *Luftfartsverket* har framfört att det är viktigt att handläggningstiderna för miljöbalksmål inte blir längre på grund av den föreslagna ändringen avseende instansordningen för mål enligt plan- och bygglagen. *Fastighetsägarna Sverige* har anfört att det är osäkert om miljödomstolarna kommer att tillföras de resurser som krävs för en effektiv och rättssäker hantering av ärenden enligt plan- och bygglagen.

Några remissinstanser har avstyrkt förslaget. *Regeringsrätten* har vidhållit sin principiella invändning mot att flytta mål enligt plan- och bygglagen till allmän domstol. Enligt *Länsrätten i Skåne län* finns det starka ekonomiska, handläggnings- och kompetensmässiga skäl för att mål enligt plan- och bygglagen även fortsättningsvis prövas i allmän förvaltningsdomstol. *Statens räddningsverk* har anfört att det inte är några problem att ha samma processordning för ärenden enligt plan- och bygglagen och ärenden enligt miljöbalken, men att det är onaturligt att flytta ärenden av förvaltningsrättslig karaktär till allmän domstol. *Svensk Fjärrvärme, Svenskt Näringsliv, Skogsindustrierna, Vattenfall, Plast- och Kemiföretagen och Svensk Energi* har avstyrkt förslaget med hänsyn till att det innebär att miljödomstolarna belastas med ett mycket stort antal mål enligt plan- och bygglagen som kommer ta resurser från de mer omfattande och komplicerade miljömålen med förlängda handläggningstider och färre ansökningar som följd.

Skälen för regeringens förslag

Bakgrund

Prövningssystemet för mål och ärenden enligt plan- och bygglagen är i dag splittrat och svårt att överblicka. Regeringen överprövar vissa ärenden och de allmänna förvaltningsdomstolarna andra. Bristerna på samordning av överprövningen av beslut enligt plan- och bygglagen, miljöbalken och andra lagar förstärker bilden av ett uppdelat system. Dessutom är instanskedjan för vissa ärenden lång. Byggnadsnämndens beslut i lovärenden kan överklagas hos fyra instanser. I syfte att åstadkomma en framtida instansordning med så få instanser som möjligt och med inriktningen att skapa en effektiv och rättssäker sammanhållen organisation lämnade regeringen propositionen 2006/07:98 "Ny instansordning för PBL-ärenden" till riksdagen. I propositionen föreslår regeringen att riksdagen godkänner regeringens fortsatta arbete med en ny instansordning för mål och ärenden enligt plan- och bygglagen. Enligt propositionen ska arbetet bedrivas med inriktningen att överprövningen av rättsverkande planer, med undantag för länsstyrelsens beslut om överprövning enligt 12 kap, flyttas från regeringen till de nuvarande miljödomstolarna och att övriga ärenden enligt plan- och bygglagen, med undantag för de ärenden som kan bli föremål för laglighetsprövning, fortsättningsvis överprövas i länsstyrelserna och därefter vid miljödomstolarna. Riksdagen antog förslaget den 1 juni 2007 (bet. 2006/07:CU31, rskr. 2006/07:191).

Instantsordningen enligt den föreslagna nya plan- och bygglagen

I regeringens proposition 2006/07:98 finns en redogörelse av den nuvarande instansordningen för överklagade planärenden och byggärenden. Med anledning av att regeringen den 3 december 2009 beslutat lagrådsremiss "En enklare plan- och bygglag", finns det anledning ge en översiktlig beskrivning av de bestämmelser i förslaget till ny plan- och bygglag som rör överklagande. I sak innebär bestämmelserna om överklagande i förslaget till ny plan- och bygglag ingen ändring jämfört med vad som gäller nu.

Enligt 1 kap. 2 § plan- och bygglagen är det en kommunal angelägenhet att planlägga användningen av mark och vatten. Kommunen kan med stöd av lagen besluta om olika planer som översiktsplaner, detaljplaner och områdesbestämmelser. I 7 kap. finns också bestämmelser om regionplanering.

Varje kommun ska ha en aktuell översiktsplan. Den ska ange inriktningen för den långsiktiga utvecklingen av den fysiska miljön. Planen ska ge vägledning för beslut om användningen av mark- och vattenområden samt hur den byggda miljön ska utvecklas och bevaras. Den är inte bindande för myndigheter och enskilda. Kommunens beslut om översiktsplan överklagas enligt 13 kap. 1 § i den ordning som föreskrivs för laglighetsprövning enligt 10 kap. kommunallagen (1991:900). Det innebär att beslutet kan överklagas hos allmän förvaltningsdomstol.

Inom kommunen får mark- och vattenområdets användning, bebyggelse och byggnadsverk regleras med detaljplaner eller områdesbestämmelser. Kommunens beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser överklagas hos länsstyrelsen och därefter hos regeringen (13 kap. 6 §).

Vissa åtgärder med byggnadsverk eller för markanvändning kräver tillstånd i form av bygglov, rivningslov eller marklov. Det är byggnadsnämnden som prövar frågor om bygglov, rivningslov och marklov. På begäran av den som avser att vidta en bygglovspliktig åtgärd ska byggnadsnämnden ge ett besked i frågan om åtgärden kan tillåtas i de avseende som begäran avser, s.k. förhandsbesked. Byggnadsnämndens beslut i frågor om lov eller förhandsbesked kan överklagas hos länsstyrelsen och därefter hos allmän förvaltningsdomstol (13 kap. 3 och 7 §§).

I 11 kap. finns bestämmelser om tillsyn, tillträde, ingripanden och påföljder. Tillsynen utövas av regeringen, länsstyrelsen och den eller de statliga myndigheter som regeringen bestämmer och av byggnadsnämnden. Byggnadsnämndens beslut om t.ex. förelägganden, förbud eller byggsanktionsavgifter kan överklagas på samma sätt som beslut om lov, dvs. först hos länsstyrelsen och därefter hos allmän förvaltningsdomstol.

Länsstyrelsen utövar tillsyn över kommunala beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser. Länsstyrelsen ska överpröva kommunens beslut om beslutet kan befaras ha den innebörd som anges i 11 kap. 10 § andra stycket. Om beslutet vid en överprövning visar sig ha en sådan innebörd som anges i 10 § andra stycket ska länsstyrelsen enligt 11 § upphäva kommunens beslut. Om det finns särskilda skäl, får regeringen eller länsstyrelsen för ett visst geografiskt område besluta att det som sägs i 11 kap. 10 och 11 §§ om länsstyrelsens prövning av kommunens beslut också ska tillämpas i fråga om byggnadsnämndens

beslut om lov eller förhandsbesked. Länsstyrelsens beslut att överpröva kommunens eller byggnadsnämndens beslut enligt 11 kap. 10 § får inte överklagas (13 kap. 4 §). Om länsstyrelsen vid en sådan prövning beslutar att upphäva kommunens eller byggnadsnämndens beslut får länsstyrelsens beslut överklagas hos regeringen (13 kap. 5 §).

En ändrad instansordning för mål och ärenden enligt plan- och bygglagen

Det finns flera exempel på att domstolar inom tingsrättsorganisationen överprövar förvaltningsmyndigheters beslut. Redan gäller att statliga myndigheters beslut får överklagas till miljödomstol enligt 20 kap. 2 § miljöbalken. Inom fastighetsdomstolarnas verksamhetsområde finns det flera exempel på att förvaltningsmyndigheters beslut får överklagas till fastighetsdomstol, se 15 kap. 1 § fastighetsbildningslagen (1970:988) och 16 kap. 1 § minerallagen (1991:45).

Enligt lagen (1999:381) om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga kemikalieolyckor, den s.k. Sevesolagen, får beslut av länsstyrelsen och Myndigheten för samhällsskydd och beredskap överklagas till miljödomstol.

När lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter infördes gällde att vissa beslut om tillstånd fick överklagas till miljödomstol medan andra beslut om tilldelning eller tillsyn fick överklagas till allmän förvaltningsdomstol. Vid en senare översyn av lagen ändrades bestämmelserna om överklagande. Regeringen bedömde då att miljödomstolarnas erfarenheter av miljörättsliga och tekniska bedömningar gör dem lämpliga för överprövning av inte enbart av tillståndsfrågor utan också av tilldelnings- och tillsynsfrågor. Genom att samla prövningarna hos miljödomstolarna skapades också, enligt regeringen, bättre förutsättningar för en sammanhållen praxis i närliggande frågor (prop. 2005/06:184 s. 82).

Det finns därmed åtskilliga exempel på att förvaltningsmyndigheters beslut överklagas till miljödomstol och det finns en tendens i lagstiftningen i riktning mot att låta sådana ärenden som med hänsyn till miljöanknytning är lämpliga att prövas av miljödomstol också föras dit.

Det finns flera beröringspunkter mellan plan- och bygglagen och miljöbalken. Både vid planläggning och i ärenden om bygglov och förhandsbesked ska de grundläggande hushållningsbestämmelserna i 3 och 4 kap. miljöbalken tillämpas. Bestämmelserna om miljökvalitetsnormer i 5 kap. miljöbalken har betydelse både vid planering enligt plan- och bygglagen och vid prövning enligt miljöbalken. Vid upprättande av detaljplaner vars genomförande kan antas få en betydande miljöpåverkan ska bestämmelserna i 6 kap. miljöbalken om miljökonsekvensbeskrivning tillämpas. Dessa bestämmelser i miljöbalken ska också tillämpas vid genomförande av detaljplaner som kan antas få en betydande miljöpåverkan på grund av att planområdet får tas i anspråk för verksamhet som anges i 5 kap. 34 § andra stycket plan- och bygglagen. Regeringen har i propositionen ”Prövning av vindkraft” (prop. 2008/09:146 s. 30) konstaterat att när det gäller anläggningar för vindkraft är det tydligt att prövningarna enligt plan- och bygglagen och miljöbalken till stor del handlar om samma frågor.

Med en överprövning av miljömål och mål enligt plan- och bygglagen inom samma domstolsorganisation finns förutsättning för samordningsvinster. Tydligast är det när en åtgärd eller verksamhet kräver både bygglov och strandskyddsdispens eller när en åtgärd eller verksamhet kräver både anmälan enligt miljöbalken och bygglov enligt plan- och bygglagen. Ett exempel på det sistnämnda är vindkraftverk. I förslaget till ny plan- och bygglag föreskrivs att om en ansökan om lov avser en åtgärd som måste anmälas till kommunen enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av 9 kap. 6 § miljöbalken, ska byggnadsnämnden underrätta miljönämnden om ärendet. Byggnadsnämnden och miljönämnden ska samordna handläggningen av ärendena så att berörda myndigheter, organisationer och enskilda parter ges tillfälle att i ett sammanhang yttra sig i båda ärendena, och beslut i båda ärendena meddelas i ett sammanhang. Om ärendena hanteras gemensamt hos kommunen kan, med en ändrad instansordning, målen tidsmässigt samordnas även vid en överprövning.

Ett samordnat prövningsförfarande innebär att både resurser och kompetens kan användas mer effektivt. En samordning ökar också förutsättningarna för en enhetlig praxis i besläktade frågor vilket i sin tur kan bidra till en ökad kvaliteten i dömandet. En överprövning av plan- och byggmålen hos miljödomstolarna skapar därmed förutsättningar för bättre kvalitet och snabbare handläggning både av målen enligt plan- och bygglagen och målen enligt miljöbalken.

Sammanfattningsvis vidhåller regeringen ställningstagandet i propositionen 2006/07:98 om att det finns starka sakliga skäl för att överföra prövningen av överklagade mål och ärenden enligt plan- och bygglagen till miljödomstolarna. Regeringen lämnar i avsnitt 8 ett förslag om att de domstolar som ska handlägga mål enligt plan- och bygglagen och miljöbalken ska benämnas mark- och miljödomstolar. Även frågor om utdömande av vite som förelagts med stöd av plan- och bygglagen ska prövas av mark- och miljödomstol.

En del av de invändningar som framförts mot reformen grundar sig i en tveksamhet mot att Högsta domstolen – parallellt med Regeringsrätten – skulle få möjlighet att pröva processuella frågor enligt förvaltningsprocesslagen (1971:291). Som framgår i avsnitt 13.2.2 föreslår regeringen att domstolarna i överklagade mål ska tillämpa lagen (1996:242) om domstolsärenden. Någon risk för att de båda prejudikatinstanserna meddelar mot varandra stridande avgöranden i processuella frågor uppkommer därmed inte.

Flera remissinstanser har framhållit vikten av att domstolarna tillförs de resurser och den kompetens som krävs för en effektiv och rättssäker hantering av plan- och byggärenden. Den omständigheten att det delvis är samma bestämmelser som ska tillämpas i mål enligt miljöbalken som i mål enligt plan- och bygglagen innebär att ledamöter och beredningspersonal vid de nuvarande miljödomstolarna har en viss kunskap om de frågor som ska prövas i mål enligt plan- och bygglagen. Samtidigt finns det också stora skillnader mellan plan- och bygglagen och miljöbalken vilket innebär att en överprövning av målen enligt plan- och bygglagen hos mark- och miljödomstolar kommer ställa krav på särskild kompetens. Regeringen återkommer i avsnitt 11 om mark- och miljödomstolarnas sammansättning och domförhet.

Företrädare för näringslivet har avstyrkt en ändrad instansordning med hänsyn till att förslaget innebär att domstolarna kommer att belastas med ett stort antal plan- och byggmål som kommer ta resurser från de mer omfattande och komplicerade miljömålen med förlängda handläggnings-tider och färre ansökningar som följd.

När en större grupp mål flyttas från en domstolsorganisation till en annan finns det risk för något längre handläggningstiderna under en övergångsperiod. Samtidigt innebär förslaget att prövningen av mål enligt plan- och bygglagen kommer ske vid fem specialiserade domstolar i stället för dagens tolv förvaltningsrätter. En mer koncentrerad prövning av plan- och byggmålen leder till en ökad kompetens hos de lagfarna ledamöterna och ger bättre förutsättningar för ett specialiserat beredningsstöd. Reformen skapar förutsättningar för ett prövningsförfarande som efter en övergångsperiod kan bli mer effektivt och mer samordnat.

I dag gäller att om ett ärende som har överklagats hos en allmän förvaltningsdomstol rör en fråga som har särskild betydelse för Försvarmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt, ska domstolen överlämna målet till regeringen för prövning. Utredningens uppdrag avseende instansordningen för mål och ärenden enligt plan- och bygglagen omfattade inte ärenden och mål som berör nämnda förvarsmyndigheter. Det innebär att om ett ärende enligt plan- och bygglagen, som med den nya instansordningen kan överklagas till en mark- och miljödostol, rör en fråga som har särskild betydelse för Försvarmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt ska domstolen överlämna målet till regeringen.

Förslaget till en ändrad instansordning innebär ingen ändring av den nuvarande laglighetsprövning enligt kommunallagen (1991:900). Förslaget innebär inte heller någon ändring beträffande överklagande av länsstyrelsens beslut enligt 11 kap. plan- och bygglagen. Om länsstyrelsen på eget initiativ beslutar att överpröva ett kommunalt beslut enligt 11 kap. kan beslutet, precis som i dag, överklagas till regeringen.

5.2 En begränsad överprövning av detaljplaner och områdesbestämmelser

Regeringens förslag: Den som prövar ett överklagande av ett beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser ska endast pröva om det överklagade beslutet strider mot någon rättsregel på det sätt som klagande har angett eller som framgår av omständigheterna. Beslutet ska inte upphävas om det är uppenbart att felet saknar betydelse för avgörandet.

Utredningens förslag avviker från regeringens genom att regeringen föreslår att överprövningens omfattning i detaljplaneärenden begränsas.

Remissinstanserna: Många remissinstanser bl.a. länsstyrelserna i *Östergötlands* och *Gotlands län*, *Boverket*, *Regionförbundet i Kalmar län*, *Banverket*, *Sveriges Kommuner och Landsting* samt flera kommuner har anfört att förslaget att flytta överprövningen av detaljplaneärenden från regeringen till domstol kan tillstyrkas endast under förutsättning att

överprövningens omfattning begränsas. *Linköpings kommun* har avvisat förslaget och anfört att politiska beslut i kommunerna inte ska överprövas juridiskt utan att den ordning som gäller med regeringen som slutinstans ska kvarstå för att garantera en demokratiskt underbyggd avvägning av olika intressen. *Växjö kommun* har påpekat att prövningen måste ge utrymme för att beakta detaljplanebesluts sammansatta karaktär av myndighetsutövning och politiska ställningstaganden. *Skövde kommun* har anfört att det är positivt att överprövningar av detaljplaneärenden och bygglovsärenden sker i samma instanskedja eftersom det är en förenkling för allmänheten och att det bör vara möjligt att skapa rutiner för domstolens prövning som möjliggör för domstolen att hantera även lämplighetsprövningar med politiska förtecken. *Karlstads kommun* har påpekat att kommunala planbeslut enligt plan- och bygglagen har karaktären av både myndighetsbeslut och politiska beslut och om överprövningen av dessa ärenden flyttas från regeringen till domstolar är det väsentligt att den politiska dimensionen behålls i bedömningen av ärendena. *Banverket* har invänt mot att förslaget saknar en beskrivning och analys av samordningen mellan detaljplaner och de järnvägsplaner som fastställs av Banverket.

Skälen för regeringens förslag

Bakgrund

Ärenden enligt plan- och bygglagen är den största gruppen av överklagade ärenden som fortfarande prövas av regeringen. Frågan om att avlasta regeringen huvuddelen av dessa ärenden har varit föremål för överväganden både i samband med plan- och bygglagens tillkomst och vid några tillfällen därefter. Plan- och byggtredningen föreslog i betänkandet "Överprövning av beslut i plan- och byggärenden" (SOU 1994:134) att dessa ärenden skulle prövas av domstol. Förslaget förutsatte en samordning av prövningen av ärenden enligt plan- och bygglagen samt miljöskydds- och naturvårdsärenden. I och med att de senare ärendegrupperna blev föremål för den fortsatta översyn som ledde fram till miljöbalken, bereddes frågan om ett ändrat prövningssystem för ärenden enligt plan- och bygglagen inte vidare. Under 1999 togs frågan på nytt upp inom Regeringskansliet och den 1 juli 2003 överfördes regeringens prövning av frågor enligt 2 kap. plan- och bygglagen i vissa bygglovsärenden till domstol. Regeringen bedömde då (prop. 2002/03:27 s. 14 och 29) att gällande praxis från regeringens prövning och Regeringsrättens avgöranden i rättsprövningsärenden skulle komma att gälla även vid domstolens prövning och att något behov av att begränsa domstolens prövning därmed inte fanns.

När PBL-kommittén i sitt slutbetänkande (SOU 2005:77) föreslog en ändrad instansordning för detaljplaneärenden och vissa övriga ärenden enligt plan- och bygglagen, föreslog utredningen också att den överprövande myndighetens prövning i samtliga dessa ärenden skulle begränsas. PBL-kommittén övervägde i sitt betänkande olika alternativ för att begränsa prövningens omfattning. Det förslag som sedan lämnades hade 7 § lagen (2006:304) om rättsprövning av vissa regeringsbeslut som förebild och innebar att den överprövande myndigheten endast skulle pröva om det överklagade beslutet strider mot någon rättsregel på det sätt som

den klagande anfört eller som i övrigt klart framgår av omständigheterna i ärendet.

Behovet av en begränsad överprövning

Även Miljöprocessutredningen har övervägt om det i samband med att överprövningen av detaljplaner flyttas från regeringen till miljödomstol bör införas en bestämmelse som begränsar prövningens omfattning. Till skillnad mot PBL-kommittén har utredningen ansett att en sådan begränsning inte behövs. Som skäl har utredningen anfört att flera remissinstanser, bl.a. Regeringsrätten, var kritiska till PBL-kommitténs förslag till en sådan bestämmelse samt att det inte framkommit någon omständighet som pekar på ett sämre skydd för det kommunala självbestämmandet vid en domstolsprövning än när besluten överklagas till regeringen.

Remitteringen av utredningens förslag har visat att det för kommunerna och andra företrädare för kommunala intressen är viktigt att överprövningen av detaljplaneärenden begränsas. Det ska också beaktas att kritiken mot PBL-kommitténs förslag att begränsa överprövningens omfattning delvis berodde på att kommittén föreslog att överprövningen skulle begränsas, inte bara i detaljplaneärenden, utan även i lovärenden.

Även om det, som utredningen anfört, inte finns anledning att anta att domstolarna skulle avvika från den praxis som etablerats genom regeringens och Regeringsrättens avgöranden i frågan om utrymmet för det kommunala självbestämmandet, går det inte att bortse från den remisskritik som framförts. Ett viktigt skäl till att överprövningen av detaljplaner fortfarande finns kvar hos regeringen är att kommunerna upplever det som ett problem att låta domstolar överpröva politiska ställningstaganden. Med hänsyn till synpunkterna från remissinstanserna och då avsikten med en ändrad instansordning för överprövningen av detaljplaner inte är att ändra principen om den kommunala självbestämmanderätten i fråga om markanvändningen i kommunen, finns det anledning att införa en bestämmelse som begränsar överprövningens omfattning i ärenden och mål där kommunens beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser har överklagats.

Överprövningens omfattning

Ett överklagande av en kommuns beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser kan förenklat sägas innehålla tre olika typer av invändningar. Invändningarna kan avse formella brister i handläggningen, att enskilda intressen inte tillräckligt beaktats eller att kommunen gjort en felaktig bedömning av olika allmänna intressen. Överprövningar där överklagandet grundas på att det förekommit formella brister i handläggningen eller att enskilda intressen åsidosatts innebär vanligtvis en prövning av om beslutet strider mot lag eller annan författning. Ett sådant överklagande ska kunna bli föremål för överprövning. Det kan däremot behövas ett klarläggande i vilken utsträckning ett överklagande som innebär ett påstående om att allmänna intressen inte tillgodoses eller att de intressen som tillgodoses är svaga jämfört med motstående allmänna intressen, ska kunna bli föremål för en överprövning.

Vissa avvägningar mellan allmänna intressen som kommunen gör utifrån bestämmelser i 2 kap. plan- och bygglagen är politiska lämplighetsfrågor som inte bör bli föremål för överprövning. Andra bestämmelser om allmänna intressen som ska tillämpas i plan- och byggärenden, t.ex. bestämmelser om riksintressen enligt 4 kap. miljöbalken eller om miljö kvalitetsnormer enligt 5 kap. miljöbalken, är mer begränsande i fråga om det kommunala handlingsutrymmet. Ibland kan det också vara svårt att skilja på enskilda och allmänna intressen. Planering av parker och andra grönområden inom sammanhållen bebyggelse är ett allmän intresse, men det är samtidigt uppenbart att det är ett enskilt intresse att fastighetsägare och boende har en god närmiljö.

För att man inte ska behöva göra en avgränsning mellan enskilda och allmänna intressen bör en bestämmelse om prövningens omfattning utformas som en kontroll av om beslutet är förenligt med gällande bestämmelser. En sådan avgränsning av överprövningen innebär inget hinder mot att den som klagat anför allmänna intressen som stöd för sitt överklagande. Överprövningen kommer innebära en kontroll av om kommunens beslut ryms inom det handlingsutrymme som kommunen har enligt bestämmelserna i plan- och bygglagen och de krav som kan ställas på beslutsunderlag och beredningsförfarande. Det innebär att om de bestämmelserna som den överprövande instansen har att beakta vid sin prövning ger kommunerna en stor handlingsfrihet, t.ex. bestämmelserna i 2 kap. plan- och bygglagen, kommer den avvägning som en kommun gör mellan olika samhällsintressen enligt 2 kap. inte bli föremål för överprövning så länge den ryms inom lagstiftningen.

I de fall överprövningen avser bestämmelser som reglerar allmänna intressen, men enligt vilka det kommunala handlingsutrymmet är mer begränsat, t.ex. bestämmelserna om miljö kvalitetsnormer och riksintressen, kommer utrymmet för en överprövning vara större. Regeringsrätten har i ett rättsprövningsmål prövat om kommunens beslut om detaljplan var förenligt med bestämmelserna om riksintresse och funnit att så inte var fallet (RÅ 1997 ref. 18).

Den överprövande instansen ska inte på eget initiativ göra en omfattande inventering i fråga om ett besluts laglighet. Samtidigt kan det inte heller krävas att det enskilde ska behöva ange exakt vilka regler som beslutet anses strida mot. Överklagandet bör vara tillräckligt preciserat för att den överprövande instansen ska kunna ta ställning till om kommunens beslut är riktigt eller inte.

En avgränsning som innebär att den överprövande instansen när den prövar ett ärende eller mål om antagande, ändring eller upphävande av en detaljplan eller områdesbestämmelser endast ska pröva om det överklagade beslutet strider mot någon rättsregel på det sätt som klagande har angett eller som framgår av omständigheterna, har likheter både med 7 § rättsprövningslagen och 10 kap. 8 § första stycket 4 kommunallagen (1991:900). En fördel med att välja en avgränsning av överprövningen som har likhet med befintliga reglering är att de överprövande instanserna kan hämta vägledning i etablerad praxis.

Det är vanligt att en enskild som överklagar en kommuns beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser anför att det förekommit formella brister i handläggningen. Om kommunens

beslut innehåller mindre ett fel som varit oväsentligt eller utan betydelse för ärendets utgång ska domstolen inte upphäva beslutet.

Länsstyrelserna och domstolarna bör ha samma ram för överprövningen eftersom det blir tydligast och mest förutsägbart för enskilda.

Precis som i dag ska den instans som prövar överklagande som huvudregel endast kunna fastställa eller upphäva detaljplanen. Om kommunen har medgett det får beslutet upphävas i en viss del eller ändras på annat sätt. Ändringar som har ringa betydelse får, precis som i dag, göras utan kommunens medgivande.

Den omständigheten att beslut om fastställelse av arbetsplan enligt väglagen (1971:948) och fastställelse av järnvägsplan enligt lagen (1985:192) om byggande av järnväg även fortsättningsvis får överklagas till regeringen är inte ett skäl till att bibehålla regeringens prövningen av detaljplaner.

5.3 Samordning av prövningen mellan 11 och 13 kap. plan- och bygglagen

Regeringens förslag: Om länsstyrelsen enligt 11 kap. 10 eller 12 § har beslutat att överpröva en kommuns beslut om en detaljplan eller områdesbestämmelser eller ett lov eller förhandsbesked, får länsstyrelsen besluta att ett ärende om prövning av ett överklagande av samma kommunala beslut inte ska avgöras förrän ärendet om överprövning enligt 11 kap. är slutligt avgjort.

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: *Länsstyrelsen i Västra Götalands län* har anfört att frågan om samordningen mellan prövningen enligt 11 och 13 kap. plan- och bygglagen bör utredas ytterligare och då särskilt situationen när länsstyrelsen beslutat att inte överpröva en kommuns beslut enligt 11 kap. 10 § första stycket, ett beslut som inte får överklagas, samtidigt som en eller flera personer med stöd av 13 kap. har överklagat ett beslut att anta samma detaljplan. Eftersom en enskild kan åberopa allmänna intressen till grund för sitt överklagande och få dessa grunder prövade av såväl länsstyrelsen som domstol kan det leda till en domstolsprövning av samma omständigheter som länsstyrelsen beaktat vid sitt ställningstagande enligt 11 kap. 10 § första stycket. Det finns därmed, enligt länsstyrelsen, ett sätt att indirekt komma runt fullföljdsförbudet i 13 kap. 4 §.

Skälen för regeringens förslag

Statlig överprövning enligt plan- och bygglagen

Både 11 och 13 kap. plan- och bygglagen handlar om statlig överprövning. I 11 kap. regleras statens möjlighet att på eget initiativ granska och i vissa fall upphäva kommunens beslut, medan överprövningen enligt 13 kap. sker på initiativ av sakägare och andra intressenter. Det är länsstyrelsen som enligt 11 kap. kan initiera en granskning av kommunala beslut. Enligt 13 kap. är det också länsstyrelsen som i de flesta fall prövar överklaganden av kommunala beslut. Den föreslagna ändrade instans-

ordningen innebär ingen skillnad i detta avseende utan fortfarande kommer det vara länsstyrelsen som enligt 11 kap granskar kommunala beslut och som enligt 13 kap prövar överklaganden av kommunala beslut. Även om det är fråga om två skilda prövningar kan länsstyrelsen samordna dessa. Det är också möjligt att samordna ärendena vid en överprövning eftersom länsstyrelsens beslut i båda fallen överklagas till regeringen. När instansordningen för överklagande av en kommuns beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser nu ändras, medan länsstyrelsens beslut enligt 11 kap. även fortsättningsvis kan överklagas till regeringen, finns det anledning att överväga behovet av att reglera samordningen av prövningen enligt 11 och 13 kap.

När instansordningen för vissa bygglovsmål ändrades genom att prövningen av frågor avseende 2 kap. plan- och bygglagen i mål om bygglov flyttades från regeringen till domstol, övervägde regeringen behovet av att reglera samordningen mellan länsstyrelsens egeninitierade överprövning av lov och förhandsbesked och länsstyrelsens prövning av överklagande av samma beslut (prop. 2002/03:27 s. 17–18). Regeringen anförde då att samordningsproblem kunde antas uppstå i endast mycket få fall och att det i praktiken redan förekom att länsstyrelsen avvaktade med prövningen av överklagandet till dess ärendet om den statliga prövningen var avslutad.

Behovet av att reglera samordningen av länsstyrelsens överprövning

Det som regeringen hade att ta ställning till i prop. 2002/03:27 var behovet av samordning i bygglovsärenden. Det är mycket ovanligt att länsstyrelsen på eget initiativ överprövar ett beslut om lov eller förhandsbesked. Eftersom det är vanligare att länsstyrelsen på eget initiativ överprövar detaljplaner och områdesbestämmelser innebär en ändrad instansordning för överklagande av dessa ärenden ett större behov av att samordna överprövningen.

Det kan antas att det i allmänhet är lämpligt att länsstyrelsen först avslutar prövningen enligt 11 kap. innan ett enskilt överklagande avseende samma detaljplan eller områdesbestämmelser prövas. Länsstyrelsen bör få skjuta upp prövningen av överklagandet till dess ärendet enligt 11 kap. är slutligt avgjort. Om länsstyrelsen beslutar att upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser enligt 11 kap. och det beslutet överklagas till regeringen är ärendet inte slutligt avgjort förrän regeringen prövat överklagandet. Däremot bör ärendet anses vara slutligt avgjort även om regeringens beslut blir föremål för en ansökan om rättsprövning eftersom rättsprövning är ett extra ordinärt rättsmedel som anhängiggörs genom ansökan, inte genom överklagande.

Även om länsstyrelsen i praktiken redan informellt avvaktar med prövningen av ett överklagande i de fall det anses motiverat innebär en bestämmelse enligt vilken länsstyrelsen får avvakta med prövningen av ett överklagande till dess överprövningen enligt 11 kap. avslutats, att berörda intressenter få ett klart besked från länsstyrelsen om hur överklagandet avses att hanteras.

Länsstyrelsen i Västra Götalands län har anfört att en ändrad instansordning för överprövningen av detaljplaner innebär att det indirekt är möjligt att komma runt fullföljdsförbudet i 13 kap. 4 § eftersom en en-

skild som överklagar en detaljplan kan anföra samma grunder som länsstyrelsen har att beakta enligt 11 kap. 10 § andra stycket.

Vid en prövning enligt 11 kap. uppträder staten som bevakare av främst statliga och mellankommunala intressen medan en prövning av ett överklagande enligt 13 kap. ofta handlar om en intresseavvägning mellan olika enskilda och allmänna intressen. Att samma frågor kan aktualiseras i båda dessa prövningar är i sig inget märkligt. Det finns dessutom redan i dag en möjlighet att föra in allmänna frågor i ett överklagande av en detaljplan även om länsstyrelsen avstått från en prövning enligt 11 kap., dock med den skillnaden att överklagandet för närvarande sker till regeringen. Eftersom överprövningen av detaljplaner och områdesbestämmelser hos länsstyrelsen och miljödomstolen avses att begränsas i enlighet med vad som är rådande praxis, innebär en ändrad instansordning för överprövning av detaljplaner ingen skillnad beträffande vilka frågor i ett detaljplaneärende som kan bli föremål för överprövning. Även om det är ovanligt att länsstyrelsen beslutar att överpröva kommunens beslut att lämna lov eller förhandsbesked, kan situationen uppkomma att länsstyrelsen efter en prövning enligt 11 kap. avstår från att upphäva kommunens beslut. Den enskilde kan i sitt överklagande enligt 13 kap. ändå åberopa samma allmänna intressen som anges i 11 kap. 10 § i sitt överklagande till domstol. Sammantaget kan den situation som Länsstyrelsens i Västra Götaland län redogjort för kan uppkomma redan i dag. Det finns dock inget som tyder på det inneburit något problem. Det finns därför inte att anledning att reglera samordningen mellan 11 och 13 kap. utöver vad som har föreslagits.

Det kan förekomma att en enskild anför andra grunder i sitt överklagande enligt 13 kap. än vad länsstyrelsen har att pröva enligt 11 kap. Då skulle en samtidig prövning i olika instanser inte innebära några egentliga nackdelar. Bestämmelsen bör därför utformas som en möjlighet, inte en skyldighet, för länsstyrelsen att skjuta upp prövningen av överklagandet.

6 Prövningen av ansökningsmål

6.1 Prövningen av A- och vattenverksamheter

Regeringens bedömning: Prövningen i första instans av en ansökan om tillstånd till en stor miljöfarlig verksamhet, s.k. A-verksamhet, eller en vattenverksamheter bör tills vidare ske hos domstol.

Utredningens förslag avviker från regeringens bedömning genom att utredningen har föreslagit att förstainstansprövningen av ansökan om tillstånd till en stor miljöfarlig verksamhet, s.k. A-verksamhet, eller vattenverksamhet ska ske hos fem självständiga förvaltningsmyndigheter.

Remissinstanserna: Många remissinstanser, däribland *Justitiekanslern*, *Svea hovrätt (Miljööverdomstolen)*, *Östersunds*, *Malmö*, *Gotlands och Luleå tingsrätter*, *Försvarmakten*, *Kammarkollegiet*, *Socialstyrelsen*, *Fiskeriverket*, *Naturvårdsverket*, *Stockholms universitet*, *Mannheimer Swarling Advokatbyrå*, *Sveriges Bergmaterialindustri* och

Sveriges Advokatsamfund, har varit positiva till förslaget att överföra förstainstansprövningen av A-verksamheter och vattenverksamheter till en förvaltningsmyndighet. Även flera kommuner, bland annat *Stockholms, Linköpings, Umeå* och *Piteå kommuner*, har tillstyrkt förslaget. Bland de remissinstanser som har tillstyrkt utredningens förslag har flertalet särskilt betonat vikten av att de nya prövningsmyndigheterna blir helt självständiga i förhållande till länsstyrelserna. Flera remissinstanserna har därför avstyrkt utredningens förslag om att länsstyrelsens personal ska kunna bereda ärenden vid de nya prövningsmyndigheterna. Flera remissinstanser, bland annat *Miljööverdomstolen, Tillväxtverket, Vägverket* samt *Solna* och *Umeå kommuner*, har påpekat att förslaget innebär en förlängning av instansordningen och att handläggningstiderna kan komma att förlängas vilket inte är en acceptabel ordning eftersom ambitionen bör vara att reformen ska leda till en effektivare och snabbare handläggning.

En majoritet av länsstyrelserna har tillstyrkt en överföring av förstainstansprövningen av A- och vattenverksamheter, men avstyrkt förslaget att prövningen ska ske hos en annan myndighet än länsstyrelsen. Flera länsstyrelser har framfört att utredningens förslag till ny organisation föregriper den slutliga hanteringen av Ansvarskommitténs förslag om regional indelning och fördelningen av uppgifter mellan stat, region och kommun. Mot bakgrund av den kommande Organisationsutredningen om länsstyrelsernas framtida uppgifter och indelning bör, enligt dessa länsstyrelser, ställningstagandet avseende miljöprövningens slutgiltiga organisation anstå till dess att regeringen tagit ett helhetsgrepp över länsstyrelsernas framtida arbetsuppgifter och organisation. Många länsstyrelser har också påpekat att ett genomförande av utredningens förslag kommer att leda till en utarmning av länsstyrelsernas möjligheter att företräda allmänna intressen och att lämna kvalificerad vägledning i samrådsprocesserna om miljökonsekvensbeskrivningar.

Ett antal remissinstanser, bland annat *Luftfartsverket, Sveriges Kommuner och Landsting, Advokatfirman Åberg, Alrutz' Advokatbyrå, Plast- och Kemiföretagen, Skogsindustrierna* och *Svensk Energi*, har helt avstyrkt utredningens förslag och förordat att prövningen av A- och vattenverksamheter även fortsättningsvis ska ske vid miljödomstolarna. Även *Nacka, Vänersborgs* och *Umeå tingsrätter (miljödomstolarna)* har anfört att den nuvarande prövningsorganisationen fungerar väl och att den föreslagna ordningen innebär en längre instanskedja, vilket kan medföra längre handläggningstider och dyrare process. *Statens Jordbruksverk* har anfört att Statskontoret i sin rapport 2004:9 har pekat på problem med nämndmyndigheter i frågor om självständighet från värmyndigheten, regeringens styrning och tydligheten i ansvar. *Strålsäkerhetsmyndigheten* har anfört att de verksamheter som anges i 17 kap. 1 § miljöbalken även fortsättningsvis bör prövas av miljödomstol som första instans. *Svenskt Näringsliv* och *Svensk Handel* har anfört att det är ett oavvisligt krav att prövningen sker under "full självständighet" och kan en sådan oberoende myndighet inte skapas måste prövningen i första instans ske i domstol.

Skälen för regeringens bedömning

Bakgrund och gällande rätt

Ärenden och mål om miljöfarlig verksamhet enligt 9 kap. miljöbalken prövas i dag av kommuner, länsstyrelser, miljödomstolar, Miljööverdomstolen och Högsta domstolen. I mål som rör Försvarmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt ska domstolen alltid med eget yttrande överlämna ärendet till regeringen för avgörande. Vilken myndighet som är första respektive sista instans beror på hur den miljöfarliga verksamheten är klassad. Tillståndspliktiga miljöfarliga verksamheter klassas som A- eller B-verksamheter. Om en verksamhet är en A- respektive B-verksamhet framgår av bilagan till förordningen (1998:899) om en miljöfarlig verksamhet. Det är de fem miljödomstolarna, placerade vid tingsrätterna i Nacka, Växjö, Vänersborg, Östersund och Umeå, som är första instans vid prövning av ansökan om tillstånd till A-verksamheter. B-verksamheter prövas i första instans av miljöprövningsdelegationer som är knutna till länsstyrelserna. Det finns också anmälningspliktiga C-verksamheter som i första instans prövas av kommunerna. Mål om vattenverksamhet enligt 11 kap. miljöbalken prövas av miljödomstol som första instans.

Vilken instans som är den sista är beroende av var ärendet inleds. Om ärendet inleds vid en kommun eller förvaltningsmyndighet är Miljööverdomstolen sista instans. Om ärendet i stället inleds vid en miljödomstol är det Högsta domstolen som är sista instans.

Miljöbalkskommittén fick 2003 i uppdrag att utreda frågan om tillståndsprövning enligt miljöbalken bör inledas direkt hos miljödomstol eller om domstolen ska pröva tillståndsfrågan först efter överklagande av förvaltningsmyndighets beslut. I slutbetänkandet "Miljöbalken, miljö kvalitetsnormer, miljöorganisationerna i miljöprocessen och avgifter" (SOU 2005:59) förordade kommittén att mål om vattenverksamheter och alla typer av miljöfarliga verksamheter ska tillståndsprövas av en förvaltningsmyndighet som första instans. Kommittén ansåg att miljöprövning principiellt är en uppgift av förvaltningsrättslig karaktär. Prövningen fordrar ett brett kunskapsunderlag från många områden, där bland annat de tekniska och naturvetenskapliga frågorna har stor betydelse och där inslaget av samhällsplanering ofta är stort. Kommittén menade vidare att förvaltningsmyndigheter är väl lämpade för att så effektivt och flexibelt som möjligt hämta in ett brett beslutsunderlag till grund för bästa möjliga beslut. Kommittén konstaterade att en prövningsorganisation där mål om miljöfarliga A-verksamheter och vattenverksamheter prövas av en länsstyrelse som första instans innebär en önskvärd renodling av domstolarnas tvistelösande roll. Samtidigt bedömde kommittén att det fanns behov av fortsatt utredning. Vid remitteringen fick kommitténs förslag stöd av en majoritet av remissinstanserna.

Mot bakgrund av att Miljöbalkskommitténs förslag att överföra första instanssprövningen från miljödomstolarna till förvaltningsmyndigheter i huvudsak togs emot positivt av remissinstanserna, gav regeringen Miljöprocessutredningen i uppdrag att föreslå de organisations- och författningsändringar som behövs för en ändrad instansordning för mål om A-verksamheter och vattenverksamheter. Utredningen skulle överväga möjligheten att koncentrera dessa ärendegrupper till ett färre antal läns-

styrelser och analysera miljöprövningsdelegationernas och länsstyrelsernas olika roller.

Utredningens förslag om tillståndsprövning hos nämndmyndigheter vid länsstyrelserna

Miljöprocessutredningen har ansett att det är angeläget att den administrativa myndighet som ska pröva tillståndsärenden som första instans får en sådan organisation och kompetens att den respekt för prövningsförfarandet som länsstyrelseprövningen hittills har haft kan bevaras även när ärendena blir mer omfattande och komplicerade. Mot den bakgrunden har Miljöprocessutredningen föreslagit att det inrättas fem nya miljöprövningsmyndigheter som ska vara nämndmyndigheter vid länsstyrelsen och ha en egen instruktion. Beredningen av ärenden vid de myndigheterna ska enligt utredningens förslag utföras av dels myndighetens egna anställda personal, dels personal hos länsstyrelsen enligt ett särskilt avtal mellan länsstyrelsen och prövningsmyndigheten. Länsstyrelserna ska vara värdmyndigheter med ansvar att tillhandahålla lokaler och administrativ service. Utredningen har ansett att prövningsmyndigheterna, såsom nämndmyndigheter, ska vara självständiga i förhållande till länsstyrelserna.

Utgångspunkten i regeringens direktiv till utredningen var att en överföring av miljöprövningen av A- och vattenverksamheter skulle ske till länsstyrelserna samtidigt som miljöprövningsdelegationernas och länsstyrelsernas olika roller skulle analyseras närmare. Remitteringen av utredningens förslag visar att även om remissinstanserna är splittrade i frågan om vilken myndighet som bör vara första instans, har flertalet remissinstanser uttalat krav på att förstainstansprövningen ska utföras av en självständig myndighet.

Mot bakgrund av de överväganden som har legat till grund för utredningens förslag om självständiga nämndmyndigheter och med hänsyn till remissutfallet, bedömer regeringen att det för närvarande inte är lämpligt att överföra tillståndsprövningen av A- och vattenverksamheter till en delegation, nämnd eller myndighet som är knuten till den nuvarande länsstyrelseorganisationen.

Tillståndsprövning vid nya självständiga myndigheter

Den statliga regionala förvaltningen är just nu föremål för en översyn. Ansvarskommittén har i sitt slutbetänkande "Hållbar samhällsorganisation med utvecklingskraft" (SOU 2007:10) föreslagit att nya större län och landsting bildas. I september 2007 överlämnades till regeringen rapporten "Koncentration av länsstyrelseverksamhet" (Ds 2007:28). I rapporten har man föreslagit att verksamhet inom drygt tjugo områden koncentreras till sju länsstyrelser. Utgångspunkten för förslaget om en koncentration till sju länsområden, var bland annat Ansvarskommitténs kriterier för en ny geografisk indelning med färre och större län och landsting. Regeringen beslutade vid regeringssammanträdet den 16 juni 2009 att låta en särskild utredare genomföra en översyn av den statliga regionala förvaltningen (dir. 2009:62). Regeringen har beslutat om tilläggsdirektiv till utredningen (dir. 2010:12). Utredaren ska ge förslag på hur den statliga regionala förvaltningens utformning kan bli tydligare,

mer samordnad och ändamålsenlig. Utredaren ska också ge förslag på en ändrad länsindelning i de fall en ändrad landstingsindelning kan bli aktuell. Uppdraget ska redovisas senast den 15 september 2012.

Mot bakgrund av den översyn som nu pågår i fråga om länsindelning och länsstyrelsernas framtida uppgifter anser regeringen att det inte bör inrättas nya myndigheter på regional nivå. Det finns inte skäl för att ytterligare splittra den statliga regionala förvaltningen. Eftersom en stor del av remissinstanserna dessutom har ansett att den nuvarande prövningen av A- och vattenverksamheter fungerar väl bör den tillsvidare ske på samma sätt som i dag. Dessutom har det under utredningens arbete och vid remitteringen av utredningens förslag från flera håll förts fram att det är viktigt att Högsta domstolen även fortsättningsvis kan pröva A- och vattenverksamheter. En överföring av förstainstansprövningen till förvaltningsmyndighet innebär, om Högsta domstolen ska fortsätta att vara högsta instans, att instanskedjan förlängs vilket inte överensstämmer med regeringens ambition om att åstadkomma en effektivare och snabbare handläggning.

6.2 Prövningen av B-verksamheter

Regeringens bedömning: Prövningen av ansökan om tillstånd till mindre miljöfarliga verksamheter, s.k. B-verksamheter, bör koncentreras till Länsstyrelserna i Stockholms, Östergötlands, Skåne, Västra Götalands, Dalarnas, Västernorrlands och Norrbottens län.

Utredningens förslag avviker från regeringens bedömning genom att utredningens förslag innebar att prövningen av ansökan om tillstånd till B-verksamheter skulle ske hos fem självständiga prövningsmyndigheter lokaliserade i Umeå, Östersund, Stockholm, Göteborg och Malmö.

Remissinstanserna: En majoritet av länsstyrelserna har anfört att prövningen av B-verksamheter även fortsättningsvis bör ske hos samtliga länsstyrelser.

Länsstyrelserna i Kronobergs och Kalmar län har anfört att formerna för miljöprövningsdelegationernas "självständighet" gentemot länsstyrelsen bör kunna ges en striktare utformning i länsstyrelseinstruktionen och att det ur effektivitetsskäl kan vara lämpligt att operativt skilja på prövning och tillsyn. *Länsstyrelsen i Skåne län* har anfört att det är mest ändamålsenligt att ett färre antal förvaltningsmyndigheter prövar tillståndsfrågor som rör tillståndspliktiga miljöfarliga verksamheter och vattenverksamheter och anser att prövning bör ske vid fem länsstyrelser. *Plast- och Kemiföretagen* har anfört att arbetet bör fortgå med inriktningen att koncentrera prövningen av B-verksamheterna till ett mindre antal regionala och helt självständiga prövningsmyndigheter.

Skälen för regeringens bedömning

Bakgrund

Det är länsstyrelserna som första instans prövar ansökan om tillstånd till B-verksamheter. Prövningen vid länsstyrelserna sker av särskilda miljö-

prövningsdelegationer och beredningen sker av personal anställd vid länsstyrelsen. En miljöprövningsdelegation består av en ordförande och en miljösekreterare. Ordförande ska vara jurist med domarerfarenhet och ska ha särskild erfarenhet av miljöfrågor och andra frågor som behandlas i miljöbalken. En miljösekreterare ska ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av frågor om skydd för människors hälsa och miljön. I dag sker prövningen av ansökan om tillstånd till B-verksamheter vid samtliga 21 länsstyrelser. Under 2007 avgjorde miljöprövningsdelegationerna vid länsstyrelserna totalt 1 398 ärenden, varav cirka hälften var tillståndsärenden. Delegationerna prövar också ansökan om upphävande eller ändring av villkor eller andra bestämmelser i tillstånd. Fördelningen av antalet inkommande och avgjorda ärenden varierar mycket mellan olika länsstyrelser. Länsstyrelserna i Skåne och Västra Götalands län är de länsstyrelser som har flest inkommande och avgjorda ärenden. 2007 avgjorde dessa länsstyrelser 184 respektive 173 ärenden. Länsstyrelserna i Gotlands och Uppsala län är bland de länsstyrelser som får in minst antal ärenden och 2007 avgjorde dessa länsstyrelser 18 respektive 29 ärenden. Den ändring av bilagan till förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd som trädde i kraft den 1 januari 2008 innebar att miljöprövningsdelegationernas ärendeunderlag minskade ytterligare. Även om ungefär 50 A-verksamheter blev B-verksamheter, blev samtidigt ungefär 1 000–1 300 B-verksamheter anmälningspliktiga C-verksamheter. Även handläggningstiderna varierar mycket mellan länsstyrelserna.

Behovet av att koncentrera prövningen av B-verksamheter till färre länsstyrelser

Tillståndsprövningen och tillsynen är viktiga beståndsdelar i länsstyrelsernas samlade arbete för att nå de av riksdagen beslutade miljö kvalitetsmålen. Enligt regeringens proposition (2004/05:150) "Svenska miljömål - ett gemensamt uppdrag" bör länsstyrelserna i bred förankring i länen utveckla regionala åtgärdsprogram för att nå miljö kvalitetsmålen. De utvecklade regionala målen och arbetet med åtgärdsstrategier och åtgärdsprogram är en del i arbetet med att nå de nationella miljö kvalitetsmålen och ger ett tydligt och anpassat underlag för länsstyrelsernas arbete med prövning och tillsyn enligt miljöbalken. Arbetet med vattenförvaltning bör enligt propositionen samordnas med arbetet med att nå miljö kvalitetsmålen. Motsvarande bedömningar om behovet av att bibehålla och utveckla ett samlat regionalt miljöarbete har gjorts i betänkandet av Utredningen om en myndighet för havs- och vattenmiljöfrågor (SOU 2010:8) En myndighet för havs- och vattenmiljö. Av betänkandet framgår bl.a. att ett bibehållande av vattenmyndigheternas verksamhet i anslutning till befintlig regional organisation, länsstyrelserna, har ett starkt stöd och är det alternativ som utredningen förordar som huvudalternativ. Länsstyrelserna har enligt betänkandet viktiga uppgifter i det samlade miljöarbetet på regional nivå, med en rad verksamhetsuppgifter som är nära kopplade till vatten och anknytande miljöfrågor.

Sammantaget finns det klara fördelar med att ha en prövning av B-verksamheter på regional nivå som är knuten till den nuvarande länsstyrelseorganisationen.

Vissa remissinstanser har uttryckt tveksamhet mot att låta länsstyrelsen eller en myndighet knuten till länsstyrelsen pröva B-verksamheter mot bakgrund av dels den koppling som finns mellan länsstyrelsen och miljöprövningsdelegationen, dels att handläggarna på länsstyrelsen ofta arbetar med både tillsyn och tillstånd. Som utredningen konstaterat har det inte framkommit några konkreta exempel på att länsstyrelsen vid sin tillståndsprövning tar hänsyn till några ovidkommande intressen. I och med att miljöprövningsdelegationens ordförande och miljösakkunnige är beslutande i tillståndsärendena, utan deltagande från andra delar av länsstyrelsen, uppfylls de krav som bör ställas på såväl självständighet som effektivitet. Det finns dock anledning att överväga dels möjligheterna att inom ramen för den nuvarande organisationen tydliggöra miljöprövningsdelegationernas och länsstyrelsernas olika roller, dels om prövning av B-verksamheter kan ske mer effektivt än i dag.

Utredningen hade i uppdrag att analysera miljöprövningsdelegationernas och länsstyrelsernas olika roller. Det alternativa förslag till prövningsorganisation som utredningen lämnade innebar att den befintliga myndighetsstrukturen med miljöprövningsdelegationerna som en del av länsstyrelsen behålls, men beredningen av ärenden utförs endast av personal vid delegationerna. Utredningens alternativa förslag innebar också att prövningen av B-verksamheter skulle koncentreras till fem länsstyrelser.

I dag arbetar personalen vid länsstyrelserna sällan heltid med tillståndsärenden eftersom antalet tillståndsärenden är för få per miljöprövningsdelegation. Det medför att ärendena normalt handläggs av personer som också har andra uppgifter inom länsstyrelsen, bland annat tillsyn över miljöfarliga verksamheter. Antalet tillståndsärenden vid vissa delegationer är få vilket försvårar möjligheterna att bygga upp kompetens.

Om prövningen av B-verksamheter koncentreras till ett färre antal länsstyrelser ökar förutsättningarna för att ha en beredningspersonal som arbetar med tillståndsärenden på heltid. En koncentration ger förutsättningar för en mer kvalificerad och effektiv prövning. Sker prövningen av olika typer av verksamheter, som till exempel vindkraft eller täkter, hos färre länsstyrelser kommer varje ärendetyp att förekomma mer frekvent vilket ökar erfarenheten och kompetensen både hos handläggare och beslutande personal. En prövning hos färre myndigheter ger också större förutsättningar för en enhetlig rättstillämpning.

Flera länsstyrelser har anfört att de länsstyrelser som inte längre ska tillståndspröva B-verksamheter kommer få sämre förutsättningar att bedriva tillsyn, företräda allmänna intressen och lämna kvalificerad vägledning i samrådsprocesserna om miljökonsekvensbeskrivningar.

Även om rollen att tillståndspröva B-verksamheter försvinner hos vissa länsstyrelser kommer samtliga länsstyrelser behålla sina andra två viktiga roller; tillsynsrollen och rollen som företrädare för allmänna intressen. Vikten av erfarenhetsåterföring mellan tillståndsprövning, tillsyn och annat miljöarbete kommer att vara fortsatt stor. Genom att verksamheten även fortsatt knyts till länsstyrelserna finns möjligheten för gemensam kompetensförsörjning och tjänsterotation. Vid en samlad bedömning överväger fördelarna med att samla prövningen av B-verksamheter hos ett färre antal länsstyrelser än i dag. Regeringen avser därför att koncentrera länsstyrelsernas nuvarande hantering av B-verksamheter till de

sju länsstyrelser som föreslås i Koncentrationsutredningen (Ds 2007:28), dvs. Länsstyrelserna i Stockholms, Östergötlands, Skåne, Västra Götalands, Dalarnas, Västernorrlands och Norrbottens län.

7 Samorganisation av miljödomstolarna och fastighetsdomstolarna

7.1 Nuvarande ordning

Miljödomstolarna

Miljödomstolarna inrättades 1999 i samband med att miljöbalken trädde i kraft. Domstolarna övertog den roll som Koncessionsnämnden för miljöskydd och vattendomstolarna haft som tillståndsmyndigheter. Miljödomstolarna fick också till uppgift att pröva överklaganden i tillsynsärenden av beslut från ett antal myndigheter som har tillsynsuppgifter inom miljöbalkens tillämpningsområde. I dessa delar övertog miljödomstolarna uppgifter från de allmänna förvaltningsdomstolarna. Vidare fick miljödomstolarna till uppgift att avgöra ersättningsfrågor av skadeståndsrättslig och intrångsrättslig karaktär på miljöbalkens område.

Miljödomstolarna är särskilda domstolar som är knutna till de allmänna domstolarna. Fem av landets tingsrätter är miljödomstol: Umeå, Östersunds, Nacka, Växjö och Vänersborgs tingsrätter.

Utmärkande för särskilda domstolar är att de avgör mål i en speciell egenskap. För särskilda domstolar kan också gälla en särskild, i lag bestämd, sammansättning. Miljödomstolen består enligt huvudregeln av en ordförande som ska vara lagfaren domare i tingsrätten, ett miljøråd samt två sakkunniga ledamöter.

Som huvudregel gäller reglerna i rättegångsbalken om rättegången i tvistemål vid handläggningen av mål enligt miljöbalken. Vid handläggningen av överklaganden tillämpas bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen. Detsamma gäller vid prövning av utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet och vid överklagande av sådana mål till Miljööverdomstolen. Rättegångsbalken ska dock tillämpas när Högsta domstolen prövar mål om utdömande av vite.

Fastighetsdomstolarna

Fastighetsdomstolarna inrättades 1969. Även fastighetsdomstolarna är särskilda domstolar som är knutna till de allmänna domstolarna. Liksom miljödomstolarna avgör de mål i en särskild sammansättning. Enligt lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål ska det finnas en fastighetsdomstol i varje län. Regeringen kan dock föreskriva att annat område än länet ska utgöra domkrets för fastighetsdomstol eller att flera fastighetsdomstolar ska finnas för samma område. Den tingsrätt som regeringen bestämmer ska vara fastighetsdomstol. Det finns för närvarande 25 fastighetsdomstolar.

Bestämmelser om handläggningen av mål och ärenden vid fastighetsdomstolarna finns i lagen om domstolar i fastighetsmål. Vidare finns

handläggningsregler i vissa speciallagar. Vid sidan av dessa lagar gäller rättegångsbalkens regler. Rätten består enligt huvudregeln av två lagfarna ledamöter, en teknisk ledamot (fastighetsråd) och två nämndemän.

Fastighetsdomstolarnas prövning omfattar dels prövning av mål där domstolen är första instans, dels prövning av överklagade ärenden. Som första instans dömer fastighetsdomstolarna i bl.a. tomträttsmål, expropriationsmål, klander av stämmobeslut och vissa mål och ärenden enligt plan- och bygglagen. Dessa mål avgörs genom dom. Som överklagandestans handlägger fastighetsdomstolen bl.a. mål enligt fastighetsbildningslagen, anläggningslagen, ledningsrättslagen samt lagen om ägandegrättsutredning och legalisering. Dessa mål avgörs genom utslag.

Mål och ärenden som rör fastigheter

I lagen om domstolar i fastighetsmål finns inte någon uppräknning av vilka måltyper som omfattas av lagens tillämpningsområde. I stället anges i respektive lag att frågan ska prövas av fastighetsdomstol. Uttrycket fastighetsmål i den lagen har alltså en snävt legal betydelse. Lagstiftning som rör fastigheter över huvud taget är mer omfattande. Mål och ärenden om fastigheter prövas av allmän domstol, allmän förvaltningsdomstol, fastighetsdomstol och miljödomstol.

Den grundläggande regleringen om fastigheter och rättigheter till fastigheter m.m. finns främst i jordabalken. Det är i allt väsentligt privaträttsliga regler. Med undantag för hyres- och arrendetvister, vissa tvister om tomträtt samt mål enligt viss speciallagstiftning handläggs sådana tvister om fastigheter i första instans av tingsrätterna.

Hur nya fastigheter bildas, hur indelningen av fastigheterna ändras m.m. regleras allmänt i fastighetsbildningslagen med tillhörande lagstiftning. Tvister i dessa frågor gäller ofta privaträttsliga angelägenheter som har offentligrättsliga inslag. Målen handläggs i fastighetsdomstol.

Regler om markanvändningen i fråga om planering och bebyggelsestruktur finns främst i plan- och bygglagen. I dessa frågor har normalt kommunerna beslutanderätten. De tvister som förekommer står ofta mellan enskilda personer men har offentligrättslig karaktär. Flertalet av dessa mål handläggs av förvaltningsrätterna som första domstolsinstans. Även fastighetsdomstolarna har uppgifter enligt plan- och bygglagen.

Det finns ett antal lagar, bl.a. expropriationslagen och miljöbalken, som innehåller bestämmelser om rätt till tvångsförfoganden beträffande fastigheter till förmån för olika angelägna samhällsändamål. Flertalet mål enligt dessa bestämmelser handläggs i fastighetsdomstolarna.

I miljöbalken finns bestämmelser som är av betydelse för fastigheter. Sambandet kommer främst till uttryck genom regler om vilka hänsyn som ska tas till de miljöintressen som anges i miljöbalken vid markanvändningen. Med undantag för ersättningsmål, som är dispositiva, gäller för prövningen i mål enligt miljöbalken att myndigheterna och domstolarna har utredningsplikt. Målen handläggs i miljödomstolarna.

7.2 Tidigare reformer och reformförslag

Fastighetsdomstolarna

Fastighetsdomstolarna övertog de uppgifter som tidigare fullgjorts av ägodelningsrätter och expropriationsdomstolar. Ägodelningsrätterna var specialdomstolar som fanns i varje domsaga och i varje stad med rådhusrätt. År 1970, innan tingsrättsreformen genomfördes, fanns det 136 allmänna underrätter, 108 häradsrätter och 28 rådhusrätter. Ordföranden i ägodelningsrätten hade sin huvudsakliga tjänstgöring förlagd till allmän underrätt. Förutom ordföranden bestod ägodelningsrätten av tre ägodelningsnämndemän. Den tyngsta kritiken mot ägodelningsrätterna gick ut på att handläggningen tog för lång tid. 1954 års fastighetsbildningskommitté ansåg att problemen berodde på att rättens ordförande inte kunde ägna sig odelat åt ägodelningsmålen utan hade sin huvudsakliga verksamhet förlagd till härads- eller rådhusrätten och de allmänna rättegångsmålen med huvudförhandlingar på bestämda tider. Till detta kom enligt kommittén att flertalet ägodelningsdomare torde ha begränsad erfarenhet av ägodelningsmål och de särskilda problem som uppstod vid handläggningen av dem.

Expropriationsdomstolarna var också specialdomstolar, en för varje domsaga eller stad med rådhusrätt. Ordförande var ägodelningsdomaren på orten. Av ledamöterna skulle två vara särskilt utsedda expropriationstekniker och två vara nämndemän från orten. Under arbetet med en ny expropriationslagstiftning framkom att förfarandet hade väsentliga brister och att en förbättring förutsatte en förändrad domstolsorganisation. Något som särskilt framhölls var att ordföranden inte hade kunnat ägna sig helt åt expropriationsmålen utan hade haft sin huvudsakliga verksamhet vid den allmänna underrätten.

Det stora antalet domstolar som handlade de aktuella måltyperna hade gjort att de lagfarna domarna fick så begränsad erfarenhet av måltyperna att de fick ägna mer tid åt dem än vad som skulle ha krävts om de haft en större erfarenhet. I prop. 1969:44 angavs att reformeringen syftade till att skapa en organisation där de lagfarna domarna skulle få ägna så mycket tid åt dessa mål att kvaliteten i avgörandena förbättrades. Mot den bakgrunden ansågs en sammanföring av målen till större enheter ofrånkomlig. Det föreslogs därför i propositionen att såväl fastighetsbildningsmålen som expropriationsmålen inom samma län skulle föras samman till nya större domstolar som benämndes fastighetsdomstolar.

Målutvecklingen vid fastighetsdomstolarna

År 1991 fördes hyres- och bostadsrättsmålen över från fastighetsdomstolarna till de ordinarie tingsrätterna. Därigenom förlorade fastighetsdomstolarna sin dittills största målkategori. Av de 8 271 mål som 1986 kom in till fastighetsdomstolarna var 5 256 hyrestvister. Åren 2004–2006 kom det in i genomsnitt 1 168 mål till fastighetsdomstolarna. Av dessa kom 449 mål in i till storstadsdomstolarna. Av inkomna fastighetsmål 2004 var 564 fastighetsbildningsmål, 322 mål om tomträtt och arrende och 168 övriga fastighetsmål, varav 87 mål gällde klandertalan enligt samfällighetslagen. Till hovrätterna inkom varje år under perioden

2004-2006 i genomsnitt 176 fastighetsmål, varav 56 till Svea hovrätt. Till Högsta domstolen kom det under samma period, extraordinära rättsmedel inräknade, in i genomsnitt 73 fastighetsmål om året.

Domstolsverkets rapport Översyn av fastighetsdomstolarnas verksamhet

Domstolsverket fick i regleringsbrevet för 2005 i uppdrag att göra en översyn av fastighetsdomstolarnas verksamhet. Verket föreslog i rapporten *Översyn av fastighetsdomstolarnas verksamhet* (DV-rapport 2006:2) att antalet fastighetsdomstolar skulle minska från 25 till 7 och att dessa domstolar huvudsakligen skulle lokaliseras till de tingsrätter som är miljödomstolar. Domstolsverket gjorde bedömningen att det fanns ett behov av att förändra fastighetsdomstolsorganisationen. En långsiktig hållbar organisation för dömandet i fastighetsmål borde enligt Domstolsverket ha fastighetsdomstolar som i större utsträckning än de nuvarande kan bygga upp och bibehålla en mycket hög kompetens hos de lagfarna ledamöterna, permanent knyta minst ett fastighetsråd till varje fastighetsdomstol, ha ett beredningsstöd som är specialiserat på fastighetsmål och samt ha ett utbyte mellan domare i fastighetsdomstol och miljödomstol.

En majoritet av de remissinstanser som Domstolsverket remitterade rapporten till var positiva till en förändrad organisation. Flera domstolar pekade dock på att denna fråga borde samordnas med förändringar av organisationen för miljödomstolarna. Även i flera av remissvaren till PBL-kommitténs slutbetänkande framfördes att fastighetsdomstolarna borde införlivas i den nya organisationen för miljödomstolarna.

7.3 En sammanslagning av fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna

7.3.1 Fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna läggs samman

Regeringens förslag: Fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna läggs samman.
--

Utredningens förslag överensstämmer med regeringens.

Remissinstanserna: Det stora flertalet remissinstanser har tillstyrkt förslaget om en samorganisation. Flera av de remissinstanser som har tillstyrkt förslaget om en samordnad organisation för miljö- och fastighetsdomstolarna har påpekat att en samorganisation av dessa domstolar gör att frågor om domkretsindelning, antalet domstolar och lokaliseringen av dessa bör övervägas på nytt. *Nacka tingsrätt* har tillstyrkt att antalet fastighetsdomstolar minskar och att dessa fysiskt samlokaliseras till de tingsrätter som är miljödomstolar, men avstyrkt att dessa domstolar slås samman organisatoriskt. *Kalmar tingsrätt* har avstyrkt förslaget.

Skälen för regeringens förslag

Fastighetsdomstolarnas organisation bör reformeras

Fastighetsdomstolarnas verksamhet grundar sig på ett komplext regelverk. Av de domare som arbetar med fastighetsmålen krävs både att de ska ha kännedom om regelverket och att de ska ha förmåga att sätta sig in i invecklade tekniska och ekonomiska frågor. De frågor som prövas ska också ses i ett större fastighetsrättsligt sammanhang. Fastighetsmålen bör därför handläggas inom ramen för en organisation där måltillströmningen är kontinuerlig och av tillräcklig omfattning så att de som arbetar med fastighetsmålen har möjlighet att specialisera sig på området.

Av den rapport som Domstolsverket har presenterat och som har berörts ovan (avsnitt 7.2) framgår att de 25 fastighetsdomstolarna bedriver sitt arbete under mycket olikartade förutsättningar. Medan måltillströmningen till fastighetsdomstolarna i storstadsområdena är relativt hög hade nästan hälften av fastighetsdomstolarna – under den tidsperiod som omfattas av Domstolsverkets undersökning – ett inflöde av 24 eller färre mål om året. Om fastighetsmålen, utslagna över året, inskränker sig till två eller färre mål per månad, kan det enligt Domstolsverket antas att de domare som handlägger målen måste ha flerårig erfarenhet på detta rättsområde för att handläggningen ska fungera effektivt och hålla en hög kvalitet. Vid de mindre fastighetsdomstolarna kan kvaliteten i dömandet därmed påverkas starkt också av mera måttlig personalomsättning. Att vissa fastighetsdomstolar har låg måltillströmning kan också få konsekvenser för möjligheterna att utveckla ett förbättrat beredningsstöd. Även om fastighetsmålen i högre utsträckning än andra mål kräver fastighetsrådets och referentens medverkan redan under beredningsstadiet, bör det enligt Domstolsverket finnas förutsättningar att även i dessa mål pröva ett arbetssätt där beredningsjurister ingår. Regeringen delar den uppfattningen.

Mot denna bakgrund anser regeringen att den nuvarande organisationen för fastighetsdomstolarna behöver reformeras. En utgångspunkt bör vara att det skapas fastighetsdomstolar som är tillräckligt stora för att garantera en hög och kontinuerlig måltillströmning. Därigenom ökar förutsättningarna för specialisering av domararbetskraften. Det blir då också möjligt att förstärka beredningsstödet.

Fastighetsdomstolarnas och miljödomstolarnas verksamheter bör samordnas

Ett sätt att skapa större fastighetsdomstolar är att lägga samman några fastighetsdomstolar så att antalet minskar från nuvarande 25 till ett visst mindre antal. Därmed blir de kvarvarande fastighetsdomstolarna större. En omorganisation kan dock även ha ytterligare inslag. Domstolsverket kunde i samband med sin översyn konstatera att ett flertal domare i fastighetsdomstol då ansåg att dömandet i fastighets- och miljömål bör samordnas. Detta skulle kunna åstadkommas genom att organisatoriskt samordna fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna. Ett uppdrag att föreslå hur miljödomstolarna och fastighetsdomstolarna skulle kunna samordnas organisatoriskt gavs till Miljöprocessutredningen (dir. 2007:94).

Om domstolarnas antal skulle vara oförändrat i förhållande till den nuvarande miljödomstolsorganisationen innebär en samordning av miljödomstolarna och fastighetsdomstolarna att fastighetsdomstolarnas antal minskar avsevärt. Enligt regeringens mening finns det även därutöver flera skäl som talar för att en sådan samorganisation nu bör genomföras.

Miljömålen och fastighetsmålen har flera beröringspunkter som i sig motiverar ett närmande av verksamheterna till varandra. I båda måltyperna dominerar tekniska inslag och behovet av teknisk sakkunskap. Syn och inhämtande av yttranden från myndigheter förekommer i stor utsträckning och officialprincipen präglar prövningen i många fall. De frågor som uppkommer i såväl fastighetsmål som miljömål utgår ofta från användning av eller verksamhet på en fastighet, vilket ofta leder till att fastighetsrättsliga bedömningar får betydelse för frågor om t.ex. tale rätt och tillståndsprövning. Vid prövningen ställs ofta frågor om markanvändning, fysisk planering och ekonomi på sin spets med utgångspunkt i en i huvudsak samordnad lagstiftning. En samordning av fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna skulle innebära ökade möjligheter till utbyte mellan domare som handlägger de aktuella måltyperna. Därmed blir organisationen mindre sårbar, eftersom domarna lättare kan sätta sig in i och vara verksamma på flera rättsområden. Vad som nu sagts gäller även för målen enligt plan- och bygglagen som föreslås föras från allmän förvaltningsdomstol till de nya miljödomstolarna.

Mot denna bakgrund anser regeringen, i likhet med både utredningen och Domstolsverket, att en samordning av fastighetsdomstolarnas och miljödomstolarnas verksamheter skulle ge ett förbättrat resursutnyttjande och en högre kvalitet i den dömande verksamheten. Regeringen föreslår därför, liksom utredningen, att fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna läggs samman.

För att en sammanläggning av fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna ska medföra de fördelar som har diskuterats ovan är det viktigt att verksamheterna samorganiseras så långt som möjligt. Att som *Nacka tingsrätt* förordar endast lokalisera fastighetsdomstolarna till de tingsrätter som också är miljödomstolar, och inte i övrigt samordna organisationerna, framstår mot den bakgrunden inte som ändamålsenligt. En sådan lösning skulle dessutom innebära att den nuvarande instansordningen behålls. Om regeringen skulle stanna för att låta de samordnade fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna vara lika många till antalet som de nuvarande miljödomstolarna, dvs. fem, skulle detta medföra olägenheten att antalet överrätter skulle överstiga antalet underrätter när det gäller fastighetsmålen.

Kalmar tingsrätt har avstyrkt förslaget om en samorganisation, bl.a. med hänvisning till att fastighetsdomstolarnas administrativa domkretsindelning inte bör överges. Regeringen hänvisar i den delen till de överväganden om domkretsindelningen för de nya domstolarna som görs i annat sammanhang i denna lagrådsremiss (avsnitt 9.2.2).

7.3.2 Undantag från samorganisationen

Regeringens förslag: De arrendemål enligt jordabalken och lagen (1957:390) om fiskearrenden som för närvarande handläggs i fastighetsdomstol ska i fortsättningen handläggas av tingsrätt.

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att mål enligt 46, 53 och 54 §§ lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter, mål om inlösen enligt 12 § jordförvärvslagen (1979:230), de arrendemål som prövas av fastighetsdomstol enligt 8 kap. 32 § jordabalken och de mål som enligt 17 § lagen (1957:390) om fiskearrenden prövas av fastighetsdomstol inte ska handläggas i den nya organisationen. Utredningen föreslår att dessa måltyper i stället i första instans ska handläggas i tingsrätt.

Remissinstanserna: Av de remissinstanser som särskilt yttrat sig över förslaget i denna del har *Vänersborgs, Uppsala, Blekinge, Gotlands, Nyköpings, Skaraborgs, Värmlands och Örebro tingsrätter* samt *Lantmäteriet* tillstyrkt förslaget. *Hovrätten för Västra Sverige* har tillstyrkt att mål enligt lagen om samfälligheter prövas i tingsrätt, men avstyrkt att frågor om förverkande av arrenderätt ska kunna prövas av två oberoende instanskedjor. *Luleå tingsrätt* har tillstyrkt att de av utredningen föreslagna måltyperna flyttas över till tingsrätt, med undantag för mål om klander av beslut på föreningsstämma enligt lagen om förvaltning av samfälligheter, som bör handläggas vid de nya sammanslagna domstolarna. *Jönköpings tingsrätt* har tillstyrkt att målen om arrende fortsättningsvis prövas av tingsrätt men ställer sig tveksam till om mål om klander av stämmobeslut bör flyttas dit. *Kalmar tingsrätt* har avstyrkt att tvister härrörande från förvaltning av samfälligheter ska prövas av både miljödomstol och de ordinarie tingsrätterna och anför att alla mål hänförliga till lagen bör handläggas av de samordnade domstolarna. *Sundsvalls tingsrätt* har tillstyrkt i princip att arrendetvisterna överförs till allmän domstol, men föreslår att antalet domstolar begränsas till dem som finns på orter där det för närvarande finns arrendenämnder. *Miljööverdomstolen, Nacka, Malmö, Falu, Göteborgs och Ångermanlands tingsrätter* samt *Länsstyrelsen i Jönköpings län* har avstyrkt förslaget i denna del och gör gällande att målen uppenbart har en stark koppling till fastighetsrätt och fastighetsekonomi och att de därför bör handläggas vid de sammanslagna domstolarna. Även *Växjö tingsrätt* har ställt sig tveksam till förslagen och anför att de aktuella målen som helhet har mer anknytning till en framtida miljödomstol än till de ordinarie tingsrätterna. *Västmanlands tingsrätt* har anført att uppdelningen bör övervägas ytterligare då de gränsdragningsproblem som uppkommer vid en överföring till tingsrätt inte tillräckligt har beaktats.

Skälen för regeringens förslag: Som har framhållits i avsnitt 7.3.1 uppvisar fastighetsmålen sådana likheter med miljömålen och målen enligt plan- och bygglagen att målen som utgångspunkt bör handläggas av en sammanslagen domstol. Förslaget i den delen syftar till koncentration, specialisering och kompetenshöjning för de aktuella måltyperna.

Vissa av de måltyper som för närvarande handläggs i fastighetsdomstol är dock till sin karaktär sådana att de påminner starkt om tvistemål i allmänhet. I dessa mål är vanligtvis teknisk kompetens mindre påkallad. Mot den bakgrunden har utredningen föreslagit att bl.a. arrendemålen

enligt jordabalken och lagen om fiskearrenden inte ska flyttas över till miljödomstolarna utan i fortsättningen handläggas av tingsrätt.

Regeringen har så långt samma uppfattning som utredningen. Som ytterligare skäl för utredningens förslag kan anföras att – till följd av samordningen mellan fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna samt de överväganden som regeringen gör om de nya domstolarnas lokalisering (avsnitt 9.2.1) – avstånden till domstolens lokaler kommer att öka i den föreslagna nya organisationen. Det kan också konstateras att många mål med fastighetsrättslig anknytning redan med nuvarande ordning handläggs i tingsrätt. Ytterligare en följd av att låta tingsrätterna ta hand om de nu aktuella målen är att hovrätterna blir överinstans för samtliga arrendemål, dvs. även de mål som handläggs i arrendenämnd som första instans (se i denna del regeringens överväganden i avsnitt 7.3.3). De problem som de indispositiva forumreglerna i 10 kap. rättegångsbalken för närvarande ger upphov till i fråga om att bedöma huruvida ett mål är ett arrendemål eller inte, skulle fortsättningsvis inte ställa till problem för parter eller domstolar om utredningens förslag genomförs. Enligt regeringens mening talar mot denna bakgrund övervägande skäl för att flytta i vart fall de nu aktuella arrendemålen till tingsrätterna. En konsekvens av detta är att de nu aktuella målen inte längre kommer att avgöras med en sammansättning som innefattar nämndemän.

När det gäller övriga mål som omfattas av utredningens förslag om en flytt till tingsrätterna gör regeringen emellertid en annan bedömning. Vad först gäller tvister enligt lagen om förvaltning av samfälligheter finns det ofta behov av lantmäterikunskap, eftersom frågorna inte sällan har anknytning till anläggningslagen eller fastighetsbildningslagen. Sådan sakkunskap kommer enbart att finnas i de sammanslagna domstolarna. Utredningens förslag innebär vidare att tvister enligt lagen i vissa fall skulle hanteras av de sammanslagna domstolarna och i andra fall av tingsrätterna.

Mål om inlösen enligt 12 § jordförvärvslagen innehåller i många fall liknande värderingstekniska bedömningar som i expropriationsmål. Även här gör regeringen bedömningen att den särskilda kompetens som kommer att finnas i de sammanslagna domstolarna kommer att vara av värde i handläggningen av dessa mål.

Utredningens förslag såvitt avser mål enligt lagen om förvaltning av samfälligheter och jordförvärvslagen bör alltså inte genomföras. Dessa mål kommer därmed att prövas av de sammanslagna domstolarna.

7.3.3 Överklagande av arrendenämnds beslut

<p>Regeringens bedömning: Beslut i arrendetvister som överklagas från arrendenämnd ska även i fortsättningen prövas av den hovrätt inom vars domkrets arrendenämnden är belägen.</p>

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att beslut som arrendenämnd fattar i arrendetvister i fortsättningen ska överklagas till Svea hovrätt, i stället för – som enligt nuvarande ordning – till den hovrätt inom vars domkrets arrendenämnden är belägen.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte uttalat sig i denna del.

Skälen för regeringens bedömning: Som framgår ovan (avsnitt 7.3.2) prövas tvister om arrenden enligt jordabalken av fastighetsdomstol. Vissa särskilt angivna arrendetvister ska dock enligt bestämmelser i 8 kap. 30 § jordabalken prövas av arrendenämnd. Enligt 8 kap. 31 § första stycket samma balk överklagas beslut av arrendenämnd till den hovrätt inom vars domkrets arrendenämnden är belägen. När ett sådant överklagande handläggs i hovrätt, får hovrätten enligt 8 kap. 31 b § låta en teknisk ledamot, dvs. ett fastighetsråd, ingå i rätten om målets beskaffenhet eller något annat särskilt skäl föranleder det.

Utredningen har utgått från att överklagade beslut från arrendenämnderna även i fortsättningen ska prövas av hovrätt. Regeringens förslag om att samordna miljödomstolarnas och fastighetsdomstolarnas verksamheter medför att avgöranden i mål som för närvarande prövas av fastighetsdomstol i fortsättningen inte kommer att överklagas till den hovrätt inom vars domkrets fastighetsdomstolen är belägen, utan till Miljööverdomstolen. Detta innebär att huvuddelen av arbetsuppgifterna för de fastighetsråd som nu är knutna till hovrätterna kommer att försvinna. Det kommer därmed inte att finnas underlag för att i de fem hovrätter som inte är Miljööverdomstol behålla tekniska ledamöter som fast knutna till domstolen.

Mot denna bakgrund har utredningen föreslagit att överklagande av arrendenämndsbeslut i fortsättningen ska göras till Svea hovrätt i stället för till den hovrätt inom var domkrets arrendenämnden är belägen. Enligt utredningen skulle en sådan ordning innebära att tillgången till teknisk kompetens i dessa ärenden säkras, eftersom det till Miljööverdomstolen kommer att finnas fast knutna miljöråd som kan användas i dessa ärenden.

Liksom utredningen har gjort, bedömer regeringen att det inte kommer att vara möjligt att behålla fast knutna tekniska ledamöter i de fem hovrätter som inte är Miljööverdomstol. Det bör dock uppmärksammas att regeln i 8 kap. 31 b § jordabalken är fakultativ. Behov av en teknisk ledamot kan inte sägas föreligga i varje ärende om arrende som hovrätten prövar. Mot denna bakgrund, och med hänsyn till att miljöråd bör kunna lånas in genom särskilda förordnanden antingen från Miljööverdomstolen eller från de nya samordnade domstolarna, anser regeringen att det saknas tillräckliga skäl för att nu flytta de aktuella ärendena till Svea hovrätt. De arrendemål som enligt regeringens förslag ska prövas av tingsrätt (avsnitt 7.3.2) kommer att överklagas till hovrätt. Också detta talar för att alla sex hovrätter även i fortsättningen bör pröva överklagade arrendenämndsbeslut. Utredningens förslag i denna del bör alltså inte genomföras.

8 Nya mark- och miljödomstolar

Regeringens förslag: De nya domstolar som ska handlägga miljömålen, fastighetsmålen och målen enligt plan- och bygglagen ska benämnas mark- och miljödomstolar. Den nya överinstansen ska till följd av detta benämnas Mark- och miljööverdomstolen.

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att de nya domstolarna ska heta miljödomstolar och Miljööverdomstolen.

Remissinstanserna: Majoriteten av remissinstanser har inte yttrat sig i namnfrågan. Bland de som har yttrat sig har några remissinstanser, däribland *Östersunds, Vänersborgs, Umeå* och *Växjö tingsrätter, Länsstyrelsen i Jönköpings län* och *Domstolsverket*, tillstyrkt att domstolarna även fortsättningsvis heter miljödomstol respektive Miljööverdomstolen. Andra remissinstanser, som *Hovrätten för Västra Sverige, Luleå, Kalmar, Uppsala, Örebro* och *Malmö tingsrätter, Lantbrukarnas Riksförbund, Sveriges Kommuner och Landsting*, och *Svenska Kraftnät*, har anfört att ett annat namn bör övervägas och att ”mark- och miljödomstolar” är ett lämpligt förslag.

Förslaget i remissutkastet: Denna del berördes inte i remissutkastet.

Remissinstanserna: *Umeå tingsrätt* har anfört att de nya domstolarna ska kallas miljödomstolar. *Kalmar, Luleå* och *Ångermanlands tingsrätter* samt *Aspect* och *Lantbrukarnas Riksförbund* har anfört att de nya domstolarna bör heta mark- och miljödomstolar. *Malmö tingsrätt* och *Fastighetsägarna* har anfört att domstolarna i vart fall inte fortsättningsvis bör heta miljödomstolar. *Göteborgs tingsrätt* har anfört att ett lämpligt namn bör vara fastighetsdomstol. *Hovrätten för Västra Sverige* har anfört att de nya domstolarnas namn bör avspegla deras huvudsakliga verksamhetsområde och föreslår att domstolarna antingen ska behålla sin nuvarande beteckning, fastighetsdomstol, och benämna överdomstolen fastighetsöverdomstol, eller att använda fastighets- och miljödomstol respektive Fastighets- och miljööverdomstol. *Växjö tingsrätt* har förordat benämningen miljödomstol och anser att det bör undvikas att ge domstolarna ett sammansatt namn. Tingsrätten har anfört att kravet på att namnet så nära som möjligt ska återge domstolens uppgifter bör få ge vika för ett kortare men ändå adekvat och sammanfattande namn på domstolen. *Värderingsgruppen* har anfört att domstolarna bör byta namn och föreslår Bygg- och fastighetsdomstolen.

Skälen för regeringens förslag: Regeringens förslag att samordna domstolsprövningen för målen enligt miljöbalken, flertalet av de mål som handläggs i fastighetsdomstol och flertalet mål enligt plan- och bygglagen innebär att det i praktiken tillskapas nya domstolar med en helt ny målsammansättning. Enligt regeringens mening finns det skäl att tydliggöra denna förändring.

Miljödomstolarna inrättades i samband med miljöbalkens ikraftträdande. Domstolarnas uppgift har hittills i huvudsak varit att pröva frågor som regleras i miljöbalken eller i föreskrifter som meddelats med stöd av miljöbalken. Namnet miljödomstolar är visserligen inarbetat men leder tankarna till prövningar som görs enligt miljöbalken. De förslag som regeringen nu lämnar innebär som nämnts att domstolarna kommer få ändrade uppgifter. Det kan antas att fastighetsmålen tillsammans med målen enligt plan- och bygglagen kommer att vara fler än de miljömål som domstolarna prövar i dag. Mot denna bakgrund passar namnet miljödomstol mindre väl på de nya domstolarna.

Med den föreslagna ändrade prövningsorganisationen skapas förutsättningar för en långsiktigt hållbar organisation som innebär en snabb, effektiv och rättssäker hantering av fastighetsmål samt mål och ärenden enligt miljöbalken och plan- och bygglagen. Den föreslagna instansord-

ningen innebär ett överskådligt system för kommuner, myndigheter, näringsliv och enskilda. För att tydliggöra att domstolarna ansvarsområde ändras och att en ny prövningsorganisation skapas bör domstolarna därför få ett nytt namn. Flera remissinstanser har invänt mot att ändra namnet från miljödomstol och anför att ”miljö” är ett vitt begrepp som omfattar även domstolarnas framtida uppgifter. Regeringen delar i och för sig uppfattningen att ordet miljö kan omfatta både de frågor som prövas i mål enligt plan- och bygglagen och i fastighetsmålen. Samtidigt anser regeringen att ett nytt namn tydliggör att det är fråga om nya domstolar med delvis ändrade uppgifter. Det namn som bäst speglar domstolarnas nya arbetsuppgifter och som samtidigt är enkelt och tydligt är mark- och miljödomstolar respektive Mark- och miljööverdomstolen. Det är också det förslag som förts fram av flest remissinstanser.

9 Lokalisering och domkretsindelning

9.1 Gällande ordning

Lokalisering

De tingsrätter som regeringen bestämmer ska vara regionala miljödomstolar. Miljödomstolar finns vid tingsrätterna i Umeå, Östersund, Nacka, Växjö och Vänersborg. Valet av lokalisering till dessa orter är i huvudsak ett arv från vattendomstolarnas tid. Bortsett från Nacka tingsrätt har dessa tingsrätter varit miljödomstolar sedan miljödomstolarna inrättades i slutet av 1990-talet. Miljödomstolen vid Stockholms tingsrätt flyttades till Nacka tingsrätt år 2007 i samband med en omorganisation av tingsrätterna i Stockholmsområdet.

Den tingsrätt som regeringen bestämmer ska vara fastighetsdomstol. Det finns fastighetsdomstolar vid tingsrätterna i residensstäderna i landets samtliga län och vid fyra andra tingsrätter.

Indelning i domkretsar

En domkrets är ett område som avgränsar en domstols geografiska behörighet. De svenska domstolarnas domkretsar överensstämmer i de flesta fall med den administrativa indelningen i län och kommuner.

Fastighetsdomstolarnas domkretsar

Fastighetsdomstolarnas domkretsar är skapade efter administrativa grunder och omfattar vissa angivna län och kommuner.

De allmänna förvaltningsdomstolarnas domkretsar

Flertalet mål och ärenden enligt plan- och bygglagen handläggs enligt nuvarande ordning i de allmänna förvaltningsdomstolarna. Även dessa domstolarnas domkretsar är skapade efter administrativa grunder och omfattar vissa angivna län och kommuner. Sedan den 15 februari 2010 finns det tolv förvaltningsrätter. Dessa är lokaliserade till Stockholm, Uppsala,

Malmö, Göteborg, Karlstad, Falun, Härnösand, Umeå, Luleå, Linköping, Jönköping och Växjö.

Miljödomstolarnas domkretsar

Miljödomstolarnas domkretsar omfattar särskilt definierade huvudavrinningsområden för vattendragen i landet, dvs. en naturgeografisk indelning utifrån samma utgångspunkter som de tidigare vattendomstolarna. Skälet till att gränserna mellan vattendomstolarnas områden bestämdes efter vattendelarna mellan vissa vattensystem och inte efter administrativa grunder, var att det för kännedom om ett vattendrags hydrografiska förhållanden ansågs vara viktigt att samma domstol handlade alla vattenfrågor som berörde vattendraget utefter hela dessa sträckning. Varje vattendrag borde därför i dess helhet tillhöra samma vattendomstols område. Detta var viktigt inte minst för handläggningen av stora vattenregleringar. Dessutom var det för överskådligheten av vattenboken (se närmare nedan) det enda lämpliga att samma vattendrag odelat blev föremål för anteckningar i samma domstols vattenbok. 1983 års vattenlag, som ersatte 1918 års lag, innebar inga förändringar i fråga om principerna för vattendomstolarnas domkretsar. Några förändringar gjordes inte heller i samband med miljöbalkens införande. Landet är indelat i 119 huvudavrinningsområden.

Landets indelning i vattendistrikt

Ett annat exempel på indelning av landet utifrån naturgeografiska förhållanden är landets indelning i vattendistrikt. Denna indelning har sin grund i EG:s ramdirektiv för vatten (2000/60/EG). Direktivet är ett ramverk för all vattenplanering och vattenvård inom EU med syfte att skydda kvaliteten hos vattnet och vattenmiljön samt att trygga den långsiktiga vattenförsörjningen i unionen. Implementeringen av direktivet innebär bl.a. att Sveriges landområden och kustvattenområden har delats in i fem vattendistrikt, bestående av flera huvudavrinningsområden som följer vattnets naturliga flöden. Vattendistriktet överensstämmer till stora delar med miljödomstolarnas domkretsar. Indelningen av vattendistrikt har lagfästs genom bestämmelser i miljöbalken, medan miljödomstolarnas domkretsar bestäms av regeringen i förordning. En länsstyrelse i varje vattendistrikt är vattenmyndighet med ansvar för förvaltningen av kvaliteten på vattenmiljön i distriktet. Vattenmyndigheterna samordnar arbetet i sitt vattendistrikt och fastställer miljökvalitetsnormer, förvaltningsplaner och åtgärdsprogram.

Miljöbok/vattenbok

I 1918 års vattenlag fanns det från början utförliga bestämmelser om vattenbok. Vattenboken skulle göra det lätt för alla att bereda sig kännedom om de rättigheter och skyldigheter som var förenade med varje vattenverk. Anteckningarna i vattenboken skulle underlätta en ur teknisk synpunkt enhetlig och planmässig behandling av alla frågor rörande vattenverksanläggningar i samma vattendrag (1910 års betänkande av vattenrätts- och dikningslagskommittéerna s. 482 ff). Genom en lagändring år 1954 bemyndigades regeringen att meddela föreskrifter om

vattenboken. Även enligt 1983 års vattenlag skulle en vattenbok föras. Sedan handläggningen av vattenmålen fördes över till miljödomstolarna gäller enligt 9 kap. 7 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet att miljödomstolen ska föra en förteckning över vattenverksamhet inom domsområdet (vattenbok) i den utsträckning som regeringen föreskriver. Vattenboken ingår som en del i miljöboken (jfr 8 § förordningen [1998:1388] om vattenverksamhet m.m.). Miljöboksbladen sätts in i en samlingspärm enligt lösbladssystem samt numreras och ordnas i fortlöpande följd avdelningsvis inom varje vattenavrinningsområde respektive sektioner av avrinningsområde. När en dom eller ett beslut angående ett tillstånd till en verksamhet eller åtgärd, en anläggning eller ett företag meddelas av miljödomstolen ska anteckning om domen omedelbart göras i miljöboken. På en särskild översiktskarta ska även platsen för anläggningen utmärkas.

9.2 Överväganden och bedömningar

9.2.1 Lokalisering

Regeringens bedömning: Mark- och miljödomstolarna bör lokaliseras till de orter där miljödomstolarna för närvarande finns, dvs. Stockholm (Nacka), Umeå, Östersund, Växjö och Vänersborg.

Utredningens bedömning överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: *Vänersborgs, Östersunds, Gotlands, Blekinge, Jönköpings, Växjö* och *Umeå tingsrätter, Lantmäteriet, Länsstyrelserna i Jämtlands och Norrbottens län* samt *Naturvårdsverket* har tillstyrkt förslaget. *Miljööverdomstolen* har anfört att starka skäl talar för att domstolarnas lokalisering bör övervägas på nytt med hänsyn till det antal nya målkategorier som tillförs och att domstolarna med anledning av den ändrade målstrukturen skulle behöva lokaliseras till storstäder som Umeå, Sundsvall, Stockholm, Göteborg och Malmö. *Hovrätten för Västra Sverige* har anfört att mot bakgrund av var målen genereras bör två eller tre av domstolarna lokaliseras till södra Sverige, varav en i Göteborg och en i Malmö. *Malmö tingsrätt* har anfört också att de nya domstolarna bör lokaliseras till Göteborg och Malmö. *Falu tingsrätt* har anfört att det bör finnas sju miljödomstolar och att dessa bör vara lokaliserade till Umeå, Östersund, Falun, Stockholm, Vänersborg, Växjö/Jönköping och Malmö. *Göteborgs tingsrätt* har efterfrågat en grundligare analys av antalet domstolar och lokaliseringssorter. *Gävle tingsrätt* har avstyrkt förslaget att föra tingsrättens fastighetsmål till Östersund och anfört att lokaliseringen bör ske så att möjligheten att snabbt besöka en fastighet inte inskränks av alltför långa avstånd. *Domstolsverket, Kamrätterna i Sundsvall* och *Göteborg* har anfört att lokaliseringen av miljödomstolarna bör utgå från befolkningskoncentrationen, det förmodade målunderlaget och möjligheterna till en framgångsrik rekrytering. En lokalisering bör mot denna bakgrund enligt *Domstolsverket* ske till bl.a. Göteborg och Malmö. *Mannheimer Swartling* har anfört att utredningen vid analysen av lokalisering haft ett väl kortsiktigt synsätt.

Bedömningen i remissutkastet: Denna del berördes inte i remissutkastet.

Remissinstanserna: *Hovrätten för Västra Sverige* har anfört att det är väsentligt att beakta enskilda parter intresse av en åtminstone tämligen närliggande domstol och att betydande resekostnader och omfattande tidsspillan för domarna kan bli följderna av utredningens bedömning. *Malmö tingsrätt* har anfört att i vart fall ytterligare en domstol bör inrättas inom det område som i utredningen föreslås för miljödomstolen i Växjö, och att denna nya domstol bör inrättas i Malmö. *Östersunds tingsrätt* har framhållit att det är av synnerlig vikt att Norrland inte görs till ett enda domsområde. *Växjö tingsrätt* har anfört att utredningens förslag får än större tyngd när ansökningsmålen inte flyttas från miljödomstol. Om fler miljödomstolar inrättas skulle, enligt tingsrätten, domstolarna inte bli tillräckligt stora för att man skulle kunna upprätthålla den breda tekniska kompetensen som man har i den nuvarande miljödomstolsorganisationen. *Värderingsgruppen* har anfört att antalet domstolar bör vara fler än fem med beaktande av att fastighetsmålen och målen enligt plan- och bygglagen ska handläggas i dessa domstolar och att domstolar bör finnas även i Göteborg och Malmö, inte minst mot bakgrund av att storstadsregionerna regelmässigt genererar ärenden av mer komplex natur.

Skälen för regeringens bedömning: De nya domstolarna ska vara särskilda domstolar inom den allmänna domstolsorganisationen. Domstolarna ska ha en funktionell geografisk spridning samtidigt som organisationen ska skapa förutsättningar för specialisering, kompetensutveckling och en effektiv beredningsorganisation. Lokaliseringen ska också säkerställa möjligheten att rekrytera kvalificerad personal.

För närvarande finns det miljödomstolar vid tingsrätterna i Nacka, Umeå, Östersund, Växjö och Vänersborg samt fastighetsdomstolar bl.a. i residensstäderna i alla län. Utredningen har gjort bedömningen att de nya domstolarna bör lokaliseras till de orter där miljödomstolarna för närvarande finns.

Vid en lokalisering av de nya domstolarna i enlighet med utredningens bedömning skulle de två nya domstolarna i Norrland, liksom dagens miljödomstolar på dessa orter, få ett betydligt mindre målunderlag än övriga tre domstolar. Detta medför att domstolarna inte kommer att kunna knyta till sig teknisk expertis för att täcka domstolarnas hela målområde. Svårigheter kan också komma att uppstå när det gäller rekrytering och möjligheterna att åstadkomma kompetensutveckling och specialisering. Mot detta måste vägas andra verksamhetsmässiga skäl. Det är till stor nackdel för domstolen om personalen till följd av de stora avstånden i norra Sverige i alltför stor utsträckning skulle befinna sig på resa för att kunna hålla syn eller undersökning på platsen. Sammantaget anser därför regeringen, liksom utredningen, att de stora avstånden talar för att två av mark- och miljödomstolarna ska placeras i norra Sverige. Regeringen instämmer också i bedömningen att de bör vara placerade i Umeå och Östersund. Det saknas enligt regeringens mening anledning att överväga inrättande av ytterligare mark- och miljödomstolar inom det område som ska utgöra dessa mark- och miljödomstolars domkretsar (se avsnitt 9.2.2)

I södra Sverige gör utredningen bedömningen att de nya domstolarna bör placeras i Växjö och Vänersborg. Vänersborg får, med sin relativa

närhet till Göteborg, anses ha tillräckliga förutsättningar att rekrytera kvalificerad personal. Målunderlaget för en mark- och miljödomstol i Vänersborg skulle också bli sådant att beredningsorganisationen kan vara effektiv samtidigt som det finns förutsättningar för specialisering och kompetensutveckling. Med hänsyn till det geografiska läget – och med den bedömning av domkretsindelningen som regeringen gör (se avsnitt 9.2.2) – skulle resursåtgången för resor för syn och annan undersökning på platsen komma att bli rimlig. Mot den bakgrunden anser regeringen att en av mark- och miljödomstolarna bör förläggas till Vänersborg. Det saknas enligt regeringens mening anledning att överväga inrättande av ytterligare mark- och miljödomstolar inom det område som ska utgöra den mark- och miljödomstolens domkrets (se avsnitt 9.2.2)

De förslag som regeringen lämnar i denna lagrådsremiss innebär att ett stort antal mål kommer att tillföras de nya domstolarna genom samordningen mellan miljödomstolarna och fastighetsdomstolarna, liksom genom tillförandet till de nya domstolarna av mål enligt plan- och bygglagen. När det gäller den domstol som för närvarande ligger i Växjö kan det konstateras att ett flertal av de nu nämnda målen – som kan antas uppkomma i storstadsregionen kring Malmö och i övriga delar av Skåne län – kommer att ha sin geografiska anknytning relativt långt från Växjö. Vad som nu sagts talar i och för sig för att en mark- och miljödomstol bör inrättas i Malmö i stället för i Växjö. Detta skulle dock innebära att problemet med långa geografiska avstånd skulle uppstå på annat håll, denna gång innebärande mycket stora avstånd till den tänkta domkretsens norra delar (se avsnitt 9.2.2). En sådan lösning bör därför enligt regeringens mening inte väljas. En av mark- och miljödomstolarna bör mot denna bakgrund lokaliseras till Växjö. Frågan är då om det utöver denna domstol nu bör inrättas en mark- och miljödomstol även i Malmö. Fördelen med en sådan organisation skulle vara att de mål som genereras i Malmöregionen och övriga delar av Skåne län skulle föranleda färre och kortare resor. Det är dock svårt att bedöma om målunderlaget för i vart fall domstolen i Växjö i så fall skulle bli tillräckligt för att säkerställa förutsättningarna för specialisering, kompetensutveckling och rekrytering. Regeringen gör bedömningen att denna osäkerhet överväger de positiva effekter som skulle kunna uppnås. Någon mark- och miljödomstol bör därför i vart fall för närvarande inte inrättas i Malmö.

Med sin geografiska placering och det förväntade målunderlaget uppfyller domstolen i Nacka de krav som kan ställas på de domstolar som ska ingå i den nya organisationen. En av mark- och miljödomstolarna bör därför förläggas dit. Det saknas enligt regeringens mening anledning att överväga inrättande av ytterligare mark- och miljödomstolar inom det område som ska utgöra den mark- och miljödomstolens domkrets (se avsnitt 9.2.2).

9.2.2 Domkretsindelning

Regeringens bedömning: Mark- och miljödomstolarnas domkretsar bör anpassas till den administrativa indelningen av landet.

Regeringen avser att i propositionen återkomma med den närmare indelningen av domkretsarna för de nya mark- och miljödomstolarna.

Utredningens bedömning: Utredningen gör bedömningen att huvudavrinningsområdena, liksom för de nuvarande miljödomstolarna, bör ligga till grund för de nya domstolarnas domkretsindelning, men föreslår att domkretsarna ändras och anpassas till indelningen av landet i vattendistrikt.

Remissinstanserna: Ett antal remissinstanser, däribland *Vänersborgs, Östersunds* och *Gotlands tingsrätter, Kammarkollegiet, Länsstyrelserna i Östergötlands, Kalmar, Jönköpings, Jämtlands och Norrbottens län, Naturvårdsverket* samt *Mannheimer Swartling* har tillstyrkt förslaget. *Umeå tingsrätt* har tillstyrkt att huvudavrinningsområdena även i fortsättningen bör ligga till grund för de nya domstolarnas domkretsar, men avstyrker att samordna områdena med vattenmyndigheterna. *Miljööverdomstolen, Hovrätten för Västra Sverige, Nacka, Malmö, Falu och Göteborgs tingsrätter* samt *Domstolsverket* har avstyrkt förslaget och förordat att domkretsarna ska bestämmas utifrån administrativa gränser. *Domstolsverket* har förordat att domkretsindelningen följer hovrätternas domkretsar. *Kalmar* och *Ångermanlands tingsrätter* har anfört att i vart fall domkretsindelningen för de mål som nu handläggs i fastighetsdomstol bör följa administrativa gränser. *Nacka tingsrätt* har ifrågasatt lämpligheten att föra Dalälven till Östersunds domsområde. *Gotlands tingsrätt, Gotlands kommun* och *Länsstyrelsen i Gotlands län* har avstyrkt att Gotland ska höra till miljödomstolen i Växjö och förordat att Gotland ska höra till den nya domstolen i Nacka. *Kammarrätten i Göteborg, Lantmäteriet* samt *Svenskt Näringsliv (och ytterligare sex näringslivsorganisationer)* har anfört att indelningen utifrån vattenavrinningsområden inte är lämplig.

Bedömningen i remissutkastet: Denna del berördes inte i remissutkastet.

Remissinstanserna: *Lantmäteriet* har, när de föreslagna forumbestämmelserna diskuterats, påpekat att det i det sammanhanget är en stor fördel om domstolarnas domsområde när det gäller fastighetsbildningsmålen avgränsas administrativt och inte efter vattendelare. *Kalmar tingsrätt* har åter påpekat att utredningens förslag till domkretsindelning framstår som egendomlig för fastighetsmålen. Även *Ångermanlands tingsrätt* har på nytt anfört att domkretsarna för fastighetsmålen bör följa länsindelningen. *Växjö tingsrätt* har anfört att nuvarande ordning efter avrinningsområden är att föredra, men anfört att nackdelarna för tingsrättens del inte är större med ett domsområde som utgår från kommungränser i nära anslutning till nuvarande domsområde än att det närmast är egalt vilken lösning för domkretsindelningen som väljs.

Skälen för regeringens bedömning: Som framgår ovan styrs de nuvarande miljödomstolarnas domkretsar av naturgeografiska förhållanden

(särskilt definierade huvudavrinningsområden) medan fastighetsdomstolarnas och de allmänna förvaltningsdomstolarnas (här aktuella för mål och ärenden enligt plan- och bygglagen) domkretsar styrs av en administrativ indelning i län och kommuner.

En utgångspunkt för den reform som nu föreslås är att samordna och på så sätt effektivisera handläggningen och domstolsprövningen av fastighetsmål, mål och ärenden enligt miljöbalken samt mål och ärenden enligt plan- och bygglagen. Mot den bakgrunden är det enligt regeringens bedömning inte aktuellt att i den nya organisationen ha olika indelningsgrunder för olika måltyper. Någon möjlighet att bevara bestående ordning för de olika måltyperna finns alltså inte. Det är här fråga om att för några av de måltyper som ska ingå i mark- och miljödomstolarna byta indelningsgrund.

År 2009 inkom 243 mål om vattenverksamheter (där miljödomstol var första instans) till de fem miljödomstolarna. Av dessa avser endast en mindre del mål som är så stora att de skulle omfatta flera domkretsar om en administrativ indelningsgrund valdes. Samma år inkom 1 249 fastighetsmål till fastighetsdomstolarna, 1 832 mål enligt plan- och bygglagen till länsrätterna och 306 ärenden avseende rättsverkande planer till regeringen.

Att fråga den nuvarande indelningsgrunden anpassad till huvudavrinningsområden skulle få kännbara konsekvenser för de stora vattenmålen. Tanken med att hålla ihop vattendragen under en domstol är att en reglering av ett vattendrag påverkar hela vattendraget. När det gäller vatten är det tydligare än för många andra verksamheter att det som beslutas på en plats påverkar miljön även på en annan plats. Det är därför betydelsefullt att miljödomstolarna har överblicken och kunskapen om ett vattendrag i dess helhet när de prövar tillstånd till olika verksamheter. För att underlätta denna överblick förs miljöbok/vattenbok. Enligt gällande ordning förs denna manuellt med ett lösbladssystem. Det pågår för närvarande ett arbete med att ta fram en digital miljöbok/vattenbok. Driftsättning är avsedd att ske senast den 1 januari 2011. De uppgifter som hittills bara gått att få fram via lösbladssystemet med tillhörande kartor kommer då, direkt när uppgifterna förs in, att vara omedelbart tillgängliga för alla miljödomstolar och vattenmyndigheter.

Även för fastighetsmålen och målen och ärendena enligt plan- och bygglagen får det avsevärda konsekvenser att byta indelningsgrund. En indelning efter huvudavrinningsområden framstår som onaturlig såväl i förhållande till indelningen i kommuner som till fastighetsindelningen. För mål och ärenden enligt plan- och bygglagen kan i vissa fall en naturgeografisk indelning komma att dela en kommun. Möjligheterna för kommunen att ha en sammanhållen planverksamhet minskar om kommunen delas mellan olika domstolar.

Remissutfallet i denna del är splittrat. Ett antal remissinstanser förordar att domkretsindelningen i vart fall för de mål som för närvarande handläggs i fastighetsdomstol bör följa administrativa gränser. Vid en jämförelse kan konstateras att det är betydligt fler mål som har fördelar av en administrativ indelning än de som påverkas negativt av en sådan. Att låta regleringen styras av ett fåtal mål framstår enligt regeringen inte som ändamålsenligt. För de stora vattenmål som rör flera domkretsar kommer de flexibla bestämmelserna om överlämnande av mål mellan de nya

domstolarna att möjliggöra en ändamålsenlig hantering även av mål som rör större vattendrag (se avsnitt 12.2). Den digitala miljöboken/vattenboken kommer också bidra till möjligheterna att behålla överblicken över och kunskapen om vattendragen vid olika domstolar.

Ytterligare en invändning mot att införa en naturgeografisk indelning av domkretsarna för mark- och miljödomstolarna är att den ur ett medborgarperspektiv framstår som svårgenomtränglig. För den enskilde är en administrativ indelning mer naturlig och därigenom förutsebar. En sådan indelning stämmer även överens med vad som gäller för övriga domstolar och merparten av den statliga och kommunala förvaltningen.

För det fall indelningen följer den administrativa indelningen blir förhållandet till forumregler inte heller problematiskt eftersom olika verksamheter eller fastigheter då inte riskerar att hamna under olika mark- och miljödomstolar.

Mot den angivna bakgrunden gör regeringen sammantaget bedömningen att den administrativa indelningen av landet i län och kommuner bör ligga till grund för indelningen av domkretsar för mark- och miljödomstolarna.

För att minimera den påverkan som den bedömningen oundvikligen har främst på vattenmålen anser regeringen att indelningen efter administrativa gränser ska göras så att den följer nuvarande gränser i så stor utsträckning som möjligt. Utredningen gör i och med sin bedömning att domkretsarna bör anpassas efter vattendistrikt bl.a. bedömningen att Gotland ska höra till domstolen i Växjö och delar av Dalarna till domstolen i Östersund. Regeringen anser inte att det finns några självständiga skäl att föra Gotland till mark- och miljödomstolen i Växjö eller delar av Dalarna till mark- och miljödomstolen i Östersund. De av utredningen föreslagna förändringarna i dessa delar bör därför inte genomföras.

Regeringen avser att i propositionen återkomma med den närmare indelningen av domkretsarna för de nya mark- och miljödomstolarna.

10 De processuella reglerna samlas i en ny lag

Regeringens bedömning: De processuella reglerna för mark- och miljödomstolarna bör samlas i en ny lag om mark- och miljödomstolar.

Utredningens bedömning och bedömningen i remissutkastet överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: Av remissinstanserna har *Luleå tingsrätt* och *Länsstyrelsen i Stockholm län* tillstyrkt förslaget om att vissa bestämmelser för de nya domstolarna i lagtekniskt hänseende samlas i en ny lag.

Flertalet remissinstanser har tillstyrkt bedömningen i remissutkastet eller lämnat det utan erinran. *Naturvårdsverket* har anfört att remissutkastets lagförslag innebär att processreglerna blir ännu mer svåröverskådliga och otydliga än de nu gällande bestämmelserna. Verket har vidare anfört att fördelarna med förslaget är färre än med Miljöprocessutredningens förslag, som hade ambitionen att reglera miljöprocessen på ett mer heltäckande sätt.

Skälen för regeringens bedömning: Den reform som nu genomförs innebär att mål enligt miljöbalken, mål som enligt nuvarande ordning handläggs i fastighetsdomstol och vissa mål enligt plan- och bygglagen kommer att handläggas i mark- och miljödomstolarna. Utredningen har mot den bakgrunden haft anledning att ta ställning till ett flertal frågor rörande hanteringen av dessa mål. Utredningen har därvid gjort bedömningen att befintliga processuella regler i miljöbalken och i lagen om domstolar i fastighetsmål ska föras över till vad som i utredningsbetänkandet kallades en ny lag om miljödomstolar. Regeringen delar den uppfattningen. I motsats till vad Naturvårdsverket har anfört anser regeringen att en sådan lösning främjar överskådligheten, särskilt mot bakgrund av att ett flertal olika måltyper enligt lagrådsremissens förslag ska handläggas av mark- och miljödomstolarna. Det bör således införas en ny lag om mark- och miljödomstolar som så långt möjligt samlar de processuella bestämmelser som ska tillämpas i de nya domstolarna. Det innebär att också andra processuella bestämmelser som det kan finnas behov av, utöver de som flyttas från miljöbalken och lagen om domstolar i fastighetsmål, bör föras in i den nya lagen om mark- och miljödomstolar.

Miljöprocessutredningens förslag innebär bl.a. tillskapande av en helt ny processordning vid sidan av de redan existerande. Till skillnad från vad Naturvårdsverket har anfört anser regeringen, liksom flertalet remissinstanser, att en ny processordning skulle medföra avsevärda nackdelar, bl.a. i fråga om förhållandet till redan etablerade förfaranderegler. Regeringen utvecklar detta resonemang nedan (se avsnitt 13.2.2). Också när det gäller innehållet i den nya lagen om mark- och miljödomstolar gör regeringen i flera viktiga avseenden andra bedömningar än de som utredningen har gjort. Regeringens resonemang i dessa delar – som bl.a. rör sammansättningsregler och regler om handläggningen – redovisas närmare i det följande (avsnitten 11, 12 och 13).

11 Domstolarnas sammansättningsregler

11.1 Nuvarande ordning

11.1.1 Miljödomstol

Bestämmelser om miljödomstols sammansättning finns i 20 kap. 4 och 5 §§ miljöbalken.

Miljödomstolen består av en ordförande som ska vara lagfaren domare i tingsrätten, ett miljöråd samt två sakkunniga ledamöter. Ytterligare en lagfaren domare och ett miljöråd får ingå i domstolen. Ett miljöråd ska ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av miljöfrågor. En av de sakkunniga ledamöter som ska ingå i rätten ska ha erfarenhet av frågor som faller inom verksamhetsområdet för Naturvårdsverket. Ordföranden i miljödomstolen bestämmer med hänsyn till målets beskaffenhet om den andre sakkunnige ledamoten ska ha erfarenhet av industriell eller kommunal verksamhet (20 kap. 4 § miljöbalken). Dessa bestämmel-

ser om ledamöterna i miljödomstol motsvarar vad som gällde för Koncessionsnämnden för miljöskydd.

Vid handläggning som inte sker vid huvudförhandling är huvudregeln enligt 20 kap. 5 § första stycket miljöbalken att miljödomstolen är domför med ordföranden och ett miljöråd. Detsamma gäller när mål får avgöras med en domare enligt bestämmelserna i 1 kap. 3 a § andra eller tredje stycket rättegångsbalken, dvs. när huvudförhandling hålls i förenklad form respektive när målet är av enkel beskaffenhet eller parterna samtycker till att en domare avgör målet. Avgörs sådana mål i sak utan huvudförhandling ska dock den sammansättning som anges i 20 kap. 4 § gälla, om inte rätten finner att det är tillräckligt med ordföranden och ett miljöråd och parterna samtycker till det eller målet är av enkel beskaffenhet. När det gäller mål där förvaltningsprocesslagen är tillämplig, dvs. mål som inletts i kommun eller en förvaltningsmyndighet eller som gäller utdömmande av vite, är huvudregeln enligt 20 kap. 5 § andra stycket att rätten består av ordföranden och ett miljöråd, med möjlighet för rätten att bestämma att även två sakkunniga ska delta i prövningen. Vid prövning av tillståndsfrågor som överklagats ska dock rätten enligt 20 kap. 5 § tredje stycket ha den större sammansättningen enligt huvudregeln, om inte målet är av enkel beskaffenhet.

Ordförande i miljödomstolen utses av tingsrätten bland de lagfarna domarna. I likhet med vad som gäller för rådmän anställs miljöråd med fullmakt genom beslut av regeringen efter förslag av Domarnämnden. Miljöråden anställs gemensamt för de tingsrätter som är miljödomstol. Domstolsverket beslutar vid vilken tingsrätt ett miljöråd företrädesvis ska ha sin tjänstgöring förlagd och vid vilka tingsrätter miljörådet därutöver ska tjänstgöra. De tingsrätter som berörs bestämmer sedan hur tjänstgöringen ska fördelas mellan domstolarna. Tingsrätten får för ett särskilt mål eller ärende förordna ett miljöråd att tjänstgöra som fastighetsråd eller ett fastighetsråd att tjänstgöra som miljöråd. Sakkunniga ledamöter i miljödomstol förordnas av Domarnämnden. De sakkunniga ledamöterna är inte fast knutna till en viss domstol.

Bestämmelser om Miljööverdomstolens sammansättning finns i 20 kap. 11 § miljöbalken. Förutom lagfarna domare ska det finnas miljöråd. Dessa ska ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av miljöfrågor. Miljööverdomstolen är domför med fyra ledamöter, av vilka minst tre ska vara lagfarna. Fler än fem ledamöter får inte delta i Miljööverdomstolen. Vid behandling av frågor om prövningstillstånd ska Miljööverdomstolen bestå av tre lagfarna domare. Ett miljöråd får dock ingå i rätten i stället för en av de lagfarna domarna. Vid ställningstagande till yrkande om avvisning, inhibition och avskrivning på grund av återkallelse ska Miljööverdomstolen ha samma sammansättning som vid prövning av själva saken.

11.1.2 Fastighetsdomstol

Bestämmelser om fastighetsdomstols sammansättning finns i 3 och 4 §§ lagen om domstolar i fastighetsmål.

Fastighetsdomstolen består av två lagfarna ledamöter, en teknisk ledamot (fastighetsråd) och två nämndemän. Om särskilda skäl föreligger, kan efter ordförandens bestämmande ytterligare ett fastighetsråd ingå i

domstolen. I mål eller ärende angående arrende eller tvångsförvaltning av bostadsfastighet består domstolen dock av två lagfarna ledamöter och tre nämndemän. Ett fastighetsråd får efter ordförandens bestämmande ingå i domstolen i stället för en av nämndemännen, om målets beskaffenhet eller annat särskilt skäl föranleder det. Om det föreligger särskilda skäl med hänsyn till målets omfattning eller svårighetsgrad, får antalet lagfarna ledamöter utökas med en. Detsamma gäller i fråga om antalet nämndemän.

En av de lagfarna ledamöterna ska vara ordförande i fastighetsdomstolen. Denne utses bland de lagfarna domarna i tingsrätten. Annan lagfaren ledamot ska vara lagfaren domare i tingsrätten eller i annan tingsrätt. Ett fastighetsråd ska ha teknisk utbildning och erfarenhet av fastighetsbildning eller fastighetsvärdering. Nämndemännen bör vara allmänt betrodda och väl förtrodda med sin ords förhållanden.

Om det sedan huvudförhandling har påbörjats inträffar förfall för en av de lagfarna ledamöterna eller för en av nämndemännen eller, om två fastighetsråd deltar, för en av dem, är rätten ändå domför.

När mål enligt särskilda bestämmelser efter prövning av själva saken avgörs utan huvudförhandling är fastighetsdomstolen domför utan nämndemän. I fastighetsbildningsmål är domstolen i dessa fall domför med en lagfaren domare när enighet om utgången i målet föreligger mellan klaganden samt övriga sakägare och företrädare för allmänt intresse som hörts över överklagandet, eller det med hänsyn till målets beskaffenhet är tillräckligt att det avgörs av en lagfaren ledamot och parterna samtycker till det. I övrigt är fastighetsdomstol domför med en lagfaren ledamot vid handläggning som inte sker vid huvudförhandling eller vid huvudförhandling i fall som avses i 1 kap. 3 a § andra och tredje styckena rättegångsbalken.

Enligt 5 § lagen om domstolar i fastighetsmål är det regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer som utser ordföranden samt utnämner eller förordnar fastighetsråd i fastighetsdomstol. I likhet med vad som gäller för rådmän anställs fastighetsråd med fullmakt genom beslut av regeringen efter förslag av Domarnämnden. Liksom miljöråden anställs fastighetsråden gemensamt för de tingsrätter som är fastighetsdomstol. Nämndeman i fastighetsdomstol utses enligt 6 § genom val. Regeringen eller myndighet som regeringen bestämmer fastställer för varje län det antal nämndemän som ska utses. Val av nämndeman i fastighetsdomstol förrättas av landstingsfullmäktige. Nämndeman i fastighetsdomstol ska vara folkbokförd i det län eller den del av länet som hör till fastighetsdomstolen. Nämndeman tjänstgör efter kallelse av fastighetsdomstolens ordförande. Till tjänstgöring bör företrädesvis kallas nämndemän från den del av domkretsen till vilken målet har närmast anknytning.

Hovrätt är enligt 2 kap. 4 § rättegångsbalken domför med tre lagfarna domare. I mål som överklagats från tingsrätt ska dock minst fyra lagfarna ledamöter delta när hovrätten avgör målet, om tingsrätten består av tre lagfarna domare. Med vissa undantag ska enligt 13 § lagen om domstolar i fastighetsmål ett fastighetsråd ingå i hovrätten i fastighetsmål, såvida inte hovrätten finner att medverkan av sådan ledamot uppenbart inte är behövlig. Om särskilda skäl föreligger kan två fastighetsråd ingå i rätten.

Också fastighetsråden i hovrätterna anställs med fullmakt genom beslut av regeringen efter förslag av Domarnämnden. Domstolsverket beslutar vid vilken hovrätt ett fastighetsråd företrädesvis skall ha sin tjänstgöring förlagd och vid vilka hovrätter fastighetsrådet därutöver skall tjänstgöra. De hovrätter som berörs bestämmer hur fastighetsrådets tjänstgöring skall fördelas mellan hovrätterna. Om det finns särskilda skäl, får Domstolsverket besluta att fastighetsråd skall tjänstgöra även vid andra hovrätter än dem som har beslutats enligt första stycket.

Högsta domstolen är enligt 3 kap. 5 § rättegångsbalken domför med fem lagfarna domare vid avgörande av saken.

11.1.3 Allmän förvaltningsdomstols sammansättning i mål enligt plan- och bygglagen samt regeringens prövning av planärenden

I lagen om allmänna förvaltningsdomstolar finns föreskrifter om förvaltningsdomstolarnas sammansättning vid handläggning av mål enligt plan- och bygglagen.

En förvaltningsrätt är enligt huvudregeln i 17 § domför med en lagfaren domare och tre nämndemän. Om det finns särskilda skäl med hänsyn till målets omfattning eller svårighetsgrad får ytterligare en lagfaren domare medverka i rätten. Enligt 18 § lagen om allmänna förvaltningsdomstolar är förvaltningsrätt domför med en lagfaren domare ensam när åtgärd som avser endast måls beredande vidtas, vid sådant förhör med vittne eller sakkunnig som begärts av annan förvaltningsrätt, vid beslut som avser endast rättelse av felräkning, felskrivning eller annat uppenbart förbiseende och vid annat beslut som inte innefattar slutligt avgörande av mål. Om det inte är påkallat av särskild anledning att målet prövas av fullsutten rätt, är förvaltningsrätt dessutom domför med en lagfaren domare ensam vid beslut som inte innefattar prövning av målet i sak samt vid avgörande i sak av mål av enkel beskaffenhet.

I 12 § lagen om allmänna förvaltningsdomstolar finns bestämmelser om kammarrätts domförhet. Huvudregeln är att kammarrätt är domför med tre lagfarna ledamöter. Fler än fyra lagfarna ledamöter får inte sitta i rätten. Vid behandling av frågor om prövningstillstånd är kammarrätten domför med två ledamöter om de är ense om slutet. Detsamma gäller dels vid behandling av andra frågor i mål där prövningstillstånd krävs för prövning av överklagande, om frågorna behandlas före eller i samband med prövning av frågan om prövningstillstånd, dels vid behandling av fråga om avvisning av ett överklagande på grund av att det har kommit in för sent. Vid beslut om avskrivning av mål efter återkallelse är kammarrätten domför med en lagfaren domare. Åtgärder som avser endast beredandet av ett mål får utföras av en lagfaren ledamot i kammarrätten eller, om de inte är av sådant slag att de bör förbehållas lagfarna ledamöter, av annan tjänsteman i kammarrätten som har tillräcklig kunskap och erfarenhet. Nämndemän ingår inte i kammarrätt vid prövning av mål enligt plan- och bygglagen.

Regeringsrätten är enligt 4 a § lagen om allmänna förvaltningsdomstolar domför med fem lagfarna domare vid avgörande av saken. För prövningen av flertalet frågor som inte innebär att målet avgörs i sak kan

Regeringsrätten själv bestämma hur många ledamöter som ska ingå i rätten.

En kommuns beslut i ärenden som avser rättsverkande planer, dvs. detaljplaner, fastighetsplaner och områdesbestämmelser, överklagas till länsstyrelse och därefter till regeringen. Inom ramen för regeringens prövning handläggs ärendena på Miljödepartementets enhet för förvaltningsärenden. Vid handläggningen följs de principer som förvaltningslagen (1986:223) ger uttryck för. Handläggningen fram till regeringsbeslut sköts av handläggare som kan vara lagfarna eller ha annan utbildning eller bakgrund. Inför beslut vid regeringssammanträde föredras ärendet först för expeditors- och rättschefen och sedan för miljöministern.

11.2 Överväganden och förslag

11.2.1 Utgångspunkter

Till mark- och miljödomstolarna kommer mål enligt plan- och bygglagen att föras från de allmänna förvaltningsdomstolarna och, med undantag för mål enligt 12 kap. plan- och bygglagen, från regeringen. Även fastighetsmålen och miljömålen kommer att handläggas i mark- och miljödomstolarna. Som framgår ovan gäller olika sammansättningsregler för dessa mål- och ärendetyper. I syfte att skapa gemensamma och ändamålsenliga regler finns det skäl att överväga sammansättningsreglerna för samtliga mål- och ärendetyper som mark- och miljödomstolarna ska handlägga.

En utgångspunkt måste vara att ledamöter med huvudsakligen teknisk eller naturvetenskaplig sakkunskap även i framtiden bör ingå i rätten i de flesta mål. En annan utgångspunkt är att sammansättningsreglerna ska vara flexibla och medge att målen handläggs och avgörs med den sammansättning som i varje enskilt fall är den mest lämpliga. Sammansättningsreglerna måste även vara förutsebara samt tydliga och överskådliga för dem som kommer i kontakt med domstolarna. Vidare ska principen om att tyngdpunkten i den dömande verksamheten ska ligga i första domstolsinstans beaktas vid utformandet av regler om domstolens sammansättning.

11.2.2 Benämningen på domstolarnas experter

Regeringens förslag: De sakkunniga ledamöterna ska benämnas särskilda ledamöter.

Miljöråden och fastighetsråden ska i den nya organisationen benämnas tekniska råd.

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att de nuvarande miljöråden och fastighetsråden i den nya organisationen ska betecknas tekniska ledamöter. Utredningens förslag överensstämmer i övrigt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser har inte uttalat sig i denna del. *Växjö* och *Vänersborgs tingsrätter* har avstyrkt att miljöråden och fastighetsråden i de nya domstolarna ska benämnas tekniska ledamöter. De angivna tingsrätterna har tillstyrkt att de sakkunniga leda-

möterna i enlighet med utredningens förslag ska benämnas särskilda ledamöter.

Förslaget i remissutkastet: Överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Advokatsamfundet* har tillstyrkt att de sakkunniga ledamöterna benämnas särskilda ledamöter, medan *Länsstyrelsen i Jönköpings län* har anfört att de sakkunniga ledamöterna ska behålla sin titel. *Aspect, LRF* samt *Falu, Göteborgs, Kalmar, Malmö* och *Ångermanlands tingsrätter* har anfört att titeln fastighetsråd bör finnas kvar. *Hovrätten för Västra Sverige* har anslutit sig till denna uppfattning och i andra hand föreslagit att titeln fastighetsråd ska användas för samtliga tekniska experter eller att titeln fastighets- och miljöråd ska införas. *Fastighetsägarna* har anfört att det föreslagna namnbytet kan urholka domstolarnas trovärdighet. *Lantmäteriet* har anfört att titeln miljöråd kan godtas om domstolarna även i fortsättningen ska benämnas miljödomstol, men framhåller att denna titel blir missvisande.

Skälen för regeringens förslag: Utredningen föreslår att miljöråden och fastighetsråden på grund av de nya domstolarnas arbetsuppgifter fortsättningsvis bör benämnas tekniska ledamöter. I remissutkastet föreslogs att miljöråden och fastighetsråden fortsättningsvis skulle benämnas miljöråd.

De ledamöter som i den nya organisationen kommer att motsvara miljöråden och fastighetsråden kommer liksom enligt nuvarande ordning som huvudregel att anställas med fullmakt. Enligt regeringens mening finns det därför skäl att välja en benämning på dessa ledamöter som på ett tydligt sätt markerar att de har en annan ställning än de sakkunniga ledamöterna. Som några remissinstanser har anfört är både miljöråd och fastighetsråd etablerade och inarbetade titlar. Med utgångspunkten att de tekniska ledamöternas kompetens fritt bör kunna utnyttjas i flera olika måltyper när detta kan anses lämpligt och då det inte alltid faller sig naturligt till vilken kategori en viss teknisk ledamot ska höra, anser regeringen dock att *en* sammanfattande benämning bör väljas för samtliga tekniska ledamöter oavsett den tekniska ledamotens kompetens i det enskilda fallet. Förledet ”miljö” måste då visserligen anses vara ett vidare begrepp än förledet ”fastighet” och på ett bättre sätt omfatta samtliga de frågor som enligt regeringens förslag kommer att hamna under mark- och miljödomstolens prövning. Titeln miljöråd är dock starkt förknippad med den nuvarande organisationen. Mot bakgrund av att de nya domstolarna föreslås få en ny målsammansättning och ett nytt namn – mark- och miljödomstolar – anser regeringen att det finns skäl att nu välja en annan benämning än miljöråd. Utredningens förslag, *teknisk ledamot*, har mottagits förhållandevis väl av remissinstanserna och kan sägas omfatta samtliga frågor som ska prövas av de nya domstolarna. För att tydligare markera att en sådan ledamot som det nu är fråga om normalt anställs med fullmakt bör dock benämningen vara *tekniskt råd*.

Särskilda ledamöter är den vedertagna beteckningen på ledamöter som dömer i domstol utan att ingå i denna. Exempelvis är detta den i rättegångsbalken använda beteckningen och i förvaltningsrätt ingår i mål om laglighetsprövning enligt kommunallagen (1991:900) av regeringen utsedda särskilda ledamöter. De ledamöter i miljödomstol som hittills har betecknats sakkunniga ledamöter bör därför enligt regeringens mening

och till skillnad från vad Länsstyrelsen i Jönköpings län har anfört benämnas särskilda ledamöter i den nya organisationen.

11.2.3 Utnämningar m.m.

Regeringens förslag: Regeringen ska utnämna de tekniska råden. Det ska inte finnas någon möjlighet att delegera sådana beslut till annan myndighet. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ska utse vilka av de lagfarna domarna i tingsrätt respektive Svea hovrätt som ska tjänstgöra i mark- och miljödomstol respektive Mark- och miljööverdomstolen. Beteckningarna ordförande i fastighetsdomstol och ordförande i miljödomstol tas bort.

Övriga bestämmelser om förordnanden och tjänstgöring för ledamöterna i mark- och miljödomstol förs i sak över från miljöbalken och lagen om domstolar i fastighetsmål.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Det stora flertalet remissinstanser har inte uttalat sig i denna del. *Nacka tingsrätt* har anfört att begreppet ordförande i fastighetsdomstol bör ändras så att det motsvarar begreppet ordförande i miljödomstol.

Förslagen i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Nacka tingsrätt* har ifrågasatt behovet av den föreslagna bestämmelsen om att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer utser vilka lagfarna domare som ska tjänstgöra i miljödomstol respektive Miljööverdomstolen. *Vänersborgs tingsrätt* har framhållit behovet av att ledamöter vars förordnanden har löpt ut kan fortsätta sin tjänstgöring om målets handläggning inte har avslutats.

Skälen för regeringens förslag: Enligt nuvarande ordning är det regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer som antingen utnämner miljöråden och fastighetsråden med fullmakt, eller anställer dessa för viss tid. Med hänsyn till de förändringar när det gäller ordningen för utnämning av domare som regeringen har föreslagit i prop. 2009/10:80, bör det inte finnas någon möjlighet att delegera beslut om utnämning av de tekniska råd som ska tjänstgöra i mark- och miljödomstolarna. Beslut om utnämning av tekniska råd bör således vara förbehållna regeringen. När det gäller anställning av vikarier för tekniska råd bör det dock även fortsättningsvis finnas möjlighet för regeringen att delegera sådana beslut till annan myndighet.

De tekniska råden ska ha sin huvudsakliga placering vid en angiven domstol men bör liksom hittills ha tjänstgöringsskyldighet vid samtliga mark- och miljödomstolar.

De särskilda ledamöterna förordnas av regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer. Det finns ingen anledning att göra någon ändring i denna del. Enligt nuvarande ordning beslutas dessa förordnanden av Domarnämnden. På samma sätt som för de tekniska råden ska de särskilda ledamöterna vara verksamma i mark- och miljödomstolarna men företrädesvis arbeta vid en viss angiven domstol.

Enligt nuvarande reglering ska det i varje fastighetsdomstol finnas en ordförande. Utöver ordföranden kan det finnas andra lagfarna ledamöter.

Enligt 5 § lagen om domstolar i fastighetsmål utser regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bland de lagfarna domarna i tingsrätten vem som ska vara ordförande i fastighetsdomstolen. Enligt 40 § förordning (1996:381) med tingsrättsinstruktion utses ordförande i fastighetsdomstolen av tingsrätten. Enligt 49 § samma förordning beslutar Domstolsverket vilka tingsrätter som ska ha ersättare för ordföranden i fastighetsdomstolen. Ersättarna utses av respektive tingsrätt. Enligt andra stycket samma paragraf anställer tingsrätten, om det behövs, en vikarie eller förordnar en tillfällig ersättare för ordföranden i fastighetsdomstolen. Den som har utsetts till ordförande ska leda verksamheten i fastighetsdomstolen. Bestämmelsen har vidare uppfattats så att endast den som är ordförande i fastighetsdomstolen är behörig att tjänstgöra som ordförande vid handläggningen av fastighetsmålen.

Det ska även i varje miljödomstol finnas ordförande. Enligt 20 kap. 6 § miljöbalken utser regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer ordförande i miljödomstolen. Enligt 40 § tingsrättsinstruktionen utser tingsrätten ordförande i miljödomstol. Med hänsyn till hur sammansättningsregeln i 20 kap. 4 § miljöbalken är utformad avses med ordförande i detta hänseende – till skillnad från vad som gäller för fastighetsdomstol – inte den som leder miljödomstolens verksamhet utan en lagfaren ledamot i tingsrätten som handlägger miljösmål. I de tingsrätter som också är miljödomstol kan det därför finnas flera lagfarna domare som har pekats ut att som ordförande handlägga miljösmål.

Regeringen gör bedömningen att det – eftersom utseende av ordförande i miljödomstol endast är avsett peka ut de lagfarna domare som handlägger miljösmål – saknas anledning att föra över bestämmelser om utseende av ordförande i miljödomstol till den nya lagen.

Enligt den föreslagna nya organisationen ska fastighetsmålen handläggas i mark- och miljödomstolarna. Alla lagfarna domare i de nya domstolarna ska kunna handlägga fastighetsmål. Det innebär det att det vid de nya domstolarna kommer att finnas fler än en lagfaren ledamot som arbetar med fastighetsmålen. Regeringen anser därför att inte heller de nuvarande reglerna om ordförande i fastighetsdomstol bör föras över till den nya lagen.

För tydlighets skull bör det dock införas en bestämmelse enligt vilken regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer bland de lagfarna domarna i tingsrätten respektive i Svea hovrätt utser vilka av dessa som ska döma i mark- och miljödomstolen respektive Mark- och miljööverdomstolen. Den nu föreslagna regeln överensstämmer i sak med vad som gäller enligt nuvarande ordning, med undantag för att titeln *ordförande* därigenom utmönstras. Bestämmelsen innebär därför inte, som Nacka tingsrätt har anfört, att regeringen jämfört med nuvarande förhållanden får utökade möjligheter att detaljstyra domstolarnas inre arbetsorganisation. Regeringens möjlighet att delegera sådan beslut, på det sätt som för närvarande sker genom bestämmelsen i 40 § tingsrättsinstruktionen, kvarstår alljämt.

Vänersborgs tingsrätt har framhållit behovet av att ledamöter vars förordnanden har löpt ut kan fortsätta sin tjänstgöring om målets handläggning inte har avslutats. En bestämmelse med sådant innehåll finns för nämndemännens del i 4 kap. 9 § rättegångsbalken. Det saknas underlag för att nu införa en sådan bestämmelse för miljömålen. Regeringen

anser dessutom att eventuella uppkomna situationer tills vidare kan lösas genom att befintliga förordnanden i det enskilda fallet förlängs.

11.2.4 De tekniska rådens och de särskilda ledamöternas kompetens

Regeringens förslag: De tekniska råden ska ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av sådana sakfrågor som domstolen prövar.

De särskilda ledamöterna ska ha erfarenhet av sådana sakfrågor som faller inom Naturvårdsverkets, Boverkets eller Lantmäteriets verksamhetsområden eller av frågor som avser industriell, kommunal eller areell verksamhet.

Utredningens förslag och förslagen i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Flertalet remissinstanser har inte uttalat sig i denna del eller förklarat sig inte ha någon erinran mot förslaget. *Advokatsamfundet* och *Lantmäteriet* har tillstyrkt förslaget i remissutkastet. *Aspect* har framhållit att det bland de tekniska ledamöterna också bör finnas fastighetsekonomisk kompetens. *Malmö tingsrätt* har anfört – mot bakgrund av att personer med juristutbildning kan tjänstgöra som förrättningslantmätare – att utbildningskravet bör vara öppnare medan behovet av arbetslivserfarenhet bör tillmätas större vikt. *Nacka tingsrätt* har framhållit att behovet av teknisk kompetens i fastighetsmålen är fullt tillgodosett redan genom den tekniska ledamoten och att det därför inte finns något skäl att tillföra en särskild ledamot med erfarenhet från Lantmäteriets verksamhetsområde.

Skälen för regeringens förslag: Med beaktande av det målområde som mark- och miljödomstolarna föreslås få kan inte varje expert behärska hela området. Det viktiga är att de tekniska råden och de särskilda ledamöterna sammantaget har en heltäckande kompetens. De tekniska råden bör ha sin huvudsakliga placering vid en angiven domstol men bör liksom hittills ha tjänstgöringsskyldighet vid samtliga mark- och miljödomstolar. På samma sätt bör de särskilda ledamöterna vara verksamma i mark- och miljödomstolarna men företrädesvis verka vid en viss angiven domstol. Detta garanterar att mark- och miljödomstolsorganisationen totalt sett har den kompetens som behövs för att handlägga målen. Det får sedan ankomma på domstolen att i varje enskilt fall se till att ett mål avgörs med lämplig sammansättning (se närmare avsnitt 11.2.6).

Miljöråden ska enligt nuvarande regler ha naturvetenskaplig eller teknisk kompetens och erfarenhet av miljöfrågor. Fastighetsråden ska ha teknisk utbildning och erfarenhet av fastighetsbildning och fastighetsvärdering. I mål enligt plan- och bygglagen finns behov av bl.a. sådan kompetens som arkitekter, byggnadsantikvarier och lantmätare har när det gäller samhällsplanering, byggteknik, strukturfrågor eller genomförandefrågor som efterfrågas (SOU 2005:77 s. 931 f.). För att den breddade sakkunskap som är önskvärd i de framtida mark- och miljödomstolarna ska kunna garanteras, bör bestämmelsen om vilken erfarenhet ett tekniskt råd ska ha – i enlighet med utredningens förslag – formuleras så att det framgår att erfarenheten kan gälla inte bara miljöfrågor

utan även övriga typer av frågor som en mark- och miljödomstol ska pröva. Detsamma bör gälla tekniska råd i Mark- och miljööverdomstolen.

Vad som följer av nu gällande bestämmelser om kompetens- och erfarenhetskrav för miljöråd och fastighetsråd ska alltså också gälla till följd av de föreslagna bestämmelserna. Det innebär, i enlighet med vad Aspect har efterfrågat, att det även i fortsättningen ska finnas tillgång till fastighetsekonomisk kompetens i domstolen. Enligt regeringens mening finns det vidare anledning att hålla fast vid kravet på teknisk eller naturvetenskaplig utbildning för tekniska råden. Det finns annars en risk för att kompetensen hos de tekniska råd som anställs saknar erforderlig bredd. Att det, som Malmö tingsrätt har anfört, kan förekomma att personer med juristutbildning tjänstgör som förrättningslantmätare förändrar inte denna bedömning.

De särskilda ledamöterna ska enligt miljöbalkens regler ha erfarenhet av frågor som faller inom Naturvårdsverkets verksamhetsområde, området kommunal verksamhet eller området industriell verksamhet. Som utvecklas i det följande (avsnitt 11.2.6) anser regeringen att särskilda ledamöter som huvudregel bör ingå i rätten även när mark- och miljödomstol prövar sådana mål som för närvarande handläggs av fastighetsdomstol. Dessa särskilda ledamöter bör givetvis ha erfarenhet som är relevant för den aktuella prövningen. Det bör enligt regeringens mening gälla även om det i enstaka fall – som Nacka tingsrätt har anfört – kan vara så att det tekniska rådets och de särskilda ledamöternas kompetens och erfarenhet till någon del överlappar varandra. Till följd av de nya domstolarnas målområde bör det därför som utredningen föreslår i den nya lagen anges att det även ska finnas ledamöter med erfarenhet av frågor som faller inom Boverkets eller Lantmäteriets verksamhetsområde eller av areell verksamhet, dvs. jordbruk och skogsbruk.

11.2.5 Nämndemäns medverkan

Regeringens förslag: Nämndemän ska inte delta i avgörandet av mål i mark- och miljödomstolarna.

Utredningens förslag och förslaget i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Det stora flertalet remissinstanser har tillstyrkt utredningens förslag eller inte haft några invändningar mot det. *Malmö tingsrätt* har ställt sig tveksam till förslaget. *Kalmar tingsrätt* har avstyrkt förslaget. *Lantmäteriet* har tillstyrkt förslaget i remissutkastet och flertalet remissinstanser har inte haft någon erinran mot det. *Jönköpings tingsrätt* har, mot bakgrund av att reglerna om rättens sammansättning i de nya domstolarna bör vara likformiga för skilda slag av mål och ärenden, uttryckt förståelse för att nämndemän inte ska medverka i de nya domstolarna. *Falu tingsrätt* har framhållit att nämndemäns medverkan hittills har ansetts värdefull från flera olika synpunkter och att frågan om nämndemän i fastighetsdomstolarna ingående bör utredas ytterligare. *Kalmar* och *Malmö tingsrätter* samt *LRF* har avstyrkt förslaget.

Skälen för regeringens förslag: Som framgår ovan deltar nämndemän i handläggningen av mål i fastighetsdomstol och i handläggningen av mål enligt plan- och bygglagen. Det finns särskilda bestämmelser om

nämndemän i fastighetsdomstol i lagen om domstolar i fastighetsmål. För de nämndemän som deltar i handläggningen av mål enligt plan- och bygglagen i förvaltningsrätt finns dock inte några särskilda regler.

I förarbetena till lagen om domstolar i fastighetsmål uttalas att det i jordmålen i stor utsträckning förekommer spörsmål vid vilkas avgörande det är av värde att lekmannasynpunkter gör sig gällande (prop. 1969:44 s. 212 f.). Det som åsyftas är bl.a. markvärderingsfrågor i samband med fastighetsreglering. Vidare anføres att ortskännedom ofta är av betydelse för bedömningen i fastighetsmål. I förarbetena uttalas också ett mera principiellt skäl för nämndemannamedverkan, nämligen att i mål enligt fastighetsbildningslagstiftningen tvistefrågan ofta är av sådan natur att det är ett allmänt intresse som står mot antingen ett annat sådant intresse eller mot ett enskilt intresse. Det anføres att det med hänsyn till det starka inslaget av allmänintressen är särskilt motiverat att domstolen i normalfallet har ett lekmannainslag.

Vid en organisatorisk samordning av fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna (se närmare avsnitt 7) och en flytt av mål enligt plan- och bygglagen till dessa domstolar (avsnitt 5) blir domkretsarna för fastighetsmål och mål enligt plan- och bygglagen betydligt större. Det kan då bli svårt att åstadkomma en ordning där nämndemännen har lokal anknytning och lokal kännedom i varje mål. Mot den bakgrunden framstår lokalkännedom som argument för att behålla nämndemän vid avgörandet av fastighetsmål och mål enligt plan- och bygglagen inte som särskilt starkt.

När det gäller tillgodoseendet av allmänna intressen anser regeringen att jämförelsen med sammansättningen i miljömålen kan vara relevant. Miljömålen innebär nämligen i stor utsträckning en prövning av vad som kan tillåtas med hänsyn till påverkan på miljön, dvs. på de allmänna intressena. När reglerna för prövningen av dessa mål utformades tillgodosågs avvägningen mellan allmänna och enskilda intressen bl.a. genom inslag av särskild kompetens. Regeringen anser att de allmänna intressena därför i och för sig bör kunna tillgodoses genom inslaget av särskild sakkunskap även i fastighetsmålen och mål enligt plan- och bygglagen.

Inte heller när det gäller värderingen av muntlig bevisning eller behov av insyn i domstolarnas verksamhet skiljer sig fastighetsmålen och målen enligt plan- och bygglagen i en sådan utsträckning från miljömålen att det i sig kan anses tala starkt för att nämndemän ska medverka vid avgörande av dessa måltypen i den nya organisationen.

Mot denna bakgrund kan det konstateras att skälen för att behålla nämndemannamedverkan i fastighetsmålen eller i målen enligt plan- och bygglagen i den nya organisationen inte framstår som särskilt starka.

Vid införandet av miljöbalken ansågs, som berörts ovan, miljödomstolens behov av kompetens i målen enligt miljöbalken bli tillgodosett genom miljørådets och de sakkunniga ledamöternas sakkunskap och erfarenhet. Enligt regeringens mening är den bedömningen fortfarande giltig. Den nu gällande ordningen har dessutom i denna del fungerat väl. Det kan mot den bakgrunden inte heller vara aktuellt att införa nämndemannamedverkan i mark- och miljödomstolarna därför att det skulle behövas i miljömålen.

Regeringen konstaterar att förslaget om att nämndemän inte ska delta i mark- och miljödomstolarna har övervägts av Miljöprocessutredningen

och dessutom remitterats två gånger. Förslaget har därvid fått stöd eller lämnats utan erinran av flertalet remissinstanser. Mot denna bakgrund och med hänsyn till vad som redovisas ovan gör regeringen samma bedömning som den som gjordes såväl av utredningen som i remissutkastet, dvs. att nämndemän inte ska delta i handläggningen av mål i mark- och miljödomstolarna.

11.2.6 Mer flexibla sammansättningsregler

Regeringens förslag: Som huvudregel ska mark- och miljödomstolen i mål där domstolen är första instans bestå av en lagfaren domare, ett tekniskt råd och två särskilda ledamöter vid huvudförhandling och när målen annars avgörs i sak. Den lagfarna domare som ska vara ordförande i det aktuella målet bestämmer, utifrån de frågor som prövas i målet, vilket tekniskt råd och vilka särskilda ledamöter som ska ingå i rätten. Det ska vara möjligt att byta ut en av de särskilda ledamöterna mot en lagfaren domare eller ett tekniskt råd. Rätten ska kunna förstärkas utöver fyra ledamöter med en eller två ledamöter.

I de mål som har överklagats till mark- och miljödomstol ska rätten bestå av en lagfaren domare och ett tekniskt råd när målen avgörs i sak. I de överklagade målen ska det dock också vara möjligt att öka det lagfarna inslaget i rätten, i detta fall genom att byta ut det tekniska rådet mot en lagfaren domare.

Mark- och miljööverdomstolen ska bestå av minst fyra ledamöter av vilka minst tre ska vara lagfarna domare. När tre lagfarna domare har ingått i rätten i mark- och miljödomstolen ska Mark- och miljööverdomstolen dock bestå av minst fyra lagfarna domare. Ett tekniskt råd ska som huvudregel delta i rätten. Fler än fem ledamöter får inte delta i rätten.

Utredningens förslag: Vid huvudförhandling samt vid vissa avgöranden i sak ska rätten bestå av fyra ledamöter. En av ledamöterna ska vara lagfaren. I övrigt ges miljödomstolen stora möjligheter att själv bestämma inslaget av lagfarna domare och vad som i utredningens förslag motsvarar tekniska råd och särskilda ledamöter. Om ett mål är av enkel beskaffenhet får rätten enligt förslaget bestå av två ledamöter. Om två eller flera ledamöter deltar bör minst en ledamot ha teknisk kompetens. Antalet ledamöter kan utökas med ytterligare två ledamöter. Det är domstolen som bestämmer vilken kompetens dessa ytterligare ledamöter ska ha. I fråga om Miljööverdomstolens sammansättning föreslår utredningen att domstolen ska bestå av minst fyra ledamöter av vilka minst tre ska vara lagfarna domare

Remissinstanserna: Remissutfallet är blandat. *Växjö tingsrätt* har anfört att de nuvarande sammansättningsreglerna i miljöbalken även ska tillämpas i den framtida organisationen. *Nacka tingsrätt* har tillstyrkt att det införs mer flexibla sammansättningsregler men anfört att förändringarna bör införas i nuvarande processlagar. *Malmö tingsrätt* har tillstyrkt förslaget om mer flexibla sammansättningsregler. *Falu tingsrätt* har tillstyrkt förslaget om att den normala sammansättningen vid avgörandet av mål utan huvudförhandling i de nya domstolarna ska vara en

lagfaren domare och en teknisk ledamot. Tingsrätten har inte erinrat mot att antalet lagfarna domare i fastighetsmål där huvudförhandling hålls minskas med en. *Vänersborgs tingsrätt* har tillstyrkt att domstolen i varje enskilt fall ska få avgöra rättens sammansättning vad gäller fördelningen miljøråd/särskilda ledamöter. *Ångermanlands tingsrätt* har anfört att särskild ledamot inte ska kunna användas i stället för teknisk ledamot utan endast om behov av kompletterande teknisk sakkunskap föreligger. Domstolens behov av sakkunskap bör enligt tingsrätten i första hand tillgodoses av den egna ordinarie personalen.

Förslagen i remissutkastet överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag, bortsett från att de tekniska råden i utkastet benämndes miljøråd. I utkastet fanns inget förslag om att det ska vara möjligt att byta ut en särskild ledamot mot vad som motsvarar ett tekniskt råd.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har överlag varit positiva till förslagen i remissutkastet. *Advokatsamfundet* har tillstyrkt förslagen. Enligt *Aspect*, *Hovrätten för Västra Sverige* och *Lantmäteriet* bör en teknisk ledamot ingå när överrätt prövar frågan om prövningstillstånd. Hovrätten för Västra Sverige har vidare anfört att sammansättningsreglerna framstår som onödigt komplicerade och svårtillämpade och föreslår att reglerna i 20 kap. 4 och 5 §§ miljöbalken överförs till den nya lagen. Lantmäteriet har framhållit att det i fastighetsbildningsmål endast i mycket speciella fall torde vara lämpligt att byta ut det miljørådet mot en lagfaren domare. *Malmö tingsrätt* har anfört att de föreslagna sammansättningsreglerna är svåröverskådliga. Enligt tingsrätten bör en utgångspunkt vara att teknisk ledamot alltid ska ingå i rätten när Miljööverdomstolen prövar en fråga om prövningstillstånd. En oönskad konsekvens av de föreslagna reglerna är enligt tingsrätten vidare att de överklagade fastighetsbildningsmålen kommer att avgöras i mindre sammansättning än de fastighetsmål som handläggs i de nya domstolarna som första instans, trots att de förstnämnda målens omfattning och komplexitet motiverar det omvända förhållandet. Tingsrätten har också anfört att det bör vara möjligt att byta ut en särskild ledamot mot en teknisk ledamot. *Nacka tingsrätt* har framhållit att den föreslagna sammansättningen med en lagfaren domare, ett miljøråd och två särskilda ledamöter passar dåligt för flera måltyper som med nuvarande ordning handläggs av fastighetsdomstol och att dessa mål därför bör handläggas av en lagfaren domare och ett miljøråd, med möjlighet till viss förstärkning. *Svenskt näringsliv* har ifrågasatt om sammansättningsreglerna verkligen behöver innehålla fullt så många alternativ. *Vänersborgs tingsrätt* har i huvudsak tillstyrkt förslagen. *Växjö tingsrätt* har anfört att de föreslagna bestämmelserna är flexibla och ger möjlighet att anpassa rättens sammansättning utifrån vad det enskilda målet kräver. *Östersunds tingsrätt* har välkomnat de föreslagna sammansättningsreglerna och den flexibilitet som dessa medger. *Kammarkollegiet* har anfört att regeringen bör överväga införandet av en möjlighet att under vissa förutsättningar förordna notariemeriterade beredningsjurister att på eget ansvar handlägga mål som har överklagats till miljödomstolen.

Skälen för regeringens förslag

Utgångspunkter

Miljödomstolen består enligt nuvarande bestämmelser som huvudregel av en lagfaren domare, ett miljöråd och två sakkunniga ledamöter. Förvaltningsrätten består vid sin prövning av mål enligt plan- och bygglagen enligt huvudregeln av en domare och tre nämndemän. I fastighetsdomstolen ingår som huvudregel två lagfarna domare, en teknisk ledamot och två nämndemän. Sammansättningsreglerna beskrivs närmare i avsnitt 11.1.

När det ska tillskapas sammansättningsregler för de nya mark- och miljödomstolar som föreslås handlägga mål av flera olika slag måste reglerna ta hänsyn till behovet av teknisk kompetens och erfarenhet av olika slag. Det har redan konstaterats att teknisk sakkunskap kommer att behövas i de flesta mål som de nya domstolarna ska avgöra (se avsnitt 11.2.1). Som bl.a. Hovrätten för Västra Sverige har understrukit finns också ett intresse av att sammansättningsreglerna är förutsebara, enkla och överskådliga för dem som kommer i kontakt med domstolarna. Mot detta måste dock vägas att de frågor som ska prövas är av skiftande karaktär, inte minst mot bakgrund av de olika måltyper som kommer att samlas inom ramen för den nya organisationen. Detta innebär att sammansättningsreglerna bör vara flexibla och medge att målen kan handläggas och avgöras med den sammansättning som i varje enskilt fall framstår som den mest lämpliga. Det är också viktigt att sammansättningsreglerna tar hänsyn till principen om att tyngdpunkten i den dömande verksamheten ska ligga i första instans. Reglerna för Mark- och miljööverdomstolen bör vara anpassade till den uppgift som domstolen har som andra domstolsinstans.

Nuvarande sammansättningsregler för miljömålen bör användas för samtliga måltyper i de nya domstolarna

Utredningen har föreslagit sammansättningsregler som innebär att den nya domstolen ges mycket stor frihet att anpassa sammansättningen till förhållandena i det enskilda fallet. Genom att kombinera tillämpningen av de olika reglerna kan rätten enligt förslaget komma att bestå av alltifrån två till sex ledamöter, av vilka endast en ledamot eller samtliga ledamöter kan vara lagfarna. Domstolen kan också välja mellan de till domstolen fast knutna miljöråden och de särskilda ledamöterna. En sådan flexibilitet som följer av utredningens förslag kan givetvis innebära vissa fördelar. Det medför dock en avsevärt minskad förutsebarhet. Som Nacka tingsrätt har påpekat kan det dessutom vara svårt att förutse hur de av utredningen föreslagna sammansättningsreglerna kan komma att tolkas av domstolen, vilket kan leda till ett ökat antal överklaganden som grundar sig på att parterna anser att målet har avgjorts med en felaktig sammansättning. Eftersom sammansättningen i flertalet fall är tänkt att inkludera expertledamöter är det vidare knappast tillräckligt att bestämmelserna endast anger att minst ett miljöråd eller en särskild ledamot *bör* delta. En annan konsekvens av förslaget är att antalet lagfarna domare i den nya domstolen kan komma att överstiga det högsta tillåtna antalet lagfarna domare i överinstansen. Detta skulle stå i strid med den instans-

ordningsprincip som säger att antalet lagfarna domare ska vara större i den högre instansen än i den lägre. Mot bakgrund av det anförda anser regeringen att utredningens förslag till sammansättningsregler inte bör genomföras.

Det kan konstateras att de sammansättningsregler som har gällt för miljödomstolarna i huvudsak har fungerat väl för miljömålen. Även om de nya domstolarna kommer att handlägga också andra måltyper kan det övervägas om de befintliga reglerna i miljöbalken skulle kunna utgöra utgångspunkt för de regler som ska gälla i den nya organisationen.

De mål som handläggs i de nuvarande miljödomstolarna kan delas in i två kategorier, mål där miljödomstolen är första instans och mål som har överklagats till miljödomstolen. För dessa två målkategorier gäller olika sammansättningsregler. Det beror på att det främst finns behov av stor sammansättning och bred teknisk kompetens när en fråga prövas för första gången. När miljödomstolen utgör första instans, dvs. när målet inleds där, krävs därför enligt miljöbalken som huvudregel att den lagfarna domarens kompetens kompletteras med den tekniska sakkunskapen hos miljøråd och särskilda ledamöter. Hovrätten för Västra Sverige har anført att behovet av teknisk kompetens typiskt sett är detsamma i mål som har överklagats till miljödomstol som i förstainstansmålen. Regeringen instämmer dock alltså i den bedömning som gjordes vid tillkomsten av nuvarande bestämmelser, nämligen att behovet av en sådan kompetens redan har tillgodosetts i viss mån vid den första prövningen hos t.ex. en kommun eller en förvaltningsmyndighet. Vid denna prövning har teknisk expertis deltagit och miljödomstolens huvudsakliga uppgift i dessa fall består därför av överprövning av en sådan myndighets beslut. Av det skälet har sammansättningen i överklagade mål som huvudregel kunnat begränsas till en lagfaren domare och ett miljøråd.

De skäl som ligger till grund för skillnaderna mellan sammansättningsreglerna för mål där de nuvarande miljödomstolarna är första instans och för mål som har överklagats dit, gör sig enligt regeringens mening gällande även för fastighetsmålen och för målen enligt plan- och bygglagen. Liksom i miljömålen kan behovet av teknisk kompetens i dessa mål variera beroende på om prövningen i domstol har föregåtts av prövning av lantmäterimyndighet eller kommun.

Grundprincipen för sammansättningen i mark- och miljödomstolarna bör således vara densamma som i de nuvarande miljödomstolarna, dvs. att de mål där mark- och miljödomstolen är första instans normalt kräver en större sammansättning än de mål som överklagats dit. De nya sammansättningsreglerna för mark- och miljödomstolen bör dock enligt regeringen tydligare än de nuvarande reglerna i miljöbalken markera skillnaden mellan de mål som handläggs av mark- och miljödomstolen i första instans och de mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen.

Sammansättningsregler för mål där mark- och miljödomstolarna är första instans

När de mål där mark- och miljödomstolarna utgör första instans ska avgöras i sak, ska det ske antingen efter huvudförhandling eller efter annan handläggning. Enligt regeringens mening bör utgångspunkten vara att

rätten i dessa situationer, liksom hittills i de mål där miljödomstolen är första instans, ska bestå av en lagfaren domare, ett tekniskt råd (dvs. vad som enligt nuvarande ordning benämns miljøråd) och två särskilda ledamöter. För de mål som för närvarande prövas av miljödomstol gäller att en av de särskilda ledamöterna ska ha erfarenhet från sådana sakfrågor som faller inom Naturvårdsverkets verksamhetsområde medan den andra särskilda ledamoten ska ha erfarenhet av antingen industriell eller kommunal verksamhet. Den ordningen bör enligt regeringens mening inte ändras för miljömålen. För de övriga mål som föreslås komma att handläggas av mark- och miljödomstolarna – dvs. dels de mål som tidigare handlagts av fastighetsdomstol, dels målen enligt plan- och bygglagen – bör som nämns ovan gälla att de särskilda ledamöterna ska ha erfarenhet av frågor inom Lantmäteriets eller Boverkets verksamhetsområden eller från areell verksamhet, dvs. jordbruk eller skogsbruk (se närmare avsnitt 11.2.4). För dessa mål är det emellertid inte alltid motiverat att det i en och samma sammansättning ska finnas en särskild ledamot med myndighetserfarenhet och en med erfarenhet från areell verksamhet. Det kan tänkas att det i något fall finns anledning att båda de särskilda ledamöterna har erfarenhet från t.ex. Lantmäteriets verksamhetsområde. En ny bestämmelse bör, som Vänersborgs tingsrätt har framhållit vara så flexibel att detta är möjligt. Vänersborgs tingsrätt har vidare anfört att frågan om vilket tekniskt råd och vilka särskilda ledamöter som ska ingå i rätten inte behöver regleras i detalj, utan bör kunna lösas mellan de tekniska råden utan att rättens ordförande har den slutliga beslutanderätten. Med hänsyn till ordförandens särskilda ansvar för målets handläggning och utredning, anser dock regeringen att det bör ankomma på den lagfarna domare som ska vara ordförande i det aktuella målet att – med utgångspunkt i de frågor som ska prövas i målet – bestämma vilket tekniskt råd och vilka särskilda ledamöter som ska ingå i rätten, och att detta bör framgå av lagtexten. Fastighetsägarna har i denna del föreslagit att det i lagtexten uttryckligen ska anges att det i fastighetsmål alltid ska anlitas teknisk expertis med fastighetsrättslig sakkunskap. Regeringen har dock fullt förtroende för att domstolarna i varje enskilt fall kan skapa en sammansättning som är relevant i förhållande till de frågor som ska behandlas i målet. Det finns av det skälet knappast behov av detaljreglering. En sådan ordning som Fastighetsägarna föreslår skulle också innebära att regelns flexibilitet minskade.

Till den grupp av mål där mark- och miljödomstolen föreslås vara första instans hör de mål enligt miljöbalken där talan väcks genom ansökan om stämning (s.k. stämningsmål). Dit hör också de miljömål som väcks genom annan ansökan (s.k. ansökningsmål). Enligt regeringens förslag kommer därutöver att till denna målgrupp föras de mål som för närvarande handläggs av fastighetsdomstol i första instans. Den nuvarande sammansättningen i dessa mål utgörs av två lagfarna domare, en teknisk ledamot (dvs. ett fastighetsråd) och två nämndemän. Enligt vad regeringen har föreslagit ska nämndemän inte delta vid prövningen av dessa mål när de handläggs av mark- och miljödomstolarna (se närmare avsnitt 11.2.3). Med den utgångspunkten att nuvarande sammansättningsregler i miljödomstolarna ska föras över till den nya lagen och gälla även för fastighetsmålen kommer för dessa mål antalet lagfarna domare generellt att minska om de avgörs vid huvudförhandling. Regeringen gör

dock bedömningen att fastighetsmålen koncentration till fem domstolar kommer att leda till ökad fastighetsrättslig kompetens hos de lagfarna domarna. Målen bör därför kunna handläggas med bibehållen kvalitet även med den nya sammansättningen. Nacka tingsrätt vill gå längre och har anfört att ett flertal av de mål som med nuvarande regler handläggs av fastighetsdomstol som första instans borde kunna prövas av en ännu mindre sammansättning, nämligen en lagfaren domare och ett tekniskt råd. Med hänsyn till att nämndemännens medverkan föreslås avskaffas i dessa mål, varigenom ledamotsantalet redan minskas från fem till fyra, och då ingen annan remissinstans har gjort samma påpekanden, anser regeringen att det saknas såväl tillräckliga skäl som underlag för att frångå förslaget i det remitterade remissutkastet.

Någon gång kan det fortfarande finnas skäl att i fastighetsmålen använda sig av två lagfarna domare. Även i andra mål som prövas av mark- och miljödomstol kan det i enstaka fall finnas anledning att stärka det lagfarna inslaget i sammansättningen, t.ex. när det gäller prövning i mål där det i stor utsträckning är rättsfrågor som ska prövas. Regeringen föreslår därför att det införs en regel om att det ska vara möjligt att byta ut en av de särskilda ledamöterna mot en lagfaren domare. Med hänsyn till att det bl.a. i fastighetsmålen kan förekomma frågeställningar som motiverar att flera tekniska råd med olika inriktning ingår i rätten, bör det som Malmö tingsrätt har föreslagit i sitt remissvar över remissutkastet också vara möjligt att en av de särskilda ledamöterna byts ut mot ett tekniska råd om målets beskaffenhet föranleder det.

Regeln om en sammansättning med fyra ledamöter bör som utgångspunkt gälla vid avgörande i sak oavsett om detta sker vid huvudförhandling eller vid annan handläggning. I det senare fallet, dvs. när målet avgörs på handlingarna, kan situationen dock vara sådan att det saknas behov av en så stor sammansättning. I fastighetsmålen finns enligt nuvarande regler en möjlighet att i mål som avgörs i sak utan huvudförhandling använda en mindre sammansättning, nämligen utan medverkan av nämndemän (4 § första stycket lagen om domstolar i fastighetsmål). Enligt den gällande regeln i 20 kap. 5 § miljöbalken får rätten vid avgörande i sak utan huvudförhandling bestå av en lagfaren domare och ett tekniskt råd om parterna samtycker till det eller målet är av enkel beskaffenhet. Denna möjlighet bör enligt regeringens mening behållas och gälla för samtliga mål som ska handläggas i mark- och miljödomstolarna.

Enligt miljöbalken gäller att rätten, utöver de fyra ledamöter som följer av huvudregeln, kan förstärkas med ytterligare en lagfaren domare och ett miljøråd. Enligt regeringens mening bör denna förstärkningsmöjlighet finnas även i mark- och miljödomstolarna. Det kan dock konstateras att oklarhet har rått när det gäller tillämpningen av bestämmelsen. Av ordalydelsen synes följa att förstärkning måste ske med två ledamöter och inte kan göras med bara en, samtidigt som vissa domstolar enligt uppgift har utgått från att bestämmelsen medger valfrihet i detta avseende. Med hänsyn till att behovet av förstärkning kan begränsa sig till kompetens t.ex. inom ett visst sakområde framstår det som lämpligt att rätten i en sådan situation kan förstärkas med endast ett tekniskt råd eller en särskild ledamot. Att i ett sådant fall tvinga rätten att förstärka med två ledamöter kan knappast ha varit lagstiftarens syfte. Det skulle också motverka strävan mot effektivitet i dömandet. Enligt regeringens mening bör det därför

i lagtexten i förhållande till nuvarande reglering tydligare anges att rätten kan förstärkas med en *eller* två ledamöter och att det är upp till rätten att vid förstärkning med en ledamot välja en lagfaren domare, ett tekniskt råd eller en särskild ledamot. Om förstärkning sker med två ledamöter ska dock en av dessa ledamöter vara lagfaren.

En konsekvens av de regler som regeringen nu föreslår är att antalet lagfarna domare i mark- och miljödomstolarna kan uppgå till högst tre, vilket stämmer överens med vad som gäller i allmän domstol för dispositiva tvistemål.

Sammanställningsregler för mål som överklagas till miljödomstolen

I de mål som överklagas till miljödomstolen sker enligt nuvarande regler avgörande i sak utan huvudförhandling. Detta föreslås gälla även i mark- och miljödomstolarna och kommer då, förutom i fråga om miljömålen, att gälla även de överklagade målen enligt plan- och bygglagen och de överklagade lantmäteriförrättningar som för närvarande handläggs av fastighetsdomstol (se närmare avsnitt 13.2.1). PBL-kommittén, som inte lade fram några egna förslag till ändringar i miljöbalken, gjorde bedömningen att sammansättningen när mål enligt plan- och bygglagen flyttas över och avgörs i miljödomstol bör vara densamma som när överklagade miljöbalksärenden avgörs. I många fall torde det enligt vad utredningen anförde vara tillräckligt att miljödomstolen i dessa fall består av en lagfaren domare och ett miljöråd med sådan kompetens som är lämplig vid prövning av mål enligt plan- och bygglagen. (SOU 2005:77). För fastighetsmålens del gör regeringen bedömningen att ett generellt minskat inslag av lagfarna ledamöter i huvudförhandlingsmålen, med hänsyn till koncentrationen av dessa mål till fem domstolar och den därmed ökade möjligheten till specialisering hos domarna, inte bör innebära att kvaliteten i dömandet minskar. Mot den bakgrunden anser regeringen att rätten vid avgörande i sak utan huvudförhandling som utgångspunkt bör bestå av två ledamöter.

För miljömålen gäller enligt nuvarande ordning att rätten kan välja stor sammansättning med fyra ledamöter om målets svårighetsgrad eller omfattning föranleder det. Enligt regeringens mening bör även motsvarande gälla för samtliga måltypen som ska handläggas i mark- och miljödomstolarna. Det innebär att det blir möjligt att, som *Malmö tingsrätt* har efterlyst, när det behövs tillämpa regeln om den större sammansättningen för de överklagade fastighetsmål som är omfattande och komplexa. Användande av stor sammansättning kan därvid antas bli relativt vanligt också i överklagade planärenden enligt plan- och bygglagen. Därmed kommer, som Boverket har efterlyst, behovet av särskilda ledamöter med erfarenhet av frågor inom Boverkets verksamhetsområde att kunna tillgodoseas i dessa mål. I andra mål enligt plan- och bygglagen, t.ex. lovärendena, kan det antas att stor sammansättning kommer att behövas i långt mindre omfattning.

Stor sammansättning är enligt nu gällande regler obligatorisk när miljödomstolen avgör en överklagad tillståndsfråga i sak. Det bör gälla även i fortsättningen. Som Nacka tingsrätt har påpekat bör det i lagtexten anges att det är tillståndsfrågor enligt miljöbalken som avses.

I fråga om sammansättningen med två ledamöter – en lagfaren domare och ett tekniskt råd – finns samma skäl som för de mål där mark- och miljödomstolen är första instans att låta rätten vid behov förstärka det lagfarna inslaget. En bestämmelse som gör det möjligt att byta ut det tekniska rådet mot en lagfaren domare bör därför införas även för de överklagade målen. Som Lantmäteriet har anfört bör det endast i mycket speciella fall bli aktuellt att använda den bestämmelsen i de överklagade fastighetsbildningsmålen.

Enligt Kammarkollegiet bör regeringen överväga en möjlighet att under vissa förutsättningar förordna notariemeriterade beredningsjurister att på eget ansvar handlägga mål som har överklagats till miljödomstolen. Eftersom detta är en fråga som ska regleras i förordning tar regeringen inte ställning till den i denna lagrådsremiss.

Sammansättningsregler för Mark- och miljööverdomstolen

I Miljööverdomstolen ska rätten enligt nu gällande bestämmelser normalt bestå av fyra ledamöter. Av dessa ska tre vara lagfarna. Enligt regeringens mening saknas det anledning att ändra denna huvudregel, även om de mark- och miljödomstolarna kommer att få en annan målsammansättning än de nuvarande.

Regeringens förslag till sammansättningsregler för mark- och miljödomstolarna medför att det i rätten i första instans undantagsvis kan ingå tre lagfarna domare. För att inte rubba principen om att fler lagfarna domare alltid bör ingå i rätten i den högre instansen än i den lägre, föreslår regeringen att rätten i Mark- och miljööverdomstolen i sådana fall ska bestå av minst fyra lagfarna domare.

För närvarande är det i regel tre lagfarna domare och ett miljöråd som dömer i Miljööverdomstolen. Inget hindrar dock att fyra lagfarna domare ingår i rätten. Även två miljöråd kan ingå om målet kräver olika slags teknisk kompetens. I 13 § lagen om domstolar i fastighetsmål föreskrivs att, med något undantag, ett fastighetsråd ska ingå i hovrätten om det inte är uppenbart obehövligt. För att betona behovet av teknisk kompetens även i Mark- och miljööverdomstolen och för att undanröja den oklarhet som den nuvarande lydelsen kan ge upphov till, finns det nu anledning att i lagtexten tydligare ange att tekniskt råd regelmässigt ska ingå i sammansättningen. Liksom enligt nuvarande ordning bör inte fler än fem ledamöter kunna ingå i rätten.

Regeringen anser att den nuvarande regeln om att Miljööverdomstolen vid prövning av frågor om prövningstillstånd ska bestå av tre lagfarna domare, med möjlighet att byta ut en av de lagfarna domarna mot motsvarande ett tekniskt råd, bör föras över till den nya lagen. Enligt regeringens mening bör det tekniska rådets medverkan vid sådana prövningar inte göras obligatorisk, som bl.a. Hovrätten för Västra Sverige och Malmö tingsrätt har föreslagit i sina remissvar över remissutkastet. Den eftersträlvade flexibilitet som regeln med nuvarande lydelse innebär skulle därmed minska.

11.2.7 Särskilt om ensamdomarbehörighet

Regeringens förslag: I mål eller ärenden där mark- och miljödomstolen är första instans får rätten vid handläggning som inte innebär att ett mål avgörs i sak bestå av en lagfaren domare. Detsamma gäller vid huvudförhandling i förenklad form eller när rätten i annat fall anser det vara tillräckligt med en lagfaren domare vid huvudförhandling och parterna samtycker till det eller målet eller ärendet är av enkel beskaffenhet. Om det finns skäl för det får rättens sammansättning utökas med en lagfaren domare eller ett tekniskt råd. Det sistnämnda ska dock inte gälla i mål om utdömande av vite på särskild talan av myndighet.

I mål som har överklagats till mark- och miljödomstol får rätten vid handläggning som inte innebär att målet avgörs i sak eller vid avgörande i sak av sådana mål som är av enkel beskaffenhet bestå av en lagfaren domare. Avgörande i sak ska dock inte kunna ske med en lagfaren domare vid prövning av en tillståndsfråga enligt miljöbalken.

Mark- och miljööverdomstolen får vid beslut om avskrivning efter återkallelse bestå av en lagfaren domare.

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att ensamdomarbehörighet i mål där talan väckts vid de nya domstolarna i huvudsak ska motsvara bestämmelserna i 4 § andra stycket lagen om domstolar i fastighetsmål. För mål som överklagats till domstolen föreslår utredningen att bestämmelser om sådan behörighet ska utformas med 18 § lagen om allmänna förvaltningsdomstolar som förebild. Utredningens förslag överensstämmer i övrigt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Det stora flertalet remissinstanser har tillstyrkt utredningens förslag eller inte haft några invändningar mot det. *Nacka, Växjö* och *Malmö tingsrätter* har tillstyrkt att det införs regler om ensamdomarbehörighet. *Vänersborgs tingsrätt* har anfört att det bör göras tydligt vilka avgöranden som kan tas av ensamdomare.

Förslagen i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Malmö tingsrätt* och *Aspect* har anfört att reglerna bör utformas så att en teknisk ledamot alltid bör ingå i rätten, i vart fall när målet avgörs i sak.

Skälen för regeringens förslag: Miljödomstolen är enligt nuvarande bestämmelser aldrig domför med en lagfaren domare ensam. Rätten måste alltså alltid bestå av minst en lagfaren domare och ett miljøråd, även om beslutet endast avser en processuell fråga eller avskrivning på grund av en återkallelse. Av lagen om allmänna förvaltningsdomstolar följer att en lagfaren domare ensam kan besluta i vissa frågor i målen enligt plan- och bygglagen. Detsamma gäller för fastighetsdomstolarna, även om förutsättningarna för en domare att ensam fatta beslut där är snävare än vad som gäller enligt rättegångsbalken och lagen om allmänna förvaltningsdomstolar.

Enligt förslaget ska mål enligt plan- och bygglagen och fastighetsmålen handläggas av mark- och miljödomstolarna. Dessa målgrupper kommer att vara av relativt stor omfattning. Det är inte minst av denna anledning av stor betydelse att sammansättningsreglerna inte är mer om-

ständliga och resurskrävande än de som gäller för dessa mål i förvaltningsrätterna och kammarrätterna respektive fastighetsdomstolarna och hovrätterna. Regeringen anser därför att det i mark- och miljödomstolarna bör finnas möjligheter för en lagfaren domare ensam att fatta beslut i vissa frågor. Ensamdomarbehörigheten bör främst avse frågor utanför mark- och miljödomstolarnas centrala dömande uppgifter. Ensamdomarbehörigheten bör vidare endast omfatta frågor som är av enkel beskaffenhet. En ensamdomarbehörighet bör alltså införas för enklare mål där det regelmässigt inte behövs någon teknisk expertis. Enligt regeringens mening kan det, i motsats till vad några remissinstanser har anfört, finnas anledning att avvara teknisk expertis även när ett mål i vissa fall avgörs i sak.

En bestämmelse om ensamdomarbehörighet bör för mål och ärenden där mark- och miljödomstolen är första instans utformas på så sätt att den omfattar handläggning som inte sker vid huvudförhandling eller handläggning som inte innebär att ett mål eller ärende avgörs i sak. Den bör vidare omfatta huvudförhandling i fall som avses i 1 kap. 3 a § andra och tredje styckena rättegångsbalken, det vill säga vid huvudförhandling i förenklad form eller när rätten i annat fall anser det vara tillräckligt med en lagfaren domare vid huvudförhandling och parterna samtycker till det eller målet är av enkel beskaffenhet. Om det finns skäl för det bör rättsens sammansättning i ensamdomarfallen kunna utökas med en lagfaren domare eller ett tekniskt råd.

Även vid handläggning och avgörande i sak av mål om utdömande av vite på särskild talan av myndighet bör rätten, på samma sätt som gäller enligt nuvarande ordning, kunna bestå av en lagfaren domare. Någon förstärkningsmöjlighet bör inte finnas för dessa fall.

För överklagade mål bör bestämmelsen utformas på så sätt att den omfattar handläggning som inte innebär att målet avgörs i sak. Rätten bör vidare kunna bestå av en lagfaren domare vid avgörande i sak av sådana mål som är av enkel beskaffenhet. Någon sådan möjlighet bör dock inte finnas när en tillståndsfråga enligt miljöbalken avgörs i sak.

Lantmäteriet har påpekat att reglerna om ensamdomarbehörighet, i kombination med förslaget om att avskaffa nämndemannamedverkan (avsnitt 11.2.5), kan leda till att överprövningen av en lantmåteriförrättning görs med färre antal ledamöter än det antal som deltagit vid förrättningen, om gode män har ingått i lantmåterimyndigheten enligt 4 kap. 1 § första stycket fastighetsbildningslagen. Regeringen vill i detta sammanhang understryka att regeln om ensamdomarbehörighet bör användas relativt sparsamt för avgöranden i sak och då endast i mål av enkel beskaffenhet. Det bör också påpekas att principen om fler ledamöter i högre instans framför allt gäller mellan domstolar och då främst avser det lagfarna inslaget. Enligt regeringens mening utgör därför den av Lantmäteriet beskrivna situationen inte något hinder mot den nu föreslagna regeln.

Vad slutligen gäller Mark- och miljööverdomstolens handläggning gör regeringen bedömningen att motsvarande regler som gäller i kammarrätt om avskrivning av återkallade mål bör gälla. I fråga om beslut om avskrivning efter återkallelse bör alltså Mark- och miljööverdomstolen vara domför med en lagfaren domare.

11.2.8 Förhinder för ledamot i mark- och miljödomstol

Regeringens förslag: För mark- och miljödomstolarna införs en regel som innebär att domstolen, om den inledningsvis har bestått av fler än två ledamöter, är domför även i de fall någon ledamot får förhinder sedan handläggningen inletts.

För Mark- och miljööverdomstolen överförs befintliga regler till den nya lagen.

Utredningens och remissutkastets förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte uttalat sig särskilt i denna del.

Skälen för regeringens förslag: Särskilda regler om domförhet vid förhinder för ledamöterna i rätten finns för både allmän domstol och allmän förvaltningsdomstol. I tingsrätt gäller i brottmål att rätten är domför med en lagfaren domare och två nämndemän om en av nämndemännen får förhinder sedan huvudförhandlingen har påbörjats (1 kap. 3 b § första stycket rättegångsbalken). Om tingsrätten i brottmål har förstärkt sammansättning gäller samma regel om domförhet om någon eller några av ledamöterna får förhinder sedan handläggningen har påbörjats (1 kap. 3 b § tredje stycket). I tvistemål gäller, om rätten består av tre domare, att rätten är domför med två domare om förfall inträffar för någon domare sedan huvudförhandlingen har påbörjats (1 kap. 3 a § fjärde stycket). Likartade bestämmelser gäller för hovrätt. För förvaltningsrätt gäller att rätten är domför med en lagfaren domare och två nämndemän om en av nämndemännen får förhinder sedan handläggningen har påbörjats (17 § första stycket lagen om allmänna förvaltningsdomstolar).

I fastighetsdomstol gäller att rätten, om det sedan huvudförhandling har påbörjats inträffar förfall för en av de lagfarna ledamöterna eller för en av nämndemännen, eller om två fastighetsråd deltar, för en av dem, ändå är domför (3 § femte stycket lagen om domstolar i fastighetsmål).

Det finns inte någon bestämmelse som reglerar domförheten vid förhinder för ledamöterna i miljödomstol. För Miljööverdomstolen gäller att domstolen är domför även om en av de lagfarna ledamöterna får förhinder sedan huvudförhandling har påbörjats (20 kap. 11 § andra stycket miljöbalken).

När det gäller domförhet vid förhinder för någon ledamot anser regeringen, i enlighet med den bedömning som görs av utredningen, att det bör finnas regler om att handläggningen får fortsätta om förhinder inträffar för en av ledamöterna sedan handläggningen påbörjats. Enligt regeringens uppfattning är det dock viktigt att sammansättningen inte blir alltför begränsad på grund av ett inträffat förhinder. Regeln om att domförheten kvarstår bör därför kunna tillämpas endast om rätten från början har bestått av fler än två ledamöter. I övrigt bör regeln inte göras beroende av hur många ledamöter som rätten bestod av vid handläggningens inledning. En ytterligare förutsättning för fortsatt domförhet bör dock vara att minst en av de kvarvarande ledamöterna är lagfaren domare.

12 Allmänna bestämmelser

12.1 Forumbestämmelser

Regeringens förslag: För de miljömål som handläggs av mark- och miljödomstol i första instans samt för de mål enligt miljöbalken som överklagas till mark- och miljödomstol och de mål som prövas av mark- och miljödomstol enligt bestämmelser i plan- och bygglagen ska forumbestämmelserna vara oförändrade i förhållande till nuvarande regler och samlas i en bestämmelse. För de mål som för närvarande handläggs av fastighetsdomstol behålls nuvarande forumbestämmelser.

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att ett mål eller ärende ska handläggas vid den miljödomstol inom vars domsområde den fastighet, byggnad, anläggning, verksamhet eller åtgärd som målet eller ärendet gäller i huvudsak är belägen, bedrivs eller vidtas eller ska bedrivas eller vidtas. En fastighets, byggnads, anläggnings, verksamhets eller åtgärds geografiska belägenhet ska avgöra vilken domstol som är behörig även vid mål om ersättning vid skada eller intrång enligt 28 kap. 2–5 §§ och vid ingripande av det allmänna enligt miljöbalken. Utredningens förslag överensstämmer i övrigt i huvudsak med regeringens.

Remissinstanserna: Det stora flertalet remissinstanser har inte uttalat sig i denna del. *Växjö* och *Vänersborgs tingsrätter* har tillstyrkt de föreslagna forumbestämmelserna. *Nyköpings tingsrätt* har tillstyrkt förslaget såvitt avser fastighetsmålen.

Förslaget i remissutkastet: I utkastet föreslås när det gäller de mål som i fortsättningen kommer att överklagas till mark- och miljödomstol att fastighetens, byggnadens, anläggningens, verksamhetens eller åtgärdens geografiska belägenhet ska vara avgörande för vilken domstol som är behörig. Överensstämmer i övrigt med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Nacka tingsrätt* har påpekat att all prövning inte kan anknytas till en viss verksamhet, t.ex. där ”verksamheten” består av utsläppande på marknaden. En bestämmelse som täcker in beslut där det ansökande bolaget inte bedriver någon verksamhet i Sverige behövs också. *Nacka tingsrätt* har föreslagit att den tingsrätten blir reservforum för bl.a. dessa fall. *Boverket* har anfört – vad gäller forumbestämmelser för målen enligt plan- och bygglagen i den föreslagna 3 kap. 1 § femte stycket lagen om miljödomstolar – att de rättsverkande planerna i allmänhet omfattar större områden än en enstaka fastighet. Enligt *Boverket* kan en komplettering med begreppet ”planområdet” göras i bestämmelsen. *Länsstyrelsen i Stockholms län* har tillstyrkt att forumfrågan i de överklagade målen bestäms av platsen för verksamheten eller åtgärden.

Skälen för regeringens förslag

Nuvarande ordning

I 20 kap. 8 § miljöbalken finns forumbestämmelser för mål som handläggs i miljödomstol som första instans. Enligt första stycket prövas mål

om utövande av miljöfarlig verksamhet, vattenverksamhet, vattenanläggningar och ersättning vid vattenverksamhet samt utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet av den miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs, har bedrivits eller ska bedrivs. Mål om utövande av verksamhet vid anläggningar som ingår i ett sammanhängande system för hantering, bearbetning, lagring och slutförvaring av använt kärnbränsle eller kärnavfall prövas av en miljödomstol inom vars område någon av anläggningarna är belägen eller är avsedd att vara belägen. I andra stycket i samma paragraf finns forumbestämmelser för ersättningsmål. Avgörande för dessa mål är var skadan eller intrånget i huvudsak har skett eller kommer att ske. I tredje stycket regleras forum för miljöskademålen i 32 kap. miljöbalken. Avgörande för forumfrågan är i dessa mål var den skadegörande verksamheten bedrivs eller har bedrivits.

Vid överklagande till miljödomstol ska enligt 20 kap. 9 § första stycket miljöbalken det överklagade ärendet prövas av den miljödomstol inom vars område den myndighet som först har prövat det överklagade beslutet är belägen.

Den nuvarande forumregeln för de allmänna förvaltningsdomstolarna, som enligt gällande ordning tillämpas för målen enligt plan- och bygglagen, innebär att ett beslut överklagas till den domstol inom vars domkrets ärendet först prövats (14 § andra stycket lagen om allmänna förvaltningsdomstolar).

Enligt 1 § andra stycket lagen om domstolar i fastighetsmål upptar fastighetsdomstol mål eller ärende enligt vad som föreskrivs i särskild lag eller annan författning. Sådant mål eller ärende benämns i lagen fastighetsmål. Om flera domstolar ska finnas för samma område, bestämmer regeringen hur skilda slag av fastighetsmål ska fördelas mellan domstolarna. Det finns alltså ingen allmän forumregel för alla fastighetsmålen. I varje specialförfattning som anvisar en prövning i fastighetsdomstol finns det i stället särskilda forumregler. Till exempel anges i 15 kap. 1 § fastighetsbildningslagen att fastighetsbildningsmål ska prövas av den fastighetsdomstol inom vars domkrets den eller de berörda fastigheterna är belägna. Ligger fastigheterna under flera fastighetsdomstolar, ska talan tas upp av den domstol under vilken huvuddelen ligger. I 5 kap. 2 § expropriationslagen anges att expropriationsmål tas upp av den fastighetsdomstol inom vars område fastigheten är belägen. Ska expropriation ske av fastigheter som är belägna inom olika fastighetsdomstolars områden och bör fastigheterna vid bestämmandet av expropriationsersättningen lämpligen behandlas som en enhet, upptas frågan om expropriation av den av fastighetsdomstolarna som regeringen eller, efter regeringens förordnande, annan myndighet bestämmer.

Mål som mark- och miljödomstolen ska handlägga som första instans

Utredningen betonar vikten av att forumreglerna för de nya domstolarna är enhetliga. Enligt regeringens uppfattning finns det i och för sig skäl som talar för enhetliga forumregler. Enhetliga regler skulle bl.a. kunna effektivisera hanteringen vid mark- och miljödomstolarna. Det kan samtidigt konstateras att nuvarande forumregler skiljer sig markant mellan de måltyper som enligt förslaget kommer att föras samman till mark- och

miljödömsstolarna. Gemensamt för fastighetsmålen är att behörig domstol är den inom vars område fastigheten är belägen. För de miljömål där miljödömsstol är första instans är det avgörande var en verksamhet bedrivs eller var en skada har inträffat eller kommer att inträffa. För dessa regler finns goda skäl som syftar till att gynna målets utredning och avgörande. Enligt regeringens bedömning saknas det därför skäl att i sak ändra forumbestämmelserna för de nämnda måltyperna.

Utredningens förslag går ut på att sammanföra de olika befintliga forumbestämmelsernas rekvisit till en enda bestämmelse. Avsikten synes dock ha varit att de olika rekvisiten ändå ska tillämpas på de olika måltyperna med ungefär samma resultat som följer av nu gällande reglering. Det innebär t.ex. att fastighetens belägenhet alljämt ska vara styrande för vilken domstol som ska handlägga ett fastighetsmål. Utformningen av utredningens förslag kan dock leda till svårigheter när det gäller att avgöra vilken av grunderna som är tillämplig för de olika mål som mark- och miljödömsstolarna kommer att handlägga. Det kan i undantagsfall leda till att det för ett och samma mål kan åberopas flera olika grunder för vilken domstol som är behörig. Forumbestämmelserna kan då i praktiken bli alternativa och komma att konkurrera med varandra.

En bättre lösning är då enligt regeringens mening att de nuvarande forumbestämmelserna för de miljömål som anhängiggörs i miljödömsstol överförs till den nya lagen. När det gäller målen i fastighetsdomstol finns ett stort antal forumbestämmelser spridda i ett flertal författningar. Dessa bestämmelser har nära samband med andra bestämmelser i dessa författningar. Enligt regeringen bör de därför stå kvar i respektive författning. I den nya lagen bör en erinran göras om dessa forumbestämmelser.

För miljömålen finns i nuvarande reglering bestämmelser som anger hur frågan om behörig domstol löses när en verksamhet eller skada finns eller inträffar inom flera domsområden. Verksamheter, liksom skador och intrång, kan vara mycket omfattande och kan sträcka sig över flera domsområden. Nuvarande bestämmelser som förutsätter att det i dessa situationer görs en bedömning av var huvuddelen av en verksamhet finns bör också föras över till den nya lagen och gälla för samtliga mål i mark- och miljödömsstolarna.

Det finns för närvarande en möjlighet för regeringen att enligt bestämmelser i lagen om domstolar i fastighetsmål bestämma att flera fastighetsdomstolar ska finnas för samma område och hur skilda slag av fastighetsmål i sådant fall ska fördelas mellan domstolarna. Enligt regeringens mening saknas det i den nya organisationen ett behov av överlappande domsagor. Den bestämmelsen bör därför inte föras över till den nya lagen.

Mål som har överklagats till mark- och miljödömsstol

När det gäller de mål som överklagas från en myndighet till miljödömsstol gäller för närvarande att dessa ska tas upp av den miljödömsstol inom vars domsområde den beslutande myndigheten är belägen. Samma regel gäller för de mål enligt plan- och bygglagen som ska föras från de allmänna förvaltningsdomstolarna till mark- och miljödömsstol. Utredningen har föreslagit att dessa forumregler ska avskaffas och att det för de överklagade mål som kommer att hanteras i den nya organisationen i stället

ska gälla samma principer som för respektive måltyp när mark- och miljödomstolen är första instans. Det skulle för miljöbalksmålen innebära att platsen för den verksamhet som ska prövas blir styrande i forumfrågan även för de överklagade målen. För plan- och bygglagmålen skulle fastighetens, byggnadens eller anläggningens belägenhet bli avgörande.

I remissutkastet gjordes samma bedömning som i utredningen om att principerna för forumreglerna för överklagade mål bör motsvara dem som gäller för mål där mark- och miljödomstolen är första instans. Bedömningen gjordes med hänsyn bl.a. till att mål i flera situationer kommer att avgöras efter syn på stället och att det därför är naturligt att låta fastighetens eller verksamhetens belägenhet vara avgörande i alla mål som prövas av mark- och miljödomstol. Med en sådan utformning av forumregeln blir dessutom frågan om vilken mark- och miljödomstol som ska överpröva ett beslut oberoende av hur de enskilda myndigheter-na beslutar att organisera sig

Mot det förslaget har emellertid några remissinstanser invänt att all prövning inte kan anses ha anknytning till en viss verksamhet och plats och att ansökande bolag inte alltid bedriver någon verksamhet i Sverige. Den föreslagna forumregeln skulle mot den bakgrunden vara svår att tillämpa i nu angivna situationer. Vad remissinstanserna har påtalat föranleder därför regeringen att i denna del göra en annan bedömning än den som gjordes i remissutkastet. Problem att utpeka en viss plats avser mål enligt miljöbalken. Det finns dock uppenbara samordningsfördelar med att mål och ärenden enligt plan- och bygglagen har samma forumbestämmelser som målen enligt miljöbalken. Regeringen gör sammantaget bedömningen att forumbestämmelserna för de mål enligt miljöbalken och de mål som prövas av mark- och miljödomstol enligt bestämmelser i plan- och bygglagen ska vara oförändrade i förhållande till nuvarande bestämmelser.

12.2 Överlämnande av mål mellan mark- och miljödomstolar, m.m.

Regeringens förslag: En mark- och miljödomstol ska under vissa förutsättningar kunna lämna över ett mål eller ärende till en annan mark- och miljödomstol, om det vid den andra mark- och miljödomstolen finns ett mål eller ärende som har nära samband med det förstnämnda målet eller ärendet. En sådan möjlighet ska också finnas om den andra mark- och miljödomstolen tidigare har prövat ett ansökningsmål som avsåg samma verksamhet som det förstnämnda målet eller ärendet. Överlämnande ska därutöver kunna ske om det annars finns särskilda skäl och det kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part. Ett mål eller ärende ska dock inte kunna överlämnas om den mottagande domstolen motsätter sig överlämnande.

Utredningens förslag: Utredningen föreslår att en miljödomstol, om det finns särskilda skäl, får handlägga ett mål eller ärende som enligt forumbestämmelserna ska handläggas av en annan miljödomstol. Saknas sådana särskilda skäl ska målet överlämnas till den miljödomstol som är

behörig. Bestämmelsen tas i utredningens förslag in i anslutning till forumbestämmelsen.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte uttalat sig särskilt i denna del.

Förslagen i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte uttalat sig särskilt i denna del eller har lämnat förslagen utan erinran.

Skälen för regeringens förslag: I 20 kap. 8 a § miljöbalken finns bestämmelser om gemensam handläggning av mål som ska prövas av olika miljödomstolar. En miljödomstol får enligt första stycket överlämna ett mål till en annan miljödomstol för gemensam handläggning om målet har nära samband med ett pågående mål vid denna domstol. Ett överlämnande får också ske om den andra domstolen redan har prövat ett mål som har samband med det pågående. Även i detta fall krävs att det finns ett samband mellan målen. I andra stycket samma paragraf finns en möjlighet till överlämnande av mål i andra fall än när det finns mål som har eller har haft samband med varandra. Motsvarande regler saknas för mål utanför miljödomstolsorganisationen.

Att det samtidigt kan förekomma miljömål med nära samband samtidigt vid olika domstolar har att göra med forumreglernas nuvarande utformning. Indelningen i vattenavrinningsområden styr vilken domstol som ska pröva ett mål som första instans, medan en administrativ indelning är avgörande för de mål som överklagas till miljödomstol. Gränserna för vattenavrinningsområdena och de administrativt indelade områdena överensstämmer inte alltid. Ett län kan därför ingå i mer än en miljödomstols domkrets. Det innebär att det beträffande en och samma verksamhet kan förekomma mål vid olika miljödomstolar.

Regeringen har i denna lagrådsremiss övervägt frågan om mark- och miljödomstolarnas domkretsar (se avsnitt 9). Med beaktande av de bedömningar som har gjorts i den delen, kan konstateras att vissa ansökningsmål, inte minst mål om vattenverksamhet, alltså kan komma att beröra flera domstolars domkretsar. En verksamhet kan alltså samtidigt prövas dels av en mark- och miljödomstol inom vars domsområde huvuddelen av verksamheten bedrivs, dels av en annan mark- och miljödomstol inom vars domsområde en till verksamheten knuten byggnad eller anläggning är belägen. Även i mål om ersättning vid skada och intrång kan det finnas samband mellan mål som prövas vid olika mark- och miljödomstolar.

Regeringen gör mot denna bakgrund bedömningen att det även i den nya organisationen kommer att uppstå situationer där det finns behov av att överlämna mål till en annan mark- och miljödomstol i syfte att åstadkomma en effektiv handläggning. Sådana samband som kan finnas mellan miljöbalksmål i olika domstolar kan givetvis komma att uppstå mellan andra måltyper som föreslås handläggas av mark- och miljödomstolarna, dvs. fastighetsmålen och målen enligt plan- och bygglagen. Reglerna i miljöbalken om överlämnande av mål bör därför föras över till den nya lagen och omfatta samtliga mål och ärenden.

För fastighetsmålen gäller enligt nuvarande ordning rättegångsbalkens regler om förening av mål. För de mål som prövas av fastighetsdomstol gäller således att mål i olika fastighetsdomstolar med stöd av bestämmelsen i 14 kap. 7 a § rättegångsbalken kan kumuleras efter beslut av

Högsta domstolen. Som framgår nedan föreslår regeringen att ärendelagen ska tillämpas för de överklagade målen i mark- och miljödomstol (avsnitt 13.2.2). Genom införandet av nya processuella regler för de fastighetsmål som i fortsättningen ska handläggas av mark- och miljödomstol efter överklagande kommer högre rätts möjlighet att besluta om kumulation inte att finnas kvar. Ärendelagen erbjuder dock vissa möjligheter till kumulation. Härtill kommer den möjlighet till överlämnande av mål som regeringen nu föreslår. Mot den bakgrunden gör regeringen bedömningen att flexibiliteten i handläggningen kan tillgodoses för dessa mål i den nya organisationen, även om den nu nämnda kumulationsmöjligheten enligt rättegångsbalken försvinner.

Om expropriation ska ske av fastigheter inom olika domsområden har regeringen, eller den myndighet som regeringen utser, enligt expropriationslagen möjlighet att peka ut behörig fastighetsdomstol. Som framgår av föregående avsnitt ska denna bestämmelse gälla för expropriationsmålen även i den nya organisationen. Det bör i bestämmelsen om överlämnande av mål anges att överlämnande inte får ske i de fall ett beslut att ange behörig domstol har fattats enligt expropriationslagen.

När frågan om överlämnande aktualiseras kan det mellan mark- och miljödomstolarna uppstå olika uppfattningar om vid vilken domstol målet slutligt ska prövas. Enligt regeringens bedömning bör högre rätt inte engageras i sådana situationer. Bestämmelser som reglerar en motsvarande situation för de allmänna förvaltningsdomstolarna finns – till följd av bemyndiganden i 8 a och 14 §§ lagen om allmänna förvaltningsdomstolar – i 8 § första stycket förordningen (1977:937) om allmänna förvaltningsdomstolars behörighet m.m. Av den paragrafen följer att frågan om överlämnande faller om det råder olika meningar i frågan om målet eller ärendet ska överlämnas. Det innebär att målet ska handläggas vid den domstol där talan först inleddes. En regel med denna innebörd bör införas även för mark- och miljödomstolarna.

De regler om överlämnande som regeringen nu föreslår var i utredningens förslag i redaktionellt hänseende sammanförda med reglerna om forum. Enligt regeringens bedömning är det dock lämpligare att bestämmelserna förs till en särskild paragraf.

12.3 Högre rätts prövning av mark- och miljödomstolarnas inbördes behörighet

Regeringens förslag: Mark- och miljööverdomstolen ska kunna pröva frågor om mark- och miljödomstolarnas inbördes behörighet. Sådan prövning ska dock inte kunna göras självmant av Mark- och miljööverdomstolen.

Utredningens förslag är att frågor om miljödomstolarnas inbördes behörighet, utom i fall som avses i 10 kap. 20 § andra stycket rättegångsbalken, inte får tas upp av högre rätt.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte uttalat sig i denna del.

Förslaget i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte uttalat sig i denna del eller har lämnat förslaget utan erinran.

Skälen för regeringen förslag: Generellt gäller att ett beslut av en domstol i första instans angående dess behörighet att pröva ett mål kan överklagas till högre domstol och prövas där. Ett undantag från denna princip finns dock för mål och ärenden i 20 kap. 9 § andra stycket miljöbalken. En högre rätt får enligt den bestämmelsen inte, utom i fall som avses i 10 kap. 20 § andra stycket rättegångsbalken, pröva en fråga om miljödomstolarnas inbördes behörighet. Regeln motiverades i förarbetena med att det sannolikt inte skulle bli möjligt att bestämma domsområdena så att exakt överensstämmelse mellan domsområdenas indelning för vattenverksamheter och länsgränserna skulle komma att råda (prop. 1997/98:45 del 2 s. 230). För övriga mål som enligt vad som föreslås ska handläggas av mark- och miljödomstolarna gäller den allmänna principen om att högre rätt kan överpröva ett behörighetsbeslut.

Att en mark- och miljödomstol tar upp ett mål som en annan mark- och miljödomstol skulle ha tagit upp är allmänt sett ett inte lika allvarligt fel som att mark- och miljödomstolen tar upp ett mål som en annan slags domstol eller myndighet skulle ha tagit upp. Det har visserligen praktiska fördelar att beslut som innebär fel av det förra slaget inte kan bli föremål för överprövning. Det kan dock inte bortses från att även fel av det slaget kan vara betydelsefulla för parterna. Det förhållandet att det i en del fall kan vara svårt att avgöra vilken mark- och miljödomstol som är behörig är enligt regeringens mening inte något starkt skäl mot att tillåta en överprövning av frågor om mark- och miljödomstolarnas inbördes behörighet. En överprövning kan visserligen i en del fall leda till att handläggningen måste avbrytas och tas om vid en annan mark- och miljödomstol. Behörighetsfrågan kommer dock i allmänhet att kunna avgöras snabbt (se bl.a. 34 kap. 2 och 3 §§ samt 49 kap. 4 § rättegångsbalken). Mot denna bakgrund och eftersom samma regel bör gälla för alla mål som ska prövas av mark- och miljödomstolarna anser regeringen att allmänna regler om rätt till överprövning av ett behörighetsbeslut bör gälla för samtliga mål och ärenden som ska prövas av en mark- och miljödomstol. Det finns dock ingen anledning att låta högre rätt pröva behörighetsfrågan ex officio, dvs. självmant utan att denna har väckts av någon av parterna.

12.4 Förening av mål med blandade grunder

Regeringens bedömning: Utredningens förslag om att mål i mark- och miljödomstolarna ska kunna förenas med mål som normalt ska handläggas utanför mark- och miljödomstolarna bör inte genomföras.

Utredningens förslag är att miljödomstolen, gemensamt med ett mål som har inletts genom att talan väcks vid domstolen, får handlägga även andra mål mellan samma eller olika parter, om det med hänsyn till utredningen och övriga omständigheter är lämpligt.

Remissinstanserna: Det stora flertalet remissinstanser har inte uttalat sig i denna del. *Nacka* och *Vänersborgs tingsrätter* har tillstyrkt förslaget.

Bedömningen i remissutkastet överensstämmer med regeringens bedömning.

Remissinstanserna: *Vänersborgs tingsrätt* har anfört att utredningens förslag bör genomföras och att skälet till att reglerna inte infördes i miljöbalken synes ha berott på ett förbiseende.

Skälen för regeringens bedömning: I föregående avsnitt har behandlats bestämmelser om gemensam handläggning av mål som ska prövas av olika mark- och miljödomstolar. I 21 kap. 3 § miljöbalken finns vidare, vid sidan av bestämmelserna i 14 kap. rättegångsbalken, bestämmelser om förening av miljöbalksmål. Det finns dock enligt nuvarande ordning inga möjligheter att i miljödomstol i en och samma rättegång handlägga mål som har samband med ett miljömål men som inte ska prövas av miljödomstol.

En motsvarande bestämmelse som den utredningen har föreslagit fanns tidigare för fastighetsdomstol. Enligt 12 § miljöskadelagen fick fastighetsdomstolen gemensamt med vissa miljöskademål handlägga även andra mål mellan samma parter. I samband med en tvist rörande en fastighet kan också andra ersättningsanspråk förekomma, t.ex. ersättning för skada på lös egendom. Den särskilda kumulationsregeln i 12 § miljöskadelagen gjorde det möjligt med gemensam handläggning, om det med hänsyn till utredningen och övriga omständigheter var lämpligt. Det saknade betydelse om de olika käromålen vilade på samma eller olika grund eller grunder. Det avgörande var att målen hade ett sådant samband att det tedde sig naturligt och ändamålsenligt att handlägga dem gemensamt.

Utredningen har pekat på att det även i andra fall än i mål som rör skadestånd för vissa miljöskador kan förekomma grunder som hänför sig såväl till de bestämmelser som de nya domstolarna ska tillämpa som till allmänna skadeståndsrättsliga regler. Utredningen har anfört att gränsdragningsproblem även kan uppstå i mål enligt anläggningslagen.

Enligt 10 kap. 17 § rättegångsbalken får vanliga tingsrätter inte ta upp mål som ska handläggas av miljödomstolen. En regel om förening av mål med blandade grunder i mark- och miljödomstol skulle leda till att både mål där grunder som tar sikte på t.ex. miljöbalkens ersättningsregler och mål där allmänna skadeståndsrättsliga grunder åberopas, kan handläggas i samma rättegång i mark- och miljödomstol. Många gånger är det lämpligt att alla tvistefrågor mellan parterna kan behandlas i samma rättegång. Det kan vidare ibland vara önskvärt att olika skadelidandes krav på ersättning av en eller flera skadeståndsansvariga kan handläggas gemensamt, t.ex. om utredningen är helt eller delvis gemensam.

Den bestämmelse som föreslås i utredningen skulle alltså, som *Vänersborgs tingsrätt* på nytt har anfört i sitt remissyttrande över remissutkastet, i och för sig kunna medföra fördelar i och med att närbesläktade frågor kan prövas gemensamt. Införande av en sådan regel kräver dock en omfattande analys av vilka konsekvenser regeln skulle få i olika avseenden (jfr Lindblom, *Miljöprocess del 1*, år 2001, s. 39 ff). Någon sådan analys har inte genomförts av utredningen. Frågan kan därför inte leda till lagstiftning på grundval av det befintliga beredningsunderlaget.

Det kan noteras att det redan med nuvarande ordning i ett begränsat avseende, nämligen i expropriationsmålen, finns en möjlighet att pröva yrkanden som har samband med expropriationen men avser rättsförhållanden som inte ska prövas enligt expropriationslagen (se 5 kap. 3 §

expropriationslagen). Den möjligheten kommer att bestå även i den nya organisationen.

12.5 Undersökning på platsen

Regeringens förslag: Om det är lämpligt ska rätten kunna uppdraga åt en eller flera ledamöter att göra en undersökning på platsen. Parterna ska ges tillfälle att vara närvarande vid en sådan undersökning. Om resultatet av undersökningen avviker i mer än oväsentlig utsträckning från vad som har framkommit tidigare i målet, ska parterna ges tillfälle att yttra sig över undersökningen för att denna ska kunna läggas till grund för dom eller beslut.

Utredningens förslag och förslaget i remissutkastet överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte uttalat sig särskilt i denna del.

Skälen för regeringens förslag: Såväl för ansökningmälen i miljödomstol (22 kap. 13 § miljöbalken) som för fastighetsmälen (9 § lagen om domstolar i fastighetsmål) finns bestämmelser om undersökning på plats. Enligt bestämmelserna för ansökningmälen ska protokoll föras vid en undersökning, vilket inte föreskrivs i motsvarande bestämmelser för fastighetsmälen. En annan skillnad mellan bestämmelserna är att parterna i fastighetsmälen inte behöver underrättas om tiden för en undersökning, om undersökningen endast sker som en förberedande åtgärd för syn på stället.

Bestämmelser om undersökning på platsen finns även för Miljööverdomstolen (23 kap. 4 § miljöbalken). De motsvarar bestämmelserna för ansökningsmål men föreskriver därutöver att en utredning som ett miljöråd har verkställt beträffande en fråga av teknisk beskaffenhet inte får läggas till grund för dom eller beslut utan att parterna getts tillfälle att yttra sig över den. Skälet till att denna regel ursprungligen infördes för Miljööverdomstolen är att målen där kan avgöras på handlingarna, varför parterna då inte i samband med huvudförhandling har tillfälle att ta del av och yttra sig över undersökningen.

En möjlighet att verkställa undersökning på platsen bör finnas även i den nya organisationen. En sådan undersökning bör vara möjlig inom ramen för handläggningen av alla måltyper. Bestämmelserna bör sakligt utformas som nuvarande bestämmelser. Regeringen anser att parterna alltid ska ges tillfälle att närvara vid undersökningen och att protokoll ska föras när undersökning görs. För bl.a. fastighetsmål som kommer att överklagas till mark- och miljödomstol kommer huvudregeln inte längre att vara att huvudförhandling ska hållas. Parterna bör enligt regeringens bedömning få del av det som framkommit vid undersökningen. I de fall detta inte kan ske vid en förhandling bör det därför finnas en bestämmelse som anger att parterna ska ges tillfälle att yttra sig över undersökningen. För alla mål i mark- och miljödomstol bör därför gälla att en undersökning beträffande en fråga av teknisk beskaffenhet inte får läggas till grund för dom eller beslut utan att parterna har getts tillfälle att yttra sig över utredningen. Parterna ska dock inte behöva ges tillfälle att yttra

sig, om resultatet av undersökningen i endast oväsentlig utsträckning avviker från vad som har framkommit tidigare i målet.

12.6 Syn på stället

Regeringens förslag: Mark- och miljödomstolen ska hålla syn på stället, om det behövs.

Utredningens förslag: Utredningen har inte lämnat något motsvarande förslag.

Förslaget i remissutkastet: I utkastet föreslogs att domstolen ska hålla syn på stället, om det inte är obehövligt.

Remissinstanserna: *Advokatsamfundet* har tillstyrkt förslaget om att göra syn till huvudregel. *Nacka tingsrätt* har anfört att syn i och för sig är värdefullt i ett antal mål, men att den kan begränsas till att vara huvudregel i ansökningsmål avseende miljöfarlig verksamhet och vattenverksamhet och endast göras i övriga mål när så behövs. *Svenskt näringsliv* har pekat på risken att domstolarna omotiverat tvingas hålla syn i många mål enligt plan- och bygglagen. *Umeå tingsrätt* har ifrågasatt om syn ska hållas i så stor utsträckning som i förslaget. *Sveriges Kommuner och Landsting* har avstyrkt förslaget om att det ska vara huvudregel att syn ska hållas och har i stället föreslagit att syn ska hållas om det behövs.

Skälen för regeringens förslag: Enligt 22 kap. 18 § miljöbalken ska en miljödomstol hålla syn, om det inte är obehövligt. Bestämmelsen gäller bara för de miljömål i vilka miljödomstol är första instans. För de överklagade målen gäller vad som sägs i 23 § förvaltningsprocesslagen, nämligen att rätten *får* besluta om syn på stället för besiktning av fastighet eller plats eller av föremål som inte lämpligen kan ges in till rätten.

Som redovisas nedan föreslår regeringen att ärendelagens regler om handläggningen som utgångspunkt ska gälla för de överklagade målen i mark- och miljödomstol (avsnitt 13.2.2). För de överklagade målen innebär det att bestämmelsen i 25 § ärendelagen om syn kommer att gälla. Av denna framgår att rätten *får* hålla syn på stället. I ärendelagen finns dock inte någon bestämmelse som ålägger rätten en skyldighet att hålla syn.

När det gäller de mål som enligt nuvarande ordning handläggs i fastighetsdomstol kan det konstateras att det även i de mål som överklagas till domstolen från en lantmäterimyndighet ska hållas huvudförhandling. Detta följer av att rättegångsbalken är tillämplig i dessa mål. Av 10 § lagen om domstolar i fastighetsmål framgår emellertid att huvudförhandling i sådana fall ska hållas vid syn på stället eller, om syn inte behövs, på annan plats som bestäms främst med hänsyn till att minsta möjliga kostnader uppstår. Avgörandet i dessa mål kan grundas på handlingar och material som, utöver vad som redovisats vid huvudförhandlingen, förekommer i målet i övrigt. Huvudförhandlingen i dessa mål kan därmed enligt regeringens mening knappast sägas ha den karaktär som andra huvudförhandlingar enligt rättegångsbalken har. Mot denna bakgrund och med hänsyn till regeringens förslag att ärendelagen ska tillämpas för de överklagade målen (avsnitt 13.2.2 och 13.2.3), finns det inte skäl att även i fortsättningen ha ett krav på att huvudförhandling ska hållas i

dessa mål. I fastighetsbildningsmål bör dock huvudregeln alltså vara att det som huvudregel ska hållas sammanträde.

Även om det således inte finns anledning att upprätthålla kravet på huvudförhandling, understryker dock bestämmelsen i 10 § lagen om domstolar i fastighetsmål det starka intresset av att det i fastighetsmål hålls syn. Ett sådant intresse kan enligt regeringens mening finnas även i andra mål som kommer att handläggas av mark- och miljödomstolarna. Med hänvisning till den tyngd som officialprincipen i allmänhet har i de mål som kommer att handläggas i mark- och miljödomstol och till hur viktig en syn kan vara för att avgörandet ska hålla hög kvalitet, föreslogs i remissutkastet att det i lagen borde finnas en bestämmelse som markerar att rätten själv måste ta initiativ till att syn på stället hålls. För att regeln skulle få genomslag borde det enligt vad som föreslogs i utkastet framgå att domstolen i dessa mål *ska* hålla syn på stället, om sådan syn *inte är obehövlig*.

Flera remissinstanser har invänt mot förslaget i utkastet och därvid ifrågasatt att syn ska hållas i så stor utsträckning som bestämmelsens ordalydelse ger vid handen, eftersom behovet av syn varierar starkt inte bara i de enskilda fallen utan också mellan de aktuella måltyperna. Växjö tingsrätt har i sitt remissyttrande anfört att domstolen gör bedömningen att syn i förvaltningsrätt i mål enligt plan- och bygglagen hålls i uppskattningsvis 30–50 % av målen. Tingsrätten har mot den bakgrunden anfört att det sannolikt kommer att finnas anledning att hålla syn i långt under hälften av de mål som överklagas till de nya domstolarna.

De skäl som anfördes i remissutkastet – och som har redovisats ovan – för att syn i stor utsträckning bör hållas i fastighetsmålen är enligt regeringens uppfattning alltså giltiga, även med beaktande av remisskritiken. När det gäller övriga måltyper delar regeringen uppfattningen att behovet kan variera i större utsträckning. En mycket stark presumtion för syn kan leda till att det uppstår stora kostnader och olägenheter för domstolar och parter i fråga om resor. Mot denna bakgrund anser regeringen att regeln om syn bör mjukas upp, så att syn i stället ska hållas *om det behövs*. Genom en sådan ordalydelse kan bedömningen bli mer flexibel och på ett bättre sätt ta hänsyn till behovet i det enskilda fallet.

Liksom enligt det tidigare förslaget bör bestämmelsen göras tillämplig för alla mål i mark- och miljödomstolen, såväl de mål där mark- och miljödomstolen är första instans som de mål som har överklagats dit. Bedömningen av om syn behövs bör göras med hänsyn till målets beskaffenhet och till de utredningsåtgärder som har vidtagits i målet i övrigt, såväl i mark- och miljödomstol som inom ramen för tidigare handläggning vid t.ex. förvaltningsmyndighet. I allmänhet torde syn i större utsträckning kunna anses obehövlig i de mål enligt miljöbalken som har överklagats till mark- och miljödomstolen från en myndighet. Det bör i detta sammanhang understrykas att förslaget är avsett att, när det gäller målen som förs från fastighetsdomstol, i sak bevara det inslag av muntlighet som förs närvarande finns i dessa mål. När det gäller fastighetsbildningsmål torde därför syn i allmänhet behöva hållas. Behovet av syn i dessa mål minskar dock givetvis om undersökning på platsen har genomförts eller är avsedd att genomföras i målet. För målen enligt plan- och bygglagen torde syn kunna underlåtas i ett större antal fall.

12.7 Omröstningsregler

Regeringens förslag: Vid omröstning ska först de lagfarna domarna säga sin mening, därefter de tekniska råden och sist de särskilda ledamöterna. I fråga om omröstning ska i övrigt 16 kap. rättegångsbalken gälla.

Utredningens förslag och förslaget i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte uttalat sig särskilt i denna del.

Skälen för regeringens förslag: Enligt nuvarande ordning ska omröstning i miljösmål, fastighetsmål och mål enligt plan- och bygglagen ske med stöd av omröstningsreglerna för tvistemål i 16 kap. rättegångsbalken (20 kap. 10 § miljöbalken, 12 § lagen om domstolar i fastighetsmål och 26 § lagen om allmänna förvaltningsdomstolar).

Utredningens förslag motsvarar i sak vad som gäller enligt nuvarande bestämmelser. Enligt regeringens mening bör denna ordning behållas. I nuvarande bestämmelser i miljöbalken föreskrivs att ordföranden har utslagsröst utom i mål om utdömmande av vite, där den lindrigaste meningen ska gälla. Genom att i stället hänvisa till reglerna i 16 kap. rättegångsbalken kan samma sakliga innebörd åstadkommas. För vitesmålen innebär bestämmelsen i 16 kap. 6 § rättegångsbalken att reglerna i 29 kap. rättegångsbalken ska tillämpas.

12.8 Skyldighet för statliga myndigheter och kommuner att låna ut lokaler

Regeringens förslag: Statliga myndigheter och kommuner ska vara skyldiga att utan ersättning till domstolarna låna ut de lokaler som domstolarna behöver för sina sammanträden, förutsatt att lokalerna inte är upptagna för sina huvudsakliga ändamål. Upplåtaren ska dock ha rätt till ersättning för de särskilda kostnader som sammanträdet medför.

Utredningens förslag och förslaget i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte uttalat sig särskilt i denna del.

Skälen för regeringens förslag: Utredningens förslag motsvarar i sak vad som enligt nuvarande regler gäller för miljödomstolarna (20 kap. 3 a § miljöbalken) och för fastighetsdomstolarna (17 § lagen om domstolar i fastighetsmål). Även mark- och miljödomstolarna kommer att behöva ta andra än egna lokaler i anspråk för att hålla förhandling. Liksom för närvarande bör statliga myndigheter och kommuner vara skyldiga att låna ut lokaler när dessa inte är upptagna för sitt huvudsakliga ändamål. Detta bör ske utan att ersättning utgår. Särskilda kostnader ska dock liksom hittills ersättas. Möjligheten att låna lokaler ska gälla för alla måltyper i de nya domstolarna liksom vid handläggning i Mark- och miljööverdomstolen.

13 Handläggningen i mark- och miljödomstolarna

13.1 Nuvarande ordning

Handläggningen i miljödomstolarna

Bestämmelser om vilka processlagar som ska tillämpas i miljödomstolarna och vid överklagande till högre domstol finns i 20 kap. 3 § miljöbalken. Huvudregeln är att rättegångsbalkens tvistemålsbestämmelser tillämpas, om inte annat följer av miljöbalken eller annan lag (20 kap. 3 § första stycket miljöbalken). Vid handläggning av ärenden tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden (ärendelagen). I de mål som kommer till en miljödomstol genom överklagande och vid prövning av utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet tillämpas förvaltningsprocesslagen (20 kap. 3 § andra stycket miljöbalken). När en ideell förening med stöd av 16 kap. 13 § miljöbalken överklagar ett avgörande ska dock inte 7 a § förvaltningsprocesslagen tillämpas.

Enligt 22 kap. 16 § miljöbalken ska ett mål som i miljödomstolen prövas enligt rättegångsbalken normalt avgöras efter huvudförhandling. Om det är uppenbart onödigt med huvudförhandling behöver någon sådan inte hållas. Huvudförhandling får hållas även om en part uteblir från den. Någon tredskodom får dock inte meddelas i sådant fall. Enligt 22 kap. 17 § miljöbalken får domstolen omedelbart kalla till huvudförhandling om den finner att målet kan utredas utan förberedelse. Enligt 22 kap. 19 § miljöbalken ska vissa yrkanden framställas skriftligen eller muntligen senast vid huvudförhandlingen. Domstolen får avvisa senare framställda yrkanden och synpunkter, om de inte har föranletts av iakttagelser vid en hållen syn eller av andra omständigheter som har förekommit efter huvudförhandlingen. Vid huvudförhandlingens början bör enligt 22 kap. 20 § miljöbalken ordföranden eller någon annan ledamot kort redogöra för ansökan och de yrkanden som har framställts i målet. För utredning av frågor av teknisk art får parterna åberopa ingivna skrifter. En redogörelse ska lämnas för skrifternas innehåll. Enligt 22 kap. 21 § miljöbalken ska miljödomstolens dom grundas på vad som har förekommit vid syn och annan förhandling inför domstolen och på vad handlingarna innehåller. Enligt 22 kap. 22 § miljöbalken får en miljödomstol i mål om vattenverksamhet under vissa förutsättningar tillerkänna en part högre ersättning än den som han eller hon själv har begärt.

Ett mål som enligt 20 kap. 3 § första stycket miljöbalken ska handläggas enligt rättegångsbalken kan enligt 21 kap. 3 § miljöbalken komma att i en och samma rättegång förenas med ett mål som enligt 20 kap. 3 § andra stycket miljöbalken ska handläggas enligt förvaltningsprocesslagen. I sådant fall ska hela rättegången ske enligt rättegångsbalken. I 25 kap. miljöbalken finns bestämmelser som ersätter bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken om rättegångskostnader.

Handläggningen i fastighetsdomstolarna

Fastighetsdomstolarna tillskapades år 1969 och ersatte bl.a. de ägodelningsrätter som tillkommit på den gamla rättegångsbalkens tid. De tings-

rätter som regeringen bestämmer ska enligt 1 § lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål vara fastighetsdomstolar. En fastighetsdomstol upptar mål och ärenden enligt vad som föreskrivs i lag eller annan författning. Ett sådant mål eller ärende benämns med samlingsbeteckningen fastighetsmål (NJA II 1974 s. 674). Enligt 2 § samma lag gäller om domstolarna i fastighetsmål och rättegången i sådant mål i tillämpliga delar det som är föreskrivet om allmän domstol i den mån inte annat följer av lag eller annan författning. I huvudsak är det rättegångsbalken som därmed blir tillämplig. Ett exempel på att ärendelagen i vissa fall tillämpas i fastighetsdomstol utgörs av 9 kap. 24 § jordabalken. Den bestämmelsen handlar om utseende av synmän i samband med att ett arrendeställe avträds.

I motiven till lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål anförts att det med hänsyn till förekommande måls varierande beskaffenhet är nödvändigt att i olika speciallagar ta upp kompletterande bestämmelser om förfarandet. Det framhölls särskilt vara fallet i fråga om fastighetsbildningsmålen (NJA II 1969 s. 473).

Det finns särskilda bestämmelser i 5 kap. expropriationslagen om rättegången i expropriationsmål. Genom hänvisningar i många andra lagar som tillämpas av fastighetsdomstol tillämpas dessa bestämmelser också i flera andra måltyper än expropriationsmålen.

Enligt fastighetsbildningslagen (1970:988) sker den primära prövningen av fastighetsbildningsfrågor hos en lantmäterimyndighet vars beslut enligt 15 kap. fastighetsbildningslagen i allmänhet kan överklagas till en fastighetsdomstol. Omfattande bestämmelser om förfarandet i sådant fall vid fastighetsdomstolen finns i 16 kap. samma lag. För processen i hovrätt och Högsta domstolen finns bestämmelser i 17 och 18 kap. samma lag. Bestämmelserna bygger på att rättegångsbalken ska tillämpas trots att målet vid den första domstolsinstansen inleds genom ett överklagande. Bestämmelserna utgör särbestämmelser i förhållande till balkens bestämmelser och gäller enligt principen om *lex specialis*. Lagstiftningen synes ha utformats utifrån att fastighetsdomstolen vid ett överklagande dit närmast skulle vara att i processuellt hänseende likställa med en hovrätt (se t.ex. NJA II 1970 s. 465).

Bestämmelserna i 16 kap. fastighetsbildningslagen ger en relativt fullständig reglering av prövningen av ett överklagande i fastighetsdomstol. Flera av reglerna har stora likheter med de regler för hovrättsprocess i tvistemål som finns i 50 och 52 kap. rättegångsbalken. Bestämmelserna i 16 kap. 4 och 5 §§ fastighetsbildningslagen innebär att målet normalt ska avgöras efter en huvudförhandling till vilken sakägarna kallats. Enligt 16 kap. 8 § får domstolen dock avgöra målet utan huvudförhandling, om en sådan kan antas sakna betydelse för prövningen samt sakägare eller företrädare för allmänt intresse inte begärt en sådan förhandling. Vid överklagande av vissa slags beslut av lantmäterimyndigheten, främst vissa processuella sådana, eller om domstolen finner uppenbart att talan är ogrundad, får målet alltid avgöras på handlingarna.

Enligt 16 kap. 10 § fastighetsbildningslagen sker domstolens avgörande av saken genom utslag och inte som enligt rättegångsbalken och vid tillämpningen av förvaltningsprocesslagen genom dom. Utslaget ska grundas på vad som förekommit vid syn eller annan förhandling och vad handlingarna innehåller i övrigt.

I 16 kap. 14 och 14 a §§ fastighetsbildningslagen finns regler om ansvar för rättgångskostnaderna. Huvudregeln är att fastighetsdomstolen, efter vad som är skäligt med hänsyn till omständigheterna, får besluta att en sakägare som förlorar målet ska ersätta en annan sakägare dennes kostnader. Det allmänna kan inte tillerkännas ersättning för sina kostnader, men en sakägare kan vid synnerliga skäl få ersättning av det allmänna för sina kostnader.

Handläggningen i mål enligt plan- och bygglagen

Den följande redogörelsen omfattar främst de mål enligt plan- och bygglagen som enligt regeringens förslag ska flyttas från regeringen och de allmänna förvaltningsdomstolarna till miljödomstolarna. Beslut enligt plan- och bygglagen som får överklagas i den ordning som föreskrivs för laglighetsprövning enligt 10 kap. kommunallagen (1991:900), beslut enligt 12 kap. plan- och bygglagen och vissa beslut som rör försvaret omfattas inte av den ändrade instansordningen och berörs således endast undantagsvis.

En kommuns beslut i ärenden som avser rättsverkande planer, dvs. detaljplaner, fastighetsplaner och områdesbestämmelser, överklagas enligt nuvarande ordning till länsstyrelsen och därefter till regeringen. Regeringen är alltså sista instans vid prövning av rättsverkande planer. I dessa ärenden finns också en möjlighet att ansöka om rättsprövning hos Regeringsrätten.

I Regeringskansliet handläggs planärendena på Miljödepartementets enhet för förvaltningsärenden. Vid handläggningen tillämpas de principer som förvaltningslagen (1986:223) ger uttryck för. I ärenden som avser myndighetsutövning mot någon enskild, ska part som vill lämna uppgifter muntligt i ett ärende få tillfälle till det, om det kan ske med hänsyn till arbetets behöriga gång. I andra fall bestämmer myndigheten om handläggningen ska vara muntlig. Syn och muntlig förhandling i ett överklagat planärende förekommer i praktiken aldrig, även om det inte är ovanligt att den som överklagat ett planärende begär det. Däremot händer det att regeringen begär yttrande från Boverket. I dessa fall är det vanligt att Boverket besöker det aktuella planområdet för att göra en bedömning utifrån förhållandena på platsen. Det kan i detta sammanhang vara värt att notera att det inte heller vid länsstyrelsens prövning av överklagade planärenden är särskilt vanligt med syn och muntlig förhandling. Andelen planärenden som hos länsstyrelserna avgörs efter syn uppgår till högst 5–6 procent per år.

De beslut enligt plan- och bygglagen i byggfrågor (bygglov, rivningslov, marklov och förhandsbesked samt ärenden om påföljder och ingripanden) som efter länsstyrelsens prövning inte överprövas av regeringen, överklagas till allmän förvaltningsdomstol, dvs. förvaltningsrätt. Flertalet beslut som fattas av kommunerna med stöd av plan- och bygglagen överklagas först till länsstyrelsen och därefter till förvaltningsrätt. Den övervägande delen mål enligt plan- och bygglagen i förvaltningsrätt (drygt 80 procent) avser byggnadsmål, varav de flesta avser mål om bygglov, och resten avser mål om påföljder och ingripanden.

I de allmänna förvaltningsdomstolarna tillämpas förvaltningsprocesslagen (1971:291) i mål enligt plan- och bygglagen. En skillnad mellan

förvaltningslagen och förvaltningsprocesslagen är utformningen av respektive lags bestämmelser om muntlig handläggning. Enligt 14 § förvaltningslagen gäller som huvudregel att en enskild som vill lämna uppgifter muntligt ska få tillfälle till det, om det kan ske med hänsyn till arbetets behöriga gång. Enligt förvaltningsprocesslagen ska i förvaltningsrätt och kammarrätt hållas muntlig förhandling, om enskild som för talan i målet begär det samt förhandlingen inte är onödig och inte heller särskilda skäl talar mot det. Även om detta visserligen inte innebär någon ovillkorlig rätt till muntlig förhandling, krävs noggranna överväganden innan rätten beslutar i frågan om muntlig förhandling ska hållas. Med stöd av förvaltningsprocesslagen kan rätten, på eget initiativ eller efter yrkande av part, besluta att hålla syn på stället för t.ex. besiktning av en fastighet eller en plats. I mål enligt plan- och bygglagen är det vanligt att en part yrkar att rätten håller syn på platsen och att rätten i samband med synen håller muntlig förhandling. Miljöprocessutredningen har, utifrån uppgifter som lämnats av domare i förvaltningsrätt, uppskattat att andelen synförrättningar i mål enligt plan- och bygglagen uppgår till närmare 20 procent per år. Det är mycket ovanligt att förvaltningsrätterna avslår yrkanden om syn och muntlig förhandling i mål enligt plan- och bygglagen, om inte saken är uppenbar.

13.2 Handläggningsregler för mark- och miljödomstolarna

13.2.1 Förfarandet i mål och ärenden där mark- och miljödomstol är första instans

Regeringens förslag: För de mål där mark- och miljödomstolarna är första instans ska reglerna om tvistemål i allmän domstol tillämpas, om inte annat föreskrivs i lagen om mark- och miljödomstolar eller annan lag.

Mål om utdömande av vite ska i mark- och miljödomstolen och i Mark- och miljööverdomstolen handläggas enligt reglerna för mål som har överklagats till mark- och miljödomstol. Ett avgörande av Mark- och miljööverdomstolen i ett sådant mål ska liksom hittills kunna överklagas till Högsta domstolen.

Vid handläggningen av ärenden i mark- och miljödomstol som första instans ska ärendelagen tillämpas.

Utredningens förslag överensstämmer delvis med regeringens förslag. Utredningen föreslår att i mål där talan väcks vid en miljödomstol ska bestämmelserna i rättegångsbalken om dispositiva tvistemål tillämpas, om inte annat är föreskrivet. För mål om viten och för mål om byggnadsavgift enligt 10 kap. 7 § plan- och bygglagen föreslås att lagen (1985:206) om viten med dess bestämmelser om handläggning enligt rättegångsbalkens regler för bötesmål ska tillämpas.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte invänt mot förslaget att rättegångsbalkens regler för tvistemål ska tillämpas i mål där en miljödomstol är första instans eller mot att ärendelagen ska tillämpas i domstolsärenden. Utredningens förslag om att även mål om viten och tilläggsavgifter ska handläggas enligt rättegångsbalken har tillstyrkts en-

dast av Vänersborgs tingsrätt. Flera remissinstanser, *Miljödomstolen i Växjö, Länsstyrelserna i Stockholms, Jönköpings och Västra Götalands län, Sveriges kommuner och landsting, Linköpings och Umeå kommuner*, har avstyrkt förslaget i den delen. Som skäl för avstyrkande har remissinstanserna främst anfört att risken för kostnadsansvar kan avhålla kommunerna från att väcka talan om utdömmande av förelagda viten.

Förslaget i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Nacka tingsrätt* har framfört ett önskemål om att det bör föreskrivas att 42 kap. 15 och 15 a §§ rättegångsbalken får tillämpas även i indispositiva mål. *Länsstyrelserna i Stockholms och Jönköpings län* har tillstyrkt förslaget att ärendelagen tillämpas för mål och viten och tilläggsavgifter enligt plan- och bygglagen. *Sveriges Kommuner och Landsting* har tillstyrkt förslaget om handläggningsordning för mål om viten och tilläggsavgifter, med förbehåll för att förvaltningsprocesslagen bör väljas i stället för ärendelagen i denna typ av mål.

Skälen för regeringens förslag

Huvudprinciper för handläggningen av mål och ärenden där mark- och miljödomstol är första instans

Enligt 20 kap. 3 § miljöbalken ska vad som är föreskrivet om tvistemål i allmän domstol tillämpas även på miljödomstolar och Miljööverdomstolen samt vid Högsta domstolens prövning av mål som avses i miljöbalken, om inte annat följer av miljöbalken eller annan lag. Detta innebär att rättegångsbalken blir tillämplig. Vid handläggningen av ärenden ska enligt samma lagrum ärendelagen tillämpas.

För rättegången i fastighetsmål gäller enligt 2 § lagen om domstolar i fastighetsmål vad som i tillämpliga delar är föreskrivet om allmän domstol, i den mån annat inte följer av den lagen eller av annan författning. Även detta innebär således att rättegångsbalken blir tillämplig. Vid handläggningen av ärenden tillämpar även fastighetsdomstolarna ärendelagen.

Mål enligt plan- och bygglagen handläggs av förvaltningsdomstolarna enligt bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen.

Utredningen har föreslagit att bestämmelserna i rättegångsbalken om dispositiva tvistemål ska tillämpas i mål där talan väcks vid en miljödomstol, om inte annat är föreskrivet. Utredningen har vidare föreslagit att ärendelagen ska tillämpas vid handläggningen av ärenden. Regeringen ställer sig i denna del bakom utredningens förslag. Det är rimligt att i huvudsak behålla nuvarande handläggningsregler för de mål som hittills har handlagts av miljödomstol och fastighetsdomstol som första instans och som nu ska handläggas av mark- och miljödomstolarna i första instans. För de mål enligt plan- och bygglagen där mark- och miljödomstolarna föreslås vara första instans, dvs. mål om vite, gör regeringen särskilda överväganden i nästa avsnitt.

Det kan i detta sammanhang påpekas att samtliga nu aktuella måltyper i allmänhet är indispositiva till sin karaktär, även om det i målen kan förekomma dispositiva frågor. Hänvisningen till rättegångsbalken bör därför – liksom hittills – göras till rättegångsbalkens regler om tvistemål, utan angivande av om det är de dispositiva eller de indispositiva tvistemålsreglerna som ska tillämpas.

Nacka tingsrätt har föreslagit att det ska föreskrivas att 42 kap. 15 och 15 a §§ rättegångsbalken ska gälla även i nu aktuella indispositiva mål. Det bör understrykas att de nu nämnda reglerna inte utan svårighet kan tillämpas i indispositiva mål. Enligt regeringens mening saknas dessutom erforderligt beredningsunderlag för att nu införa en sådan ordning. Förslaget bör alltså inte genomföras.

För de ärenden som ska handläggas av mark- och miljödomstolarna i första instans saknas det anledning att ändra den nuvarande ordningen. Liksom hittills bör således ärendelagen tillämpas.

Mål om vite enligt plan- och bygglagen

Möjligheten att förelägga vite utgör en mycket viktig del av sanktionsmekanismen såväl enligt miljöbalken som enligt plan- och bygglagen.

Om en kommun eller en förvaltningsmyndighet anser att någon som har förelagts ett vite enligt miljöbalken eller plan- och bygglagen inte har iakttagit sina skyldigheter enligt föreläggandet, uppkommer för myndigheten frågan om det förelagda vitet bör dömas ut. Som huvudregel gäller enligt viteslagen att frågor om utdömande av ett vite tas upp på begäran av den som har förelagt vitet och prövas av allmän förvaltningsdomstol med tillämpning av förvaltningsprocesslagen. Har vitesföreläggandet getts först efter överklagande, är det den myndighet som har prövat frågan i första instans som för talan. Om frågan om utdömande av vite enligt en särskild föreskrift ska prövas av allmän domstol, gäller enligt viteslagen att handläggningen ska ske enligt rättegångsbalkens regler för mål som gäller brott för vilka svårare straff än böter inte föreskrivs (bötesmål). Viteslagens regler gäller dock inte om annat följer av vad som är särskilt föreskrivet. Mål om utdömande av viten enligt plan- och bygglagen prövas enligt viteslagens huvudregel av allmän förvaltningsdomstol enligt förvaltningsprocesslagen. För viten enligt miljöbalken gäller dock särskilda regler.

Före miljöbalkens införande prövade förvaltningsdomstolar frågor om utdömande av viten på det miljörättsliga området enligt förvaltningsprocesslagen, vilket bl.a. innebar att en part inte kunde åläggas något ansvar för motparts processkostnader. Införandet av miljöbalken innebar en ny ordning för mål om utdömande av viten enligt den balken. Prövningen skulle ske med tillämpning av rättegångsbalkens regler om handläggning av bötesmål. Detta innebar att målen avgjordes efter huvudförhandling och att den som förelagts vitet kunde komma att tillerkännas ersättning för sina rättegångskostnader, om han eller hon befriades från vitet eller fick detta nedsatt.

Regeringen gjorde emellertid sedermera bedömningen att den ordning som gällde för handläggningen av vitesmål enligt miljöbalken framstod som onödigt komplicerad (prop. 2001/02:65 s. 61 f.). I förarbetena anförde regeringen också att det föreföll omotiverat att enskilda skulle kunna få ersättning för rättegångskostnader, medan motsatsen gällde för det allmänna. Genom en ändring som trädde i kraft den 1 juli 2002 gjordes i stället reglerna i förvaltningsprocesslagen tillämpliga i de nu aktuella målen, såvitt avser handläggningen i miljödomstol och Miljööverdomstolen. För Högsta domstolen innebar ändringen att bestämmelserna om tvistemål i rättegångsbalken blev tillämpliga.

Utredningens förslag att handläggningen av vitesmålen i fortsättningen ska ske enligt reglerna i rättegångsbalken för bötesmål, innebär såvitt gäller miljöbalksmålen en återgång till vad som gällde före 2002 års reform. Det innebär vidare en helt ny ordning såvitt gäller målen enligt plan- och bygglagen. Utredningen synes ha två skäl för denna förändring. Det ena är att det år 2005 i 45 kap. 10 a § rättegångsbalken tillkom bestämmelser som enligt utredningen medför att ett mål av det nu aktuella slaget kan avgöras på handlingarna i ungefär samma utsträckning oavsett om förvaltningsprocesslagen eller rättegångsbalkens regler för bötesmål tillämpas. Det andra skälet är att viteslagen som huvudregel anger att rättegångsbalkens regler för bötesmål ska tillämpas när de allmänna domstolarna prövar mål om utdömande av viten och att det inte finns tillräckliga skäl att avvika från denna huvudregel. Utredningen har i denna del pekat på en mängd bestämmelser med nu föreslagen konstruktion på olika rättsområden, bl.a. regler i den nya konkurrenslagen (2008:579) och i marknadsföringslagen (2008:486).

Regeringen konstaterar att situationen, som utredningen påpekar, inte längre motsvarar den som förelåg före 2002 års reform. Vitesmål kan numera enligt 45 kap. 10 a § rättegångsbalken avgöras på handlingarna, om huvudförhandling varken begärs av någon av parterna eller behövs med hänsyn till utredningen i målet. I rättegångsbalken har det också införts ett flertal regler om att parterna vid huvudförhandling i viss utsträckning kan hänvisa till ingivna handlingar (prop. 2004/05:131). Processen enligt rättegångsbalken har därmed mer än tidigare kommit att likna förfarandet enligt förvaltningsprocesslagen eller ärendelagen. Det kan dock konstateras att rättegångsbalkens förfaranderegler alltså är mer komplicerade än vad som följer av förvaltningsprocesslagen och ärendelagen.

Till detta kommer frågan om kostnaderna för förfarandet. Enligt förvaltningsprocesslagen kan inte någon part åläggas att svara för den andra partens kostnader. Enligt reglerna i rättegångsbalken för bötesmål kan myndigheten inte tillerkännas någon ersättning för sina rättegångskostnader ens om myndigheten vinner framgång i processen. Sådan ersättning kan däremot tillerkännas en enskild part i en sådan process.

Det framstår som omotiverat att nu återinföra en ordning som innebär att den myndighet som väcker talan om utdömande av ett av myndigheten förelagt vite inte kan få ersättning för sina rättegångskostnader, samtidigt som den som vitet riktas mot kan ersättas om vitet inte döms ut eller sänts ned. Utdömda vitesbelopp tillfaller staten. En kommunal förvaltningsmyndighet som vill föra talan om utdömande av vite riskerar således att drabbas av rättegångskostnader, utan att kommunen för den skull har några utsikter att få del av det utdömda vitet.

Möjligheten till ersättning för rättegångskostnader kan visserligen, som Umeå tingsrätt har anfört, vara av stort värde för enskilda som vitesföreläggs. Med sådana regler finns det dock risk för att en kommun som befinner sig i ett ansträngt ekonomiskt läge nedprioriterar möjligheten att få viten utdömda, även om en process i det enskilda fallet skulle vara befogad. Med hänsyn till vitesystemets betydelse för att bestämmelserna i plan- och bygglagen och miljöbalken ska få genomslag, anser regeringen att en sådan konsekvens måste undvikas. Ingen av parterna bör således kunna få ersättning för rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund gör regeringen, liksom flertalet remissinstanser som uttalat sig i frågan, bedömningen att rättegångsbalkens regler om bötesmål inte bör tillämpas för de nu aktuella målen. Regeringen föreslår i stället att, på samma sätt som gäller enligt nuvarande ordning, samma handläggningsordning ska gälla som för de mål som överklagas till mark- och miljödomstol. Liksom hittills bör ett avgörande av Mark- och miljööverdomstolen rörande vite fritt kunna överklagas till Högsta domstolen (se om överklagande till Högsta domstolen i övrigt avsnitt 13.3).

13.2.2 Förfarandet i mål som överklagas till mark- och miljödomstol

Regeringens förslag: För de mål som inleds i mark- och miljödomstolarna genom överklagande ska reglerna i ärendelagen tillämpas i fråga om förfarandet, om inte annat föreskrivs i lagen om mark- och miljödomstolar eller annan lag.

Utredningens förslag är att det ska införas nya förfaranderegler för de mål som överklagas till de nya domstolarna.

Remissinstanserna: Remissutfallet är övervägande negativt. *Gotlands* och *Skaraborgs tingsrätter* samt *Mannheimer Swartling Advokatbyrå* har tillstyrkt utredningens förslag. Ett flertal remissinstanser, bl.a. *Justitiekanslern*, *Regeringsrätten*, *Miljööverdomstolen*, *Hovrätten för Västra Sverige*, *Nacka tingsrätt* och *Falu tingsrätt* har dock avstyrkt utredningens förslag om att det utöver de redan existerande processordningarna ska införas helt nya förfaranderegler för de nya domstolarna. Remissinstanserna har därvid bl.a. pekat på att många av de regler som utredningen föreslår har motsvarigheter i rättegångsbalken, förvaltningsprocesslagen och ärendelagen, men att den annorlunda utformningen i förhållande till dessa lagar kan leda till tolkningssvårigheter vid tillämpningen. Enligt *Falu tingsrätt* är utredningens förslag inte tillräckligt genomarbetat och bör därför inte läggas till grund för lagstiftning. Några remissinstanser, bl.a. *Nacka* och *Umeå tingsrätter* och *Skogsindustrierna*, har framhållit att förvaltningsprocesslagen har fungerat väl för miljömålen och därför bör behållas. *Länsstyrelsen i Stockholms län* har förordat förvaltningsprocesslagen som tillämplig lag med hänvisning till att den s.k. officialprincipen då skulle fortsätta att tillämpas. *Nacka tingsrätt* har också anförts att den gällande processordningen för fastighetsmålen inte bör ändras på något genomgripande sätt. *Göteborgs*, *Malmö* och *Falu tingsrätter* har uppmärksammat att förslaget innebär en övergång från muntlighet till skriftlighet i fastighetsmålen.

Förslaget i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Regeringsrätten* har anförts att förslaget om att ärendelagen ska vara tillämplig i de aktuella målen är bättre än utredningens förslag och att i valet mellan ärendelagen och förvaltningsprocesslagen är ärendelagen att föredra. *Jönköpings tingsrätt* har inga synpunkter på att ärendelagen fortsättningsvis ska tillämpas vid hanteringen av mål som tidigare har handlagts av fastighetsdomstol. *Lantmäteriet* tillstyrker förslaget att ärendelagen tillämpas om inte annat föreskrivs. *Miljööverdomstolen*, *Uppsala*, *Gävle*, *Umeå* och *Ångermanlands tingsrätter*, *Länsstyrelsen i Jönköpings län* samt *Domstolsverket* har inga

invändningar mot förslaget. *Linköpings tingsrätt* har anslutit sig till bedömningen att ärendelagen bör väljas för överklagade mål. *Växjö tingsrätt* har anfört att förslaget till lag om miljödomstolar med hänvisningar till rättegångsbalken och ärendelagen – med gjorda inskränkningar – ger förutsättningar för en lika smidig och effektiv processordning som den som för närvarande gäller. *Advokatsamfundet* har anfört att det är ovisst om ärendelagen ger tillräcklig styrning av processen varför det bör förtydligas om någon egentlig skillnad från nuvarande handläggningsordning är avsedd. *Falu tingsrätt* har anfört, om gemensamma processregler ska införas för miljömål och fastighetsmål, att ärendelagen med föreslagna kompletteringar i sig kan ge underlag för samma flexibla och snabba handläggning av fastighetsmålen som nuvarande ordning. *Göteborgs tingsrätt* är inte helt övertygad om att behovet av muntlighet i fastighetsbildningsmålen blir tillfredsställande tillgodosett genom ärendelagen jämfört med nuvarande bestämmelser i rättegångsbalken/fastighetsbildningslagen. *Länsstyrelsen i Stockholms län* har påpekat betydelsen av att det klart framgår att valet av reglering av förfarandet inte leder till osäkerhet om officialprincipens tillämpning. *Nacka tingsrätt* har påpekat att avsaknaden av fast praxis, vid en övergång från förvaltningsprocesslagen till ärendelagen, kommer att leda till överklaganden avseende rena hanteringsfrågor. *Malmö tingsrätt* har gjort bedömningen att de föreslagna handläggningsreglerna ger förutsättningar att bibehålla nuvarande arbetssätt. *Kammarkollegiet* har delat regeringens uppfattning att systematiska skäl talar för att ha en enhetlig processlag i de överklagade målen men avstyrker, mot bakgrund av att det saknas en djupare analys av effekterna, ett byte av processordning för de mål som för närvarande handläggs med stöd av förvaltningsprocesslagen. *Naturvårdsverket* har påpekat att det kan tyckas att skillnaderna i innebörd när det gäller enskilda bestämmelser i förvaltningsprocesslagen och ärendelagen inte är så stora, men menar att det principiellt är olämpligt att ta ytterligare steg mot att infoga miljömålen i tvistemålsförfarandet. *Uppsala universitet* har anfört att förvaltningsprocesslagen även fortsättningsvis bör tillämpas i överklagade miljöbalksmål och mål enligt plan- och bygglagen. *Sveriges Kommuner och Landsting* har anfört att det inte har anförts tillräckliga skäl för att ändra nuvarande processordning. De överklagade målen bör enligt Sveriges Kommuner och Landsting även fortsättningsvis handläggas enligt bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen.

Skälen för regeringens förslag

Utgångspunkter för regleringen av förfarandet

De mål som med den nya organisationen ska kunna överklagas från förvaltningsmyndighet till mark- och miljödomstol rör viktiga frågor både för enskilda medborgare och för samhället i stort. De överklagade målen kommer att ta en stor del av mark- och miljödomstolarnas resurser i anspråk. Reglerna om förfarandet i dessa mål måste vara såväl effektiva som rättssäkra.

Det finns – som framgår ovan – tre processlagar i svensk rätt. Rättegångsbalken är avsedd för de allmänna domstolarnas hantering av tvistemål och brottmål. Förvaltningsprocesslagen gäller för handläggningen av mål i de allmänna förvaltningsdomstolarna. Ärendelagen gäller för de all-

männa domstolarnas handläggning av ärenden som inte ska handläggas enligt rättegångsbalken.

Mål enligt miljöbalken som inleds i miljödomstol genom överklagan- de, har sedan balken infördes handlagts enligt förvaltningsprocesslagen. Samma lag har tillämpats för de mål enligt plan- och bygglagen som för närvarande handläggs i allmän förvaltningsdomstol. För de mål som överklagas till fastighetsdomstol enligt fastighetsbildningslagen tillämpas rättegångsbalken. I ytterligare några måltypen som handläggs av fastig- hetsdomstol efter överklagande tillämpas rättegångsbalken, nämligen mål enligt 30 § anläggningslagen (1973:1149) och mål enligt 16 kap. mine- rallagen (1991:45).

Det kan konstateras att det enligt nuvarande ordning gäller olika pro- cesslagar för de olika slag av mål som kommer att kunna överklagas till mark- och miljödomstolarna. De materiella regler som de nya domstolar- na kommer att behöva tillämpa är omfattande. En viktig utgångspunkt måste vara att förfaranderegler ska vara överskådliga och lätta att tillämpa. Samma förfaranderegler bör därför i så stor utsträckning som möjligt gälla för alla de mål som överklagas till mark- och miljödomstol.

Förfaranderegler ska utgå från någon av de gällande processlagarna

Utredningen har föreslagit helt nya förfaranderegler för de nu aktuella målen. Om förslaget genomförs skulle det innebära att det införs en ny processordning vid sidan av de redan existerande. Många av de regler som utredningen föreslår överensstämmer helt eller i huvudsak med regler som redan finns i förvaltningsprocesslagen och ärendelagen. I andra fall innebär förslagen att en processuell fråga regleras på ett helt annat sätt än enligt förvaltningsprocesslagen och ärendelagen. Utredning- en föreslår dessutom införande av förfaranderegler som inte har någon motsvarighet alls i ärendelagen eller förvaltningsprocesslagen. Sådana regler kan i vissa fall vara motiverade av särskilda förhållanden på det miljö- och fastighetsrättsliga området. I delar av förslaget framstår reg- lerna dock som processrättsliga innovationer utan närmare koppling till sakområdet. Utredningens förslag innehåller vidare hänvisningar till rättegångsbalken i flera frågor som inte ansetts behöva någon uttrycklig reglering i vare sig förvaltningsprocesslagen eller ärendelagen.

Ett införande av ytterligare en fristående processordning för de över- klagade målen i miljödomstol medför visserligen att reglerna hålls sam- lade och av det skälet blir enklare att överblicka. Det finns dock flera skäl som talar mot ett genomförande av utredningens förslag i denna del. För det första har bestämmelserna i förslaget getts en annorlunda språklig utformning än motsvarande regler i förvaltningsprocesslagen och ärende- lagen, utan att det tydligt framgår om några sakliga skillnader i förhållan- de till dessa lagar är motiverade eller ens avsedda. Reglerna är också annorlunda disponerade än i förvaltningsprocesslagen eller ärendelagen. En sådan konstruktion skapar onödig osäkerhet för de domstolar som ska tillämpa reglerna. Behovet av prejudikat i processuella frågor kan därmed onödigtvis öka. För det andra innebär fler processlagar och många särbestämmelser att det blir svårare för domare och andra jurister att arbeta med olika rättsområden och över domstolsgränserna. Härtill kom- mer att det kan konstateras att regelverken i förvaltningsprocesslagen och

ärendelagen, med särbestämmelser för vissa mål- och ärendetyper, hittills varit tillräckliga för sådan rättskipning som inte sker enligt rättegångsbalken. De mål som kommer att inledas i mark- och miljödomstolarna genom överklagande från förvaltningsmyndighet är visserligen säregna i vissa hänseenden. De är dock inte av sådan karaktär att de inte, som andra mål i domstol, ska kunna handläggas med utgångspunkt från regleringen i någon redan existerande processlag.

Mot den ovan redovisade bakgrunden bör det inte införas någon ny fristående processordning för de ifrågavarande måltyperna. Av de befintliga processlagarna är rättegångsbalken med sin huvudförhandlingsprincip främst avsedd för sådan rättskipning där det i allmänhet ska bedömas vad som har hänt i förfluten tid eller parterna, som i den allmänna civilrätten, har möjlighet att åberopa komplicerade grunder. Mark- och miljödomstolarnas verksamhet i de mål som överklagas från förvaltningsmyndigheter kommer huvudsakligen att vara av ett annat slag. Rättegångsbalkens förfaranderegler passar därmed mindre väl. Valet står då mellan förvaltningsprocesslagen och ärendelagen.

Både förvaltningsprocesslagen och ärendelagen kan i och för sig tillämpas vid överprövning

När de allmänna förvaltningsdomstolarna byggdes upp i början av 1970-talet ansågs den då gällande förvaltningslagen sakna tillräcklig detaljreglering och vara alltför flexibel för förfarandet i dessa domstolar. Mot den bakgrunden infördes år 1971 förvaltningsprocesslagen. De allmänna förvaltningsdomstolarna handlägger nu många olika slags mål inom den offentliga rätten med tillämpning av förvaltningsprocesslagen. Mål där en förvaltningsdomstol är första instans är relativt ovanliga. Förvaltningsprocesslagen tillämpas därför i allmänhet främst i sådana situationer då en förvaltningsmyndighets beslut har överklagats till domstol.

Ärendelagen – som ersatte en tidigare gällande mer kortfattad ärendelag – tillkom 1996 mot bakgrund av att de allmänna domstolarnas ärendesammansättning hade förändrats. I stället för relativt enkla enpartsärenden hade i tingsrätterna tillkommit komplexa ärenden med flera parter inom t.ex. utsköknings- och konkurrensrätten, ärenden som inte ansågs kunna handläggas enligt rättegångsbalken. Den äldre ärendelagen hade därvid gett upphov till tillämpningsproblem. Redan 1991 lämnade Domstolsutredningen förslag till en ny förvaltningsprocesslag (SOU 1991:106). Avsikten var att den föreslagna lagen skulle gälla för alla domstolsslag, i stället för såväl förvaltningsprocesslagen som den äldre ärendelagen. Domstolsutredningens förslag ledde inte till lagstiftning. När den nya ärendelagen skulle utarbetas togs dock reglerna i förvaltningsprocesslagen till förebild. Ärendelagen kan därför sägas utgöra en variant av förvaltningsprocesslagen, anpassad till processen i allmän domstol.

Sedan ärendelagen infördes har den inledande prövningen av ett flertal enkla ärenden flyttats från tingsrätt till olika förvaltningsmyndigheter. Detta har skett i syfte att renodla domstolarnas verksamhet. Ärendena kommer i dessa fall till tingsrätten först efter överklagande. Vad som nu sagts gäller t.ex. frågor som rör bouppteckningar, inskrivningar i fastighetsregistret och förmynderskap, men också ärenden inom associations-

och arrenderätt. Därutöver har en utredning lämnat förslag om ytterligare överflyttning av ärenden från tingsrätt till förvaltningsmyndigheter (SOU 2007:65).

Det anförda innebär att det vid handläggningen både enligt förvaltningsprocesslagen och ärendelagen ofta är fråga om överprövning av beslut som har fattats av en förvaltningsmyndighet. Från den utgångspunkten kan därför såväl förvaltningsprocesslagen som ärendelagen i och för sig anses vara lämpliga vid prövningen av de mål som ska överklagas till mark- och miljödomstol.

Det finns en presumtion för att ärendelagen ska tillämpas i allmän domstol

Processreglerna i förvaltningsprocesslagen är tillskapade för att användas av de allmänna förvaltningsdomstolarna medan rättegångsbalkens och ärendelagens regler har utformats för att tillämpas i de allmänna domstolarna. Mark- och miljödomstolarna föreslås – på samma sätt som enligt nuvarande ordning miljödomstolarna och fastighetsdomstolarna – vara inordnade i den allmänna domstolsorganisationen.

Mot denna bakgrund måste det enligt regeringens mening föreligga en stark presumtion för att i valet av processlag för mark- och miljödomstolarna låta ärendelagen ha företräde. Endast om starka ändamållsskäl eller värdet av att bevara en nu gällande ordning talar för att välja förvaltningsprocesslagen, bör denna presumtion brytas. Det anförda bildar utgångspunkt för regeringens fortsatta överväganden.

Finns det ett självständigt värde i att behålla nu gällande ordning?

Några remissinstanser har anført att den nuvarande ordningen – dvs. att förvaltningsprocesslagen tillämpas vid prövningen av de mål som överklagas till de nuvarande miljödomstolarna – har fungerat väl för de mål det har varit fråga om och att denna ordning därför bör behållas. Det har därvid hävdats att ett byte av förfaranderegler skulle skapa problem för mark- och miljödomstolarna.

Som framgår ovan tillämpas både förvaltningsprocesslagen och ärendelagen vid överprövning, men det finns naturligtvis skillnader när det gäller lagarnas tillämpningsområden. Flertalet ärenden som handläggs i allmän domstol enligt ärendelagen har civilrättslig eller straffrättslig anknytning. Detta är i linje med vad som är de allmänna domstolarnas huvuduppgifter. Förvaltningsprocesslagen tillämpas i de allmänna förvaltningsdomstolarna i mål med tydligt offentligrättsliga inslag.

Om det vore möjligt att kategorisera hela den målgrupp som med regeringens förslag kommer att kunna överklagas till mark- och miljödomstolarna som antingen civilrättsliga eller offentligrättsliga till sin karaktär, skulle detta givetvis kunna tjäna som utgångspunkt för vilka processregler som bör gälla. Det kan dock konstateras att dessa mål i inte obetydlig utsträckning skiljer sig från varandra. Det typiska för miljömålen, dvs. de mål som för närvarande handläggs i miljödomstol, är att de är flerpartsprocesser som förutsätter en officialprövning på offentligrättslig grund. Målen enligt plan- och bygglagen har också offentligrättslig prägel, bl.a. i de fall då enskilda har byggnadsnämnd som motpart. Det offentligrättsliga inslaget är särskilt utpräglat i planärenden och i de

fall då bedömningar ska göras enligt 2 kap. plan- och bygglagen. Målen enligt den lagen uppvisar emellertid också drag av civilrätt när enskilda är parter på båda sidor. De mål som i det här sammanhanget kan sägas ha de starkaste civilrättsliga inslagen är målen enligt fastighetsbildningslagen. I dessa finns ett relativt stort utrymme för att lägga överenskomelser och parterers samtycke till grund för avgörandet av ett mål. Målen kan därför karaktäriseras som åtminstone delvis dispositiva.

Det är mot denna bakgrund inte möjligt att på ett samlat sätt karaktärisera de överklagade målen i mark- och miljödomstolarna som huvudsakligen offentligrättsliga eller huvudsakligen civilrättsliga. Med hänsyn till den målsammansättning för mark- och miljödomstolarna som kommer att bli resultatet av den nu föreslagna reformen är det därför svårt att hävda att någon lösning i praktiken skulle innebära ett bevarande av en gällande ordning. Om förvaltningsprocesslagen skulle väljas innebär ju detta tveklöst en betydande förändring såvitt avser fastighetsbildningsmålen, eftersom dessa för närvarande handläggs enligt rättegångsbalken. Även om det i och för sig kan finnas ett värde i att inte i onödan tynga domstolarna med förändringar när det gäller handläggningsregler, saknar alltså argumentet om bevarande av gällande ordning bärkraft. Övervägandena kan därför fortsättningsvis utgå helt från ändamålsskäl.

Flera ändamålsskäl talar för att ärendelagen bör väljas framför förvaltningsprocesslagen

När nu inte endast miljöbalksmål utan även mål enligt plan- och bygglagen och fastighetsbildningslagen ska kunna överklagas till mark- och miljödomstolarna är det naturligt att frågan om tillämpligt regelsystem kommer i ett annat läge än när miljöbalken infördes. Enligt regeringens mening finns det, utöver vad som redan har anförts, flera skäl som talar för att nu välja ärendelagen framför förvaltningsprocesslagen.

Dispositiva moment kan redan med nuvarande ordning förekomma i överklagade mål i miljödomstol. Att målen enligt fastighetsbildningslagen ska handläggas i mark- och miljödomstolarna medför att det dispositiva inslaget ökar. Dispositiva mål eller mål med dispositiva inslag innebär att det bör finnas begränsningar i fråga om domstolens självständighet i förhållande till målets utredning. I sådana mål bör domstolen t.ex. inte alltid kunna agera självmant när det gäller inhämtande av bevisning. Ärendelagen är generellt bättre lämpad för sådana situationer än förvaltningsprocesslagen.

Att ärendelagen dessutom till sin uppbyggnad och terminologi står närmare rättegångsbalken än förvaltningsprocesslagen kan få betydelse bl.a. i de fall där det med stöd av 21 kap. 3 § miljöbalken är möjligt att handlägga ett mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen gemensamt med ett mål där mark- och miljödomstolen är första instans.

En annan konsekvens av att mark- och miljödomstolarna ingår i de allmänna domstolarna är att Högsta domstolen är högsta beslutande organ när det gäller extraordinära rättsmedel. Det gäller oavsett vilken processlag som tillämpas i mark- och miljödomstolen. Om förvaltningsprocesslagen väljs som processlag innebär det att Högsta domstolen – parallellt med Regeringsrätten – har möjlighet att pröva processuella frågor också enligt förvaltningsprocesslagen. Denna ordning, som visser-

ligen har gällt sedan miljöbalkens införande, är enligt regeringens mening otillfredsställande eftersom den kan leda till att de båda prejudikatinstanserna meddelar mot varandra stridande avgöranden i processuella frågor rörande samma lagstiftning. Lagrådet har i annat sammanhang gett uttryck för samma uppfattning (prop. 2000/01:65 s. 141). Risken för konkurrerande tillämpning blir än mer påtaglig till följd av regeringens förslag att det ska införas en möjlighet för Mark- och miljööverdomstolen att i vissa mål som har överklagats till mark- och miljödomstol tillåta att överklagande sker till Högsta domstolen, om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen (avsnitt 13.3.2). Om ärendelagen väljs för de mål som överklagas till mark- och miljödomstol, kan sådana konsekvenser undvikas.

För mål om viten enligt miljöbalken gäller enligt nuvarande regler att miljödomstolen och Miljööverdomstolen ska tillämpa förvaltningsprocesslagen, medan Högsta domstolen ska tillämpa rättegångsbalkens tvistemålsregler. Det är en ordning som saknar motsvarighet och som enligt vad Högsta domstolen har angett i sitt remissyttrande inte är problemfri. Det gäller bl.a. frågan om vilka regler som ska tillämpas när det gäller prövningstillstånd. Dessutom leder denna ordning till att Högsta domstolen även i detta sammanhang ges möjlighet att pröva hur förvaltningsprocesslagen ska tillämpas i lägre instans. Som framgår ovan (avsnitt 13.2.1) föreslås att Högsta domstolen också i fortsättningen ska kunna pröva överklaganden från Mark- och miljööverdomstolen när det gäller mål om vite enligt plan- och bygglagen. Vitesmålen ska – enligt vad som föreslås ovan – även i fortsättningen prövas enligt reglerna för överklagade mål i mark- och miljödomstol. Om ärendelagen görs tillämplig för överklagade mål, innebär det att Högsta domstolen inte längre behöver pröva frågor enligt förvaltningsprocesslagen i vitesmål enligt plan- och bygglagen.

Särskilt om den s.k. officialprincipen

Flera skäl talar alltså för att ärendelagen bör väljas som utgångspunkt för de handläggningsregler som ska gälla för mål som överklagas till mark- och miljödomstolarna.

Några remissinstanser, bl.a. Nacka och Falu tingsrätter samt Länsstyrelsen i Stockholms län har emellertid uttryckt farhågor för att rättsbildningen kan komma att påverkas negativt som en följd av att nya processregler införs. En invändning har gällt frågan om den s.k. officialprincipens tillämpning, dvs. i vilken utsträckning domstolarna aktivt medverkar till utredningen av ett mål och, oberoende av parternas åberopanden, beaktar material som har förts in i målet.

De flesta handläggningsfrågor som enligt nuvarande ordning förekommer specifikt i miljödomstolarna är sådana att de går att hantera genom tilläggsbestämmelser och undantagsbestämmelser, oavsett om förvaltningsprocesslagen eller ärendelagen väljs för mark- och miljödomstolarna. Frågan om officialprincipen måste dock anses vara central för det slutliga ställningstagandet till vilken lag som bör tillämpas för de överklagade målen.

I det stora flertalet mål som enligt miljöbalken, plan- och bygglagen och fastighetsbildningslagen kommer att överklagas till mark- och

miljöödomstol har rätten ett stort ansvar för utredningens fullständighet. Det är viktigt att valet av reglering för proceduren i de överklagade målen inte leder till att det uppstår osäkerhet om domstolens officialprövningsskyldighet. Det gäller i särskilt hög grad i fråga om tillämpningen av viktiga regler i miljöbalken angående miljöhänsyn. Utredningen har hävdad att en tillämpning av ärendelagen skulle leda till att officialprincipen urvattnas jämfört med vad som gäller enligt förvaltningsprocesslagen. Det finns dock enligt regeringens mening flera omständigheter som talar för att valet av processlag inte får någon betydelse för denna fråga.

Huvudregeln i 8 § förvaltningsprocesslagen anger att rätten ska se till att målet blir så utrett som dess beskaffenhet kräver. Likalydande regler finns i 12 § ärendelagen och i 43 kap. 4 § andra stycket respektive 46 kap. 4 § andra stycket rättegångsbalken. Att samma regel förekommer i de olika författningarna innebär givetvis inte att officialprövningen är densamma i förvaltningsrättsliga mål, domstolsärenden, tvistemål och brottmål. För vissa mål- och ärendetyper sträcker sig utredningsansvaret långt, t.ex. brottmålen, miljömålen och vissa mål i förvaltningsdomstol, medan det finns andra mål där utredningsansvaret är föga eller inte alls framträdande, t.ex. de dispositiva tvistemålen i allmän domstol. Bestämelsen i förvaltningsprocesslagen har utformats just i syfte att det ska framgå att utredningsansvaret sträcker sig olika långt, även i de olika mål som handläggs enligt den lagen (Wennergren, Förvaltningsprocesslagen m.m., 5:e uppl. s. 148).

De nu redovisade reglerna i förvaltningsprocesslagen, ärendelagen och rättegångsbalken bestämmer alltså inte i första hand hur en officialprincip ska tillämpas. Det är i stället fråga om att lämna utrymme för tillämpningen av en sådan princip. Det som styr hur långt domstolen ska gå i det hänseendet är nämligen i första hand de bestämmelser som finns i den materiella lagstiftningen om det allmännas och tredje mans intressen och om tyngden av dessa intressen. När det gäller mål enligt miljöbalken kan särskilt framhållas bestämmelserna i 1 och 2 kap. om miljöbalkens syfte och allmänna hänsynsregler. När det gäller mål enligt plan- och bygglagen kan särskilt betonas bestämmelserna i 2 kap. den lagen om hänsynstagande till allmänna intressen. Även fastighetsbildningslagen innehåller åtskilliga bestämmelser som innebär ett krav på hänsynstagande till allmänna intressen. Också regler i t.ex. regeringsformen kan ha betydelse för hur långt rättsens utredningsansvar sträcker sig i olika situationer.

Vid tillämpningen av förvaltningsprocesslagen i en förvaltningsdomstol kan det antas vara vanligare med långtgående officialärenden från rättsens sida än vid tillämpning av ärendelagen i allmän domstol. Orsaken är givetvis att förvaltningsdomstolarnas arbetsuppgifter huvudsakligen hänför sig till den offentliga rätten. Tillämpningen av förvaltningsprocesslagen är dock inte densamma i alla måltyper som handläggs enligt den lagen. På motsvarande sätt förhåller det sig med tillämpningen av ärendelagen. Rättsbildningen genom vägledande avgöranden och praxis kring frågor om rättsens officialprövningsskyldighet sker därför nödvändigtvis, oavsett domstolsslag, måltyp för måltyp. Behovet av processledande åtgärder påverkas, oavsett tillämplig processlag, bl.a. av om det finns en offentlig motpart i processen och av styrkeförhållandena i denna

(RÅ 2006 ref. 46). Det sistnämnda innebär att tillämpningen av officialprincipen kan variera också från fall till fall, även om samma materiella lagstiftning tillämpas.

En skillnad mellan reglerna i 8 § förvaltningsprocesslagen och 12 § ärendelagen förtjänar att uppmärksammas. När det gäller frågan om hur rätten i praktiken ska utöva sin officialprövning stadgar 8 § förvaltningsprocesslagen endast att rätten vid behov ska anvisa hur utredningen ska kompletteras. I ärendelagen anges mera utförligt att rätten genom frågor och påpekanden ska försöka avhjälpa otydligheter och ofullständigheter i parternas framställningar. Gemensamt för båda bestämmelserna är att rätten verkar genom parterna och därigenom undviker att agera helt på egen hand, när det inte är fråga om sådant som t.ex. att inhämta yttrande från en myndighet. Reglerna har alltså, trots skilda lydelse, samma syfte. Bestämmelsen i ärendelagen uttrycker enligt regeringens mening på ett bättre sätt vad som krävs av rätten i den situation då officialprövnings-skyldigheten ska utövas. Bestämmelserna i 8 § förvaltningsprocesslagen och 12 § ärendelagen kan dock förutsättas leda till precis samma resultat i fråga om den materiella processledningen. Det kan därför finnas anledning för mark- och miljödomstolarna att även i fortsättningen hämta ledning ur den praxis som hittills har uppkommit när det gäller tillämpningen av 8 § förvaltningsprocesslagen.

Det anförda ger enligt regeringens mening vid handen att officialprincipens tillämpning inte skulle komma att påverkas av att ärendelagen i stället för förvaltningsprocesslagen görs tillämplig för de överklagade målen.

Sammanfattande bedömning

Som regeringen redan har konstaterat bör i så stor utsträckning som möjligt samma förfaranderegler gälla för alla överklagade mål i mark- och miljödomstolarna. Någon ny processlag vid sidan av de tre redan existerande bör inte införas för målen i dessa domstolar. Eftersom rättegångsbalkens regler i huvudsak syftar till att användas i mål där skeenden i förfluten tid behandlas passar dessa regler mindre bra för mark- och miljödomstolarnas handläggning av mål som överklagats dit. Valet står därför mellan förvaltningsprocesslagen eller ärendelagen. Båda lagarna kan som utgångspunkt i och för sig anses vara lika lämpliga för att pröva mål som har överklagats till domstol. Eftersom mark- och miljödomstolarna föreslås vara inordnade i den allmänna domstolsorganisationen, finns det dock en stark presumtion för att välja ärendelagen. Denna presumtion bör brytas bara om starka skäl talar mot den. Att valet av förvaltningsprocesslagen skulle utgöra ett bevarande av en befintlig ordning är ett argument som saknar bärkraft, eftersom tillförandet av olika måltypen ofrånkomligen ändå kommer att leda till stora förändringar i processuellt hänseende för någon eller några av dessa måltypen. Förvaltningsprocesslagen bör därför inte införas för mark- och miljödomstolarna endast av detta skäl. Vid en jämförelse mellan förvaltningsprocesslagen och ärendelagen ur ett ändamålsperspektiv framstår ärendelagen enligt vad regeringen ovan anför även i övrigt som mera lämpad för verksamheten i mark- och miljödomstolarna. Den s.k. officialprincipens tillämpning bör inte heller påverkas till följd av att ärendelagen blir tillämplig i

stället för förvaltningsprocesslagen såvitt avser miljömålen och målen enligt plan- och bygglagen. Mot denna bakgrund föreslår regeringen att ärendelagen i fortsättningen som utgångspunkt ska gälla för de mål som kommer att överklagas till mark- och miljödomstolarna. Förslaget har i denna del fått stöd av ett stort antal remissinstanser.

13.2.3 Närmare om ärendelagens tillämplighet i överklagade mål

Regeringens förslag: I den nya lagen om mark- och miljödomstolar görs en allmän hänvisning till ärendelagen för de mål som överklagats till mark- och miljödomstol. Ärendelagens bestämmelser om säkerhetsåtgärder, rättegångskostnadsansvar och omprövning ska dock inte tillämpas i dessa mål. Vissa kompletterande regler införs för förfarandet i de överklagade mål som handläggs i mark- och miljödomstolarna.

Utredningens förslag: Utredningen har inte lämnat något förslag som motsvarar regeringens förslag i denna del.

Remissinstanserna: Remissinstanserna har inte uttalat sig särskilt i dessa delar.

Förslagen i remissutkastet överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. I utkastet föreslogs dock att de motsvarande tekniska råden (i utkastet miljöråden) i fortsättningen ska underteckna miljödomstolens domar. Det föreslogs också att bestämmelsen i ärendelagen om omedelbar verkställighet skulle undantas från tillämpning.

Remissinstanserna: *Vänersborgs tingsrätt* har inte sett att det finns några sakliga skäl för en sådan formalisering av arbetet som miljörådens obligatoriska underskrift av domen skulle innebära. Enligt tingsrätten strider förslaget i den delen dessutom mot vad som i övrigt gäller vid landets domstolar. Tingsrätten anser vidare att regler om omedelbar verkställighet bör finnas kvar. *Länsstyrelsen i Stockholms län* har efterfrågat en motsvarighet till 24 § förvaltningsprocesslagen om befogenhet att inhämta yttrande. *Jönköpings tingsrätt* har påpekat att den nuvarande möjligheten att i fastighetsmål höra part under sanningsförsäkran försvinner. *Hovrätten för Västra Sverige* och *Ångermanlands tingsrätt* har anfört att den möjligheten bör finnas kvar. *Luleå* och *Nacka tingsrätter* har ansett att avgörandena bör betecknas slutligt beslut och att beteckningen "ärende" bör användas. *Hovrätten för Västra Sverige*, *Värderingsgruppen* och *Malmö tingsrätt* har efterlyst en analys av möjligheterna till rättsskydd i det nya förfarandet. *Nacka tingsrätt* och *Uppsala universitet* har efterfrågat en analys av konsekvenserna när det gäller vem som kan vara ombud om ärendelagen tillämpas på de överklagade målen.

Skälen för regeringens förslag

Allmänt om ärendelagens tillämpning

Som framgår av föregående avsnitt föreslår regeringen att ärendelagen ska vara tillämplig i de mål som överklagas till mark- och miljödomstolarna. Detta sker lämpligen genom att en hänvisning till bestämmelserna i ärendelagen görs i den nya lagen om mark- och miljödomstolar.

En sådan hänvisning medför att bl.a. bestämmelserna i ärendelagen om kommunikation och skriftväxling kommer att gälla (15–17 §§), liksom regler om ersättning till åberopade vittnen och sakkunniga (24 §), regler om bevisning i allmänhet (23–25 §§) och regler om extraordinära rättsmedel (42 §). En sådan bestämmelse som Länsstyrelsen i Stockholm har efterlyst är därför enligt regeringens mening inte nödvändig.

Ärendelagens tillämpning bör emellertid inte vara obegränsad eller utan undantag. I särskilda lagar kan det finnas särbestämmelser om handläggningen som är motiverade av målens speciella karaktär. Dessa bör tillämpas även i fortsättningen. Det kan också finnas anledning att i den nya lagen om mark- och miljödomstolar som föreslås dels undanta vissa av ärendelagens bestämmelser, dels införa tilläggsbestämmelser för de situationer som inte regleras av ärendelagen och som bör tillämpas på alla överklagade mål i mark- och miljödomstolen. Hänvisningen till ärendelagen bör därför innehålla ett förbehåll som anger att ärendelagens bestämmelser ska gälla om inte annat föreskrivs i lagen om mark- och miljödomstolar eller annan lag.

I vilken mån det i den nya lagen om mark- och miljödomstolar bör göras undantag från ärendelagen eller om lagen bör innehålla tilläggsbestämmelser övervägs nedan.

Vissa bestämmelser i ärendelagen bör inte tillämpas

Några av ärendelagens bestämmelser är sådana att de inte bör tillämpas i de mål som mark- och miljödomstolarna kommer att handlägga. Det gäller för det första 11 § om förvaltningsmyndighet som motpart. Vad som ska gälla bör i stället regleras i en särskild bestämmelse i den nya lagen om mark- och miljödomstolar. En sådan bestämmelse som bör undantas är också 26 § första stycket om säkerhetsåtgärder i syfte att säkerställa det som ärendet gäller. Bestämmelsen har ingen motsvarighet i förvaltningsprocesslagen och det saknas skäl att tillämpa den i flertalet av nu aktuella mål. Den bör därför uttryckligen undantas.

I remissutkastet gjordes bedömningen att det saknades skäl att tillämpa 31 § ärendelagen om omedelbar verkställighet. Vänersborgs tingsrätt har invänt mot detta och påpekat att det finns behov av att kunna förordna om omedelbar verkställighet i de nu aktuella, bl.a. i samband med åtgärdsförelägganden. Regeringen anser mot denna bakgrund att bestämmelsen i 31 § inte bör undantas från tillämpning.

Som utredningen har konstaterat finns det dock inte skäl att i nu aktuella mål tillämpa 32 § ärendelagen om ansvar för processkostnader när två enskilda parter står mot varandra. Dessa bestämmelser bör också undantas, men det bör noteras att det finns en särbestämmelse om kostnader i 16 kap. 14 § fastighetsbildningslagen som kommer att fortsätta att gälla.

Enligt vad regeringen nu föreslår kommer mål om viten att handläggas enligt samma regler som de överklagade målen. För dessa mål bör inte ärendelagens regler om omprövning i 34 och 35 §§ gälla. Även dessa bör således uttryckligen undantas. Ett sådant undantag bör göras generellt.

Muntlighet och syn på stället m.m.

Som utgångspunkt är förfarandet enligt ärendelagen skriftligt. Detsamma gäller enligt förvaltningsprocesslagen. Av 14 § ärendelagen, som med regeringens förslag kommer att tillämpas i mark- och miljödomstolarna, framgår att sammanträde ska hållas om det begärs av enskild part. Sammanträde behöver dock inte hållas om ärendet inte ska prövas i sak, om avgörandet inte går parten emot eller om ett sammanträde på grund av någon annan särskild omständighet inte behövs. Den hittillsvarande tillämpningen av förvaltningsprocesslagen, som i 9 § anger att muntlig handläggning får förekomma om det kan antas vara till fördel för målet eller främja ett snabbt avgörande, torde inte i praktiken avvika från vad som följer av ärendelagen. Även om rätten till muntlighet enligt ordalydelsen betonas något starkare i ärendelagen än i förvaltningsprocesslagen, kan det inte hävdas att förvaltningsprocesslagen följer andra principer än ärendelagen. Det torde dessutom vara så att avgörande för i vilken utsträckning muntlighet kommer till stånd är målets karaktär och förhållandena i det enskilda fallet, snarare än den tillämpliga processlagen. Det finns därför inte anledning att i fråga om muntlighet avvika från ärendelagens bestämmelser.

Som framgår ovan föreslår regeringen att syn ska hållas i mål i mark- och miljödomstolen, om det behövs (avsnitt 12.6). Detta förslag innebär att syn kommer att hållas i flertalet överklagade mål enligt miljöbalken i mark- och miljödomstolen. I fastighetsbildningsmål ska dessutom enligt 16 kap. 8 § fastighetsbildningslagen gälla att sammanträde som huvudregel ska hållas. Behovet av muntlighet i målen enligt fastighetsbildningslagen blir därmed, liksom genom de regler om muntlighet som finns i ärendelagen, tillgodosett på ett tillfredsställande sätt.

Några remissinstanser har anfört att den möjlighet som för närvarande finns när det gäller att höra part under sanningsförsäkran i fastighetsmål bör finnas kvar, även om ärendelagen görs tillämplig i de nu aktuella målen. Partsförhör under sanningsförsäkran förekommer relativt sparsamt i de ordinära tvistemålen och inte alls i de mål och ärenden som handläggs enligt förvaltningsprocesslagen och ärendelagen. Enligt regeringens mening saknas det mot den bakgrunden anledning att införa en sådan möjlighet för alla de mål som föreslås bli överklagade till mark- och miljödomstolarna. Behovet av att möjligheten finns kvar i fastighetsmålen är inte heller tillräckligt starkt för att motivera en avvikande reglering för dessa mål. Partsförhör under sanningsförsäkran kommer således inte att kunna förekomma i överklagade mål i mark- och miljödomstolarna.

Kommunikation

Som nämns ovan kommer med regeringens förslag ärendelagens 15–17 §§ om kommunikation att tillämpas i de överklagade målen. Enligt nuvarande ordning i de till miljödomstol överklagade målen och målen enligt plan- och bygglagen ska kommunikation ske med motpart eller annan mot vilken åtgärd ifrågasätts (10 § förvaltningsprocesslagen). Av 15 § ärendelagen framgår dock endast att sådan kommunikation ska ske med motpart. I de mål som kommer att handläggas i mark- och miljödomstolarna kommer det att finnas många intressenter utöver motparten,

t.ex. taleberättigade sakägare och andra mot vilka åtgärder ifrågasätts. Mot den bakgrunden bör det i den nya lagen om mark- och miljödomstolar införas en särskild bestämmelse om att kommunikation ska ske med motpart eller sakägare eller någon annan mot vilken en åtgärd ifrågasätts. Någon uttrycklig regel om att en mark- och miljödomstol kan inhämta ett yttrande från en myndighet behövs inte. Det bör i detta sammanhang understrykas att det, även om det i ärendelagen saknas en direkt motsvarighet till bestämmelsen i 24 § förvaltningsprocesslagen, måste anses klart att även en allmän domstol kan inhämta yttrande från t.ex. en myndighet. Denna möjlighet får anses innefattad i domstolens ansvar att se till att målet blir tillräckligt utrett.

Vissa kostnadsfrågor

I 18 § ärendelagen finns en bestämmelse om ersättning av allmänna medel för kostnader för parts inställelse till ett sammanträde. Regeln, som infördes genom 1996 års rättshjälpsreform, är lättillämpad och uttrycker väl den moderna synen på i vilka fall det allmänna bör svara för parters inställelsekostnader. Den gäller på hela det allmänna domstolsområdet för alla slags parter och är enligt regeringen väl lämpad även för de mål som ska prövas av en mark- och miljödomstol efter överklagande.

När en enskild part åberopar vittnesförhör eller förhör med en partssakkunnig kan enligt 24 § ärendelagen ersättning av allmänna medel utgå för inställelsen, om rätten med hänsyn till partens ekonomiska förhållanden finner det skäligt. Samma ersättningsrätt finns enligt rättegångsbalken och har därmed gällt för målen i fastighetsdomstol. För de till miljödomstol överklagade målen och för målen enligt plan- och bygglagen, har hittills enligt 26 § förvaltningsprocesslagen gällt generösare regler om ersättning av det allmänna. Med hänsyn till karaktären hos de mål som ska kunna överklagas till en mark- och miljödomstol anser regeringen att ärendelagens regler är mer ändamålsenliga. Även i fråga om ersättning till annan än part som har att utge ett bevisföremål eller ett skriftligt bevis bör för samtliga till mark- och miljödomstol överklagade mål tillämpas de regler som finns i ärendelagen och som hänvisar till rättegångsbalken.

Ombud m.m.

Nacka tingsrätt och Uppsala universitet har efterfrågat en analys av konsekvenserna när det gäller vem som kan vara ombud om ärendelagen tillämpas på de överklagade målen.

Regler om ombud finns i 48 § förvaltningsprocesslagen. Regeringsrätten har i ett vägledande avgörande uttalat att en juridisk person kan uppträda som ombud med stöd av den nu redovisade paragrafen (RÅ 1981 ref 1:72). Bestämmelsen i 48 §, och den praxis som följer av denna paragraf, är enligt nuvarande ordning tillämplig på de mål i miljödomstol som har överklagats dit och som därför handläggs enligt förvaltningsprocesslagen. Enligt uppgift har ombudsreglerna t.ex. tillämpats så att miljöorganisationer har tillåtits uppträda som ombud i de överklagade målen när flera sakägarintressen har varit företrädna.

En övergång till ärendelagens förfaranderegler skulle innebära att 47 § ärendelagen i stället kommer att tillämpas. Denna bestämmelse hänvisar i sin tur till regler om ombud i 12 kap. rättegångsbalken. I rättegångs-

balken förutsätts ett ombud vara fysisk person. Någon praxis kopplad till dessa bestämmelser, motsvarande det nyss nämnda rättsfallet från Regeringsrätten, finns inte. Det innebär att en juridisk person inte med stöd av ärendelagens regler kommer att kunna uppträda som ombud i de nya miljödomstolarna.

Det kan med visst fog hävdas att det kan finnas fördelar med att låta miljöorganisationer och andra juridiska personer vara ombud för ett större eller mindre antal berörda sakägarintressen i de överklagade miljömålen. Det finns dock också tydliga nackdelar med en sådan ordning, t.ex. när det kommer till bedömningar av lämplighet för uppdraget och ansvar i förhållande till huvudmannen. Mot den bakgrunden bör det i vart fall inte komma i fråga att utvidga den befintliga möjligheten till nya målgrupper. Om en sådan ombudsmöjlighet trots allt skulle behållas för de överklagade målen vore det dock enligt regeringens mening svårt att hävda att det behovet typiskt sett skulle göra sig mindre gällande i de mål som handläggs i mark- och miljödomstol i första instans, i vilka rättegångsbalkens regler tillämpas. Mot bakgrund av vad som nu sagts, och med hänsyn till att miljöorganisationers och andras ombudskompetens bör kunna utnyttjas genom att en fysisk person som är knuten till en sådan organisation i stället uppträder som ombud, anser regeringen sammantaget att det saknas skäl att inte låta bestämmelserna i ärendelagen med hänvisningarna till 12 kap. rättegångsbalken gälla. Juridiska personer kommer således inte att kunna uppträda som ombud i mark- och miljödomstolarna.

Några remissinstanser har efterlyst en analys av möjligheterna att få rättsskydd inom ramen för det nya förfarandet. Närmare uppgifter om försäkringsbolagens nuvarande villkor saknas. Det kan dock konstateras att ett genomförande av förslaget torde behöva medföra ändringar i sådana villkor t.ex. i fråga om förekommande hänvisningar till förfarandet i *fastighetsdomstol*. Det får dock anses osannolikt att valet av förfarandebestämmelser skulle påverka rättsskydds försäkringarnas omfattning.

Avgörandet av målen

Ärendelagen innehåller inte någon bestämmelse om att ett avgörande av saken ska kunna ske genom dom. Även om *Luleå* och *Nacka tingsrätter* har anfört att valet av ärendelagen innebär att termerna ärende och slutligt beslut bör användas, ställer sig regeringen bakom förslaget i remissutkastet om att det i nu aktuella situationer bör vara fråga om handläggning av mål. Avgörande i sak bör därför resultera i en dom. I lagen om mark- och miljödomstolar bör det därför tas in uttryckliga bestämmelser om att ett avgörande av saken i de överklagade målen ska ske genom dom och att en dom ska undertecknas. Undertecknande av domen görs enligt nu gällande regler, dvs. med tillämpning av 17 kap. 10 § rättegångsbalken, av de lagfarna domare som har deltagit i avgörandet. I remissutkastet föreslogs att även de motsvarande tekniska råden i fortsättningen skulle underteckna de nya domstolarnas och Mark- och miljööverdomstolens domar när de har deltagit i avgörandet av målen. Mot detta har Vänersborgs tingsrätt invänt med hänvisning till att en sådan regel kan innebära stora praktiska olägenheter eftersom det kräver att de tekniska råden är på plats när domen meddelas eller i nära anslutning till

denna tidpunkt. Regeringen har förståelse för denna synpunkt. Det förslag som fanns i denna del i remissutkastet genomförs därför inte.

Övrigt

Miljööverdomstolen har väckt frågan om vilka handläggningsregler som kommer att gälla när Högsta domstolen prövar extraordinära rättsmedel i mål som har överklagats till miljödomstol. Miljööverdomstolen har därvid pekat på att Högsta domstolen i ett rättsfall har uttalat att rättegångsbalkens regler ska vara tillämpliga i sådana situationer (NJA 2009 s. 102).

Av bestämmelsen i 20 kap. 3 § andra stycket miljöbalken framgår att i mål som har överklagats till miljödomstol förvaltningsprocesslagen ska tillämpas vid handläggningen i miljödomstolarna och i Miljööverdomstolen. I övrigt anges i paragrafen att rättegångsbalken ska tillämpas. I det nu aktuella rättsfallet anför Högsta domstolen att det nu sagda innebär att rättegångsbalkens regler om tvistemål ska tillämpas i Högsta domstolen, även i fråga om de särskilda rättsmedlen i de överklagade mål där förvaltningsprocesslagen annars är tillämplig.

Det nu redovisade skulle kunna leda till slutsatsen att rättegångsbalkens regler om tvistemål ska tillämpas även sedan ärendelagen har gjorts generellt tillämplig på de överklagade målen i miljödomstol. Det förtydjar emellertid påpekas att förslaget i lagrådsremissen innebär att 20 kap. 3 § miljöbalken upphävs och ersätts av bestämmelser i den nya lagen om miljödomstolar. I dessa finns inte motsvarande begränsningar i fråga om tillämpligheten av ärendelagen i Högsta domstolen. Detta torde innebära att Högsta domstolen vid prövningen av extraordinära rättsmedel kommer att tillämpa ärendelagens regler i de mål som inlett i mark- och miljödomstol genom överklagande.

Hovrätten för Västra Sverige har anført att hovrätten i ärenden som har överklagats i rätt tid någon gång har funnit omständigheter som utgör grund för resning eller domvilla. I fastighetsmålen har sådana situationer hittills kunnat hanteras med stöd av 50 kap. 26 eller 28 §§ rättegångsbalken. Hovrätten har mot denna bakgrund anført att det i den nya lagen bör tas in en hänvisning till dessa bestämmelser. Enligt regeringens uppfattning finns det dock stöd för att tillämpa de nu aktuella bestämmelserna analogt, dvs. även utan uttryckligt lagstöd. Sådana uttalanden har bl.a. gjorts i förarbetena till ärendelagen (prop. 1995/96:115 s. 122). Någon sådan hänvisning som hovrätten har efterlyst bör därför inte införas.

13.3 Prejudikatbildning

13.3.1 Nuvarande ordning

Miljöbalksmål

Ärenden enligt miljöbalken som inleds i en kommun eller en förvaltningsmyndighet överprövas av miljödomstolarna och därefter av Miljööverdomstolen. Vid överklaganden av sådana mål krävs prövningstillstånd i Miljööverdomstolen, som också är sista instans. Andra domar och beslut av Miljööverdomstolen får, om inte annat är föreskrivet, över-

klagas till Högsta domstolen. Även i dessa fall krävs prövningstillstånd, såväl vid överklagande till Miljööverdomstolen som till Högsta domstolen.

Fastighetsmål

Fastighetsdomstolarnas avgöranden överklagas till de sex hovrätterna. En hovrätts avgörande får, om inte annat är föreskrivet, överklagas till Högsta domstolen. Prövningstillstånd krävs för att ett överklagande ska tas upp av högre rätt.

Mål enligt plan- och bygglagen

En kommuns beslut i ärenden som avser rättsverkande planer (detaljplaner, fastighetsplaner och områdesbestämmelser) överklagas till länsstyrelsen och därefter till regeringen. Regeringen är alltså sista instans vid prövning av rättsverkande planer. I dessa ärenden finns dock en möjlighet att ansöka om rättsprövning hos Regeringsrätten.

De beslut enligt plan- och bygglagen som efter länsstyrelsens prövning inte överprövas av regeringen, överklagas till förvaltningsdomstol, dvs. förvaltningsrätt. Flertalet beslut som fattas av kommunerna med stöd av plan- och bygglagen överklagas först till länsstyrelsen och därefter till förvaltningsrätt. Förvaltningsrätternas avgöranden överklagas till de fyra kammarrätterna. En kammarrätts avgörande får, om inte annat är föreskrivet, överklagas till Regeringsrätten. Prövningstillstånd krävs för att ett överklagande ska tas upp av högre rätt.

13.3.2 Överväganden och förslag

Regeringens förslag: Mark- och miljööverdomstolens avgöranden i mål som inlets genom överklagande till miljödomstol ska som huvudregel inte kunna överklagas. Mark- och miljööverdomstolen ska i fastighetsmål och mål enligt plan- och bygglagen för frågor av särskilt prejudikatintresse kunna tillåta att avgörandet överklagas till Högsta domstolen genom en s.k. ventil.

Regeringens bedömning: Utredningens förslag om att Miljööverdomstolen ska få fatta beslut i förstärkt sammansättning i principiellt viktiga frågor bör inte genomföras.

Utredningens förslag är att Miljööverdomstolen ska kunna överlämna ett mål till Högsta domstolen för avgörande, om det är av vikt för en enhetlig rättstillämpning att ett mål prövas av Högsta domstolen. Om Högsta domstolen inte beviljar prövningstillstånd ska målet återlämnas till Miljööverdomstolen. Utredningen föreslår också att Miljööverdomstolen, i fall där något överklagande till Högsta domstolen inte kan ske, ska kunna avgöra ett mål eller en fråga i förstärkt sammansättning med sju ordinarie ledamöter, om avgörandet kan få stor principiell betydelse.

I två särskilda yttranden anförs att vanliga regler bör gälla för överklagande av Miljööverdomstolens domar och att det alltså, i syfte att tillgodose behovet av prejudikatbildning, inte ska finnas något fullföljdsförbud till Högsta domstolen. I ett annat särskilt yttrande anförs att målen bör stanna i Miljööverdomstolen, att den domstolens roll bör förstärkas

och regleras samt att åtgärder bör vidtas för att säkerställa miljörettskompetensen och kontinuiteten i Miljööverdomstolen.

Remissinstanserna: Flera remissinstanser är kritiska när det gäller utredningens förslag om överlämnande av mål från Miljööverdomstolen till Högsta domstolen. *Justitiekanslern* har anfört att förslaget framstår som oklart. Mot bakgrund av behovet av tydliga regler för prejudikatbildningen för samtliga aktörer på miljörettens område, skulle det enligt honom vara en fördel med enklare regler än de föreslagna. *Justitiekanslern* anser att saken lämpligast kan anstå till dess att Målutredningen (Ju dir. 2008:11 och 2008:49) har avgett sitt betänkande. *Högsta domstolen* har hyst viss tvekan till förslaget med hänsyn till den risk för fördröjning av målets avgörande som uppkommer. Anses det likväl att de aktuella måltyperna i viss utsträckning bör komma under Högsta domstolens bedömande som ett led i prejudikatbildningen, ställer sig domstolen inte avvisande till den form av s.k. språngrevision som utredningen förordar även om den kan framstå som något komplicerad. *Regeringsrätten* har framhållit att prejudikatbildningen måste säkerställas såväl på förvaltningsprocessens område som beträffande plan- och bygglagen och miljöbalken, men avstyrker förslaget om hur prejudikatmål ska överlämnas till Högsta domstolen. *Miljööverdomstolen* har avstyrkt förslaget och anför att resultatet av Målutredningen bör avvaktas innan regeringen tar ställning till hur prejudikatbildningen bör utformas. *Hovrätten för Västra Sverige* har avstyrkt förslaget och anför att begränsade möjligheter till prövningstillstånd hos Högsta domstolen, när det behövs för ledningen av rättstillämpningen, är mer ändamålsenligt än den mer systemfrämmande ordningen som utredningen föreslår. *Nacka tingsrätt* har anfört att prejudikatbildningen ska ske i Högsta domstolen, men anser att förslaget är svårbegripligt och leder till principiellt märkliga konsekvenser. *Växjö* och *Jönköpings tingsrätter* har anfört att en rimlig konsekvens av den föreslagna instansordningen borde vara att Miljööverdomstolen blir slutinstans och prejudikatinstans i alla mål som överklagas till miljödomstolarna. Den föreslagna konstruktionen för överlämnande av mål anser Växjö tingsrätt vara främmande. I stället bör enligt tingsrätten Miljööverdomstolens arbetsformer och rekryteringen dit bli föremål för översyn. *Vänersborgs tingsrätt* har framfört att det saknas bärande argument för att ändra i instansordningen om nya prövningsmyndigheter inte inrättas. Tingsrätten har vidare anfört att det är principiellt tveksamt att låta Miljööverdomstolen få avgöra vilka frågor som ska prövas i högsta instans. *Östersunds tingsrätt* har anfört att det endast i speciella undantagsfall och då frågorna är av rent juridisk art bör vara möjligt att hänskjuta en fråga till Högsta domstolen. *Luleå tingsrätt* har förordat att, trots de nackdelar som är förenade med att part kan få frågan prövad i fyra instanser, överklagandespärren till Högsta domstolen tas bort och att vanliga fullföljdsregler ska gälla. *Malmö*, *Gotlands* och *Uppsala tingsrätter* har tillstyrkt utredningens förslag.

Ett stort antal remissinstanser, bl.a. *Miljööverdomstolen*, *Gotlands tingsrätt* och *Sveriges Advokatsamfund*, har tillstyrkt utredningsförslaget om en förstärkt sammansättning av Miljööverdomstolen när dess avgörande kan få stor principiell betydelse. Några remissinstanser, bl.a. *Vattenfall* och *Skogsindustrierna*, har framhållit dock att detta förslag inte kan tillgodose prejudikatbehovet.

Förslaget och bedömningen i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag och bedömning.

Remissinstanserna: *Malmö tingsrätt* har tillstyrkt förslaget. *Jönköpings tingsrätt* har numera tillstyrkt förslaget om att rättsbildningen ska ske i Högsta domstolen. *Regeringsrätten* har anfört att det är ofrånkomligt att ett fullföljdsförbud, även om det förses med en ventil, inverkar negativt på rättssäkerheten och att prejudikatbildningen blir lidande av att Miljööverdomstolen tillåts styra över vilka mål som kan bli föremål för prövning av Högsta domstolen. Domstolen har hyst en principiell tveksamhet till förslaget liksom inför att låta Miljööverdomstolen bli slutinstans för fler måltyper. *Linköpings tingsrätt* har anfört att prejudikatbildningen fått en bättre lösning i remissutkastet än i utredningens förslag men att prejudikatbildningen i stort på miljödomstolarnas område fortlopande bör övervägas, bl.a. med anledning av vad Målutredningen kan komma att föreslå. *Vänersborgs* och *Umeå tingsrätter*, *Länsstyrelserna i Jönköpings* och *Västra Götalands län* samt *Sveriges Advokatsamfund* har anfört att även överklagade miljöbalksmål ska kunna komma under Högsta domstolens prövning på så sätt att fullföljdsförbudet bör förses med en ventil. *Svenskt Näringsliv* har anfört att alla överklagade mål till miljödomstolarna ska kunna komma under Högsta domstolens prövning. *Länsstyrelsen i Stockholms län* har anfört att prejudikatbildningen för alla överklagade mål i miljödomstol bör kunna ske i Miljööverdomstolen. *Sveriges Kommuner och Landsting* är inte helt avvisande till förslaget om fullföljdsventil men anser att lösningen att miljödomstolarna och Miljööverdomstolen får hänskjuta en prejudikatfråga till Högsta domstolen bör väljas i första hand. *Uppsala universitet* har anfört att utredningens förslag om möjlighet för Miljööverdomstolen att avgöra mål i förstärkt sammansättning bör genomföras. Universitetet har vidare anfört att en ventil bör kunna öppnas även till Regeringsrätten för mål enligt plan- och bygglagen.

Skälen för regeringens förslag och bedömning

Utgångspunkter

För prejudikatbildningen gäller, som framgår av föregående avsnitt, enligt nuvarande ordning delvis olika regler för de olika måltyperna som ska handläggas i mark- och miljödomstolarna. För fastighetsmålen finns inga särskilda regler som begränsar möjligheterna att överklaga till Högsta domstolen. Vad gäller målen enligt plan- och bygglagen överklagas de s.k. planärendena till länsstyrelsen och därefter till regeringen. Det finns dock en möjlighet till prövning i Regeringsrätten enligt rättsprövningslagen. I övriga mål enligt plan- och bygglagen finns inga särskilda regler som begränsar möjligheterna att överklaga till Regeringsrätten. Även för mål om miljöfarlig verksamhet och vattenverksamhet gäller olika regler. Mål om A-verksamhet och vattenverksamhet inleds i miljödomstol och kan överklagas till Högsta domstolen enligt vanliga regler. Mål om B-verksamhet stannar enligt 23 kap. 8 § miljöbalken i Miljööverdomstolen. Samma ordning gäller för övriga mål som överklagas till miljödomstol.

De mål där miljödomstol enligt gällande regler är första instans, de mål där fastighetsdomstol är första instans och ett fåtal mål enligt plan- och

bygglagen kommer enligt den nya instansordningen att inledas i mark- och miljödomstol som första instans. Dessa mål kommer, om man inte beslutar om avsteg från gällande bestämmelser, att kunna överklagas till Högsta domstolen enligt vanliga regler.

Flertalet fastighetsmål och nästan alla mål enligt plan- och bygglagen kommer i det nya systemet att inledas i mark- och miljödomstolen genom ett överklagande. Detsamma gäller de mål som miljödomstol enligt nuvarande regler prövar efter ett överklagande. Gemensamt för dessa mål är att de innan de inleds i mark- och miljödomstol kommer att ha handlagts av förvaltningsmyndigheter med hög kompetens. Mark- och miljööverdomstolen blir tredje eller fjärde instans i dessa mål. Målen kommer, om nuvarande bestämmelse i 23 kap. 8 § miljöbalken behålls, att stanna i Mark- och miljööverdomstolen.

När prejudikatbildningen i mark- och miljödomstolarna nu övervägs bör det göras från följande allmänna utgångspunkter.

Under senare år har ett flertal mål, som ska överklagas till miljödomstol enligt den nya instansordningen, fått både prövningstillstånd och senare refererats som prejudikat. Under åren 2005-2007 överklagades i genomsnitt 351 mål enligt plan- och bygglagen per år från kammarrätterna till Regeringsrätten. Av dessa var 45 mål sådana som avses i 10 kap. plan- och bygglagen, dvs. mål där talan kan ha väckts i förvaltningsrätten. I genomsnitt beviljades prövningstillstånd i fem mål om året. Under samma period kom det till regeringen i genomsnitt in 298 överklagade planärenden och till Högsta domstolen 69 miljömål och 95 fastighetsmål om året. Högsta domstolen beviljade under perioden prövningstillstånd för i genomsnitt fem miljömål och tre fastighetsmål om året. Det finns således ett prejudikatbildningsbehov för målen i mark- och miljödomstolarna. En utgångspunkt är mot denna bakgrund att i vart fall de mål som enligt gällande ordning handläggs av fastighetsdomstolarna och de allmänna förvaltningsdomstolarna ska kunna prövas av en instans som har särskild inriktning på de prejudikatbildande uppgifterna.

Reglerna om prejudikatbildning för de mål som ska handläggas i mark- och miljödomstolarna måste vara förutsebara samt tydliga och överskådliga för dem som kommer i kontakt med domstolarna. I så stor utsträckning som möjligt bör prejudikatbildningen tillgodoses på ett enhetligt sätt.

För de mål enligt plan- och bygglagen som förs från de allmänna förvaltningsdomstolarna till mark- och miljödomstolarna är en utgångspunkt för prejudikatbildningen, att det i samband med regeringens inriktningsproposition om en ny instansordning för PBL-ärenden (prop. 2006/07:98) uttalades att ett syfte med förslaget var att skapa en instansordning med en kortare instanskedja som möjliggör kortare handläggningstider för mål enligt plan- och bygglagen. Att instanskedjan inte ska vara längre än vad som krävs av rättssäkerhetsskäl är enligt regeringen en generell utgångspunkt när instansordningen nu övervägs för alla måltyper i mark- och miljödomstolarna.

En annan allmän utgångspunkt är att tyngdpunkten för domstolsprövningen ska ligga i första instans.

För närvarande ser Målutredningen över behovet av särskilda åtgärder för vissa måltyper i syfte att åstadkomma bl.a. särskild snabbhet. En

förkortad instansordning kan vara en sådan åtgärd och det kan finnas anledning för utredningen att behandla frågan hur prejudikatbildningen i ett sådant fall bör tillgodoses.

I avvaktan på resultatet av Målutredningen bör enligt regeringens mening förändringar när det gäller prejudikatbildningen för målen i mark- och miljödomstolarna endast göras i de fall där behovet gör sig särskilt gällande till följd av den nya instansordningen. För de måltyper där det finns en väl fungerande ordning för prejudikatbildningen bör denna inte ändras. Regeringen anser följaktligen inte att någon förändring bör ske vad gäller instansordningen för de mål där mark- och miljödomstol enligt den nya instansordningen är första instans. Dessa mål bör i enlighet med gällande ordning alltid kunna överklagas till Högsta domstolen.

Regeringen gör i det följande en genomgång av de olika alternativ som kan väljas för att tillgodose prejudikatbehovet i mål som överklagas till mark- och miljödomstol.

Fullföljdsförbud i Mark- och miljööverdomstolen för samtliga mål som överklagas till mark- och miljödomstol

Som nämns ovan är Miljööverdomstolen enligt 23 kap. 8 § miljöbalken sista instans för de mål enligt miljöbalken som överklagats till miljödomstol. En tänkbar ordning är att detta i framtiden får gälla även för de mål enligt plan- och bygglagen och de fastighetsmål som har överklagats till mark- och miljödomstol.

När miljöbalken infördes påpekade Lagrådet att det föreslagna fullföljdsförbudet mot vissa av Miljööverdomstolens avgöranden skulle komma att resultera i att mål om tillämpningen av en stor del av de materiella bestämmelserna på miljöbalkens område inte kunde komma under bedömning av en instans med särskild inriktning på de prejudikatbildande uppgifterna. Lagrådet menade att ett sådant avsteg från vad som vanligtvis gällde på domstolsområdet syntes kräva alldeles speciella skäl eftersom det här inte kunde hävdas att de ifrågavarande målen regelmässigt skulle vara av mindre vikt eller att de inte skulle kunna vara rättsligt komplicerade (prop. 1997/98:45, del 2 s. 485).

Regeringen menade i samma lagstiftningsärende att det förelåg sådana särskilda skäl som Lagrådet efterlyst, dels eftersom målen i Miljööverdomstolen redan hade prövats i tre instanser, dels eftersom Miljööverdomstolen är ensam överprövningsinstans i de aktuella målen (prop. 1997/98:45 del 1 s. 461).

Målen enligt plan- och bygglagen har också enligt gällande ordning prövats i tre instanser när de avgörs i kammarrätterna. Det som skiljer målen i miljödomstolarna från andra mål i domstol är att alla överklaganden från den första domstolsinstansen går till samma överrätt, Miljööverdomstolen. Jämfört med när miljöbalken kom till aktualiseras dock genom de nu ifrågavarande ändringarna i instansordningen frågan om utebliven prövning av den allra högsta domstolsinstansen för ett betydligt större antal måltyper.

Frågan är om det finns tillräckliga skäl att även låta prövningen av mål enligt plan- och bygglagen och fastighetsmål som överklagats till mark- och miljödomstol stanna i Mark- och miljööverdomstolen. I dessa

måltyper finns som framgår ovan ett inte obetydligt prejudikatintresse. Det måste då övervägas om en prövning i Mark- och miljööverdomstolen kan tillgodose det prejudikatbehov som finns för dessa mål. Till skillnad från Högsta domstolen har Mark- och miljööverdomstolen visserligen tillgång till ledamöter med särskild sakkunskap. Målområdet för mark- och miljödomstolarna är dock brett och flera måltyper kommer att vara helt nya. De olika måltyper och rättsområden som domstolarna nu ska hantera kommer inte minst initialt att kräva att Mark- och miljööverdomstolen ägnar sig åt att se till att dessa mål får en korrekt och enhetlig hantering i mark- och miljödomstolarna.

Vid remissbehandlingen av utredningens betänkanden har en klar majoritet av de remissinstanser som har yttrat sig i frågan om prejudikatbildningen anfört att den bör ske i högsta instans. Även i andra sammanhang har det uttryckts önskemål om att de aktuella måltyperna ska kunna bli föremål för prejudikatbildning i högsta instans.

Regeringen gör mot denna bakgrund bedömningen att de överklagade målen enligt plan- och bygglagen och fastighetsmålen ska kunna prövas av en instans som har särskild inriktning på de prejudikatbildande uppgifterna. Det bör alltså inte införas något fullföljdsförbud för samtliga mål som överklagas till mark- och miljödomstol.

Möjlighet att överklaga till Högsta domstolen även för de mål som inletts genom ett överklagande till mark- och miljödomstol

Ett annat alternativ för att lösa frågorna om prejudikatbildningen är att helt slopa fullföljdsförbudet från Mark- och miljööverdomstolen för de mål som inletts genom ett överklagande till mark- och miljödomstol. Vad gäller målen enligt plan- och bygglagen kan detta alternativ, mot bakgrund av att syftet med en ny instansordning för dessa mål bl.a. är att korta instanskedjan, inte anses vara aktuellt. Att behandla de överklagade fastighetsmålen annorlunda får enligt regeringens bedömning anses leda till en osakligt grundad brist på enhetlighet i systemet för prejudikatbildningen. Dessa båda måltyper har också i ungefär samma utsträckning lett till överklagande och beviljande av prövningstillstånd i de högsta instanserna, varför prejudikatbehovet får antas vara likvärdigt. Detta alternativ skulle även innebära ytterligare en instans för de mål som enligt gällande ordning överklagas till miljödomstol. Som framgår närmare nedan anser inte regeringen att ordningen för prejudikatbildningen för dessa mål bör ändras utan att det föreligger ett bättre underlag för bedömningen av vad konsekvenserna av en förlängd instansordning för dessa mål skulle bli.

Språngrevision

Utredningen har föreslagit att Mark- och miljööverdomstolen utan att själv avgöra ett mål får överlämna det till Högsta domstolen för avgörande, om det är av vikt för en enhetlig rättstillämpning att målet prövas av Högsta domstolen. Om Högsta domstolen inte beviljar prövningstillstånd ska målet återlämnas till Mark- och miljööverdomstolen som då har att avgöra målet. Detta förslag har inga direkta motsvarigheter i gällande rätt och är inte oproblemiskt. Så kallad språngrevision, vilket detta får anses vara en variant av, innebär ett frångående av instansordningen. Utredningens förslag har också föranlett kritik från ett stort antal remiss-

instanser. De har både haft invändningar av principiell natur och gjort påpekanden om tillämpningsproblem med förslaget.

Det är enligt regeringen också mindre lämpligt att genom införande av nya processuella institut föregripa resultatet av Målutredningens arbete. Detta sammantaget talar enligt regeringens bedömning för att man tills vidare bör välja ett system som ligger nära ett system som redan förekommer i lagstiftningen och som är mindre komplicerat än det som föreslås av utredningen. Utredningens förslag i denna del bör därför inte genomföras.

Hänskjutande av prejudikatfråga, s.k. hiss

Ett annat sätt att få en prejudikatfråga under Högsta domstolens prövning utan att slopa fullföljdsförbudet dit är att möjliggöra för mark- och miljödomstolarna att hänskjuta en prejudikatfråga direkt till Högsta domstolen. Sådana bestämmelser om hänskjutande av prejudikatfråga, en s.k. hiss, finns i 56 kap. 13–15 §§ rättegångsbalken. Systemet har fungerat väl men förutsättningen för att ett hänskjutande ska få ske är enligt rättegångsbalken att parterna samtycker till det och att parterna har rätt att förlikas om saken, dvs. att målet är dispositivt. I de mål där ett hänskjutande får ske är partsförhållandet i allmänhet enkelt, medan det i de mål som överklagas till mark- och miljödomstol ofta förekommer ett mycket stort antal parter samtidigt som målet i de allra flesta fall är indispositivt till sin natur. De överklagade målen i mark- och miljödomstol skiljer sig alltså mycket från de mål där rättegångsbalkens regler om s.k. hiss är tillämpliga. Att införa regler om hänskjutande för sådana mål som överklagas till en mark- och miljödomstol skulle därmed i flera avseenden innebära en nyordning som det är svårt att överblicka konsekvenserna av. Även alternativet att ge rätt för en mark- och miljödomstol att hänskjuta prejudikatfrågor direkt till Högsta domstolen framstår därför enligt regeringens mening som mindre lämpligt.

Fullföljdsförbud med s.k. ventil

Ett ytterligare alternativ är införandet av regler om fullföljdsförbud med möjlighet för Mark- och miljööverdomstolen att under vissa förutsättningar tillåta att en dom eller slutligt beslut överklagas, en s.k. ventil. Ett införande av ett sådant system förutsätter att det finns särskilda skäl för att låta Högsta domstolen ta ställning till frågan om prejudikatdispensprövning.

När systemet med ventil infördes för första gången (bl.a. för lönegarantimål och mål om felparkeringsavgifter) påpekades att ett ventilsystem har stora fördelar som alternativ till regler om fullföljdsförbud genom att det på ett ändamålsenligt sätt förenar önskemålen att föra över den kvalificerade rättsbildningen till Högsta domstolen, samtidigt som Högsta domstolen inte belastas med andra än de från prejudikatsynpunkt intressanta målen (prop. 1988/89:78 s. 33). Det angavs i motiven att det både var behovet av en enhetlig rättstillämpning och målets eller ärendets betydelse ur prejudikatsynpunkt som borde vara avgörande för frågan om överklagande till Högsta domstolen ska tillåtas. Fullföljdsrätt kan t.ex. komma i fråga när det förekommer motstridiga uttalanden i den juridiska doktrinen eller om det helt saknas vägledande uttalanden. Behovet av att

tillgodose en enhetlig rättstillämpning kan för de mål som överklagas till mark- och miljödomstol uppkomma trots att Mark- och miljööverdomstolen kommer att vara enda överrätt för dessa. Det kan i dessa mål uppkomma frågor som inte är specifika för mark- och miljödomstolarna, exempelvis processuella, skadeståndsrättsliga eller fastighetsrättsliga frågor, där behovet av en instans över Mark- och miljööverdomstolen kan uppstå för att tillse en enhetlighet i dessa frågor i förhållande till övriga hovrätter.

Om ventillösningen väljs är det Högsta domstolen som får stå för den kvalificerade rättsbildningen, samtidigt som det är Mark- och miljööverdomstolen som får till uppgift att gallra ut de mål som kan vara lämpade för en dispensprövning i Högsta domstolen. Mark- och miljööverdomstolen har mot bakgrund av att domstolen är enda överrätt, goda förutsättningar att välja ut de mål där det finns skäl för Högsta domstolen att pröva om det finns ett behov av prejudikat. I samband med att ventilsystemet infördes uttalades att fullföljdsrätt ska kunna meddelas därför att hovrätten anser att målet har intresse från prejudikatsynpunkt. Däremot behöver hovrätten inte vara övertygad om att Högsta domstolen delar denna uppfattning. Den överblick över de olika rättsområden som Högsta domstolen besitter behövs enligt motiven inte bara för att bedöma själva prejudikatfrågan som sådan. Överblicken är minst lika viktig för att avgöra om det överhuvudtaget finns något från prejudikatsynpunkt intressant eller inte i det fullföljda målet. Syftet med ventilen är att främja prejudikatbildningen och Högsta domstolens dispensprövning är avsedd att fungera som ett gallringsinstrument (prop. 1988/89:78 s. 34).

När fullföljdsförbud med ventil infördes första gången anfördes emellertid att en reform som innebär att det i princip införs ett förbud mot att överklaga till Högsta domstolen måste inskränkas till ganska klart avgränsbara delar av det juridiska området. Vidare anfördes att det bör krävas att målen är relativt sett mindre betydelsefulla och att det är en stor fördel om målen är rutinbetonade. Det ska vara lätt för hovrätterna att ta ställning till frågan om fullföljd och prejudikatbehovet därmed vara begränsat. Dessa motivuttalanden handlar om hur en mer effektiv prejudikatbildning ska säkerställas i de fall där hovrätten är andra instans. Situationen är en annan när frågan nu gäller hur rätten till överklagande ska behandlas beträffande ett avgörande av en domstol som tredje eller fjärde instans. För dessa mål är tidsaspekten av stor betydelse och alternativet till en ventilregel kan vara att överklaganden överhuvudtaget inte tillåts.

Överklagandeförbud med ventil har på senare år, när behovet av snabbhet har varit stort, införts för andra måltypen och då inte med de inskränkningar som tidigare motiv har gett uttryck för, t.ex. vid talan mot skiljedom som avser ogiltighet eller klander. Fullföljdsförbud med ventil är alltså inte längre förbehållet mål som relativt sett är mindre betydelsefulla eller rutinbetonade.

Ett skäl för att målen enligt de kriterier som fördes fram i samband med att ventilen först infördes borde vara rutinbetonade var att det skulle vara lätt för hovrätten att ta ställning till frågan om fullföljd. Genom att Mark- och miljööverdomstolen är den enda överrätt till vilken mål från mark- och miljödomstol överklagas, bör Mark- och miljööverdomstolen ha goda förutsättningar att välja ut rättsfrågor av prejudikatintresse.

Vidare är det här fråga om mål som först har prövats av en kvalificerad förvaltningsmyndighet innan det kommer till domstol, varför det även på den grunden bör finnas goda förutsättningar för Mark- och miljööverdomstolen att ta ställning till frågan om fullföljd.

Sammantaget anser regeringen att fullföljdsförbud kombinerat med ventil är den lösning som bäst tillgodoser prejudikatbildningsbehovet för de mål som överklagas till mark- och miljödomstol. Samtidigt uppfyller lösningen det grundläggande kravet att instansordningen hålls så kort som möjligt. Fullföljdsförbud med ventil finns dessutom redan i lagstiftningen och är därmed en beprövad ordning för prejudikatbildning.

Mot denna lösning har vid remitteringen av remissutkastet å ena sidan *Regeringsrätten* invänt att prejudikatbildningen blir lidande av att Mark- och miljööverdomstolen tillåts styra vilka mål som ska bli föremål för prövning i Högsta domstolen medan å andra sidan Länsstyrelsen i Stockholms län och Uppsala universitet har anfört att Mark- och miljööverdomstolen borde få större inflytande över prejudikatbildningen. Enligt regeringens mening innebär dock förslaget om s.k. ventil en välavvägd lösning såvitt avser Mark- och miljööverdomstolens roll i prejudikatbildningen.

Det kan enligt regeringen övervägas om det är lämpligt att låta ventilsystemet gälla för alla måltyper som överklagas till mark- och miljödomstol. Överklagade mål enligt plan- och bygglagen och fastighetsmål kan enligt nu gällande regler överklagas till respektive högsta instans, men för målen enligt miljöbalken som överklagas till en miljödomstol har enligt 23 kap. 8 § miljöbalken gällt ett förbud mot att överklaga ett avgörande av Miljööverdomstolen.

Det har såvitt avser de mål som enligt gällande ordning överklagas till miljödomstolarna i utredningen inte framkommit något som tyder på att denna ordning medför problem som har att göra med att Miljööverdomstolen är sista instans. Ett antal remissinstanser anser dock att även överklagade miljöbalksmål bör kunna komma under Högsta domstolens prövning genom en s.k. ventil.

Det som särskilt bör övervägas är här de skillnader som föreligger beträffande mål om miljöfarlig verksamhet. Mål om A-verksamhet inleds i miljödomstolen och kan överklagas till Högsta domstolen enligt vanliga regler. Mål om B-verksamhet stannar enligt 23 kap. 8 § miljöbalken i Miljööverdomstolen. Rättsfrågorna i ett mål om A- och B-verksamhet kan vara desamma. Det är verksamhetens storlek som avgör enligt vilken ordning den prövas. Det innebär att prejudikaten som rör A-verksamheter också kan få betydelse för de bedömningar som ska göras i målen om B-verksamheter. Mål om B-verksamheter har dessutom till skillnad från A-verksamheterna prövats i förvaltningsmyndighet innan de når domstol. Regeringen anser därför inte, i motsats till de nu angivna remissinstanserna, att ordningen för prejudikatbildningen för dessa mål bör ändras utan att det föreligger ett bättre underlag för bedömningen av vad konsekvenserna av en förlängd instansordning för dessa mål skulle bli. Ett fullföljdsförbud utan möjlighet för Mark- och miljööverdomstolen att tillåta att målen överklagas bör därför tills vidare gälla för dessa mål.

Efter att fullföljdsförbudet med ventil utvärderats för överklagade mål enligt plan- och bygglagen och överklagade fastighetsmål och resultatet av Målutredningen har redovisas kan det övervägas om prejudikatbild-

ningen i mark- och miljödomstolarna ska ses över även vad gäller övriga målgrupper som överklagas till mark- och miljödomstol i syfte att göra bestämmelserna mer enhetliga.

Möjlighet för Mark- och miljööverdomstolen att avgöra ett mål i förstärkt sammansättning införs inte

Regeringen föreslår i denna lagrådsremiss en ny instansordning för bl.a. mål enligt plan- och bygglagen och de fastighetsmål som överklagats till mark- och miljödomstol. I föregående avsnitt föreslår regeringen ett överklagandeförbud, kombinerat med en s.k. ventil för dessa måltyper. Det innebär att Mark- och miljööverdomstolen, om det finns frågor av särskilt prejudikatintresse, ska kunna tillåta att avgörandet överklagas till Högsta domstolen.

Utredningen har för dessa mål och övriga mål som överklagas till mark- och miljödomstol lämnat förslag till en regel som innebär möjlighet för Mark- och miljööverdomstolen att ha en förstärkt sammansättning om avgörandet kan få stor principiell betydelse för målet eller en fråga i målet. Utredningens förslag avser alltså delvis samma mål som enligt vad som föreslås i denna lagrådsremiss ska kunna komma under Högsta domstolens prövning genom en s.k. ventil.

Frågan är vilket behov det finns av att kunna avgöra mål i förstärkt sammansättning när fullföljdförbudet för mål som överklagats till mark- och miljödomstol kombineras med en ventil till Högsta domstolen. Prejudikatvärdet av avgöranden fattade i förstärkt sammansättning blir enligt regeringens bedömning tveksamt. Kombinationen av dessa två alternativ kan vidare medföra svårigheter när det gäller att värdera olika avgöranden sinsemellan. Detta blir särskilt tydligt i de fall då Mark- och miljööverdomstolen har ansett att ett mål motiverar den förstärkta sammansättningen, men trots detta ansett att målet inte har sådant prejudikatvärde att det finns skäl att tillåta överklagande till Högsta domstolen. Detsamma kan också gälla i de situationer då Mark- och miljööverdomstolen har dömt i förstärkt sammansättning och tillåtit överklagande, men Högsta domstolen i ett efterföljande beslut inte har meddelat prövningstillstånd. Värdet av den förstärkta sammansättningen framstår mot denna bakgrund inte som särskilt stort. Sammantaget gör regeringen bedömningen att förslaget om förstärkt sammansättning i Mark- och miljööverdomstolen inte bör genomföras.

14 Konsekvenser

Miljökvalitetsmålen

Förslagen kan inte antas ha några direkta konsekvenser för möjligheten att nå miljökvalitetsmålen.

Statsfinansiella konsekvenser

De förslag som lämnas gäller en ändrad instansordning för vissa mål och ärenden. Det föreslås inga nya uppgifter för den berörda myndighetsorga-

nisationen som helhet. Förslagen innebär att mål och ärenden enligt plan- och bygglagen och flertalet av de mål och ärenden som fastighetsdomstolarna handlägger enligt gällande ordning (fastighetsmål) ska handläggas hos fem mark- och miljödomstolar i stället för hos regeringen, tolv förvaltningsrätter och 25 fastighetsdomstolar. Vidare föreslås prövningen i nästa instans att koncentreras till en domstol i stället för fyra kammarrätter respektive sex hovrätter. På sikt kan det antas att omorganisationen leder till en rationellare och effektivare handläggning av de berörda ärendena vilket i sin tur bör leda till minskade kostnader. Förslagen innebär att det blir en prövningsinstans mindre i det stora flertalet plan- och byggmål vilket innebär en generell kostnadsminskning.

Den ändrade instansordningen för överprövning av detaljplaner innebär att regeringen och Regeringskansliet avlastas det stora flertalet plan-ärenden.

I samband med den ändrade instansordningen för vissa mål och ärenden enligt plan- och bygglagen uppstår omställningskostnader för Sveriges Domstolar. Reformen medför också vissa permanenta kostnadsökningar till följd av att de sammansättningsregler som föreslås för de nya miljödomstolarna innebär att personalkostnaderna för att avgöra ett plan- och byggmål och ett fastighetsmål i många fall ökar jämfört med i dag.

Domstolarna

Prövningen av mål enligt plan- och bygglagen och fastighetsmål kommer ske vid fem specialiserade mark- och miljödomstolar i stället för hos tolv förvaltningsrätter och 25 fastighetsdomstolar. Prövningen i nästa instans kommer ske hos Mark- och miljööverdomstolen i stället för hos fyra kammarrätter respektive sex hovrätter. Under åren 2004–2006 avgjorde länsrätterna cirka 1 700 plan- och byggmål per år. Antalet inkomna mål under samma period uppgick till i genomsnitt 1 821 mål. Av dessa mål överklagades i genomsnitt 776 mål till kammarrätten. Antalet planärenden hos regeringen uppgick åren 2004–2006 till i genomsnitt 295 per år. Miljödomstolarna fick tillsammans under åren 2004–2006 in i genomsnitt 1 580 mål per år. I genomsnitt avgjorde miljödomstolarna drygt 1 600 mål per år under samma period. En ändrad instansordning för mål och ärenden enligt plan- och bygglagen innebär att plan- och byggmålen kommer att utgöra en betydande del av de mål som mark- och miljödomstolarna ska hantera. Genomförandet av PBL-reformen innebär därmed att mark- och miljödomstolarna kommer att bli större än vad miljödomstolarna är i dag. Samtidigt innebär reformen att förvaltningsrätterna, kammarrätterna och Regeringsrätten inte längre ska pröva överklagade mål enligt plan- och bygglagen. Fortfarande kan dock plan- och bygglagens tillämpning komma upp inom ramen för laglighetsprövning enligt kommunallagen (1991:900). Regeringen ska inte längre pröva överklagade detaljplaner, men ska även fortsättningsvis pröva överklagande av länsstyrelsens beslut att upphäva en detaljplan enligt bestämmelserna om tillsyn över kommunala beslut enligt 11 kap. 11 § plan- och bygglagen. Regeringens beslut i ett sådant ärende kommer även fortsättningsvis kunna bli föremål för rättsprövning.

De föreslagna sammansättningsreglerna innebär att nämndemän inte längre ska delta i mål enligt plan- och bygglagen och i fastighetsmål, utan att dessa mål som huvudregel ska avgöras i en sammansättning med domare, tekniskt råd och särskilda ledamöter. En mer koncentrerad prövning av plan- och byggmålen och fastighetsmålen leder till en ökad kompetens hos de lagfarna ledamöterna och ger bättre förutsättningar för ett specialiserat beredningsstöd. Reformen skapar också förutsättningar för ett mer samordnat prövningsförfarande. Detta innebär att både resurser och kompetens kan användas mer effektivt. En samordning ökar också förutsättningarna för en enhetlig praxis i besläktade frågor vilket i sin tur kan bidra till en ökad kvalitet i dömandet.

I samband med den ändrade instansordningen för vissa mål och ärenden enligt plan- och bygglagen uppstår omställningskostnader för Sveriges Domstolar. Till följd av förslag i budgetpropositionen för 2010 ökades därför anslaget *Sveriges Domstolar* med 4,6 miljoner kronor för innevarande år. Av samma anledning ökades även anslagsramarna för 2011 och 2012 med 36,5 miljoner kronor respektive 27,4 miljoner kronor. Reformen medför också vissa permanenta kostnadsökningar. I budgetpropositionen för 2010 ökades därför ramarna för anslaget *Sveriges Domstolar* med 6 miljoner kronor per år fr.o.m. 2011. Tillskotten till Sveriges Domstolar finansieras genom motsvarande minskningar för anslaget *Sanering och återställning av förorenade områden* i enlighet med budgetpropositionen för 2010.

Länsstyrelserna

Länsstyrelserna kommer även i den nya instansordningen ha till uppgift att pröva överklaganden av kommunernas beslut i plan- och byggärenden. Den nya instansordningen kommer medföra att länsstyrelsernas tillsyn över kommunala beslut enligt 11 kap. plan- och bygglagen inte kan samordnas med ett överklagande på samma sätt som enligt den nuvarande ordningen, eftersom den föreslagna nya instansordningen innebär att dessa ärenden kommer överklagas till olika instanser. Jämfört med det totala antalet ärenden enligt plan- och bygglagen omfattar dock de av länsstyrelsen egeninitierade ärendena en obetydlig del av ärendemängden och förändringen innebär inte att det uppkommer något behov av att tillföra länsstyrelserna ökade resurser. Länsstyrelsernas uppgift att efter överklagande överpröva kommunala beslut om lov, detaljplaner och områdesbestämmelser förändras inte på grund av att överprövningen av länsstyrelsens beslut kommer att ske vid mark- och miljödomstolarna i stället för förvaltningsrätterna.

En koncentration av prövningen av ansökan om tillstånd till mindre miljöfarliga verksamheter, s.k. B-verksamheter, till sju länsstyrelser skapar förutsättningar för en mer kvalificerad och effektiv prövning. En prövning hos färre myndigheter ger också större förutsättningar för en enhetlig rättstillämpning. Koncentrationen kan kräva omfördelning av resurser mellan länsstyrelserna och ska resultera i kvalitets- och effektivitetsvinster inte bara för länsstyrelserna som helhet utan också för medborgare och företag. De länsstyrelser som ska ta emot vissa verksamheter kommer att få i uppdrag att närmare samordna och belysa de ekonomiska och organisatoriska konsekvenserna.

Det kommunala självstyret

Det kommunala planmonopolet är grundstenen i plan- och bygglagen. Förslagen till ändrad instansordning är endast organisatoriska och innebär inga förändringar i de materiella reglerna eller regler som berör förfarandet i kommunerna och medför därför inga förändringar i det kommunala självbestämmandet. Genom förslaget att begränsa prövningens omfattning när kommunens beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser har överklagats, blir det också tydligt att de politiska avvägningar som kommunen har gjort i ett planärende inte ska bli föremål för överprövning.

Den möjlighet att samordna prövningen av överklagade beslut enligt plan- och bygglagen och miljöbalken som skapas genom den föreslagna ändrade instansordningen innebär att det finns större skäl för kommunerna att tidsmässigt samordna prövningen av t.ex. bygglovsärenden och strandskyddsdispenser eller av en bygglovsansökan avseende vindkraft och en anmälan enligt miljöbalken rörande samma anläggning.

Allmänheten och miljöorganisationer

Genom att överprövningen av ärenden och mål enligt miljöbalken, plan- och bygglagen och fastighetsmålen i flertalet fall kommer att ske inom samma instanskedja skapas en ordning för överprövning som är mer begriplig och överskådlig än den nuvarande. En koncentrerad och handläggningen av mål enligt plan- och bygglagen och fastighetsmålen till färre domstolar än i dag innebär att avståndet till domstolen ökar. Samtidigt är handläggningen i mål enligt plan- och bygglagen normalt skriftlig och det är dessutom ovanligt att rätten håller muntlig förhandling i mål enligt plan- och bygglagen utan att samtidigt hålla syn på platsen. Det innebär att enskilda i praktiken inte bör få längre resor till följd av den nya prövningsordningen.

Enskilda och miljöorganisationers rätt att föra talan i mål och ärenden enligt plan- och bygglagen och, miljöbalken samt i fastighetsmålen påverkas inte av den ändrade prövningsordningen som nu föreslås.

Företag

För flertalet mål enligt plan- och bygglagen innebär förslagen att instanskedjan blir kortare. Även om effekterna av en samordnad instansordning för överprövning av mål och ärenden enligt plan- och bygglagen och miljöbalken inte ska överskattas, bör den samordnade prövningsorganisationen i sig få positiva effekter. En samordning av överklagade mål innebär större möjligheter till att tidsmässigt koordinera förfarandena, vilket bör leda till en ökad effektivitet i de fall det fordras prövning enligt båda lagarna. En ny instanskedja kan under en övergångsperiod ha en viss negativ effekt på handläggningstiderna. På sikt bör handläggningen gå snabbare som en följd av samordning och koncentration av målhanteringen till fem specialiserade enheter. Framför allt små och medelstora företag bör gynnas av den föreslagna nya instansordningen genom att handläggningstiderna kan förväntas minska.

Övriga konsekvenser

Förslagen bedöms inte leda till några konsekvenser för jämställdheten, brottsligheten, sysselsättningen och den offentliga servicen i olika delar av landet, de integrationspolitiska målen eller medföra konsekvenser för den personliga integriteten.

15 Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

Regeringens förslag och bedömning: Fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna ska läggas samman, och den ändrade instansordningen för vissa mål och ärenden enligt plan- och bygglagen ska träda i kraft den 1 januari 2011. Övriga lagförslag ska också träda i kraft vid samma tidpunkt.

Mål och ärenden som inletts hos en allmän förvaltningsdomstol eller hos regeringen innan ikraftträdandet ska slutföras hos de allmänna förvaltningsdomstolarna eller regeringen.

Mål och ärenden som vid ikraftträdandet handläggs i en fastighetsdomstol ska lämnas över till den mark- och miljödomstol som skulle ha varit behörig om målet eller ärendet hade inletts efter ikraftträdandet. Detta gäller dock inte mål där huvudförhandling har inletts före ikraftträdandet. För ett sådant mål ska äldre bestämmelser gälla. Förordnanden för dem som ingår i rätten ska därvid anses ha fortsatt giltighet såvitt avser det pågående målet. Ett avgörande som har meddelats av fastighetsdomstol överklagas till hovrätt och handläggs där enligt äldre bestämmelser.

Några övergångsbestämmelser för de mål som vid ikraftträdandet pågår i miljödomstol behövs inte.

Utredningens förslag överensstämmer i huvudsak med regeringens förslag. Utredningen förslår att de nya reglerna träder i kraft den 1 juli 2010.

Remissinstanserna: Ett flertal remissinstanser har anfört att det framstår som orealistiskt med den av utredningen föreslagna ikraftträdandetidpunkten. *Halmstads tingsrätt* har efterfrågat övergångsbestämmelser som medger att fastighetsbildningsmål som är nära ett avgörande ska kunna stanna kvar i fastighetsdomstol även efter ikraftträdandet samt bestämmelser som reglerar sammansättningen för sådana mål. Remissinstanserna har inte yttrat sig särskilt i frågan om övergångsregler för de mål och ärenden enligt plan- och bygglagen som föreslås handläggas av miljödomstolarna i stället för av regeringen och de allmänna förvaltningsdomstolarna.

Förslaget i remissutkastet överensstämmer med regeringens förslag.

Remissinstanserna: *Nacka tingsrätt* och *Domstolsverket* har anfört att bl.a. mot bakgrund av tidigare erfarenheter av organisationsförändringar, är det inte rimligt med ett ikraftträdande före den 1 juli 2011. Också *Malmö tingsrätt* har ansett att ikraftträdandet bör sättas längre fram än den 1 januari 2011. *Luleå tingsrätt* har anfört att om lagändringarna ska få snabb genomslagskraft bör det övervägas om inte avgöranden som

fastighetsdomstolarna meddelar efter ikraftträdandet ska överklagas till Miljööverdomstolen.

Skälen för regeringens förslag och bedömning: Förslagen i denna lagrådsremiss innebär att fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna läggs samman och att det till mark- och miljödomstolarna förs vissa mål och ärenden enligt plan- och bygglagen från de allmänna förvaltningsdomstolarna och regeringen. Mark- och miljödomstolarna kommer likasom i dag att vara tingsrätter i särskild sammansättning.

Sammanläggningarna och ändringen i instansordningen för vissa mål enligt plan- och bygglagen bör, som föreslogs i remissutkastet, genomföras den 1 januari 2011. Ett skäl för det är att organisationsförändringarna tidsmässigt bör samordnas med att den nya plan- och bygglag som föreslås i prop. 2009/10:000 träder i kraft. Vad Nacka tingsrätt och Domstolsverket har anfört i denna del föranleder mot den bakgrunden inte någon förändrad bedömning i förhållande till förslaget i remissutkastet.

När de nya reglerna träder i kraft kommer handläggningen att pågå i ett stort antal mål och ärenden i de nuvarande miljödomstolarna, fastighetsdomstolarna, hovrätterna, förvaltningsrätterna och kammarrätterna.

Övergångsbestämmelser för mål och ärenden enligt plan- och bygglagen

Övergångsbestämmelserna för genomförande av en ny instansordning för vissa mål och ärenden enligt plan- och bygglagen bör utformas så att arbetsbelastningen för mark- och miljödomstolarna inte blir större än nödvändigt. Det bör också vara möjligt för regeringen och de allmänna förvaltningsdomstolarna att slutföra handläggningen av ett mål eller ärende som vid ikraftträdandet redan har inletts hos regeringen eller vid de allmänna förvaltningsdomstolarna. I denna lagrådsremiss föreslås att handläggningsreglerna ska ändras för de mål som inleds i mark- och miljödomstolarna genom överklagande. I stället för förvaltningsprocesslagen ska lagen om domstolsärenden tillämpas. Enligt regeringen är det lämpligt att de mål som finns kvar i de allmänna förvaltningsdomstolarna och hos regeringen avgörs enligt de processuella bestämmelser som gällde när målen och ärendena anhängiggjordes. De mål och ärenden som inletts hos en allmän förvaltningsdomstol eller hos regeringen bör därför avslutas hos dessa domstolar respektive hos regeringen.

Övergångsbestämmelser för mål och ärenden i fastighetsdomstol

Genom reformen läggs fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna samman vid utgången av år 2010. Fråga är hur de mål och ärenden vid fastighetsdomstolarna som då ännu inte är avgjorda ska hanteras. Eftersom fastighetsdomstolarna kommer att föras bort från ett flertal tingsrätter anser regeringen att inneliggande mål och ärenden vid fastighetsdomstolarna vid ikraftträdandet bör flyttas över till mark- och miljödomstolarna. Detta gäller dock inte mål och ärenden i vilka huvudförhandling har inletts före ikraftträdandet. Även om fastighetsdomstolarna kan förutsättas ha beredskap för en effektiv avveckling av verksamheten kan det förekomma att en huvudförhandling inte är avslutad vid det berörda årsskiftet. Av effektivitetsskäl bör i sådant fall huvudförhandlingen kunna fortsätta vid fastighetsdomstolen och den domstolen bör också ha möjlighet att avgöra målet eller ärendet. För att undvika komplikationer i

pågående mål och ärenden och för att åstadkomma ett enhetligt regelsystem anser regeringen att äldre regler om fastighetsdomstolarna och rättegången där bör tillämpas för dessa mål. Det innebär bl.a. att ett avgörande som har meddelats av fastighetsdomstol ska överklagas till hovrätt och efter överklagandet handläggas enligt äldre bestämmelser. Förordnanden för fastighetsråd och andra bör anses ha fortsatt giltighet såvitt avser det pågående målet. För de mål som flyttas över bör dock de nya processuella bestämmelserna gälla från ikraftträdandet. Det som nu sagts om de mål som flyttas från fastighetsdomstol till mark- och miljödomstol bör enligt regeringens mening gälla också för de arrendetvister som ska flyttas från fastighetsdomstol till tingsrätt.

Övergångsbestämmelser för mål i miljödomstolarna

Miljödomstolarna kommer genom reformen att läggas samman med fastighetsdomstolarna. För de mål som vid ikraftträdandet pågår i miljödomstol bör de handläggningsregler som ska tillämpas i mark- och miljödomstolarna gälla från den dagen. Några övergångsbestämmelser behövs därför inte för dessa mål.

16 Författningskommentar

16.1 Allmänt om förslagen till lagändringar

I följande avsnitt kommenteras den nya lagen om mark- och miljödomstolar och vissa av de lagar som föreslås ändrade i lagrådsremissen. De ändringar som endast innebär att orden ”fastighetsdomstol” och ”miljödomstol” i olika böjningsformer byts ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form kommenteras inte särskilt.

16.2 Förslaget till lag om mark- och miljödomstolar

Lagen är ny och ersätter vissa bestämmelser i miljöbalken och i lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål, som upphävs (se kommentarerna till dessa författningar).

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag gäller handläggningen av mål och ärenden i mark- och miljödomstol och Mark- och miljööverdomstolen samt sådan handläggning i Högsta domstolen som följer av bestämmelser i denna lag.

Regeringen meddelar föreskrifter om vilka tingsrätter som ska vara mark- och miljödomstolar samt om mark- och miljödomstolarnas domsområden.

Mark- och miljööverdomstol är Svea hovrätt.

Paragrafen reglerar lagens tillämpningsområde och mark- och miljödomstolarnas organisation. Den motsvarar delvis 20 kap. 1 § miljöbalken och 1 § lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål.

I första stycket anges lagens tillämpningsområde. Bestämmelserna i lagen gäller den handläggning som sker i mark- och miljödomstol och

Mark- och miljööverdomstolen. Den gäller också sådan handläggning i Högsta domstolen som följer av bestämmelser i denna lag.

Av *andra stycket* framgår att mark- och miljödomstolarna, liksom tidigare fastighetsdomstolarna och miljödomstolarna, ska vara en del av den befintliga tingsrättsorganisationen. Det är regeringen som meddelar föreskrifter om vilka av landets tingsrätter som ska vara mark- och miljödomstolar och vilka domsområden dessa domstolar ska ha.

I *tredje stycket* anges att det är Svea hovrätt som är Mark- och miljööverdomstol.

2 § En mark- och miljödomstols domar och beslut får överklagas till Mark- och miljööverdomstolen, om inte annat är föreskrivet.

Mark- och miljööverdomstolens domar och beslut får överklagas till Högsta domstolen, om inte annat är föreskrivet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om instansordningen för de mål som handläggs av mark- och miljödomstol. Den motsvarar delvis bestämmelser i 23 kap. 1 och 9 §§ miljöbalken.

Enligt *första stycket* får mark- och miljödomstols domar och beslut överklagas till Mark- och miljööverdomstolen, under förutsättning att annat inte är föreskrivet. Som exempel på sådana föreskrifter kan nämnas bestämmelserna i 37 § lagen (1996:242) om domstolsärenden (ärendelagen).

Av *andra stycket* framgår att Mark- och miljööverdomstolens domar och beslut får överklagas till Högsta domstolen, om inte annat är föreskrivet. Sådana föreskrifter finns i 5 kap. denna lag.

3 § En mark- och miljödomstol handlägger mål och ärenden enligt det som föreskrivs i miljöbalken, fastighetsbildningslagen (1970:988), plan- och bygglagen (2010:000) och annan lag.

Ett mål eller ärende vid en mark- och miljödomstol inleds genom

1. en ansökan om stämning eller en annan ansökan till mark- och miljödomstolen, eller

2. att en förvaltningsmyndighets eller en kommuns beslut överklagas till mark- och miljödomstolen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om mark- och miljödomstolarnas verksamhetsområde.

Vilka mål och ärenden som ska handläggas av mark- och miljödomstol framgår enligt *första stycket* av bestämmelser i flera olika författningar. I stycket har uttryckligen angetts att det finns sådana bestämmelser i miljöbalken, fastighetsbildningslagen och plan- och bygglagen. Det gäller således bl.a. miljömålen i miljöbalken, överklagade lantmäteriförrättningar som tidigare har handlagts i fastighetsdomstol (fastighetsbildningsmål) samt överklaganden av vissa beslut som fattas av länsstyrelsen enligt plan- och bygglagen. De angivna målen och ärendena är centrala för mark- och miljödomstolarnas verksamhet och nämns därför särskilt. I formuleringen "annan lag" sist i första stycket ingår mål som enligt ett flertal lagar tidigare har handlagts av fastighetsdomstol. Som exempel kan nämnas vissa tomträttstvister enligt jordabalken, mål enligt expropriationslagen (1972:719), mål enligt ledningsrättslagen (1973:1144) och mål enligt anläggningslagen (1973:1149).

I *andra stycket* anges hur mål och ärenden i mark- och miljödomstol inleds. Av *första punkten* framgår att mark- och miljödomstol är första instans i vissa fall, nämligen när talan väcks genom en ansökan om stämning (s.k. stämningssmål) eller genom en annan ansökan (s.k. ansökningsmål). Till denna grupp av mål hör förutom de tidigare miljöbalksmålen också de mål som tidigare handlades av fastighetsdomstol som första instans, t.ex. mål enligt expropriationslagen. Av *andra punkten* framgår att mål också kan inledas i mark- och miljödomstol genom att ett beslut av en kommun eller en förvaltningsmyndighet överklagas dit. Hit hör bl.a. de mål om miljöfarlig verksamhet enligt miljöbalken som sedan tidigare överklagas till miljödomstol. Bestämmelsen i denna punkt syftar också bl.a. på fastighetsbildningsmålen och de mål enligt plan- och bygglagen som nu ska överklagas till mark- och miljödomstol.

2 kap. Domstolarna och deras sammansättning

1 § I mark- och miljödomstol och Mark- och miljööverdomstolen ska det finnas lagfarna domare och tekniska råd.

I mark- och miljödomstolen dömer också särskilda ledamöter.

Paragrafen innehåller bestämmelser om mark- och miljödomstols och Mark- och miljööverdomstolens ledamöter. Den motsvarar, såvitt avser Mark- och miljööverdomstolen, 20 kap. 11 § miljöbalken och 14 § lagen om domstolar i fastighetsmål. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.3 och 6.2.4.

Av *första stycket* framgår att det i mark- och miljödomstol och i Mark- och miljööverdomstolen ska finnas lagfarna domare och tekniska råd. Som tekniska råd betecknas även de ledamöter som tidigare betecknades fastighetsråd.

I *andra stycket* anges att också särskilda ledamöter dömer i mark- och miljödomstol. I vilka situationer särskilda ledamöter ska ingå i rätten följer av bestämmelserna i 4 § (se kommentaren till den paragrafen). De särskilda ledamöterna motsvaras av de ledamöter som i miljöbalken tidigare benämndes sakkunniga ledamöter.

2 § Ett tekniskt råd ska ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av sådana sakfrågor som domstolen prövar.

En särskild ledamot ska ha erfarenhet av sådana sakfrågor som faller inom Naturvårdsverkets, Boverkets eller Lantmäteriets verksamhetsområde eller av industriell, kommunal eller arell verksamhet.

I paragrafen anges vilken utbildning och erfarenhet de tekniska råden ska ha och vilken erfarenhet de särskilda ledamöterna ska ha. Paragrafen motsvarar delvis 20 kap. 4 § andra stycket miljöbalken och 3 § fjärde stycket lagen om domstolar i fastighetsmål. Övervägandena finns i avsnitt 6.2.5.

Av *första stycket* framgår att ett tekniskt råd ska ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av sådana sakfrågor som mark- och miljödomstolen prövar. Styrande för utbildnings- och erfarenhetskravet är mark- och miljödomstolens behov. De olika tekniska råd som dömer i mark- och miljödomstol måste sammantaget ha kompetens i samtliga frågor som domstolarna prövar. Det innebär att kompetenspro-

filen vid rekrytering av tekniska råd är beroende av utbildning och erfarenhet hos de tekniska råd som redan är anställda. Sedan tidigare är det ett krav att erfarenhet av miljöfrågor och vattenfrågor måste finnas bland de miljöråd som tjänstgör i miljödomstolen. Till följd av att mål och ärenden från fastighetsdomstolarna och vissa mål enligt plan- och bygglagen prövas i mark- och miljödomstol krävs att det bland de tekniska råden också ska finnas kompetens och erfarenhet av fastighetsbildning, fastighetsekonomi och fastighetsförhållanden i övrigt, samt av planverksamhet och byggverksamhet.

I *andra stycket* anges vilken erfarenhet som de särskilda ledamöterna ska ha. Även för denna kategori av ledamöter har det i förhållande till tidigare bestämmelser, tillkommit kompetenskrav till följd av mark- och miljödomstolarnas målsammansättning. I mark- och miljödomstolarna ska det således finnas tillgång till särskilda ledamöter som har erfarenhet också från Boverkets eller Lantmäteriets verksamhetsområden eller av areell verksamhet, dvs. jordbruk eller skogsbruk.

3 § *I lagen (2010:000) om utnämning av ordinarie domare finns bestämmelser om utnämning av tekniska råd.*

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer anställer vikarie för tekniska råd samt förordnar de särskilda ledamöterna i mark- och miljödomstol.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer utser vilka av de lagfarna domarna i tingsrätt respektive Svea hovrätt som ska tjänstgöra i mark- och miljödomstol respektive Mark- och miljööverdomstolen.

I paragrafen finns bestämmelser om utnämning, förordnande och utseende av de ledamöter som ska ingå i rätten i mark- och miljödomstol och i Mark- och miljööverdomstolen. Paragrafen motsvaras delvis 20 kap. 6 och 11 §§ miljöbalken och 5 och 14 §§ lagen om domstolar i fastighetsmål. Övervägandena finns i avsnitt 11.2.3.

I *första stycket* görs när det gäller utnämning av de tekniska råden en hänvisning till bestämmelserna i lagen (2010:000) om utnämning av ordinarie domare. Av dessa bestämmelser framgår att de tekniska råden utnämns av regeringen. Tidigare fanns det en möjlighet för regeringen att delegera beslut om utnämning av fastighetsråd och miljöråd till annan myndighet. Den möjligheten finns inte när det gäller de tekniska råden.

När det gäller anställningar av vikarier för tekniska råd finns det dock alltså en möjlighet för regeringen att delegera sådana beslut till en annan myndighet. Det framgår av *andra stycket*. Av stycket följer också att regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ska förordna särskilda ledamöter.

Mark- och miljödomstol är de tingsrätter som regeringen bestämmer. Mark- och miljööverdomstolen är en del av Svea hovrätt. I *tredje stycket* anges att det är regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer som ska utse vilka av de lagfarna domare i de tingsrätter som är mark- och miljödomstol och i Svea hovrätt, som ska tjänstgöra i mark- och miljödomstol respektive Mark- och miljööverdomstolen. Bestämelsen gäller alla lagfarna domare i mark- och miljödomstol och Mark- och miljööverdomstolen, oberoende av om de i en viss sammansättning ska vara ordförande eller inte.

4 § I mål där mark- och miljödomstolen är första instans ska rätten vid huvudförhandling bestå av en lagfaren domare, som är rättens ordförande, ett tekniskt råd och två särskilda ledamöter. En av de särskilda ledamöterna ska ha erfarenhet av sådana sakfrågor som faller inom Naturvårdsverkets, Boverkets eller Lantmäteriets verksamhetsområde. Den andra särskilda ledamoten bör ha erfarenhet av industriell, kommunal eller areell verksamhet. I stället för en av de särskilda ledamöterna får ytterligare en lagfaren domare eller ett tekniskt råd ingå i rätten, om målets beskaffenhet föranleder det.

Första stycket gäller också när ett mål eller ärende avgörs i sak utan huvudförhandling eller sammanträde, om inte rätten finner att det är tillräckligt med ordföranden och ett tekniskt råd och parterna samtycker till det eller målet eller ärendet är av enkel beskaffenhet.

Utöver vad som sägs i första stycket får ytterligare en eller två ledamöter ingå i rätten. Utökas rätten med två ledamöter ska en av dessa ledamöter vara lagfaren domare.

Paragrafen innehåller bestämmelser om rättens sammansättning i mål där mark- och miljödomstolen är första instans. Övervägandena finns i avsnitt 11.2.6.

Av 1 kap. 2 § framgår att mål i mark- och miljödomstolen antingen börjar där, eller handläggs där därför att de överklagats dit (se kommentaren till den paragrafen). Av första stycket i förevarande paragraf framgår att bestämmelserna i paragrafen gäller för de mål där mark- och miljödomstolen är första instans, dvs. sådana mål som har inletts i mark- och miljödomstolen antingen genom en ansökan om stämning (s.k. stämningssmål) eller genom en annan ansökan (s.k. ansökningsmål). Vid huvudförhandling i sådana mål ska rätten bestå av fyra ledamöter för att vara domför. En av ledamöterna ska vara lagfaren domare i mark- och miljödomstolen. Denna ledamot ska också vara ordförande. I rätten ska också som huvudregel ett tekniskt råd och två särskilda ledamöter delta. Att tekniska råd och särskilda ledamöter ska ha viss utbildning, sakkunskap och erfarenhet framgår av 2 §. Det tekniska rådets och de särskilda ledamöternas kompetens ska också vara relevant för just de aktuella sakfrågor som prövas i målet. För de mål som enligt tidigare gällande ordning har prövats av miljödomstol enligt miljöbalken har gällt att en av de särskilda ledamöterna ska ha erfarenhet från Naturvårdsverkets område medan den andre särskilde ledamoten ska ha erfarenhet av antingen industriell eller kommunal verksamhet. Den nya bestämmelsen är inte avsedd att utgöra någon förändring i sak för dessa mål. Vid handläggningen av de övriga mål som nu kommer att handläggas av mark- och miljödomstolarna – dvs. dels de mål som tidigare handlagts av fastighetsdomstol, dels målen enligt plan- och bygglagen – ska de särskilda ledamöterna ha erfarenhet av frågor inom Lantmäteriets eller Boverkets verksamhetsområden eller från areell verksamhet, dvs. jordbruk eller skogsbruk. För dessa mål är det emellertid inte alltid motiverat att det i en och samma sammansättning ska finnas en särskild ledamot med myndighetserfarenhet och en med erfarenhet från industriell, kommunal eller areell verksamhet. Av första stycket framgår därför också att det är möjligt dels att låta båda de särskilda ledamöterna ha myndighetserfarenhet, dels att byta ut en av de särskilda ledamöterna mot en lagfaren ledamot, om målets beskaffenhet föranleder det. Denna regel, som saknar mot-

svarighet i vad som tidigare gällt enligt miljöbalken, bör kunna tillämpas t.ex. om den fråga som ska prövas är av mer utpräglat rättslig karaktär. För de mål som hittills har handlagts av fastighetsdomstol som första instans, men som nu handläggs av mark- och miljödomstol i den nya organisationen, har tidigare gällt att rätten bl.a. ska bestå av två lagfarna ledamöter (jfr 3 § i lagen om domstolar i fastighetsmål). Även när sådana mål handläggs av mark- och miljödomstol kan det i vissa fall vara motiverat att mark- och miljödomstolen använder sig av en sammansättning med två lagfarna ledamöter. Av regeln framgår också att det är möjligt att byta ut en av de särskilda ledamöterna mot ett tekniskt råd. Den bestämmelsen är avsedd främst för de mål där det förekommer frågeställningar som motiverar att tekniska råd med olika inriktning ingår i rätten.

I *andra stycket* anges att den större sammansättningen med fyra ledamöter som huvudregel ska tillämpas också när ett mål eller ett ärende som handläggs i mark- och miljödomstolen som första instans avgörs i sak på handlingarna, dvs. utan huvudförhandling eller sammanträde. I vissa sådana fall får dock rätten ha en mindre sammansättning bestående av en lagfaren ledamot och ett tekniskt råd, nämligen om en sådan sammansättning bedöms tillräcklig och parterna samtycker till det eller målet eller ärendet är av enkel beskaffenhet. Denna regel motsvaras av vad som har gällt enligt 20 kap. 5 § miljöbalken. Delvis motsvarande regel för fastighetsmålen har tidigare funnits i 4 § lagen om domstolar i fastighetsmål.

Tredje stycket innehåller en regel som gör det möjligt att vid behov förstärka den sammansättning med fyra ledamöter som följer av första stycket. Regeln är i sak överförd från 20 kap. 4 § första stycket miljöbalken och är avsedd att tillämpas när målets eller ärendets svårighetsgrad eller omfattning föranleder det. En ungefärlig motsvarighet har tidigare funnits också i 3 § tredje stycket lagen om domstolar i fastighetsmål. Förstärkning kan göras med en eller två ledamöter. När förstärkning sker med två ledamöter ska den ena ledamoten vara lagfaren medan den andra ledamoten kan vara antingen tekniskt råd eller särskild ledamot. När förstärkning sker med bara en ledamot kan rätten med utgångspunkt i vad målet eller ärendet kräver välja vilken som helst av en lagfaren ledamot, ett tekniskt råd eller en särskild ledamot. Det kan noteras att förstärkningsregeln, tillämpad i kombination med regeln i första stycket andra meningen, medför att upp till tre lagfarna ledamöter kan ingå i rätten.

5 § I mål och ärenden där mark- och miljödomstolen är första instans får rätten vid annan handläggning än som avses i 4 § bestå av en lagfaren domare. Detsamma gäller vid huvudförhandling i fall som avses i 1 kap. 3 a § andra och tredje styckena rättegångsbalken. Om det finns skäl för det får rättens sammansättning utökas med en lagfaren ledamot eller ett tekniskt råd.

Det som föreskrivs i första stycket första meningen gäller också i mål om utdömmande av vite på särskild talan av myndighet.

Paragrafen innehåller, liksom 4 §, bestämmelser om rättens sammansättning i mål och ärenden där mark- och miljödomstolen är första instans. Övervägandena finns i avsnitt 11.2.7.

Bestämmelserna i paragrafen anger i vilka fall rätten i mål och ärenden där mark- och miljödomstolen är första instans är domför med en lag-

faren domare. Bestämmelser om ensamdomarbehörighet har tidigare funnits i 4 § lagen om domstolar i fastighetsmål. Sådana regler har dock inte funnits i 20 kap. miljöbalken. Enligt *första stycket* får rätten bestå av en lagfaren domare i de situationer som inte omfattas av 4 §. Bestämmelsen gäller för det första vid sådan handläggning som inte sker vid huvudförhandling och som inte heller innebär att ett mål eller ärende avgörs i sak. Med detta avses exempelvis avvisning, avskrivning efter återkallelse och beslut under handläggningen som inte innebär att domstolen skiljer sig från målet eller ärendet. I det sistnämnda innefattas t.ex. processuella frågor. Det gäller också åtgärder som avser beredande och beslut som endast avser rättelse av felräkning, felskrivning eller annat uppenbart förbiseende. För det andra gäller att sammansättningen med en lagfaren domare får användas när domstolen med tillämpning av 1 kap. 3 a § andra och tredje styckena rättegångsbalken håller huvudförhandling i förenklad form eller när rätten i annat fall anser det vara tillräckligt med en lagfaren domare vid huvudförhandling och parterna samtycker till det eller målet är av enkel beskaffenhet.

Det bör understrykas att regeln är utformad så att det är en *möjlighet* får mark- och miljödomstolen att i de angivna situationerna använda sig av sammansättningen med en lagfaren domare. Ingenting hindrar således att även sådana frågor som omfattas av paragrafens tillämpningsområde prövas av den större sammansättning som följer av 4 §, om domstolen anser att det är motiverat. Det kan emellertid finnas situationer när en sammansättning med en lagfaren domare framstår som alltför begränsad samtidigt som en sammansättning med fyra ledamöter framstår som onödigt stor. I styckets sista mening har det för sådana fall tagits in en bestämmelse som innebär att det är möjligt att förstärka endomarsammansättningen så att rätten i stället består av två ledamöter. Rätten kan i sådana fall utökas med antingen ytterligare en lagfaren domare eller ett tekniskt råd, beroende på den fråga som ska prövas.

Av *andra stycket* framgår att ensamdomarbehörighet i vissa fall får användas också vid avgörande i sak, nämligen i mål om utdömmande av vite på särskild talan av myndighet. Någon möjlighet att på motsvarande sätt som anges i första stycket sista meningen utöka sammansättningen finns dock inte för dessa fall. Redan av huvudregeln i 4 § följer nämligen att rätten enligt andra stycket i den paragrafen under vissa förutsättningar kan bestå av två ledamöter när dessa mål avgörs i sak (se kommentaren till den paragrafen).

6 § *I mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen ska, om inte annat följer av andra eller tredje stycket eller 7 §, rätten vid avgörande i sak bestå av en lagfaren domare, som är rättens ordförande, och ett tekniskt råd.*

I stället för det tekniska rådet får ytterligare en lagfaren domare ingå i rätten, om målets beskaffenhet föranleder det. Om målets svårighetsgrad eller omfattning föranleder det, får rätten ha den sammansättning som gäller vid huvudförhandling enligt 4 §.

Vid avgörande i sak av en tillståndsfråga enligt miljöbalken ska rätten ha den sammansättning som gäller vid huvudförhandling enligt 4 §, om målet inte är av enkel beskaffenhet.

Paragrafen innehåller, liksom 7 §, bestämmelser om sammansättningen i mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen. Övervägandena finns i avsnitt 11.2.6.

De mål som överklagas till mark- och miljödomstolen kan avse skilda typer av beslut, fattade av flera olika myndigheter. Det kan vara fråga om länsstyrelsens beslut om tillstånd till miljöfarlig verksamhet. Det kan också vara lantmäterimyndighets beslut inom ramen för förrättningsverksamheten (t.ex. fastighetsbildningsmål) eller länsstyrelsebeslut enligt plan- och bygglagen som tidigare överklagades till allmän förvaltningsdomstol. Gemensamt för dessa måltyper är bl.a. att avgörande i mark- och miljödomstolen sker utan huvudförhandling.

Av *första stycket* följer att rätten, i mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen, som huvudregel ska bestå av en lagfaren domare och ett tekniskt råd. Bestämmelsen gäller när rätten avgör målet i sak. Vilken kompetens det tekniska rådet ska ha beror på vilken typ av överklagat beslut som prövas (se vidare kommentaren till 8 §). Vad som sägs i första stycket motsvarar i sak vad som tidigare har gällt enligt 20 kap. 5 § andra stycket miljöbalken. Vidare har i första stycket tagits in en erinran om att avvikelser från bestämmelsen i första stycket finns i andra och tredje styckena och i 7 § (se kommentaren till den paragrafen).

I *andra stycket* anges att det - när det gäller sammansättningen enligt första stycket - är möjligt att byta ut det tekniska rådet mot en lagfaren ledamot, om målets beskaffenhet föranleder det. Denna regel, som inte har någon motsvarighet i vad som tidigare har gällt enligt miljöbalken, bör kunna tillämpas om den fråga som ska prövas är av mer utpräglat rättslig karaktär. För de överklagade mål om fastighetsbildning som har handlagts av fastighetsdomstol bör det endast i mycket speciella fall bli aktuellt att byta ut det tekniska rådet mot en lagfaren domare. I andra stycket föreskrivs vidare att det i överklagade mål som innehåller svåra frågor eller som är av större omfattning också är möjligt att låta rätten ha den större sammansättning som anges i 4 §. Exempel på en målkategori där användande av stor sammansättning kan antas ofta vara motiverad är överklagade planärenden enligt plan- och bygglagen. Behovet av särskilda ledamöter med erfarenhet av frågor inom Boverkets verksamhetsområde kommer därmed att kunna tillgodoses i dessa mål. I andra mål enligt plan- och bygglagen, t.ex. lovärendena, bör stor sammansättning komma att behövas i långt mindre omfattning.

Tredje stycket innehåller en bestämmelse som avviker från reglerna i första och andra styckena. Av bestämmelsen framgår att rätten ska ha den sammansättning som anges i 4 § när mark- och miljödomstolen avgör en överklagad tillståndsfråga enligt miljöbalken i sak. Den större sammansättningen kan dock frångås om målet är av enkel beskaffenhet. I sådana fall gäller de sammansättningsregler som följer av förevarande paragrafs första och andra stycken i tillämpliga delar. Bestämmelsen är i sak överförd från 20 kap. 5 § tredje stycket miljöbalken.

7 § I mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen får rätten vid annan handläggning än som avses i 6 § bestå av en lagfaren domare. Detsamma gäller vid avgörande i sak av sådana mål som är av enkel beskaffenhet, utom i de fall som avses i 6 § tredje stycket.

Paragrafen innehåller, liksom 6 §, bestämmelser om sammansättningen i mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen. Övervägandena finns i avsnitt 11.2.7.

Bestämmelsen, som inte har någon motsvarighet i vad som tidigare har gällt enligt miljöbalken, anger i vilka fall rätten i mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen är domför med en ledamot. För det första får rätten bestå av en lagfaren domare i de situationer som inte omfattas av 6 §. Bestämmelsen gäller alltså vid sådan handläggning som inte innebär att ett mål avgörs i sak. Med detta avses exempelvis avvisning av mål, avskrivning av mål efter återkallelse och beslut under handläggningen som inte innebär att domstolen skiljer sig från målet. I det sistnämnda innefattas t.ex. processuella frågor. Det gäller också åtgärder som avser beredande av mål och beslut som endast avser rättelse av felräkning, felskrivning eller annat uppenbart förbiseende.

För det andra ges en möjlighet att i vissa fall avgöra ett mål i sak med bara en ledamot, nämligen om målet är av enkel beskaffenhet. Denna regel utgör ett undantag från huvudregeln i 6 § och är avsedd att tillämpas t.ex. i mål där det saknas behov av teknisk kompetens. Regeln om ensamdomarbehörighet bör användas relativt sparsamt för avgöranden i sak och då endast i mål av enkel beskaffenhet. När det gäller de mål enligt plan- och bygglagen som nu handläggs i mark- och miljödomstol har en stor del av dessa handlagts i förvaltningsrätt av en domare. Det har framför allt skett när det är fråga om rättsliga bedömningar, t.ex. när en byggnadsåtgärd är uppenbart planstridig, när ett överklagande ska avvisas eller när ett mål ska avskrivas. Bestämmelsen i förevarande paragraf är tänkt att tillämpas i dessa situationer. I fastighetsdomstolarna har fastighetsbildningsmål hittills kunnat avgöras i sak av en domare om klaganden samt övriga sakägare och företrädare för allmänt intresse som hörts över överklagandet är eniga om utgången eller det med hänsyn till målets beskaffenhet är tillräckligt med sådan sammansättning och parterna samtycker till det. När dessa mål – som typiskt sett får anses vara av enkel beskaffenhet – nu handläggs i mark- och miljödomstol bör regeln i förevarande paragraf om domförhet med en domare kunna tillämpas. Bestämmelsen i paragrafens andra mening gäller dock inte vid avgörande i sak av sådana tillståndsfrågor som avses i 6 § tredje stycket. I sådana fall tillämpas i stället sammansättningsregeln i den paragrafen.

8 § Om det i rätten ska ingå andra än lagfarna domare, bestämmer rättens ordförande med hänsyn till de frågor som prövas i målet och med iakttagande av vad som föreskrivs i 4 § första stycket om de särskilda ledamöterna vilka som ska ingå i rätten.

Paragrafen innehåller bestämmelser om vem som ska bestämma vilka tekniska råd och särskilda ledamöter som ska ingå i rätten och utifrån vilka kriterier detta ska ske.

Att tekniska råd och särskilda ledamöter ska ha viss utbildning, sakkunskap och erfarenhet framgår av 2 §. Det tekniska rådets och de särskilda ledamöternas kompetens ska också vara relevant för just de aktuella sakfrågor som prövas i målet. I paragrafen anges att det är de frågor som prövas i målet som är styrande för vilket tekniskt råd och vilka särskilda ledamöter som ska ingå i rätten. Det är upp till rättens

ordförande att utifrån vad som ska prövas i målet, med iakttagande av vad som föreskrivs om de särskilda ledamöterna i 4 § första stycket, avgöra behovet av kompetens hos såväl det tekniska rådet som de särskilda ledamöterna.

9 § *Om mark- och miljödomstolen består av fler än två ledamöter och en av ledamöterna får förhinder sedan huvudförhandling eller motsvarande handläggning har påbörjats, är rätten ändå domför om en av de kvarvarande ledamöterna är lagfaren domare.*

Paragrafen innehåller en allmän regel om domförhet när förhinder inträffar för någon av rättsens ledamöter i mark- och miljödomstolen. Övervägandena finns i avsnitt 11.2.8.

Om rätten består av fler än två ledamöter och hinder inträffar för en av ledamöterna sedan handläggningen har påbörjats, följer av paragrafen att rätten ändå är domför med de ledamöter som återstår. Med uttrycket motsvarande handläggning avses t.ex. sammanträde, eller föredragning av målet inför rättsens ledamöter. Ungefärligen motsvarande förhindersregler finns i 17 § första stycket lagen om allmänna förvaltningsdomstolar. Det har också sedan tidigare funnits sådana bestämmelser i 3 § femte stycket lagen om domstolar i fastighetsmål, men inte i miljöbalken. Av 4 och 6 §§ förevarande lag följer att rättsens ordförande alltid måste vara lagfaren. En förutsättning för domförhet trots inträffat förhinder är därför att minst en av de kvarvarande ledamöterna är lagfaren.

10 § *I mål som har överklagats till Mark- och miljööverdomstolen ska rätten bestå av minst fyra ledamöter, av vilka minst tre ska vara lagfarna domare. Minst fyra lagfarna domare ska dock alltid delta i rätten, om tre lagfarna domare har ingått i rätten i mark- och miljödomstolen. Om en av de lagfarna domarna får förhinder sedan huvudförhandling eller annan handläggning har påbörjats, är rätten ändå domför. Fler än fem ledamöter får inte delta. Tekniskt råd ska alltid ingå i rätten, om det inte är uppenbart obehövt. En av de lagfarna domarna ska vara rättsens ordförande.*

Vid behandling av frågor om prövningstillstånd ska Mark- och miljööverdomstolen bestå av tre lagfarna domare. Ett tekniskt råd får dock ingå i rätten i stället för en av de lagfarna domarna.

Om det i rätten ska ingå andra än lagfarna domare bestämmer rättsens ordförande med hänsyn till de frågor som prövas i målet vilka som ska ingå.

Vid avskrivning efter återkallelse får rätten bestå av en lagfaren domare.

Paragrafen innehåller bestämmelser om Mark- och miljööverdomstolens sammansättning. Övervägandena finns i avsnitt 11.2.6, 11.2.7 och 11.2.8.

Första stycket motsvarar i huvudsak hur 20 kap. 11 § miljöbalken hittills har tillämpats. Stycket har emellertid förtydligats på så sätt att det numera av lagtexten framgår att tekniskt råd som regel ska ingå i rätten, om det inte är uppenbart obehövt. Det sistnämnda kan vara fallet när den fråga som ska prövas av Mark- och miljööverdomstolen är av utpräglad rättslig karaktär. Detta motsvarar också i sak vad som har gällt enligt 13 § lagen om fastighetsdomstolar. En annan förändring är att minst fyra lagfarna domare ska ingå i rätten, om mark- och miljödomstolen i det mål som ska överprövas har haft en sammansättning i vilken tre lagfarna domare har ingått. Att mark- och miljödomstolen numera kan

ha en sådan sammansättning följer av bestämmelser i 4 § (se kommentaren till den paragrafen). Det finns inte något hinder mot att låta ett tekniskt råd ingå i rätten även i de situationer när fyra lagfarna domare krävs. Fler än fem ledamöter får dock inte delta. Sist i stycket har också uttryckligen angetts att en av de lagfarna domarna ska vara rättens ordförande. Vem av dessa som ska vara ordförande avgörs med stöd av allmänna processrättsliga principer för allmän domstol.

Andra stycket motsvarar helt 20 kap. 11 § tredje stycket miljöbalken respektive 13 § tredje stycket lagen om domstolar i fastighetsmål. Bestämmelsen innebär att Mark- och miljööverdomstolen vid behandling av frågor om prövningstillstånd ska bestå av tre lagfarna domare. I stället för en av de lagfarna domarna får dock ett tekniskt råd ingå i rätten.

Av *tredje stycket* framgår att det är upp till rättens ordförande att utifrån vad som ska prövas i målet avgöra vilken kompetens det tekniska rådet ska ha.

Enligt *fjärde stycket* är Mark- och miljööverdomstolen domför med en lagfaren domare vid avskrivning av mål efter återkallelse.

11 § *I fråga om åtgärder som avser endast beredningen av ett mål eller ärende tillämpas 1 kap. 3 e § rättegångsbalken i en mark- och miljödomstol och 2 kap. 4 § femte och sjätte styckena rättegångsbalken i Mark- och miljööverdomstolen.*

Paragrafen innehåller bestämmelser om utförandet av beredningsåtgärder i en mark- och miljödomstol och i Mark- och miljööverdomstolen.

Genom de hänvisningar som görs till 1 kap. 3 e § respektive 2 kap. 4 § femte och sjätte styckena rättegångsbalken klargörs att åtgärder som avser endast beredandet av ett mål eller ärende och som inte är av sådant slag att de bör förbehållas lagfarna domare, får utföras av en annan tjänsteman som har tillräcklig kunskap och erfarenhet. För en sådan tjänsteman gäller därvid reglerna om jäv för domare.

3 kap. Allmänna bestämmelser

1 § *Mål om utövande av miljöfarlig verksamhet, vattenverksamhet, vattenanläggningar och ersättning vid vattenverksamhet samt om utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs, har bedrivits eller kommer att bedrivs. Mål om utövande av verksamhet vid anläggningar som ingår i ett sammanhängande system för hantering, bearbetning, lagring och slutförvaring av använt kärnbränsle eller kärnavfall prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område någon av anläggningarna ligger eller är avsedd att ligga.*

Mål om ersättning vid skada eller intrång enligt 28 kap. 2–5 §§ miljöbalken och vid ingripande av det allmänna enligt miljöbalken prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område skadan eller intrånget i huvudsak har inträffat eller kommer att inträffa.

Mål om ersättning för miljöskador enligt 32 kap. miljöbalken prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område den skadegörande verksamheten i huvudsak bedrivs eller har bedrivits. Den som bedriver eller avser att bedriva en verksamhet som kan medföra en sådan skada som avses i 32 kap. 3 § miljöbalken kan begära prövning av ersättningsfrågan vid den mark- och miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs eller kommer att bedrivas.

Mål som har överklagats till mark- och miljödomstol prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område förvaltningsmyndigheten eller kommunen som

först har prövat ärendet ligger, om inte annat följer av bestämmelser som avses i femte stycket.

I annan lag finns det särskilda bestämmelser om vilken mark- och miljödomstol som är behörig.

I paragrafen finns forumbestämmelser för mark- och miljödomstolarna. Övervägandena finns i avsnitt 12.1.

Till mark- och miljödomstolarna har förts de mål som tidigare har handlagts i miljödomstolarna enligt miljöbalken, de mål som har handlagts av fastighetsdomstolarna och vissa mål och ärenden enligt plan- och bygglagen. Forumbestämmelserna i paragrafen ser olika ut för olika måltyper.

Första, andra och tredje styckena reglerar vilken mark- och miljödomstol som ska pröva de mål enligt miljöbalken där mark- och miljödomstolen är första instans. Bestämmelserna är utan ändring överförda från 20 kap. 8 § miljöbalken.

Fjärde stycket gäller de mål och ärenden enligt miljöbalken som överklagas till mark- och miljödomstol från en myndighet samt de mål och ärenden enligt plan- och bygglagen som överklagas till mark- och miljödomstol från en förvaltningsmyndighet eller en kommun. Dessa mål ska prövas av den mark- och miljödomstol inom vars område förvaltningsmyndigheten eller kommunen som först har prövat ärendet ligger. Bestämmelsen överensstämmer i sak med bestämmelsen i 20 kap. 9 § miljöbalken respektive 14 § andra stycket lagen (1971:289) om allmänna förvaltningsdomstolar. I stycket finns även en hänvisning till att det i femte stycket finns avvikande forumbestämmelser.

I *femte stycket* finns en upplysning om att andra regler om behörig mark- och miljödomstol finns i annan lag. Upplysningen avser de mål i mark- och miljödomstol som tidigare prövades av fastighetsdomstol. Upplysningen avser de mål i miljödomstol som tidigare prövades av fastighetsdomstol. För dessa måltyper finns forumreglerna kvar i respektive författning. Vilka måltyper som omfattas framgår av följande uppräknade relevanta författningar: ägofredslagen (1933:269), lagen (1945:119) om stängselskyldighet för järnväg m.m., lagen (1957:390) om fiskearrenden, jordabalken (1970:994), fastighetsbildningslagen (1970:988), rennäringslagen (1971:437), väglagen (1971:948), lagen (1971:1037) om äganderättsutredning och legalisering, lagen (1972:114) med anledning av konvention med Norge om renbetning, expropriationslagen (1972:719), lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag, ledningsrättslagen (1973:1144), anläggningslagen (1973:1149), lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter, bostadsförvaltningslagen (1977:792), lagen (1978:160) om vissa rörledningar, jordförvärvslagen (1979:230), skogsvårdslagen (1979:429), lagen (1985:139) om ersättning för intrång i enskild fiskerätt, lagen (1985:620) om vissa torvfyndigheter, plan- och bygglagen (2010:000), lagen (1987:11) om exploateringssamverkan, lagen (1988:950) om kulturminnen m.m., minerallagen (1991:45), bostadsrättslagen (1991:614), lagen (1995:1652) om byggande av järnväg, ellagen (1997:857), samt lagen (2004:875) om särskild förvaltning av vissa elektriska anläggningar och naturgaslagen (2005:403).

2 § En mark- och miljödomstol får för gemensam handläggning lämna över ett mål eller ärende till en annan mark- och miljödomstol, om det vid den andra mark- och miljödomstolen finns ett mål eller ärende som har nära samband med det förstnämnda målet eller ärendet och ett överlämnande kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part. En mark- och miljödomstol får också överlämna ett mål eller ärende till en annan mark- och miljödomstol, om den andra mark- och miljödomstolen tidigare har prövat ett ansökningsmål som avsåg samma verksamhet som det förstnämnda målet eller ärendet.

Överlämnande av ett mål eller ärende mellan mark- och miljödomstolar får också ske om det annars finns särskilda skäl och det kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part.

Överlämnande får inte ske om ett sådant beslut har fattats som avses i 5 kap. 2 § expropriationslagen (1972:719).

Ett mål eller ärende får inte överlämnas enligt första eller andra stycket, om den mottagande domstolen motsätter sig överlämnandet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om överlämnande av mål mellan mark- och miljödomstolar. Övervägandena finns i avsnitt 12.2.

Bestämmelsen i *första stycket* första meningen är utan ändring överförd från 20 kap. 8 a § miljöbalken och ger möjlighet för en mark- och miljödomstol att överlämna ett mål eller ärende som har nära samband med ett annat mål eller ärende till en annan mark- och miljödomstol. I fråga om bestämmelsens hittillsvarande tillämpningsområde, dvs. målen enligt miljöbalken, gäller bl.a. att nära samband i stort sett regelmässigt bör anses föreligga om ett tillsyns- eller villkorsbeslut för en verksamhet överklagas till en annan mark- och miljödomstol än den som handlägger själva ansökningen om tillstånd för samma verksamhet. Ytterligare exempel på när nära samband kan föreligga är när olika tillsynsbeslut rörande samma verksamhet fattas av både central- och lokal tillsynsmyndighet, vilket medför att olika mark- och miljödomstolar kan komma att handlägga målen. När det gäller hur bestämmelsen närmare ska tillämpas i dessa fall kan hänvisas till tidigare förarbetsuttalanden (prop. 2001/02: 65 s. 80 f.). De principer som hittills har gällt för överlämnande av mål enligt miljöbalken bör tillämpas också på de mål som tidigare har prövats av fastighetsdomstol, liksom på vissa mål enligt plan- och bygglagen. Även bestämmelsen i första stycket andra meningen är utan ändring överförd från 20 kap. 8 a § miljöbalken. Bestämmelsen har hittills gällt den situation då en miljödomstol tidigare har prövat ett ansökningsmål och ett nytt mål – exempelvis rörande tillsyn eller delegerade villkor för tillståndet – avseende samma verksamhet ska prövas. I den aktuella situationen pågår det alltså inte två mål eller ärenden samtidigt och inte heller kommer överlämnandet att resultera i att två eller flera mål eller ärenden kommer att handläggas samtidigt vid samma domstol. Det är i stället fråga om att tillvarata erfarenheterna av en tidigare prövning som rör i huvudsak samma sakförhållanden. Bestämmelsen bör liksom tidigare tillämpas restriktivt (prop. 2001/02:65 s. 81). Det räcker i detta fall inte att målen eller ärendena har ett nära samband utan målen eller ärendena måste också avse samma verksamhet. Ur effektivitetssynpunkt krävs i sådana fall att det inte skall ha gått alltför lång tid sedan den gjorda prövningen.

I *andra stycket* anges att mål eller ärenden kan överlämnas om det annars finns särskilda skäl och överlämnandet kan göras utan avsevärd

olägenhet för någon part. Även denna bestämmelse är utan ändring överförd från 20 kap. 8 a § miljöbalken. Särskilda skäl kan enligt förarbetena till den bestämmelsen föreligga om överflyttningen medför ekonomiska eller andra fördelar för domstolen eller parterna (prop. 2001/02:65 s. 81). Ett fall kan vara att det krävs sammanträde i målet eller ärendet. En överflyttning i ett sådant fall kan medföra att domstolen eller någon part inte behöver företa en lång resa. Regeln är avsedd för enskilda fall. Den ska inte systematiskt användas i ett antal typsituationer. Syftet är inte heller att regeln ska tillämpas för att åstadkomma en utjämning av arbetsbördan mellan olika domstolar. För att tillämpningen av regeln ska vara effektiv krävs att mark- och miljödomstolarna, så snart en fråga om överlämnade uppkommer, tar ställning till om överlämnande ska ske. I vissa fall kan förutsättningar för överlämnande bedömas föreligga redan när målet eller ärendet kommer in till domstolen. I andra fall kan förutsättningar uppkomma senare. Att ett överlämnande inte ska medföra avsevärda olägenheter för någon part är naturligt och framgår av lagtexten.

För mål som handläggs enligt bestämmelser i expropriationslagen (1972:719) gäller enligt 5 kap. 2 § den lagen att regeringen eller den myndighet regeringen förordnar i vissa fall kan bestämma vilken domstol som ska pröva ett mål som rör flera fastigheter belägna i olika domsomsråden. I de fall ett beslut har meddelats enligt den bestämmelsen, ska den genom beslutet utpekade domstolen inte därefter kunna lämna målet ifrån sig med stöd av förevarande paragraf. Ett undantag för dessa situationer görs därför i *tredje stycket*.

När frågan om överlämnande aktualiseras kan det mellan mark- och miljödomstolarna uppstå olika uppfattningar om vid vilken domstol målet slutligt ska prövas. I *fjärde stycket* finns därför en regel som anger att överlämnande inte får ske om den mottagande domstolen motsätter sig ett överlämnande. Det innebär att målet i en sådan situation ska handläggas vid den domstol där målet först inleddes. Regeln motsvarar delvis i sak vad som – till följd av bemyndiganden i 8 a och 14 §§ lagen om allmänna förvaltningsdomstolar – gäller enligt 8 § första stycket förordningen (1977:937) om allmänna förvaltningsdomstolars behörighet m.m.

3 § *Frågor om mark- och miljödomstolarnas inbördes behörighet får inte självamant tas upp av högre rätt.*

Paragrafen innehåller en bestämmelse om högre rätts möjlighet att pröva ett beslut av en mark- och miljödomstol om att ta upp ett mål eller ärende till prövning. Övervägandena finns i avsnitt 12.3.

Den processuella huvudregeln är att högre rätt kan beakta en behörighetsbrist som har förekommit i lägre rätt. I paragrafen görs en inskränkning av denna huvudregel som innebär att Mark- och miljööverdomstolen eller Högsta domstolen inte får pröva en sådan fråga självamant, i de fall det endast är fråga om mark- och miljödomstolarnas inbördes behörighet. För att högre rätt ska kunna pröva frågan i sådana fall krävs alltså att en part har överklagat till Mark- och miljööverdomstolen. Överklagandet måste vidare ha gjorts av någon som är berättigad att överklaga. Att rätten att göra en foruminvändning kan vara förfallen i mål som handläggs enligt rättegångsbalken framgår av 34 kap. 2 § rätte-

gångsbalken. Frågor om ett överklagande ska vara särskilt regleras av 49 kap. 4 § rättegångsbalken och 37 § ärendelagen. Paragrafen inskränker inte högre rätts möjlighet att enligt 10 kap 20 § andra stycket rättegångsbalken lösa negativa kompetenskonflikter.

4 § Om det är lämpligt får rätten uppdra åt en eller flera ledamöter att göra en undersökning på platsen. Parterna ska ges tillfälle att vara närvarande vid en sådan undersökning. Vid undersökningen ska protokoll föras.

En undersökning som gäller en fråga av teknisk art får inte läggas till grund för dom eller beslut utan att parterna har getts tillfälle att yttra sig över undersökningen. Detta gäller dock inte om undersökningen i endast oväsentlig utsträckning avviker från vad som har framkommit tidigare i målet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om undersökning på den plats som målet gäller. Övervägandena finns i avsnitt 12.5.

I första stycket, som motsvarar 22 kap. 13 § och 23 kap. 4 § första stycket miljöbalken och 9 § lagen om domstolar i fastighetsmål, anges att rätten får ge en eller flera ledamöter i uppdrag att genomföra en undersökning på den plats som målet eller ärendet gäller. I miljöbalken gällde bestämmelsen för miljödomstolarna bara för de s.k. ansökningsmålen, medan den för Miljööverdomstolen gällde för alla mål. Bestämmelsen i förevarande paragraf gäller för alla mål och ärenden som prövas i mark- och miljödomstol och i Mark- och miljööverdomstolen. Det kan fritt väljas vilken eller vilka av ledamöterna som verkställer undersökningen. Det kan ibland vara lämpligt att t.ex. det tekniska rådet får göra undersökningen för att de tekniska frågorna bättre ska kunna bedömas. Vilken sammansättning rätten ska ha vid beslut om undersökning på platsen avgörs med stöd av bestämmelserna om sammansättning i 2 kap. Av andra meningen i första stycket framgår att parterna ska ges tillfälle att närvara vid undersökningen. Det finns inga formkrav för hur parterna ska underlättas om undersökningen och när denna ska genomföras. Lämplighets-skäl får avgöra. Av tredje meningen i första stycket framgår att protokoll ska föras när undersökning görs.

Andra stycket motsvarar 23 kap. 4 § andra stycket miljöbalken. I stycket anges att en undersökning som gäller en fråga av teknisk art inte får läggas till grund för dom eller beslut utan att parterna getts tillfälle att yttra sig över undersökningen. Bestämmelsen i miljöbalken gällde endast i överinstansen eftersom målen där kan avgöras på handlingarna och parterna då inte i samband med huvudförhandling har tillfälle att ta del av och yttra sig över undersökningen. I förevarande paragraf gäller bestämmelsen också för mark- och miljödomstolarna, t.ex. när undersökning har verkställts i ett överklagat fastighetsbildningsmål som ska avgöras utan sammanträde. Parterna behöver dock inte ges tillfälle att yttra sig, om resultatet av undersökningen i endast oväsentlig utsträckning avviker från vad som har framkommit tidigare i målet.

5 § Mark- och miljödomstolen ska hålla syn på stället, om det behövs.

Paragrafen behandlar syn på stället. Den motsvarar i huvudsak 22 kap. 18 § miljöbalken och delvis 10 § lagen om domstolar i fastighetsmål. Övervägandena finns i avsnitt 12.6

Paragrafen anger att syn på stället ska hållas, om det behövs. Den tidigare bestämmelsen i 22 kap. 18 § miljöbalken gällde endast i ansökningsmål enligt miljöbalken. Den regeln motiverades av att syn på platsen ofta kan ge nyttiga upplysningar om den verksamhet som ska prövas i målet (prop. 1997/98:45 s. 242 f.). Bestämmelsen i förevarande paragraf är tillämplig på alla mål i miljödomstolen, även de som överklagats dit. Mot den bakgrunden får bedömningen av om syn behövs göras med hänsyn till målets beskaffenhet och till de utredningsåtgärder som vidtagits i målet i övrigt, såväl i mark- och miljödomstol som inom ramen för tidigare handläggning vid t.ex. förvaltningsmyndighet. Beslut i frågan om syn ska hållas eller inte bör i allmänhet kunna fattas utan hörande av parterna i målet eller ärendet. I allmänhet torde syn i större utsträckning inte behöva hållas i de mål enligt miljöbalken som har överklagats till mark- och miljödomstol från en myndighet än de mål som handläggs av mark- och miljödomstol i första instans. När det gäller fastighetsbildningsmålen torde syn emellertid i allmänhet behöva hållas. Behovet av syn i dessa mål minskar dock givetvis om undersökning på platsen enligt 4 § har genomförts eller är avsedd att genomföras i målet. För målen enligt plan- och bygglagen torde syn kunna underlåtas i ett större antal fall.

6 § Vid omröstning ska först de lagfarna domarna säga sin mening, därefter de tekniska råden och sist de särskilda ledamöterna. I fråga om omröstning gäller i övrigt 16 kap. rättegångsbalken.

Paragrafen innehåller bestämmelser om omröstning. I sak motsvarar reglerna 20 kap. 10 § miljöbalken och 12 § lagen om domstolar i fastighetsmål. För målen enligt plan- och bygglagen har hittills gällt en bestämmelse i 26 § lagen om allmänna förvaltningsdomstolar. Övervägandena finns i avsnitt 12.7.

Av paragrafen följer att omröstning ska ske genom att först de lagfarna domarna, därefter de tekniska råden och sist de särskilda ledamöterna säger sin mening. Hur de olika meningarna ska vägas mot varandra ska enligt bestämmelsen avgöras med stöd av omröstningsreglerna för tvistemål i 16 kap. rättegångsbalken. För vitesmålen medför bestämmelsen i 16 kap. 6 § rättegångsbalken att reglerna i 29 kap. rättegångsbalken ska tillämpas.

7 § Statliga myndigheter och kommuner är skyldiga att utan ersättning till domstolarna låna ut de lokaler som domstolarna behöver för sina sammanträden, förutsatt att lokalerna inte är upptagna för sina huvudsakliga ändamål. Upplåtaren har dock rätt till ersättning för de särskilda kostnader som sammanträdet medför.

Paragrafen behandlar statliga myndigheters och kommuners skyldighet att låna ut lokaler till mark- och miljödomstolarnas och Mark- och miljööverdomstolens sammanträden. Den motsvarar 20 kap. 3 a § miljöbalken och 17 § lagen om domstolar i fastighetsmål. Övervägandena finns i avsnitt 12.8.

I paragrafen anges att mark- och miljödomstol, Mark- och miljööverdomstolen och Högsta domstolen har rätt att utnyttja allmänna lokaler för

de sammanträden som domstolarna behöver hålla. Skyldighet att låna ut lokal gäller dock bara om lokalen under den period som nyttjandet är tänkt att ske inte är upptagen för det ändamål som den huvudsakligen används för. Enligt huvudregeln ska domstolarna inte betala ersättning för sådant nyttjande som avses i paragrafen. Endast om det uppstår särskilda kostnader, t.ex. om en vid krets av intressenter som ska närvara medför att särskilda åtgärder för iordningsställande krävs, ska kostnaden ersättas av staten.

4 kap. Handläggningen av mål och ärenden där mark- och miljödomstol är första instans

1 § 1 mål där mark- och miljödomstol är första instans tillämpas vad som är föreskrivet om tvistemål i allmän domstol, om inte annat föreskrivs i denna lag eller annan lag.

Vid handläggningen av ärenden i första instans tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden.

I paragrafen finns bestämmelser om handläggningen av de mål och ärenden där mark- och miljödomstol är första instans.

Av *första stycket* följer att rättegångsbalkens regler för tvistemål ska tillämpas i de mål där mark- och miljödomstolen är första instans. Detta gäller oavsett vilken materiell lagstiftning som är tillämplig i målet. I annan lag kan det dock finnas särbestämmelser. För miljöbalksmålen finns sådana särbestämmelser främst i 21–23 kap. miljöbalken och för fastighetsmålen bl.a. i expropriationslagen.

I *andra stycket* anges att ärendelagen ska tillämpas när mark- och miljödomstolen som första instans handlägger domstolsärenden.

2 § 1 mål om viten tillämpas, i stället för 1 § första stycket, bestämmelserna i 5 kap. 1–4 §§.

Paragrafen innehåller bestämmelser om handläggningen av mål om viten.

Rättegångsbalken ska inte heller i fortsättningen tillämpas i sådana mål som anges i paragrafen. I stället tillämpas reglerna i 5 kap. 1–4 §§ denna lag. Att 5 kap. 5 § inte ska tillämpas innebär att ett avgörande i dessa fall av den andra domstolsinstansen, Mark- och miljööverdomstolen, ska kunna överklagas till Högsta domstolen.

5 kap. Handläggningen av mål som har överklagats till mark- och miljödomstol

1 § 1 mål som har överklagats till mark- och miljödomstol tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden, om inte annat föreskrivs i denna lag eller annan lag.

Följande bestämmelser i lagen om domstolsärenden ska inte tillämpas:

- 11 § om förvaltningsmyndighet som motpart,*
- 26 § första stycket om säkerhetsåtgärder,*
- 32 § om rättegångskostnadsansvar, och*
- 34 och 35 §§ om omprövning.*

I paragrafen finns bestämmelser om handläggningen av de mål som har överklagats till mark- och miljödomstol. Övervägandena finns i avsnitt 13.2.2 och 13.2.3.

I *första stycket* anges att bestämmelserna i ärendelagen ska tillämpas i de mål som har överklagats till mark- och miljödomstol. I stycket finns ett förbehåll som innebär att ärendelagens regler ska gälla om inte annat är föreskrivet, antingen i denna lag eller i annan lag. Föreskrifter som avviker från ärendelagen finns t.ex. i andra stycket till förevarande paragraf och i 5 kap. 4 och 5 §§. Av 21 kap. 3 § miljöbalken följer att ärendelagen inte ska tillämpas när en mark- och miljödomstol handlägger ett ansökningsmål gemensamt med ett överklagat mål. Avvikande bestämmelser finns också i fastighetsbildningslagen (1970:988).

Enligt *andra stycket* ska vissa bestämmelser i ärendelagen inte tillämpas. Det gäller 11 § om förvaltningsmyndighet som motpart, som ersätts av 2 § i förevarande kapitel (se kommentaren till den paragrafen), 26 § första stycket om säkerhetsåtgärder, 32 § om rättegångskostnadsansvar samt 34 och 35 §§ om omprövning.

I det följande lämnas en redogörelse för de bestämmelser i ärendelagen som är tillämpliga.

I 1 och 3 §§ ärendelagen finns bestämmelser om lagens tillämpning och om domstolarnas sammansättning vilka, med undantag av reglerna om jäv, ersätts av bestämmelserna i 1 och 3 kap förevarande lag. I 2 § ärendelagen görs på samma sätt som i första stycket i förevarande paragraf undantag för särbestämmelser i annan lag. I 4 § ärendelagen finns regler om formerna för ett överklagande och i 5 § finns bestämmelser om vad ett överklagande ska innehålla i syfte att underlätta delgivning. I 6 § ärendelagen regleras vad en ansökan ska innehålla rörande saken men för överklaganden gäller i fråga om innehållet i stället 7 § ärendelagen. I 8 § ärendelagen finns bestämmelser om vad som gäller när ett överklagande getts in till domstolen i stället för till förvaltningsmyndigheten eller getts in till fel domstol. I 9 och 10 §§ ärendelagen finns bestämmelser som ger domstolen möjligheter att besluta om avvísning när ett överklagande är bristfälligt eller det föreligger processhinder. En regel i 11 § ärendelagen om förvaltningsmyndigheten som motpart ersätts delvis av 2 § i förevarande kapitel. Frågor om domstolens officialprövningsskyldighet och materiella processledning behandlas i 12 § ärendelagen, frågor om skriftlighet och muntlighet i 13 och 14 §§, frågor om skriftväxlingen i 15–17 §§ och frågor om parts medverkan vid sammanträde i 18 §. Av 3 § i förevarande kapitel framgår att sakägare och annan mot vilken åtgärd ifrågasätts ska anses som motpart vid tillämpningen av 15 och 18 §§ ärendelagen.

I 20 och 21 §§ finns bestämmelser om sammanträde. För möjligheterna till stängda dörrar gäller detsamma som enligt rättegångsbalken. Det är därmed inte tillräckligt att det förekommer en sekretessbelagd uppgift (jfr 16 § förvaltningsprocesslagen). Det bör påpekas att det enligt 21 § ärendelagen inte är nödvändigt att föra protokoll. I syfte att möjliggöra ADB-behandling av sammanträdesuppgifterna tillåts i stället på samma sätt som enligt rättegångsbalken att uppgifterna antecknas på annat sätt. Förhör får även i övrigt dokumenteras på samma sätt som enligt rättegångsbalken, dvs. genom ljud- och bildupptagningar.

I 22 § ärendelagen finns bestämmelser om domstolens kommuniseringskyldighet.

I 23–25 §§ ärendelagen finns bestämmelser om bevisning. Frågor om domstolens möjligheter att föra in bevisning, om parts rätt till bevisning, om möjligheter att avvisa åberopad bevisning och om bevisupptagning vid annan domstol än den som handlägger målet regleras genom hänvisningen i 23 § ärendelagen till 35 kap. 1–7 och 10–12 §§ rättegångsbalken. Av 3 kap. 6 § förevarande lag framgår att domstolen i allmänhet ska hålla syn i målet.

Bestämmelser om inhibition finns i 26 § ärendelagen. Hela den nu nämnda paragrafen ska dock inte vara tillämplig. Som förut angetts ska nämligen bestämmelserna i 26 § första stycket om säkerhetsåtgärder inte tillämpas.

I 27 och 28 §§ ärendelagen finns bestämmelser om domstolens avgöranden. Av 4 § i förevarande kapitel framgår att ett avgörande av saken i målet sker genom dom och att en dom ska undertecknas av de lagfarna ledamöter och de tekniska råd som deltagit i avgörandet.

Bestämmelser om hur domstolen ska underrätta parterna om avgörandet och om vad en underrättelse ska innehålla finns i 29 och 30 §§ ärendelagen. Av den förstnämnda paragrafen framgår att när sammanträde har hållits ett beslut ska expedieras inom en vecka. Kravet hänger samman med beräkningen enligt 38 § ärendelagen av klagofristen.

I 31 § ärendelagen finns bestämmelser om omedelbar verkställighet av domstolens avgöranden.

I 33 § ärendelagen finns bestämmelser om rättelse av skrivfel och liknande och om komplettering.

I 36–39 §§ ärendelagen finns bestämmelser om överklagande. Såvitt gäller 37 § ärendelagen finns anledning att påpeka att såväl beslut om inhibition som beslut om att inte meddela inhibition kan överklagas särskilt. Klagofristen i 38 § ärendelagen är konstruerad på samma sätt som motsvarande frist enligt rättegångsbalken. Det innebär att den, när sammanträde har hållits, utgår från beslutsdagen och inte, som enligt förvaltningsprocesslagen, i vissa av dessa fall från dagen för delgivning av beslutet. Reglerna i 39 § ärendelagen om krav på prövningstillstånd och om tillståndsgrunder vid överklagande till en hovrätt överensstämmer i sak med de som finns i rättegångsbalken och skiljer sig därmed på några punkter från de som finns i förvaltningsprocesslagen.

I 40 och 41 §§ ärendelagen finns bestämmelser om överklagande av ett hovrättsavgörande till Högsta domstolen. Av 5 § i förevarande kapitel framgår att ett avgörande av Mark- och miljööverdomstolen får överklagas endast i undantagsfall. I 4 kap. 2 § finns dock bestämmelser om att avgörande av Mark- och miljööverdomstolen i ett mål om vite får överklagas till Högsta domstolen.

I 42 § ärendelagen finns bestämmelser om extraordinära rättsmedel. På flera punkter skiljer sig dessa regler från motsvarande bestämmelser i förvaltningsprocesslagen. De sakliga skillnaderna torde dock vara små.

Frågor om straff för processförseelser, brott mot tystnadsplikt, vite och hämtning behandlas i 43 § ärendelagen. I 44 § ärendelagen finns bestämmelser om när en handling ska anses ha kommit in till domstolen och i 45 § ärendelagen finns bestämmelser om laga förfall. I 46 § ärendelagen finns bestämmelser om delgivning.

Bestämmelser om ombud, biträden och ombudsfullmakter finns i 47 § ärendelagen. I förhållande till förvaltningsprocesslagen finns bl.a. den skillnaden att en skriftlig ombudsfullmakt inte behöves företes annat än om domstolen anser att det behövs. I 48 § ärendelagen finns bestämmelser om tolk och om översättning.

2 § Om en enskild överklagar en förvaltningsmyndighets avgörande är den förvaltningsmyndighet som först beslutat i saken motpart till den enskilde sedan handlingarna i målet överlämnats till mark- och miljödomstolen, om inte annat är särskilt föreskrivet.

I mål om planer enligt plan- och bygglagen (2010:000) är kommunen den enskildes motpart.

Det som föreskrivs i första stycket gäller inte när det är en lantmäterimyndighets beslut som har överklagats eller när en ideell förening eller en annan juridisk person som avses i 16 kap. 13 § miljöbalken har överklagats.

Paragrafen, som gäller i stället för 11 § ärendelagen, reglerar frågor om förvaltningsmyndigheter och kommuner som motparter. Övervägandena finns i avsnitt 13.2.3.

Om en enskild överklagar en förvaltningsmyndighets avgörande är enligt *första stycket* den förvaltningsmyndighet som först beslutat i saken den enskildes motpart, om inte annat är särskilt föreskrivet. Bestämmelsen motsvarar 7 a § förvaltningsprocesslagen.

Av *andra stycket* framgår att den kommun som beslutat i saken alltid ska vara den enskildes motpart i mål som gäller planer enligt plan- och bygglagen.

I *tredje stycket* görs undantag från första styckets bestämmelse när det gäller lantmäterimyndigheter. Dessa har hittills inte varit parter vid överklaganden, utom när lantmäterimyndighets beslut om fakturering för lantmäterikostnader har överklagats. Genom att 11 § ärendelagen undantas från tillämpning i 5 kap. 1 § andra stycket 1 upphör lantmäterimyndighetens partsställning även i dessa fall. Domstolen bör dock vid prövning av överklagade faktureringar ge lantmäterimyndigheten tillfälle att yttra sig över överklagandet. I tredje stycket görs också, liksom hittills enligt 20 kap. 3 § andra stycket miljöbalken, undantag för det fallet att en sådan ideell förening eller annan juridisk person som avses i 16 kap. 13 § miljöbalken överklagats.

3 § Vid tillämpning av 15 och 18 §§ lagen (1996:242) om domstolsärenden ska sakägare och annan mot vilken åtgärd ifrågasätts anses som motparter.

Paragrafen innehåller regler om sakägare m.fl. Övervägandena finns i avsnitt 13.2.3.

Enligt paragrafen ska vid tillämpning av 15 och 18 §§ ärendelagen om kommunicering och kallelse till förhandling sakägare och annan mot vilken åtgärd ifrågasätts behandlas som motparter.

4 § Ett avgörande av saken i målet sker genom dom. Domen ska undertecknas av de lagfarna domare som har deltagit i avgörandet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om mark- och miljödomstolens avgöranden. Övervägandena finns i avsnitt 13.2.3.

I paragrafen, som kompletterar bestämmelserna i 27 och 28 §§ ärendelagen om domstolens avgöranden, anges att ett avgörande av saken i målet ska ske genom dom. Domen ska undertecknas av de lagfarna domare som har deltagit i avgörandet.

5 § Domar och beslut av Mark- och miljööverdomstolen i mål som har överklagats till mark- och miljödomstol får inte överklagas. Mark- och miljööverdomstolen får dock tillåta att en dom eller ett beslut i annat mål än mål enligt miljöbalken överklagas till Högsta domstolen, om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen.

I paragrafen finns bestämmelser om överklagbarheten av Mark- och miljööverdomstolens avgöranden i mål som har överklagats till mark- och miljödomstol. Övervägandena finns i avsnitt 13.3.

I paragrafens första mening anges som huvudregel att Mark- och miljööverdomstolens avgöranden i nu aktuella mål inte får överklagas. Av andra meningen framgår dock att det finns en möjlighet för Mark- och miljööverdomstolen att, när domstolen anser att det är av vikt för ledning av rättstillämpningen, tillåta överklagande till Högsta domstolen. Denna s.k. ventil gäller dock inte för mål enligt miljöbalken som har överklagats till mark- och miljödomstol från en myndighet. Det bör anmärkas att det även efter meddelande av ett beslut om att tillåta överklagande vanliga regler gäller om prövningstillstånd i Högsta domstolen. Av 4 kap. 2 § följer att ett avgörande av Mark- och miljööverdomstolen i mål om vite enligt plan- och bygglagen får överklagas.

16.3 Förslaget till lag om ändring i rättegångsbalken

10 kap.

10 § Tvist om äganderätt eller nyttjanderätt till fast egendom, om rätt till servitut eller annan särskild rätt till egendomen eller om besittning av egendomen *ska tas upp* av rätten i den ort, där fastigheten *ligger*. *Detsamma gäller* om tvisten rör skyldighet för ägare eller innehavare av egendomen att fullgöra något som åligger honom *eller henne* i denna egenskap eller, då nyttjanderätt eller annan särskild rätt till egendomen upplåtits, *det är fråga* om vederlag för upplåtelsen, byggnads underhåll eller annat dylikt.

Ligger fastigheten under flera domstolar eller gäller tvisten flera fastigheter under skilda domstolar, *ska tvisten tas upp* av den rätt under vilken huvuddelen av *fastigheterna* ligger.

Paragrafen innehåller bestämmelser om forum i fastighetsrättsliga mål.

Andra stycket har upphävts. En hänvisning till stycket från den nu upphävda 8 kap. 32 § jordabalken har blivit inaktuell (se kommentaren till den paragrafen).

Paragrafen har i övrigt genomgått en språklig modernisering.

16.4 Förslaget till lag om ändring i jordabalken

I författningsförslagets ingress anges att 8 kap. 32 § jordabalken ska upphöra att gälla. Detta är en följd av att arrendetvisterna enligt jordabalken i

förättningen ska handläggas av tingsrätterna. Detsamma gäller ärendena enligt 9 kap. 24 § jordabalken. Överväganden i denna del finns i avsnitt 7.3.2.

8 kap.

31 b § I hovrätten får utöver lagfarna ledamöter ingå *ett tekniskt råd*, om målets beskaffenhet eller något annat särskilt skäl föranleder det.

I fråga om kvalifikationskrav för *det tekniska rådet*, *möjligheten* för hovrätten att låta en ledamot verkställa en undersökning på platsen och i fråga om *den utredning* som en ledamot verkställt *tillämpas 2 kap. 2 § och 3 kap. 4 § lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar*.

I paragrafen finns bestämmelser om hovrättens sammansättning i ärenden som rör beslut som har överklagats från arrendenämnd. Övervägandena finns i avsnitt 7.3.3.

I *första stycket* har uttrycket teknisk ledamot bytts ut mot tekniskt råd.

I *andra stycket* har hänvisningar till bestämmelser i lagen om domstolar i fastighetsmål bytts ut mot hänvisningar till motsvarande bestämmelser i lagen om mark- och miljödomstolar.

16.5 Förslaget till lag om ändring i miljöbalken

Lagförslagen är en följd av att bestämmelser om mark- och miljödomstolar har samlats i en ny lag om mark- och miljödomstolar och att ärendelagen i stor utsträckning kommer att tillämpas vid handläggningen av mål och ärenden i mark- och miljödomstolarna om inte annat är föreskrivet i annan lag. Ett antal bestämmelser i miljöbalken har därvid upphävts medan vissa regler om handläggningen har behållits oförändrade i miljöbalken.

I författningsförslagets ingress anges att 20 kap., 21 kap. 6 §, 22 kap. 13 och 18 §§ samt 23 kap. 1, 2, 4 och 8 §§ ska upphöra att gälla. I stället för 20 kap. 1 och 7 §§ tillämpas 1 kap 1 § lagen om mark- och miljödomstolar. Innehållet i bestämmelsen i 20 kap. 2 § flyttas till en ny 21 kap. 1 §. Bestämmelserna i 20 kap 3 § ersätts delvis av 4 kap. 1 och 2 §§ och delvis av 5 kap. 1 och 2 §§ lagen om mark- och miljödomstolar. I stället för bestämmelsen i 20 kap. 3 a § tillämpas 3 kap. 7 § lagen om mark- och miljödomstolar. Bestämmelserna i 20 kap. 4 § ersätts av 2 kap. 2 och 4 §§ lagen om mark- och miljödomstolar. Bestämmelserna i 20 kap. 5 § ersätts av 2 kap. 4–7 §§ lagen om mark- och miljödomstolar. I stället för 20 kap. 6 § tillämpas 2 kap. 3 § lagen om mark- och miljödomstolar. 20 kap. 8 § ersätts av 3 kap. 1 § lagen om mark- och miljödomstolar och 20 kap. 8 a § av 3 kap. 2 § lagen om mark- och miljödomstolar. Bestämmelserna i 20 kap. 9 § ersätts delvis av 3 kap. 1 §, delvis av 3 kap. 2 § och delvis av 3 kap. 3 § lagen om mark- och miljödomstolar. I stället för 20 kap. 10 § tillämpas 3 kap. 6 § lagen om mark- och miljödomstolar och 20 kap 11 § ersätts av 2 kap. 1, 3 och 10 §§ lagen om mark- och miljödomstolar. I stället för 21 kap. 6 § har det införts en bestämmelse i 3 kap. 3 § lagen om mark- och miljödomstolar. Bestämmelserna i 22 kap. 13 respektive 18 §§ ersätts av bestämmelserna i 3 kap. 4 respektive 5 §§ lagen om mark- och miljödomstolar. Bestäm-

melserna i 23 kap. 1 § ersätts av 1 kap. 2 §, 4 kap. 1 § och 5 kap. 1 § lagen om mark- och miljödomstolar. Även bestämmelserna i 23 kap. 2 § ersätts av 4 kap. 1 § och 5 kap. 1 § lagen om mark- och miljödomstolar. I stället för 23 kap. 4 § tillämpas 3 kap. 4 § lagen om mark- och miljödomstolar. Bestämmelsen i 23 kap. 8 §, slutligen, ersätts av 5 kap. 5 § lagen om mark- och miljödomstolar.

Bestämmelserna i den nuvarande 21 kap 1 § flyttas till en ny paragraf, betecknad 21 kap. 1 a §.

Därutöver görs i några paragrafer ändringar som innebär anpassningar till den nya organisationen och de nya handläggningsreglerna. Dessa ändringar kommenteras i det följande.

16 kap.

1 § Regeringen, länsstyrelserna och andra förvaltningsmyndigheter, kommunerna, *mark- och miljödomstolarna*, *Mark- och miljööverdomstolen* och Högsta domstolen prövar mål och ärenden enligt denna balk eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken. I fråga om prövningen av mål om straff eller förverkande enligt 29 kap. gäller dock vad som är föreskrivet om brottmål i allmänhet.

Närmare bestämmelser om vilka mål och ärenden som prövas av respektive prövningsmyndighet finns i 17 kap. 1–4 §§, 18 kap. 1–2 §§, 19 kap. 1–2 §§, 21 kap. 1 § och i lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar.

Beslut eller dom om återkallelse av tillstånd, dispens, godkännande och förbud mot fortsatt verksamhet samt omprövning av tillstånd eller villkor meddelas av tillståndsmyndigheten.

Paragrafen innehåller bestämmelser om prövningsmyndigheter för mål och ärenden enligt miljöbalken.

I *första stycket* har hänvisningar till miljödomstolar och Miljööverdomstolen bytts mot hänvisningar till mark- och miljödomstolar och Mark- och miljööverdomstolen.

I *andra stycket* har hänvisningar till paragrafer som upphävs ersatts med en hänvisning till den nya 21 kap. 1 § och till bestämmelserna i lagen om miljödomstolar.

Tredje stycket är oförändrat.

2 § Tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, får lämnas för begränsad tid. Regeringen får meddela ytterligare föreskrifter om sådan tidsbegränsning.

Tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, får förenas med villkor. Vid ändring av en miljöfarlig verksamhet får tillståndet begränsas till att enbart avse ändringen (ändringstillstånd).

För verksamhet som omfattas av tillståndsplikt enligt lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter får dock inte beslutas villkor om begränsning av koldioxidutsläpp eller villkor som genom att reglera använd mängd fossilt bränsle syftar till en begränsning av koldioxidutsläpp.

Bestämmelser om vilka mål som är ansökningsmål finns i 21 kap. 1 a § och bestämmelser om vad en ansökan i ett ansökningsmål ska innehålla finns i 22 kap. 1 §. Regeringen får meddela föreskrifter om vad en ansökan i ett ärende ska innehålla.

I paragrafen finns bestämmelser om tillståndsgivning.

Första, andra och tredje styckena är oförändrade.

21 kap. 1 § ska betecknas 21 kap. 1 a §. I *fjärde stycket* har därför en hänvisning till 21 kap. 1 § ersatts med en hänvisning till 21 kap. 1 a §. Stycket har också ändrats språkligt.

19 kap.

1 § Förvaltningsmyndigheterna och kommunerna prövar ärenden enligt vad som är föreskrivet i balken eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av balken.

Kommuners beslut i frågor som rör bildande, ändring eller upphävande av naturreservat, kulturresevat, naturminnen, biotopskyddsområden, djur- och växtskyddsområden, strandskyddsområden eller vattenskyddsområden, utom frågor om ersättning, får överklagas hos länsstyrelsen om inte annat är särskilt föreskrivet. Kommunala nämnders beslut i särskilda fall får överklagas hos länsstyrelsen, om inte annat är särskilt föreskrivet.

Länsstyrelsens och andra statliga myndigheters beslut i särskilda fall får överklagas hos *mark- och miljödomstol* enligt *21 kap. 1 § andra stycket*. Detsamma gäller beslut av en annan myndighet än regeringen om att bilda, ändra eller upphäva ett biotopskyddsområde.

Paragrafen innehåller bestämmelser om förvaltningsmyndigheternas och kommunernas prövning.

Första och andra styckena är oförändrade.

Innehållet i den 20 kap. 2 §, som upphävs, flyttas till den nya 21 kap. 1 §. I *tredje stycket* har därför en hänvisning till 20 kap. 2 § andra stycket ersatts med en hänvisning till 21 kap. 1 § andra stycket. En hänvisning till miljödomstol i stycket har bytts mot en hänvisning till mark- och miljödomstol.

5 § I ärenden som prövas av länsstyrelser eller kommunala nämnder *ska* tillämpas bestämmelserna

1. i 22 kap. 1 § första stycket om ansökans form och innehåll,
2. i 22 kap. 2 § om en ansökans ingivande och brister i den,
- 2 a. i 22 kap. 2 a § om prövningar som avses i 24 kap. 3, 5 och 8 §§,
3. i 22 kap. 3 § om kungörelses innehåll,
4. i 22 kap. 6 § om talerätt,
5. i 22 kap. 9 § om rätt att företräda fastighet,
6. i 22 kap. 12 § om sakkunniga,
7. i 3 kap. 4 § *lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar* om undersökning på platsen,
8. i 22 kap. 25 § första stycket 1–3 och 5–11 samt andra stycket sista meningen och tredje stycket om tillståndsdoms innehåll,
9. i 22 kap. 26 § om särskild dom,
10. i 22 kap. 27 § första stycket, andra stycket andra meningen samt tredje stycket första meningen om uppskjutna frågor och provisoriska föreskrifter,
11. i 22 kap. 28 § första stycket första meningen om verkställighetsförordnande, och
12. i 23 kap. 3 § när det gäller särskild överklagan i frågor om sakkunniga som avses i 22 kap. 12 §.

I ärenden som rör deponering eller förbränning av avfall *ska* också de bestämmelser som anges i 22 kap. 25 a respektive 25 b § om en tillståndsdoms innehåll tillämpas.

Paragrafen innehåller bestämmelser om länsstyrelsernas och de kommunala nämndernas prövning.

I *första stycket* 7 har en hänvisning till 22 kap. 13 §, som upphävs, ersatts med en hänvisning till 3 kap. 4 § lagen om mark- och miljödomstolar. Bestämmelsen har också ändrats språkligt i syfte att undvika att en paragraf anges omedelbart efter en siffra i den uppräkningsordning som finns i första stycket.

I *andra stycket* har en språklig ändring gjorts.

21 kap.

I § Mark- och miljödomstol prövar som första instans mål om

1. miljöfarlig verksamhet som är ansökningsmål enligt 21 kap. 1 a § första stycket,

2 vattenverksamhet och vattenanläggningar enligt 11 kap. samt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, utom verksamheter som avser markavvattning vilka ska prövas av länsstyrelsen,

3. markavvattningar som enligt lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet har överlämnats från länsstyrelsen eller anmälts av en lantmäterimyndighet,

4. ersättning för skada och intrång enligt 28 kap. 2–5 §§,

5. ersättning och inlösen vid ingripande av det allmänna enligt denna balk och vid vattenverksamhet, om inte annat har särskilt föreskrivits,

6. ersättning för miljöskador och inlösen enligt 32 kap., talan om förbud eller försiktighetsmåt enligt 32 kap. 12 § samt grupptalan enligt 32 kap. 13 §,

7. fördelning av solidariskt ansvar mellan flera enligt 10 kap. 6 och 7 §§ på talan av någon av de solidariskt ansvariga,

8. utdömande av vite som har förelagts med stöd av balken efter särskild ansökan av den myndighet som har förelagt vitet eller, om vitet har förelagts i förfarandet, med tillämpning av 6 § andra stycket lagen (1985:206) om viten, och

9. fördelning av kostnader för gemensamt utnyttjande av information enligt vad som följer av artiklarna 27.6 och 30.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet, ändring av direktiv 1999/45/EG och upphävande av rådets förordning (EEG) nr 793/93 och kommissionens förordning (EG) nr 1488/94 samt rådets direktiv 76/769/EEG och kommissionens direktiv 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG och 2000/21/EG.

Mark- och miljödomstol prövar, om inte annat är föreskrivet, efter överklagande enligt 19 kap. 1 § tredje stycket, länsstyrelsens och andra statliga myndigheters beslut enligt denna balk eller föreskrifter som har meddelats med stöd av balken samt enligt lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. Att mark- och miljödomstol efter överklagande prövar Kronofogdemyndighetens beslut om handräckning framgår av 26 kap. 17 § andra stycket.

I paragrafen finns bestämmelser om vilka mål enligt miljöbalken som ska prövas av mark- och miljödomstol som första instans.

Bestämmelserna i paragrafen har utan ändring i sak förts över från tidigare gällande 20 kap. 2 §. I paragrafen har hänvisningar till miljödomstol bytts mot hänvisningar till mark- och miljödomstol. *Första stycket* 2 och *andra stycket första meningen* har formulerats om något i syfte att underlätta förståelsen av bestämmelserna. Paragrafen har därutöver moderniserats språkligt.

2 § Talan i mål som inte enligt 1 a § är ansökningsmål väcks genom ansökan om stämning, om inte annat är särskilt föreskrivet. Beträffande vissa stämningsmål finns föreskrifter i 7 kap. lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. *Mål som har överklagats till mark- och miljödomstolen handläggs enligt bestämmelserna i 5 kap. lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar.*

Paragrafen innehåller bestämmelser om stämningsmål och mål som har överklagats till mark- och miljödomstol.

I första meningen har en hänvisning till 1 § ändrats till 1 a § på grund av ändrade paragrafbeteckningar i kapitlet. För de mål som har överklagats till mark- och miljödomstol ska, enligt bestämmelser i lagen om mark- och miljödomstolar, numera ärendelagen tillämpas vid handläggningen om inte annat är föreskrivet. Hänvisningen till förvaltningsprocesslagen har därför ändrats till att gälla bestämmelserna i 5 kap. lagen om mark- och miljödomstolar.

3 § Även i annat fall än som avses i 14 kap. 1–7 §§ rättegångsbalken får mål eller ärende enligt denna balk handläggas i en och samma rättegång, om de har samma sökande och avser samma verksamhet eller verksamheter som har samband med varandra. Om en *mark- och miljödomstol* prövar ett sådant mål eller ärende, får en ansökan i ett annat sådant ärende göras hos domstolen, även om ärendet annars skulle ha prövats av en förvaltningsmyndighet eller kommun. Om ett ärende som prövats av en förvaltningsmyndighet eller kommun handläggs gemensamt med ansökningsmål, gäller inte vad som sägs i 5 kap. 1–4 §§ lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar.

En *mark- och miljödomstol* får vid handläggningen av ett mål eller ärende som sägs i första stycket förbehålla sig prövningen av ett annat sådant ärende som handläggs vid en förvaltningsmyndighet eller en kommun.

Vad som sägs i första och andra styckena om ärenden gäller enbart sådana ärenden där myndighetens avgörande inte slutligen kan överklagas till regeringen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om kumulation av mål och ärenden i miljödomstol.

I *första stycket* anges bl.a. att ett mål eller ärende som handläggs i mark- och miljödomstol under vissa förutsättningar får handläggas i en och samma rättegång som ett mål eller ärende som har överklagats till mark- och miljödomstol. I sista meningen har det sedan tidigare angetts att de handläggningsregler som normalt ska gälla för de mål och ärenden som har överklagats till mark- och miljödomstol inte ska gälla i sådana fall av kumulation. Det innebär att de kumulerade målen ska handläggas enligt de regler som gäller för mål som prövas i mark- och miljödomstolen som första instans. Till följd av att bestämmelserna i lagen om mark- och miljödomstolar och ärendelagen ska gälla vid handläggningen av de överklagade målen har hänvisningen till 20 kap. 3 a § miljöbalken och förvaltningsprocesslagen bytts ut mot en hänvisning till 5 kap. 1–4 §§ lagen om mark- och miljödomstolar. I stycket, liksom i *andra stycket*, har hänvisningar till miljödomstol bytts mot hänvisningar till mark- och miljödomstol.

Tredje stycket är oförändrat.

22 kap.

5 § Kungörelsen ska delges

1. styrelsen eller någon annan som förvaltar en av ansökan berörd kanal- eller slussanläggning eller annan allmän farled eller en hamn eller flottled som är allmän,

2. styrelsen för ett av ansökan berört vattenförbund samt styrelsen eller någon annan som förvaltar en berörd samfällighet enligt denna lag eller motsvarande äldre bestämmelser,

3. ägaren av en anläggning för tillgodogörande av vattenkraft, om med ansökan avses ianspråktagande av den tillgodogjorda kraften,

4. ägaren av den strömfallsfastighet från vilken andelskraft tillhandahålls, när det är fråga om en ansökan enligt 7 kap. 1 § andra stycket 3 lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, och

5. innehavaren av det tillstånd som avses med en ansökan enligt 21 kap. 1 a § första stycket 6 eller 7 miljöbalken.

I paragrafen finns bestämmelser om delgivning av sådan kungörelse som avses i 22 kap. 3 §.

21 kap. 1 § ska betecknas 21 kap. 1 a §. I punkten 5 i den förevarande paragrafen har därför en hänvisning till 21 kap. 1 § ersatts med en hänvisning till 21 kap. 1 a §.

23 kap.

7 § I fråga om rättegången i *Mark- och miljööverdomstolen* gäller i ansökningsmål i övrigt *lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar*, 21 kap. 7 §, 22 kap. 12, 21, 23–28 §§ denna balk samt 7 kap. 5 och 7 §§ lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. *Mark- och miljööverdomstolen* får förordna att tillståndet till en verksamhet som meddelats av *mark- och miljödomstolen* får tas i anspråk trots att domen inte vunnit laga kraft. För sådant förordnande gäller 22 kap. 28 § första stycket.

Paragrafen innehåller bestämmelser om rättegången i *Mark- och miljööverdomstolen*.

I paragrafen har en hänvisning till lagen om mark- och miljödomstolar tagits in. I paragrafen har därutöver hänvisningar till miljödomstol och Miljööverdomstolen bytts mot hänvisningar till mark- och miljödomstol och *Mark- och miljööverdomstolen*.

9 § I fråga om rättegången i Högsta domstolen gäller bestämmelserna om rättegången i *Mark- och miljööverdomstolen* i 5 och 6 §§ och 7 § första meningen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om rättegången i Högsta domstolen.

Ändringen innebär att första stycket – i vilket det fanns en bestämmelse om rätten att överklaga Miljööverdomstolens domar eller beslut till Högsta domstolen – har tagits bort. Bestämmelser som reglerar överklagbarheten av *Mark- och miljööverdomstolens* domar och beslut finns numera i 4 och 5 kap. lagen om mark- och miljödomstolar.

I det kvarvarande stycket har en hänvisning till Miljööverdomstolen bytts mot *Mark- och miljööverdomstolen*.

24 kap.

1 § Om en dom eller ett beslut som har meddelats i ett ansökningsmål enligt 21 kap. 1 a § första stycket denna balk eller 7 kap. 1 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet avser tillstånd till en verksamhet enligt balken och domen eller beslutet har vunnit laga kraft, gäller tillståndet mot alla, såvitt avser frågor som har prövats i domen eller beslutet. Detsamma gäller beslut om tillstånd till miljöfarlig verksamhet som har meddelats av en länsstyrelse eller kommun med stöd av 9 kap. 8 § samt beslut om tillstånd till markavvattning som har meddelats av länsstyrelse enligt 11 kap. Avser tillståndet utförandet av en vattenanläggning, innefattar det rätt att bibehålla anläggningen. Till följd av detta kapitel, 7 kap. 20 och 22 §§, 9 kap. 5 §, 10 kap. 17 § denna balk eller 2 kap. 10 § samt 7 kap. 13–17 §§ lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, kan dock ett tillstånd begränsas eller förenas med ändrade eller nya villkor, eller återkallas och fortsatt verksamhet förbjudas. Ett sådant ingripande kan också ske genom förelägganden eller förbud enligt 10 kap. 14 § eller 26 kap. 9 § fjärde stycket.

Med tillstånd avses i detta kapitel även godkännande av arbeten eller åtgärder enligt 11 kap. 16 §.

En omprövningsdom eller ett omprövningsbeslut har samma verkan som en tillståndsdom eller ett tillståndsbeslut.

Paragrafen innehåller bestämmelser om rättskraft.

21 kap. 1 § ska betecknas 21 kap. 1 a §. I det *första stycket* har därför en hänvisning till 21 kap. 1 § ersatts med en hänvisning till 21 kap. 1 a §.

Andra och tredje styckena är oförändrade.

25 kap.

2 § I ansökningsmål om vattenverksamhet, utom sådana som anges i andra stycket, och i mål som avses i 21 kap. 1 a § andra stycket, ska sökanden svara för sina egna och motparternas kostnader vid *mark- och miljödömsstolen*. I mål som innefattar bildande av samfällighet för markavvattning, bevattning eller vattenreglering svarar sökanden inte för kostnader i länsstyrelsen eller *mark- och miljödömsstolen* som uppkommit för deltagare i samfälligheten. En organisation som avses i 16 kap. 13 § har inte rätt att *få* ersättning för eller skyldighet att betala rättegångskostnader.

I sådana överklagade mål som avses i första stycket första meningen ska sökanden svara för sina egna kostnader i högre rätt och för de kostnader som där har uppkommit för motparterna genom att sökanden har klagat.

Paragrafen innehåller bestämmelser om ansvaret för kostnader.

21 kap. 1 § ska betecknas 21 kap. 1 a §. I *första stycket* i den förevarande paragrafen har därför en hänvisning till 21 kap. 1 § ersatts med en hänvisning till 21 kap. 1 a §. I paragrafen har därutöver en hänvisningar till miljödömsstol bytts mot mark- och miljödömsstol.

I övrigt har paragrafen moderniserats språkligt.

16.6 Förslaget till lag om ändring i lagen (1929:405) med vissa föreskrifter angående tillämpningen här i riket av svensk-norska vattenrättskonventionen av den 11 maj 1929

I författningsförslagets ingress anges att 1, 3–5, 8–11, 14, 17 och 21 §§ ändras som en följd av att miljödomstolarna fortsättningsvis ska benämnas mark- och miljödomstolar. Därutöver ändras 12 § i syfte att anpassa bestämmelsen till den nya organisationen och de nya handläggningsreglerna. Denna ändring kommenteras i det följande.

12 § När *mark- och miljödomstolen* ska yttra sig enligt 8 eller 11 § ska *domstolen* ha den sammansättning som anges i 2 kap. 4 § första stycket lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar.

Kostnaden för en undersökning enligt 3 kap. 4 § lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar och utgifter i anledning av kungörelser och dylikt betalas av statsmedel.

Bestämmelsen reglerar domstolens yttrande när ansökan till en verksamhet lämnats in i Norge.

Första stycket har ändrats som en konsekvens av att det i lagen om mark- och miljödomstolar inte finns någon motsvarighet till 20 kap. 4 § miljöbalken om att miljödomstolen består av en ordförande. När en mark- och miljödomstol yttrar sig enligt 12 § ska det ske i den sammansättning som anges i 2 kap. 4 § första stycket lagen om mark- och miljödomstolar, dvs. med en lagfaren ledamot, ett tekniskt råd och två särskilda ledamöter. Som en följd därav har första stycket andra meningen upphävts. Även första stycket tredje meningen har upphävts då en motsvarande möjlighet för rätten att uppdra åt en eller flera ledamöter att göra under undersökning finns i 3 kap. 4 § lagen om mark- och miljödomstolar. *Andra stycket* har ändrats i konsekvens härmed.

16.7 Förslaget till lag om ändring i ägofredslagen (1933:269)

I författningsförslagets ingress anges att 4 kap. 29, 31, 43, 45 och 46 §§ ändras som en följd av att fastighetsdomstolarna går upp i de nya mark- och miljödomstolarna.

Därutöver ändras 4 kap. 24 § och 5 kap. 49 § i syfte att anpassa bestämmelsen till den nya organisationen och de nya handläggningsreglerna. Denna ändring kommenteras i det följande.

4 kap.

24 § Förrättningsmannen *ska*, om han *eller hon* finner *det nödvändigt* eller någon av sakägarna *begär det*, vid förrättningen biträdas av två gode män, vilka av sakägarna eller, om dessa inte kommer *överens*, av förrättningsmannen utses bland dem, som *är* valda till nämndemän i domsaga eller till gode män vid fastighetsbildningsförrättningar.

I *sådana* fall, där synförrättning *handläggs* utan biträde av gode män, *ska* vad i denna lag är stadgat om synemännen i tillämpliga delar gälla förrättnings-

mannen. *Bestäms* under förrättningens *gång* att gode män *ska* tillkallas *påverkar detta inte* åtgärd som *vidtagits dessförinnan*.

Har synemännen olika meningar, gäller den mening de flesta har. Har alla var sin mening och kan man inte enas gäller förrättningsmannens.

I paragrafen finns vissa bestämmelser om syneförrättning.

I *första stycket* har möjligheten att som gode män använda nämndemän i fastighetsdomstol tagits bort. Paragrafen har i övrigt genomgått viss språklig modernisering.

5 kap.

49 § Avser försummelsen underhåll av stängsel och bättrar den försumlige *inte* ofördröjligen efter tillsägelse, *får* den som stängselskyldigheten gäller mot och som kan av försummelsen lida men, hålla syn genom två för uppdraget lämpliga *personer*, mot vilka *inte* förekommer jäv som gäller mot domare. Av synemännen *ska* den ene vara nämndeman i domsaga eller god man vid fastighetsbildningsförrättningar. Har den försumlige i god tid kallats till synen och *blir bristen* vid synen vitsordad, *förelägger* honom synemännen viss tid, *inte* kortare än fem dagar, inom vilken han *ska ha* botat bristen, vid äventyr att denna *annars får* avhjälpas av den, som påkallat synen. Denne *får* efter utgången av sagda tid, till utrönande av huruvida vid synen befunda brister blivit avhjälpna, *låta* anställa efterbesiktning i samma ordning som om syn stadgats; dock *är* efterbesiktning *inte* av nöden, om den försumlige avlämnat skriftligt erkännande, att åtgärd för bristens avhjälpande *inte* vidtagits. Därefter *har* den, som fordrar rättelse, *rätt till* utmätning hos den försumlige *inte* mindre för kostnaden för synen och för efterbesiktning, där sådan erfordrats, än även för det belopp, vartill det eftersatta arbetet av synemännen uppskattats, samt är *skyldig* att därefter ofördröjligen ombesörja arbetets utförande. Nöjes *inte* den andre däråt, *får han eller hon väcka talan om klander hos mark- och miljödomstolen* inom en månad efter utmätningen. *Försitts denna tid, är rätten till talan förlorad.*

Den som fordrar rättelse *har också, om bristen inte* ofördröjligen efter tillsägelse *avhjälpas, rätt att själv* bota denna och sedan av den försumlige *få* betalning för vad arbetet visas skäligen har kostat.

Vad här ovan är stadgat om stängsels underhåll *har* motsvarande tillämpning, där någon brister i underhåll av hägnad kring betesmark, som upplåtits enligt denna lag.

I paragrafen finns vissa bestämmelser om syneförrättning.

I *första stycket* har möjligheten att som gode män använda nämndemän i fastighetsdomstol tagits bort. Paragrafen har i övrigt genomgått viss språklig modernisering.

16.8 Förslaget till lag om ändring i lagen (1957:390) om fiskearrenden

Härigenom föreskrivs att 17 § lagen (1957:390) om fiskearrenden ska upphöra att gälla.

I författningsförslagets ingress anges att 17 § lagen (1957:390) om fiskearrenden ska upphöra att gälla. Detta är en följd av att arrendetvisterna enligt denna lag i fortsättningen ska handläggas av tingsrätterna. Överväganden i denna del finns i avsnitt 7.3.2.

16.9 Förslaget till lag om upphävande av lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål

Lagen om domstolar i fastighetsmål innehåller bestämmelser om fastighetsdomstolarnas organisation och sammansättning, liksom bestämmelser om sammansättningen i hovrätt som handlägger fastighetsmål. I lagen finns också vissa bestämmelser om förfarandet i fastighetsmål.

Lagen upphävs till följd av att fastighetsdomstolarnas verksamhet överförs till mark- och miljödomstolarna och att regler i lagen (2010:00) om mark- och miljödomstolar samt ärendelagen i stället kommer att tillämpas på denna verksamhet. Lagen om domstolar i fastighetsmål ska upphöra att gälla vid utgången av 2010. Bestämmelserna i 1 § i den upphävda lagen ersätts av 1 kap. 1 och 3 §§ lagen om mark- och miljödomstolar. I stället för 2 § tillämpas bestämmelserna i 4 och 5 kap. lagen om mark- och miljödomstolar. Bestämmelserna i 3 § ersätts av 2 kap. 4 och 6 §§ lagen om mark- och miljödomstolar och bestämmelserna i 4 § ersätts av 2 kap. 5 och 7 §§ lagen om mark- och miljödomstolar. I stället för 5 § tillämpas 2 kap. 3 § lagen om mark- och miljödomstolar. Några bestämmelser som motsvarar 6–8 §§ införs inte eftersom nämndemän inte ska delta i handläggningen av målen i mark- och miljödomstolarna. I stället för 9 respektive 10 § tillämpas 3 kap. 4 respektive 5 § lagen om mark- och miljödomstolar. Bestämmelserna i 11 § ersätts av bestämmelser i 4 och 5 kap. lagen om mark- och miljödomstolar och bestämmelserna i 12 § ersätts av 3 kap. 6 § lagen om mark- och miljödomstolar. I stället för 13 § tillämpas 2 kap. 10 § lagen om mark- och miljödomstolar och i stället för 14 § tillämpas 2 kap. 2 § lagen om mark- och miljödomstolar. Bestämmelserna i 15 och 16 §§ ersätts av 3 kap. 4 § lagen om mark- och miljödomstolar. I stället för 17 § tillämpas 3 kap. 7 § lagen om mark- och miljödomstolar. Bemyndigandet för regeringen i 18 § ersätts inte.

16.10 Förslaget till lag om ändring i fastighetsbildningslagen (1970:988)

Lagförslagen är en följd av att mål enligt fastighetsbildningslagen i fortsättningen kommer att överklagas till mark- och miljödomstol. Förslagen är vidare föranledda av att ärendelagen kommer att tillämpas vid handläggningen av de nu aktuella målen, om inte annat är särskilt föreskrivet i annan lag, t.ex. i den nya lagen om mark- och miljödomstolar eller i fastighetsbildningslagen.

Genom angivande i författningsförslagets ingress byts ordet ”fastighetsdomstol” i olika böjningsformer ut mot ”mark- och miljödomstol” i motsvarande form i 15 kap. 1 och 10 §§, 16 kap. 9 och 12 §§, 17 kap. 2 § samt rubriken till 15 och 16 kap. I rubriken till 17 kap. byts också ordet ”hovrätt” ut mot ”Mark- och miljööverdomstolen”.

Vidare anges i författningsförslagets ingress att 16 kap. 1, 3, 4, 6 och 7 §§, 17 kap. 1 § samt 18 kap. 1 § ska upphöra att gälla. I stället för 16 kap. 1 § tillämpas därvid 8 § ärendelagen. I stället för 16 kap. 3 § första stycket tillämpas 15 § ärendelagen och 5 kap. 3 § lagen om mark- och miljödomstolar. Vad som anges i 16 kap. 3 § andra stycket om dom-

stols möjlighet att inhämta yttranden för måls beredande eller avgörande följer av allmänna principer. Reglerna i 16 kap. 4 och 7 §§ utgår till följd av att huvudförhandling inte längre ska hållas i de nu aktuella målen. I stället för 16 kap. 6 § tillämpas 20 § ärendelagen. Att 17 kap. 1 § och 18 kap. 1 § upphävs innebär att 36 och 38 §§ ärendelagen samt 1 kap. 2 § lagen om mark- och miljödomstolar tillämpas i stället. Detta innebär inte någon förändring när det gäller den krets som får överklaga enligt reglerna i 17 kap. 1 § och 18 kap. 1 § fastighetsbildningslagen. Frågan om överklagande till Högsta domstolen regleras av 5 kap. 5 § i den nya lagen om mark- och miljödomstolar. Överklagandefristen för de nu aktuella målen uppgår i fortsättningen därmed till tre veckor.

Därutöver görs i några paragrafer ändringar som innebär anpassningar till den nya organisationen och de nya handläggningsreglerna. Dessa ändringar kommenteras i det följande.

16 kap.

5 § *I målet ska sammanträde hållas.* Om en sakägares närvaro uppenbarligen är utan betydelse för hans eller hennes rätt och även i övrigt saknar betydelse för målets avgörande, behöver sakägaren inte kallas till sammanträdet.

Har talan fullföljts av en företrädare för ett allmänt intresse, ska denne kallas till sammanträdet. När en sakägares överklagande rör ett allmänt intresse, kallas länsstyrelsen eller, om målet avser sådan fastighetsbildning som anges i 15 kap. 8 § andra stycket, en sådan nämnd som avses i 4 kap. 15 § tredje stycket.

En företrädare för eller tjänsteman vid en myndighet vars verksamhet berörs av målet kan kallas för att lämna upplysningar. För detta ändamål kan även förrättningslantmätaren kallas.

Kallelser ska delges.

Paragrafen innehåller bestämmelser om handläggningen av mål i domstolen. Överväganden finns i avsnitt 12.6.

Till följd av att ärendelagens regler ska tillämpas för fastighetsbildningsmålen har i första stycket en hänvisning till huvudförhandling ändrats till att i stället gälla sammanträde. I stycket har också tydligare markerats att sammanträde som huvudregel ska hållas. Av 18 § ärendelagen, som enligt bestämmelser i lagen om mark- och miljödomstolar ska tillämpas i de nu aktuella målen, och 5 kap. 3 § lagen om mark- och miljödomstolar följer att sakägarna som huvudregel ska kallas till ett sådant sammanträde. I 8 § finns bestämmelser som anger när sammanträde inte behöver hållas.

I andra stycket har på samma sätt som i första stycket en hänvisning till huvudförhandling ändrats till att i stället gälla sammanträde.

Tredje stycket är oförändrat.

8 § *Mark- och miljödomstolen får avgöra mål utan att hålla sammanträde, om sammanträde kan antas sakna betydelse för prövningen samt sakägare eller företrädare för allmänt intresse inte har begärt sådant sammanträde.* Om talan har fullföljts enligt 15 kap. 2, 4 eller 10 § eller om det är uppenbart att talan är ogrundad, får målet alltid avgöras utan att sammanträde hålls.

För prövning som inte avser själva saken behöver sammanträde inte hållas.

Har domstolen beslutat att ett mål ska avgöras utan att sammanträde hålls och är det inte uppenbart att sakägare eller företrädare för allmänt intresse redan har slutfört sin talan, ska de ges tillfälle att göra det.

Paragrafen innehåller bestämmelser om när domstolen får avgöra mål utan att sammanträde hålls.

I *första stycket* har en hänvisning till fastighetsdomstol ändrats till att i stället gälla mark- och miljödomstol. I stycket har dessutom, liksom i *andra* och *tredje styckena*, hänvisningar till huvudförhandling ändrats till att i stället gälla sammanträde.

Paragrafen har i övrigt moderniserats språkligt.

10 § *Ska* i ett mål flera frågor avgöras och kan de särskiljas, får *dom* ges beträffande någon av frågorna, *trots att* handläggningen av de övriga *inte har avslutats*.

Paragrafen innehåller bestämmelser om avgörandet i målen.

Ändringen innebär bl.a. att *första* och *andra styckena* har upphävts. Bestämmelserna i dessa stycken om vad avgörandet ska grundas på och hur det ska utformas ersätts av 27 och 28 §§ ärendelagen och 5 kap. 4 § lagen om mark- och miljödomstolar. Det bör anmärkas att avgörande genom dom i fortsättningen ska ske i de fall då det tidigare meddelades utslag, dvs. vid avgörande av målet i sak, se 5 kap. 4 § lagen om mark- och miljödomstolar. Avgöranden i övriga frågor bör således alltjämt betecknas beslut.

I *tredje stycket* finns bestämmelser om avgörande av delfrågor, dvs. motsvarande deldom. I stycket har ordet utslag ändrats till dom.

13 § Den som med stöd av 5 § tredje stycket *har* kallats för att lämna upplysningar har rätt till ersättning för sin inställelse enligt särskilda bestämmelser. Sakägare får *inte* åläggas att betala *sådan kostnad för inställelse*.

Paragrafen innehåller bestämmelser om inställelse för den som har kallats till domstolen enligt 5 § tredje stycket.

I paragrafen har en hänvisning till 7 §, som upphävs, tagits bort. Paragrafen har i övrigt moderniserats språkligt.

14 § *Mark- och miljödomstolen får*, efter vad som är skäligt med hänsyn till omständigheterna, besluta att sakägare som förlorar målet *ska* ersätta annan sakägare dennes rättegångskostnad. *I övrigt ska 18 kap. rättegångsbalken tillämpas i fråga om rättegångskostnaderna*.

I mål om inlösenersättning *ska* dock sakägare som avstår mark eller särskild rättighet få gottgörelse för sin kostnad oberoende av utgången i målet. Detsamma *ska* gälla i mål om ersättning för marköverföring eller reglering av rättighet som avses i 5 kap. 10 a § andra stycket.

Första och andra styckena gäller inte, om annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken. Ogillas i mål enligt andra stycket talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas 15 kap. 7 § *plan- och bygglagen (2010:000)*.

Vinner *en sakägare ett* mål mot *en företrädare* för allmänt intresse, kan domstolen tillerkänna *sakägaren* ersättning för rättegångskostnad, om *det finns* synnerliga skäl. Sådan ersättning *ska betalas* av *staten* eller, om endast kommunen företräder det allmänna intresset, av kommunen.

Ska i annat fall än som avses i 13 § kostnad för bevisning eller särskild åtgärd enligt rättens beslut *betalas* av allmänna medel, kan domstolen när det är skäligt *besluta* att kostnaden *ska stanna på staten*.

Paragrafen innehåller bestämmelser om rättegångskostnader.

I *första stycket* har en hänvisning till fastighetsdomstol ändrats till att i stället gälla mark- och miljödomstol. Eftersom ärendelagen fortsättningsvis som utgångspunkt ska tillämpas för fastighetsbildningsmålen har det i stycket också lagts till en uttrycklig hänvisning till rättegångskostnadsreglerna i 18 kap. rättegångsbalken.

I *tredje stycket* har en hänvisning till 15 kap. 6 § plan- och bygglagen (1987:10) ändrats till att i stället gälla 15 kap. 7 § i den nya plan- och bygglagen (2010:000). Någon ändring i sak är inte avsedd.

Paragrafen har i övrigt moderniserats språkligt.

15 § Sedan en *mark- och miljödomstols dom* eller slutliga beslut i fastighetsbildningsmål har vunnit laga kraft, ska förrättningsakten och en kopia av *domen* eller beslutet sändas till lantmäterimyndigheten. Om avgörandet överklagas i viss del och om det med anledning av domstolens avgörande i övrigt kan uppkomma fråga om registrering, ska handlingarna sändas till lantmäterimyndigheten. Efter registrering ska myndigheten omedelbart sända tillbaka förrättningsakten till domstolen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om åtgärder med anledning av att en dom eller ett slutligt beslut har vunnit laga kraft.

Hänvisningar till utslag har också ändrats till att i stället gälla dom. I övrigt har paragrafen moderniserats språkligt.

17 kap.

3 § I fråga om rättegången i *Mark- och miljööverdomstolen* tillämpas 16 kap. 9–13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena samt 14 a–16 §§. Dock ska 16 kap. 15 § inte tillämpas när *Mark- och miljööverdomstolen* återförvisar mål till *mark- och miljödomstolen*.

I mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket ska den som har att betala ersättning för mark eller rättighet, om inte något annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken, alltid själv bära sina kostnader samt kostnad som han eller hon orsakar motparten genom att själv överklaga. Ogillas i ett sådant mål talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas dock 15 kap. 7 § *plan- och bygglagen (2010:000)*. I övrigt ska bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken tillämpas.

Bevis genom syn på stället får tas upp i *Mark- och miljööverdomstolen* endast om det finns synnerliga skäl.

Paragrafen innehåller bestämmelser om handläggningen i *Mark- och miljööverdomstolen*.

I *första stycket* har hänvisningar till 16 kap. 3 och 7 §§, som upphävs, tagits bort. Hänvisningar till fastighetsdomstol respektive hovrätt har ändrats till att i stället gälla mark- och miljödomstol respektive *Mark- och miljööverdomstolen*. En motsvarande ändring har även gjorts i *tredje stycket*.

Paragrafen har i övrigt moderniserats språkligt.

18 kap.

2 § Om ett överklagande till *Högsta domstolen* tillåts enligt 5 kap. 5 § *lagen (2010:000)* om *mark- och miljödomstolar*, tillämpas i fråga om rättegången i

Högsta domstolen 16 kap. 9 och 10 §§, 11 § andra och tredje styckena, 12 och 13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena *samt 14 a–16 §§*. Dock *ska* 16 kap. 15 § inte tillämpas när Högsta domstolen återförvisar mål till lägre rätt.

I mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket gäller bestämmelserna i 17 kap. 3 § andra stycket.

Bevis genom syn på stället får tas upp i Högsta domstolen endast om det finns synnerliga skäl.

Paragrafen innehåller bestämmelser om handläggningen i Högsta domstolen.

Av 5 kap. 5 § lagen om mark- och miljödomstolar följer att det som huvudregel kommer att gälla ett överklagandeförbud för Mark- och miljööverdomstolens avgöranden i de mål som har inletts i mark- och miljödomstol genom överklagande, bl.a. avgöranden i fastighetsbildningsmål. Mark- och miljööverdomstolen får dock enligt den nu nämnda bestämmelsen tillåta att en dom eller ett beslut i annat mål än mål enligt miljöbalken överklagas till Högsta domstolen, om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen (s.k. fullföljdsventil). I *första stycket* har det tagits in en hänvisning till dessa bestämmelser i lagen om mark- och miljödomstolar. En hänvisning till 16 kap. 3 och 7 §§, som upphävs, har också tagits bort. Stycket har i övrigt moderniserats språkligt.

Andra och tredje styckena är oförändrade.

16.11 Förslaget till lag om ändring i expropriationslagen (1972:719)

I författningsförslagets ingress anges att 3 kap. 3 §, 5 kap. 1, 2, 6, 7, 12, 19, 22 och 27 §§, 6 kap. 11 § samt 7 kap. 1, 4, 5 och 6 §§ ändras som en följd av att fastighetsdomstolarna går upp i de nya mark- och miljödomstolarna.

Därutöver ändras 5 kap. 13 § i syfte att anpassa bestämmelsen till den nya organisationen och de nya handläggningsreglerna. Denna ändring kommenteras i det följande.

5 kap.

13 § *En undersökning enligt 3 kap. 4 § lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar ska genomföras, om det inte måste antas att sådan undersökning saknar betydelse.*

I paragrafen finns bestämmelser om när undersökning ska genomföras i expropriationsmål. En hänvisning till 9 § lagen om domstolar i fastighetsmål har ändrats till att i stället gälla 3 kap. 4 § i lagen om mark- och miljödomstolar. Paragrafen har i övrigt moderniserats språkligt.

16.12 Förslaget till lag om ändring i lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag

I författningsförslagets ingress anges att 12 § ändras som en följd av att fastighetsdomstolarna går upp i de nya mark- och miljödomstolarna.

Därutöver ändras 13 § i syfte att anpassa bestämmelsen till den nya organisationen och de nya handläggningsreglerna. Denna ändring kommenteras i det följande.

13 § *En förteckning* enligt 9 § och beslut om grunderna för kostnadsfördelning enligt 10 § ska genast överlämnas till *den gode mannen*. Detta gäller även domstols *dom* eller slutliga beslut i mål som avses i 12 §.

Sedan lantmäterimyndighetens beslut eller, om talan fullföljts mot beslutet, domstols *dom* eller slutliga beslut i anledning av sådan talan vunnit laga kraft, ska *den gode mannen* till var och en som enligt beslutet eller *domen har rätt att få* medel, *betala* vad som av behållna medel belöper på honom samt avge sluträkning för sin förvaltning i den delen.

Paragrafen innehåller vissa bestämmelser om gode män.

I bestämmelsen har uttrycket utslag i olika böjningsformer bytts ut mot *dom* i motsvarande form. Paragrafen har i övrigt moderniserats språkligt.

16.13 Förslaget till lag om ändring i lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter

I författningsförslagets ingress anges att 15, 46, 53, 54 och 66 §§ ändras som en följd av att fastighetsdomstolarna går upp i de nya mark- och miljödomstolarna.

Därutöver ändras 3 § i syfte att anpassa bestämmelsen till den nya organisationen och de nya handläggningsreglerna. Denna ändring kommenteras i det följande.

3 § Lagens bestämmelser om fastighet äger motsvarande tillämpning på sådan tomträtt, gruva, byggnad, annan anläggning eller naturreservat som har del i samfällighet enligt 1 § första stycket 3, 4 eller 5.

Den som innehar fastighet på grund av testamentariskt förordnande utan att äganderätten tillkommer någon anses vid lagens tillämpning som fastighetens ägare. Som ägare av naturreservat anses den som förvaltar reservatet.

Innehavare av tomträtt i fastighet som har del i samfällighet enligt 1 § första stycket 1 eller 2 ska vid tillämpningen av denna lag anses som delägare i fastighetsägarens ställe.

När talan ska föras i fråga om samfälligheter enligt 1 § första stycket 5 tillämpas bestämmelserna om stämningssmål i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

I paragrafen finns bestämmelser om lagens tillämplighet i fråga om tomträtt, gruva, byggnad, annan anläggning eller naturreservat som har del i samfällighet enligt vissa bestämmelser.

I fjärde stycket har en hänvisning till att lagens bestämmelser om fastighetsdomstol i stället ska gälla miljödomstol tagits bort. Den talan som avses i stycket kommer därmed att föras i mark- och miljödomstol

enligt bestämmelserna om mark- och miljödomstol i denna lag. Paragrafen har i övrigt genomgått språklig modernisering.

16.14 Förslaget till lag om ändring i lagen (1976:997) om vattenförbund

I författningsförslagets ingress anges att 12, 27, 29, 33 och 34 §§ ändras som en följd av att miljödomstolarna i fortsättningsvis ska benämnas mark- och miljödomstolar.

Därutöver ändras 25 § i syfte att anpassa bestämmelsen till den nya organisationen och de nya handläggningsregler. Denna ändring kommenteras i det följande.

25 § I fråga om talan mot beslut eller åtgärd vid förrättning enligt denna lag gäller fortfarande i tillämpliga delar bestämmelserna i 13 kap. vattenlagen (1983:291) om förrättningsmål. *Det som sägs i 13 kap. vattenlagen om vatten- domstol respektive Vattenöverdomstolen ska gälla mark- och miljödomstol respektive Mark- och miljööverdomstolen. Det som sägs om nämndemän respektive vattenrättsråd ska gälla särskilda ledamöter respektive tekniska råd.*

En sådan kungörelse som avses i 13 kap. 58 § vattenlagen (1983:291) ska tillsammans med en avskrift av besvärshandlingarna skickas till statens naturvårdsverk och länsstyrelsen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om domstolsprövning.

I första stycket har hänvisningar till miljödomstol respektive Miljööverdomstol ändrats till att i stället gälla mark- och miljödomstol respektive Mark- och miljööverdomstolen. Hänvisningen till sakkunniga ledamöter och miljøråd och har ändrats till att i stället gälla särskilda ledamöter och tekniskt råd. Detta med anledning av de benämningar som mark- och miljödomstolarnas experter har i lagen om mark- och miljödomstolar.

Bestämmelsen har i övrigt moderniserats språkligt.

16.15 Förslaget till lagen om ändring i skogsvårdslagen (1979:429)

19 § I fråga om rätt till ersättning för skada till följd av ett beslut enligt 18 § första eller andra stycket gäller 25 kap. 6 § och 31 kap. 2 §, 4 § första stycket, 7 § första stycket första meningen, 8 § första meningen, 9, 12 och 13 §§, 15 § första stycket första meningen och andra stycket, 31 § tredje stycket samt 33 § miljöbalken.

I paragrafen finns bestämmelser om rätt till ersättning för skada.

I paragrafen har en hänvisning till att vissa bestämmelser i lagen ska gälla fastighetsdomstol tagits bort.

16.16 Förslaget till lag om ändring i lagen (1980:307) om skyldighet för utländska käranden att ställa säkerhet för rättegångskostnader

2 § Säkerhet behöver inte ställas i

1. mål som handläggs enligt lagen (1974:371) om rättegången i arbetstvister,
2. mål och ärenden vid mark- och miljödomstol enligt
 - jordabalken,
 - 21 kap. 1 § första stycket 2 miljöbalken som är ansökningsmål eller 21 kap. 1 § första stycket 5 miljöbalken som avser ersättning vid ingripande av det allmänna,
 - ägofredslagen (1933:269),
 - lagen (1945:119) om stängselskyldighet för järnväg m.m.,
 - fastighetsbildningslagen (1970:988),
 - rennäringslagen (1971:437),
 - väglagen (1971:948),
 - lagen (1971:1037) om äganderättsutredning och legalisering,
 - lagen (1972:114) med anledning av konvention med Norge om renbetning,
 - expropriationslagen (1972:719),
 - lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag,
 - ledningsrättslagen (1973:1144),
 - anläggningslagen (1973:1149),
 - lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter,
 - bostadsförvaltningslagen (1977:792),
 - lagen (1978:160) om vissa rörledningar,
 - jordförvärvslagen (1979:230),
 - skogsvårdslagen (1979:429),
 - lagen (1985:139) om ersättning för intrång i enskild fiskerätt,
 - lagen (1985:620) om vissa torvfyndigheter,
 - lagen (1987:11) om exploateringssamverkan,
 - lagen (1988:950) om kulturminnen m.m.,
 - minerallagen (1991:45),
 - bostadsrättslagen (1991:614),
 - lagen (1995:1652) om byggande av järnväg,
 - ellagen (1997:857),
 - lagen (2004:875) om särskild förvaltning av vissa elektriska anläggningar och naturgaslagen (2005:403),
 - plan- och bygglagen (2010:000),
 - 3. växel mål och checkmål,
 - 4. mål som har tagits upp efter offentlig stämning, och
 - 5. mål vid förvaltningsdomstol eller marknadsdomstolen.

Säkerhet behöver inte heller ställas i annat fall om talan väcks genom genstämmning.

Paragrafen innehåller bestämmelser om i vilka mål utländsk kärande är skyldig att ställa säkerhet för rättegångskostnader.

Genom förslagen i denna lagrådsremiss har fastighetsdomstolarna lagts samman med miljödomstolarna till mark- och miljödomstolar. I *första stycket* har en hänvisning till ”mål vid fastighetsdomstol” bytts ut mot en uppräkningslista av de mål som tidigare handlades av fastighetsdomstol som i fortsättningen handläggs av mark- och miljödomstol. Någon saklig ändring är inte avsedd. En hänvisning till delar av 20 kap. 2 § miljöbalken, som upphävs, har bytts mot en hänvisning till 21 kap. 1 § miljöbalken i

motsvarande delar. Inte heller i detta avseende är någon saklig ändring avsedd.

Andra stycket är oförändrat.

16.17 Förslaget till lag om ändring i lagen (1987:11) om exploateringssamverkan

34 § Bestämmelserna i 16–18 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) om rättegången i fastighetsbildningsmål *och bestämmelserna i 5 kap. lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar ska* tillämpas på mål som fullföljs enligt 33 §. Därvid *ska* i fråga om ersättning med anledning av fastighetsreglering enligt 19 eller 20 § gälla vad som föreskrivs beträffande sådana mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket fastighetsbildningslagen.

I paragrafen finns bestämmelser om domstolsprövning.

I paragrafen har en hänvisning tagits in till 5 kap. lagen om mark- och miljödomstolar. I 5 kap. lagen om mark- och miljödomstolar finns bestämmelser om handläggningen av mål som har överklagats till mark- och miljödomstolar. Paragrafen har i övrigt moderniserats språkligt.

16.18 Förslaget till lag om ändring i lagen (1988:97) om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig och krigsfara m.m.

17 § Regeringen får föreskriva

1. att uppgifter som ankommer på en viss tingsrätt, hovrätt, förvaltningsrätt eller kammarrätt *ska* övertas av en annan domstol av samma slag,

2. att uppgifter som ankommer på en domstol, som inte är allmän domstol eller allmän förvaltningsdomstol, inte *ska* fullgöras eller *ska* fullgöras av en annan domstol,

3. att en tingsrätt är domför med en lagfaren domare i sådana fall då det enligt rättegångsbalken eller annan lag krävs tre lagfarna domare,

4. att en domstol *ska* ha sin verksamhet helt eller delvis förlagd till annan ort än den där verksamheten annars utövas,

5. att en domstol inte behöver vara delad i avdelningar.

Regeringen får meddela de bestämmelser som behövs till följd av att regeringen har beslutat föreskrifter enligt första stycket 2.

Paragrafen innehåller bestämmelser om förfarandet hos vissa myndigheter under krig eller krigsfara m.m.

Genom förslagen i denna lagrådsremiss har fastighetsdomstolarna lagts samman med miljödomstolarna till mark- och miljödomstolar. Ändringen i förevarande paragraf innebär att fjärde punkten, enligt vilken regeringen får föreskriva att fastighetsdomstol är domför även om antalet lagfarna ledamöter i rätten minskas från två till en, har tagits bort.

Paragrafen är i övrigt oförändrad.

16.19 Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:811) om införande av miljöbalken

I författningsförslagets ingress anges att 6, 16, 17 och 21–24 §§ ändras som en följd av att miljödomstolarna och Miljööverdomstolen i fortsättningsvis ska benämnas mark- och miljödomstolar respektive Mark- och miljööverdomstolen.

Därutöver ändras 25 och 28 §§ i syfte att anpassa bestämmelserna till den nya organisationen och de nya handläggningsregler. Dessa ändringar kommenteras i det följande.

25 § Beslut som en förrättningsman meddelar efter miljöbalkens ikraftträdande i frågor som regleras i 12 kap. vattenlagen (1983:291) ska överklagas till *mark- och miljödomstolen*.

När *mark- och miljödomstolen* prövar sådana överklaganden ska den tillämpa 13 kap. 30–33, 36, 38, 41–43 och 45 §§, 46 § första stycket, 47–50 §§ samt 56–63 §§ vattenlagen (1983:291). Vad som sägs om vattendomstol ska gälla *mark- och miljödomstol*. Vad som i 61 § sägs om nämndemän ska gälla *särskilda ledamöter*.

Paragrafen innehåller bestämmelser om särskilda övergångsbestämmelser för 12 kap. vattenlagen.

I paragrafens bestämmelser har hänvisningar till miljödomstol ändrats till att i stället gälla mark- och miljödomstol. I *andra stycket* har en hänvisning till sakkunniga ledamöter ändrats till att i stället gälla särskilda ledamöter. Detta med anledning av den benämning som dessa ledamöter har i lagen om mark- och miljödomstolar.

Paragrafen har i övrigt moderniserats språkligt.

28 § Mål som gäller lagligförklaring enligt 17 § denna lag ska utgöra ansökningsmål enligt 21 kap. 1 a § miljöbalken.

Reglerna i 16 kap. 13 § miljöbalken om en ideell förenings rätt att överklaga gäller även i de fall den överklagbara domen eller beslutet avser en lagligförklaring.

Paragrafen innehåller bestämmelser om särskilda övergångsbestämmelser för prövning av en vattenanläggnings laglighet hos domstol.

Eftersom 21 kap. 1 § miljöbalken ska betecknas 21 kap. 1 a § miljöbalken har en hänvisning i *första stycket* till 21 kap. 1 § miljöbalken ersatts med en hänvisning till 21 kap. 1 a §. Stycket har moderniserats språkligt.

Andra stycket är oförändrat.

16.20 Förslaget till lag om ändring i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet

I författningsförslagets ingress anges att 2 kap. 9 §, 4 kap. 1–3 och 7 §§, 5 kap. 1, 3 och 4 §§, 6 kap. 1, 5, 6 och 9 §§, 7 kap. 2, 3, 5, 7, 13–21, 26, 28 och 29 §§ och 9 kap. 4 och 7 §§ samt rubrikerna närmast före 7 kap. 3 och 8 §§ ändras som en följd av att miljödomstolarna i fortsättningsvis ska benämnas mark- och miljödomstolar.

Därutöver ändras 7 kap. 1, 10 och 12 §§ i syfte att anpassa bestämmelserna till den nya organisationen och de nya handläggningsregler. Dessa ändringar kommenteras i det följande.

7 kap.

1 § Bestämmelser om ansökningsmål finns i 21 kap. *1 a §* miljöbalken. Ansökningsmål är även mål om

1. bestämmande enligt 2 kap. 9 § av ersättning för rätten att ta i anspråk ett strömfall,
2. inrättande enligt 4 kap. 3 § av en gemensam anläggning för bevattning, sedan en samfällighet enligt 4 kap. har bildats,
3. överflyttning enligt 8 kap. 3 § första stycket av rätten till andelskraft,
4. omprövning, utan samband med pågående ansökningsmål, enligt 17 § första stycket eller omprövning enligt 17 § andra stycket, och
5. fastställelse enligt 18 § av en överenskommelse.

I paragrafen finns bestämmelser om vilka mål som är ansökningsmål. Hänvisningen till 21 kap. 1 § miljöbalken har ändrats till 21 kap. 1 a § som en följd av att 21 kap. 1 § ändrat beteckning. Någon ändring i sak är inte avsedd.

10 § Om målet avgörs utan huvudförhandling i annat fall än som avses i 42 kap. 18 § första stycket 1–4 rättegångsbalken, *ska mark- och miljödomstolen* ha den sammansättning som anges i *2 kap. 4 § första stycket lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar*.

Beträffande förelägganden för parterna att avge skriftligt svaromål eller att inställa sig vid muntlig förberedelse eller vid huvudförhandling och om parts utelämnande från ett sådant sammanträde gäller rättegångsbalkens bestämmelser rörande en sak, varom förlikning inte är tillåten.

I paragrafen finns bestämmelser om förfarandet vid domstolen i stämningsmål.

I *första stycket* har hänvisningen till 20 kap. 4 § miljöbalken ändrats till en hänvisning till 2 kap. 4 § första stycket lagen om mark- och miljödomstolar. Ändringen är en konsekvens av att 20 kap. 4 § miljöbalken har upphävts och att bestämmelser om domstolarnas sammansättning i stället kommer att finnas i lagen om mark- och miljödomstolar. Någon ändring i sak är inte avsedd. Hänvisningen till miljödomstolen har ändrats till att i stället gälla mark- och miljödomstolen.

Andra stycket är oförändrat.

12 § Om svaranden för att bemöta käromålet gör en ansökan hos *mark- och miljödomstolen* enligt 21 kap. *1 a §* första stycket 3 miljöbalken eller om ändrade bestämmelser om vattentappning enligt 13 § detta kapitel, handläggs målet i dess helhet som ett ansökningsmål, om inte målet med stöd av 21 kap. *1 a §* andra stycket miljöbalken ändå behandlas som ett stämningsmål.

Har beslut om borttagande eller ändring av en vattenanläggning meddelats av *mark- och miljödomstolen* i ett stämningsmål, av kronofogdemyndigheten med stöd av lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning eller av tillsynsmyndigheten enligt 26 kap. 9, 10 eller 18 § miljöbalken och görs en ansökan som avses i första stycket, får *mark- och miljödomstolen* i ansökningsmålet bestämma att beslutet inte får verkställas innan målet har blivit slutligt avgjort

eller *mark- och miljödomstolen* förordnar annat. Sökanden ska ställa säkerhet för kostnader och skador.

I paragrafen finns bestämmelser om förfarandet vid domstolen i stämningssmål.

Eftersom 21 kap. 1 § miljöbalken ska betecknas 21 kap. 1 a § har två hänvisningar i *första stycket* till 21 kap. 1 § miljöbalken ändrats till att i stället gälla 21 kap. 1 a § miljöbalken. I bestämmelsen har också hänvisningar till miljödomstolen ändrats till att i stället avse mark- och miljödomstolen. Paragrafen har moderniserats språkligt.

16.21 Förslaget till lag om ändring i lagen (1999:381) om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga kemikalieolyckor

I författningsförslagets ingress anges att 2 och 22 §§ ändras som en följd av att miljödomstolarna i fortsättningsvis ska benämnas mark- och miljödomstolar.

Därutöver ändras 25 § i syfte att anpassa bestämmelsen till den nya organisationen och de nya handläggningsregler. Denna ändring kommenteras i det följande.

25 § En kommuns beslut enligt denna lag eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av lagen får överklagas hos länsstyrelsen. Beslut som fattats av länsstyrelsen eller Myndigheten för samhällsskydd och beredskap får överklagas hos *mark- och miljödomstol* enligt 21 kap. 1 § andra stycket miljöbalken.

Beslut om tillsynsprogram får inte överklagas.

Paragrafen innehåller bestämmelser om överklagande.

I *första stycket* har en hänvisning till miljödomstol ändrats till att i stället gälla mark- och miljödomstol. Hänvisningen till 20 kap. 2 § andra stycket miljöbalken har ändrats till att i stället gälla 21 kap. 1 § andra stycket miljöbalken som en följd av att 20 kap. 2 § flyttats till 21 kap. 1 §. Någon ändring i sak är inte avsedd.

Andra stycket är oförändrat.

16.22 Förslaget till lag om ändring i lagen (2004:1199) om handel med utsläppsätter

I författningsförslagets ingress anges att 9 kap.1 § ändras som en följd av att miljödomstolarna i fortsättningsvis ska benämnas mark- och miljödomstolar.

Därutöver ändras 9 kap. 2 § i syfte att anpassa bestämmelsen till den nya organisationen och de nya handläggningsregler. Denna ändring kommenteras i det följande.

9 kap.

2 § Bestämmelser om överklagande av *mark- och miljödomstolens* domar och beslut finns i 4 och 5 kap. lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar.

Paragrafen innehåller bestämmelser om överklagande. Den har ändrats som en konsekvens av att bestämmelserna om överklagande i 23 kap. 1 § miljöbalken har upphävts och att bestämmelser om överklagande i stället finns i 4 och 5 kap. lagen om mark- och miljödomstolar.

16.23 Förslaget till lag om ändring i lagen (2009:724) om nationella minoriteter och minoritetsspråk

13 § Den som är part eller ställföreträdare för part i ett mål eller ett ärende hos en förvaltningsrätt, tingsrätt, *mark- och miljödomstol* eller sjörättsdomstol med en domkrets som helt eller delvis sammanfaller med kommunerna Gällivare, Haparanda, Kiruna, Pajala och Övertorneå har rätt att använda finska eller meänkieli under målets eller ärendets handläggning, om målet eller ärendet har anknytning till någon av dessa kommuner. Detsamma gäller samiska hos en sådan domstol med en domkrets som helt eller delvis sammanfaller med kommunerna Arjeplog, Gällivare, Jokkmokk eller Kiruna, om målet eller ärendet har anknytning till någon av dessa kommuner.

Rätten att använda finska, meänkieli respektive samiska omfattar också de domstolar dit en dom eller ett beslut i ett mål eller ärende som avses i första stycket överklagas.

Paragrafen innehåller bestämmelser om rätt för part eller ställföreträdare för part att i vissa fall i domstol använda minoritetsspråk.

I *första stycket* har benämningarna fastighetsdomstol och miljödomstol bytts ut mot mark- och miljödomstol. Andra stycket är oförändrat.

16.24 Förslaget om lag om ändring i lagen (2009:1326) om ändring i miljöbalken

16 kap.

2 § Tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, får lämnas för begränsad tid. Regeringen får meddela ytterligare föreskrifter om sådan tidsbegränsning.

Tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, får förenas med villkor.

Vid ändring av en miljöfarlig verksamhet får tillståndet begränsas till att enbart avse ändringen (ändringstillstånd). För verksamhet som omfattas av tillståndsplikt enligt lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter får dock inte beslutas villkor om begränsning av utsläpp av koldioxid, dikväveoxid eller perfluorkolväten eller villkor som genom att reglera använd mängd fossilt bränsle syftar till en begränsning av koldioxidutsläpp. Detta gäller inte villkor som i fråga om dikväveoxid eller perfluorkolväten behövs för att hindra betydande lokala föroreningar.

Bestämmelser om vilka mål som är ansökningsmål finns i 21 kap. 1 a § och bestämmelser om vad en ansökan i ett ansökningsmål ska innehålla finns i 22 kap. 1 §. Regeringen får meddela föreskrifter om vad en ansökan i ett ärende ska innehålla.

Paragrafen innehåller allmänna bestämmelser om prövningen och om tillstånd, godkännande och dispens. *Sista stycket* har ändrats som en

konsekvens av att 21 kap. 1 § miljöbalken har ändrat beteckning till 21 kap. 1 a § miljöbalken. Någon ändring i sak är inte avsedd. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

16.25 Förslaget till lag om ändring i plan- och bygglagen (2010:000)

4 kap.

21 § I detaljplanen ska kommunen ange en genomförandetid. Tiden ska bestämmas så att det finns rimliga möjligheter att genomföra planen, men tiden får inte vara kortare än fem år och inte längre än femton år.

Tiden räknas från den dag då beslutet att anta planen vinner laga kraft. Om någon del av planen får genomföras tidigare på grund av ett förordnande enligt 13 kap. 17 § tredje stycket, räknas tiden från den dag då genomförandet får påbörjas.

Trots andra stycket, får kommunen i planen bestämma att tiden ska räknas från en senare tidpunkt eller bestämma olika tider för skilda områden av planen.

Paragrafen innehåller bestämmelser om detaljplanens genomförandetid.

I *andra stycket* har hänvisningen till 13 kap. 18 § andra stycket ändrats till att i stället gälla 13 kap. 17 § tredje stycket. Ändringen är en följd av att 18 § ändrat beteckning och att ett nytt första stycke förts in i den nya 17 §. Någon ändring i sak är inte avsedd. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

5 kap.

19 § Kungörelsen ska anslås på kommunens anslagstavla och föras in i en ortstidning. Av kungörelsen ska det framgå

1. var området för detaljplanen ligger,
2. om förslaget avviker från översiktsplanen,
3. vilken mark eller särskild rätt till mark som kan komma att tas i anspråk enligt 6 kap. 3–5 §§,
4. var förslaget finns tillgängligt för granskning och hur lång granskningstiden är,
5. att den som vill granska förslaget och lämna synpunkter får göra det under granskningstiden,
6. till vem synpunkter på förslaget ska lämnas, och
7. att den som inte senast under granskningstiden har lämnat någon synpunkt på förslaget enligt 13 kap. 11 § kan förlora rätten att överklaga beslut att anta planen.

För kungörandet ska man tillämpa lagen (1977:654) om kungörande i mål och ärenden hos myndighet m.m.

Om förslaget är ett sådant som avses i 7 § 2 eller 3, får kungörandet samordnas med det kungörande som ska ske i det andra ärendet.

Paragrafen innehåller bestämmelser om kungörelse av detaljplan.

I *första stycket* 7 har hänvisningen till 13 kap. 12 § ändrats så att det i stället hänvisas till 13 kap. 11 §. Ändringen är en följd av att 13 kap. 12 § ändrat beteckning och någon ändring i sak är inte avsedd. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

29 § Kommunen ska skicka ett meddelande om att planen har antagits till

1. länsstyrelsen och lantmäterimyndigheten,
2. de kommuner och regionplaneorgan som är berörda, och
3. dem som anges i 11 § första stycket 2 och 3 och föreningar som får överklaga enligt 13 kap. 12 eller 13 § och

a) senast under granskningstiden har lämnat skriftliga synpunkter som inte blivit tillgodosedda, eller

b) har rätt att överklaga beslutet enligt 13 kap. 11 § andra stycket 1.

Meddelandet ska innehålla ett protokollsutdrag med beslutet och upplysningar om vad man måste göra om man vill överklaga beslutet.

Kommunen ska till länsstyrelsen skicka det granskningsutlåtande som avses i 23 § tillsammans med meddelandet om att planen har antagits, om kommunen inte har sänt utlåtandet tidigare enligt 24 §.

Paragrafen innehåller bestämmelser om antagandet av detaljplan.

I *första stycket 3* har hänvisningen till 13 kap. 13 och 14 § ändrats så att det i stället hänvisas till 13 kap. 12 och 13 §. I *första stycket 3 b)* har hänvisningen till 13 kap. 12 § andra stycket 1 ändrats så att det i stället hänvisas till 13 kap. 11 § andra stycket 1. Ändringarna är en följd av att 13 kap. 12–14 §§ ändrat beteckning och någon ändring i sak är inte avsedd. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

32 § När beslutet att anta detaljplanen har vunnit laga kraft ska kommunen

1. anteckna på planhandlingarna det datum då planen vann laga kraft och, om ett förordnande enligt 13 kap. 17 § *tredje* stycket har meddelats, det datum då förordnandet meddelades,

2. snarast möjligt skicka planen, planbeskrivningen och fastighetsförteckningen enligt 9 § till länsstyrelsen och lantmäterimyndigheten, om det inte är uppenbart obehövligt, och

3. med en kungörelse på det sätt som anges i 19 § eller med ett skriftligt meddelande underrätta de fastighetsägare som kan ha rätt till ersättning enligt 14 kap. 5, 7, 9, 12, 14 eller 16 § och dem som enligt 14 kap. 6, 8, 10, 13, 15 eller 17 § kan ha motsvarande rätt till ersättning samt i underrättelsen upplysa om innehållet i 15 kap. 4 §.

Om kommunen inte kan skicka det som anges i första stycket 2 inom två veckor, ska kommunen genast underrätta mottagarna om innehållet i handlingarna.

Paragrafen innehåller bestämmelser om antagandet av detaljplan.

I *första stycket* har hänvisningen till 13 kap. 18 § andra stycket ändrats till att i stället gälla 13 kap. 17 § *tredje* stycket. Ändringen är en följd av att 18 § ändrat beteckning och att ett nytt första stycke förts in i den nya 17 §. Någon ändring i sak är inte avsedd. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

40 § Ett beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser gäller först sedan beslutet har vunnit laga kraft.

Bestämmelser som innebär att man kan få tillämpa beslutet innan det har vunnit laga kraft finns i 13 kap. 17 § *tredje* stycket.

Paragrafen innehåller bestämmelser om effekten av beslut som kommunen fattat enligt 5 kap. plan- och bygglagen.

I *andra stycket* har hänvisningen till 13 kap. 18 § andra stycket ändrats till att i stället gälla 13 kap. 17 § *tredje* stycket. Ändringen är en följd av att 18 § ändrat beteckning och att ett nytt första stycke förts in i den nya

17 §. Någon ändring i sak är inte avsedd. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

41 § Områdesbestämmelser upphör att gälla när ett beslut att anta en detaljplan för området vinner laga kraft eller när en detaljplan för området får genomföras med stöd av ett förordnande enligt 13 kap. 17 § tredje stycket.

Paragrafen innehåller bestämmelser om effekten av beslut som kommunen fattat enligt 5 kap. plan- och bygglagen.

I paragrafen har hänvisningen till 13 kap. 18 § andra stycket ändrats till att i stället gälla 13 kap. 17 § tredje stycket. Ändringen är en följd av att 18 § ändrat beteckning och ett nytt första stycke förts in i den nya 17 §. Någon ändring i sak är inte avsedd. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

6 kap.

2 § En bestämmelse enligt 4 kap. 19 § om genomförande med exploaterings-samverkan

1. ska avse exploaterings-samverkan enligt lagen (1987:11) om exploaterings-samverkan,

2. får beslutas endast om det med hänsyn till bebyggelseutvecklingen är angeläget att man i ett sammanhang ställer i ordning mark för bebyggelse och utför sådana anordningar som behövs för bebyggelsen,

3. ska ange samverkansområdets huvudsakliga avgränsning,

4. ska ange den tid inom vilken ett exploateringsbeslut enligt lagen om exploaterings-samverkan ska meddelas, och

5. upphör att gälla vid utgången av den tid som avses i 4, om något exploateringsbeslut enligt lagen om exploaterings-samverkan inte har meddelats innan dess.

Den tid som avses i första stycket 4 får inte vara längre än fem år från den dag då beslutet att anta detaljplanen vann laga kraft eller från den tidigare dag då genomförandet får påbörjas med stöd av ett förordnande enligt 13 kap. 17 § tredje stycket.

Paragrafen innehåller bestämmelser om genomförandet av detaljplaner och om exploaterings-samverkan.

I *sista stycket* har hänvisningen till 13 kap. 18 § andra stycket ändrats till att i stället gälla 13 kap. 17 § tredje stycket. Ändringen är en följd av att dels 18 § ändrat beteckning, dels ett nytt första stycke förts in i den nya 17 §. Någon ändring i sak är inte avsedd. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

30 § Om kommunens förslag avser ersättningsskyldighet enligt 25 §, ska kommunen efter samrådet kungöra att förslaget finns tillgängligt för granskning. Kungörelsen ska anslås på kommunens anslagstavla och föras in i en ortstidning. Av kungörelsen ska det framgå

1. var området för förslaget ligger,

2. att den som vill granska förslaget och lämna synpunkter får göra det inom en viss tid (granskningstid) som ska vara minst tre veckor, hur lång granskningstiden är och vart synpunkterna ska lämnas, och

3. att den som inte senast under granskningstiden har lämnat någon synpunkt på förslaget enligt 13 kap. 11 § kan förlora rätten att överklaga det kommande beslutet om ersättningsskyldighet.

För kungörandet ska man tillämpa lagen (1977:654) om kungörande i mål och ärenden hos myndighet m.m.

Kommunen ska skicka en underrättelse om kungörelsen och dess innehåll i ett brev till de kända fastighetsägare som berörs men som inte skriftligen har godkänt förslaget.

Paragrafen innehåller bestämmelser om samråd och granskning före kommunens beslut om ersättningsskyldighet i fråga om fastighetsägarens skyldighet att svara för gatukostnader m.m.

I *första stycket 3* har hänvisningen till 13 kap. 12 § ändrats till att i stället gälla 13 kap. 11 §. Ändringen är en följd av att 13 kap. 12 § ändrat beteckning och någon ändring i sak är inte avsedd. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

11 kap.

37 § Ett föreläggande enligt 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25 eller 26 § eller ett beslut om förbud enligt 25, 30, 31, 32 eller 33 § får förenas med vite.

Vitet får inte förvandlas till fängelse.

Frågor om utdömande av vite prövas av mark- och miljödomstol.

Paragrafen reglerar tillsynsmyndighetens rätt att förena vissa förelägganden som meddelats med stöd av 11 kap. plan- och bygglagen med vite. *Första och andra styckena* är oförändrade.

Tredje stycket är nytt. Som en följd av den ändrade instansordningen för mål och ärenden enligt plan- och bygglagen ska mark- och miljödomstol även pröva frågor om utdömande av vite som förelagts med stöd av plan- och bygglagen. Av 4 kap. 2 § lagen om mark- och miljödomstolar framgår att i mål om viten ska mark- och miljödomstolen tillämpa bestämmelserna i 5 kap. 1–4 lagen om mark- och miljödomstolar, dvs. de handläggningsregler som gäller för de mål som överklagats till mark- och miljödomstol. Bestämmelsen behandlas i avsnitt 13.2.1.

13 kap.

2 § Följande kommunala beslut enligt denna lag får inte överklagas i den del de avser

1. avbrytande av ett planarbete,
2. planbesked enligt 5 kap. 2 §,
3. andra frågor om gatukostnader än de som avses i 1 § 5,
4. villkorsbesked enligt 9 kap. 19 §,
5. förlängd handläggningstid enligt 9 kap. 27 § andra stycket,
6. behovet av kontrollansvarig, särskilt sakkunnig, tekniskt samråd eller slutsamråd,
7. ingripandebesked enligt 11 kap. 7 §, eller
8. en fråga som redan är avgjord genom en detaljplan, områdesbestämmelser eller ett förhandsbesked.

Att prövning av tvister rörande gatukostnader prövas av *mark- och miljödomstol* framgår av 15 kap. 9 §.

Paragrafen innehåller en uppräkningslista av kommunala beslut som inte får överklagas.

I *andra stycket* har hänvisningen till fastighetsdomstol ändrats till att i stället gälla mark- och miljödomstol. Ändringen är en följd av att fastig-

hetsdomstolarna ersätts av nya mark- och miljödomstolar. Paragrafen är i övrigt oförändrad.

6 § Andra beslut av länsstyrelsen enligt denna lag än de som avses i 4 och 5 §§ får överklagas hos *mark- och miljödomstol*.

Paragrafen har i dag beteckningen 7 § och innehåller bestämmelser om överklagande av länsstyrelsens beslut.

Första stycket har ändrats som en följd av den ändrade instansordningen för mål och ärenden enligt plan- och bygglagen. Av bestämmelsen följer att länsstyrelsens beslut, med undantag av länsstyrelsens beslut enligt 11 kap. att på eget initiativ ett överpröva kommunens beslut, i fortsättningen ska överklagas till mark- och miljödomstol i stället för till allmän förvaltningsdomstol. Eftersom även länsstyrelsens beslut om detaljplan och områdesbestämmelser ska överklagas till mark- och miljödomstol i stället för till regeringen har den nuvarande 6 § upphävts. Därmed har hänvisningen till 6 § tagits bort.

Andra stycket, om att prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten, har upphävts som en följd av den ändrade instansordningen.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 5.1.

7 § Om ett ärende som har överklagats hos en *mark- och miljödomstol* rör en fråga som har särskild betydelse för Försvarmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt, ska domstolen överlämna målet till regeringen för prövning.

Paragrafen innehåller bestämmelser om domstolens prövning i mål som innehåller frågor som rör försvarsmyndigheterna. Enligt bestämmelsens nuvarande lydelse ska de allmänna förvaltningsdomstolarna överlämna ärenden som har särskilt betydelse för försvarsmyndigheterna till regeringen för prövning. Den ändrade instansordningen ska inte innebära någon ändring av den ordningen. Bestämmelsen har därmed ändrats endast genom att hänvisningen till allmän förvaltningsdomstol ändrats till att gälla mark- och miljödomstol. Paragrafen har ändrat beteckning från 8 § till 7 §.

17 § Den myndighet som prövar ett överklagande av ett beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser ska *endast pröva om det överklagade beslutet strider mot någon rättsregel på det sätt som klaganden har angett eller som framgår av omständigheterna*.

Om myndigheten vid en prövning enligt första stycket finner att beslutet strider mot en rättsregel, ska beslutet upphävas i sin helhet. Annars ska beslutet fastställas i sin helhet. Beslutet ska inte upphävas om det är uppenbart att felet saknar betydelse för avgörandet. Om kommunen har medgett det, får dock beslutet upphävas i en viss del eller ändras på annat sätt. Ändringar som har ringa betydelse får göras utan kommunens medgivande.

Om kommunen begär det, får myndigheten förordna att det överklagade beslutet i sådana delar som uppenbarligen inte berörs av överklagandet får genomföras trots att överklagandet inte avgjorts slutligt. Ett sådant förordnande får inte överklagas.

Paragrafen har i dag beteckning 18 § och innehåller bestämmelser om prövningen av ett överklagande.

Ett nytt *första stycke* har förts in som innebär att en länsstyrelses eller mark- och miljödomstols överprövning av ett överklagande av en kommuns beslut att anta, ändra eller upphäva en detaljplan eller områdesbestämmelser begränsas till en kontroll av om beslutet överensstämmer med gällande rättsregler. Bestämmelsen gör ingen åtskillnad mellan enskilda och allmänna intressen. Den som överklagar en kommuns beslut om en detaljplan eller områdesbestämmelser kan åberopa både enskilda och allmänna intressen till stöd för sitt överklagande. Det som avgör överprövningens omfattning är utformningen av de bestämmelser som det överklagade beslutet grundas på. En överprövning där överklagandet grundas på att det förekommit formella brister i handläggningen eller att enskilda intressen åsidosatts innebär vanligtvis en prövning av om beslutet strider mot en rättsregel och kommer därmed kunna bli föremål för överprövning. Vissa bestämmelser enligt plan- och bygglagen, bl.a. bestämmelserna i 2 kap. om allmänna och enskilda intressen, ger kommunen en stor handlingsfrihet att i samband med bl.a. planläggning göra avvägningar mellan olika intressen. Om kommunens beslut ryms inom den handlingsfrihet som bestämmelserna medger kommer de avvägningar som en kommun gjort mellan olika samhällsintressen enligt 2 kap. inte bli föremål för överprövning. I de fall de bestämmelser som åberopas till stöd för ett överklagande reglerar allmänna intressen, men innebär att det kommunala handlingsutrymmet är mer begränsat, t.ex. bestämmelserna om miljökvalitetsnormer och riksintressen, kommer utrymmet för en överprövning vara större. Regeringsrätten har i ett rättsprövningsmål prövat om kommunens beslut om detaljplan ryms var förenligt med bestämmelserna om riksintresse och funnit att så inte var fallet (RÅ 1997 ref. 18).

Av *andra stycket* framgår att den överprövande myndigheten, på samma sätt som gäller i dag, som huvudregel antingen ska fastställa beslutet i sin helhet eller upphäva det i sin helhet. Beslutet ska inte upphävas om det är uppenbart att felet saknar betydelse för avgörandet. Det är vanligt i mål och ärenden om detaljplaner att enskilda som överklagar anför att det förekommit formella brister i samband med kommunens antagande av en detaljplan. Om dessa brister är oväsentliga eller utan betydelse ska länsstyrelsen eller domstolen inte upphäva kommunens beslut. Fel som enligt gällande praxis uppenbart ansetts sakna betydelse för avgörandet är att beslut om detaljplan tagits av byggnadsnämnd i stället för kommunfullmäktige, att bestämmelserna om enkelt planförfarande använts på ett felaktigt sätt och att planprogram inte upprättats trots att det borde ha upprättats. Andra exempel är att den plankarta som utarbetats inte i alla delar exakt preciserar användningsgräns eller en egenskapsgräns och att underrättelse om innehållet i en kungörelse om utställning inte skickats till en sakägare men denna ändå fått kännedom om utställningen och lämnat synpunkter under utställningstiden. De två sista meningarna i andra stycket motsvarar första stycket andra och tredje mening i bestämmelsens nuvarande lydelse.

Tredje stycket motsvarar det nuvarande andra stycket.

Bestämmelsen behandlas i avsnitt 5.2.

18 § Om länsstyrelsen enligt 11 kap. 10 eller 12 § har beslutat att överpröva en kommuns beslut om en detaljplan eller områdesbestämmelser eller ett lov eller förhandsbesked, får länsstyrelsen besluta att ett överklagande av samma kommunala beslut inte ska prövas förrän ärendet om överprövning enligt 11 kap. är slutligt avgjort.

Bestämmelsen är ny och innebär att om en länsstyrelse enligt 11 kap. 10 eller 12 § har beslutat att överpröva en kommuns beslut, får länsstyrelsen i avvaktan på att den prövningen slutligen avgjorts skjuta upp prövningen av ett överklagande av samma kommunala beslut. Bestämmelsen har införts för att lösa de samordningsproblem som kan uppkomma när en länsstyrelse beslutar att överpröva ett kommunalt beslut med stöd av 11 kap. 10 eller 12 § samtidigt som samma kommunala beslut överklagas enligt 13 kap.

Den nya bestämmelsen möjliggör för länsstyrelsen att avvakta med prövningen av överklagandet till dess att ärendet enligt 11 kap. är slutligt avgjort. Bestämmelsen är utformad som en möjlighet, inte en skyldighet, för länsstyrelsen att skjuta upp prövningen. Med stöd av bestämmelsen kan länsstyrelsen ge berörda parter ett klart besked om förfarandet. Om prövningen enligt 11 kap. medför att en plan eller ett lov upphävs kan det antas att överklagandet i normalfallet kan avskrivas som förfallet. Bestämmelsen behandlas i avsnitt 5.3.

15 kap.

3 § En talan om inlösen enligt 6 kap. 16 § ska väckas inom tre år efter genomförandetidens utgång.

Målet ska förklaras vilande till dess att ärendet slutligt har avgjorts, om

1. det har gjorts en ansökan om förlängning av genomförandetiden eller om kommunen har väckt en fråga om förnyelse av genomförandetiden, eller
2. en talan har väckts om inlösen enligt 6 kap. 15 § och en ansökan har gjorts om fastighetsbildning i överensstämmelse med detaljplanen.

Om genomförandetiden förlängs eller förnyas, förfaller kommunens talan.

Om en fastighet bildas som överensstämmer med detaljplanen, förfaller kommunens talan.

När kommunen har väckt talan om inlösen enligt 6 kap. 15 §, ska *mark- och miljödomstolen* omedelbart skicka underrättelse om det till lantmäterimyndigheten.

Paragrafen innehåller bestämmelser om domstolsprövning.

Femte stycket har ändrats endast genom att hänvisningen till fastighetsdomstol ändrats till att gälla mark- och miljödomstol. Ändringen är en följd av att fastighetsdomstolarna ersätts av nya mark- och miljödomstolar.

9 § En tvist mellan kommunen och en fastighetsägare om ersättning för gatu-kostnader och kostnader för andra allmänna platser och om villkoren för betalning av sådan ersättning prövas av den *mark- och miljödomstol* inom vars område fastigheten är belägen.

I mål som avses i första stycket ska man tillämpa bestämmelserna i *lagen (2010:000) om mark- och miljödomstolar*. I mål om jämkning av ersättning enligt 6 kap. 37 § ska dock expropriationslagen (1972:719) tillämpas i fråga om rättegångskostnader.

Om fastighetsägaren förlorar målet på grund av att fastighetsägaren har inlett rättegången utan tillräckliga skäl, får domstolen förordna att fastighetsägaren ska bära sina egna kostnader. Om det är uppenbart att rättegången inleddes utan skälig grund, får domstolen dessutom förplikta fastighetsägaren att ersätta kommunen för dess rättegångskostnader.

Paragrafen innehåller bestämmelser om domstolsprövning.

Första stycket har ändrats endast genom att hänvisningen till fastighetsdomstol ändrats till att gälla mark- och miljödomstol som en följd av att fastighetsdomstolarna ersätts av nya mark- och miljödomstolar.

I *andra stycket* har hänvisningen till lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål tagits bort som en följd av att den lagen upphävs. I stället har en hänvisning in till den nya lagen om mark- och miljödomstolar förts in.

16.26 Förslaget till lag om ändring i lagen (2010:000) om utnämning av ordinarie domare

I § Denna lag avser utnämning av ordinarie domare. Dessa är

1. justitieråd tillika ordförande, justitieråd tillika avdelningsordförande och övriga justitieråd i Högsta domstolen och Högsta förvaltningsdomstolen,
2. president, lagman samt råd tillika vice ordförande på avdelning och övriga råd i hovrätt och kammarrätt,
3. lagman, chefsrådmann och rådmann i tingsrätt och förvaltningsrätt,
4. *tekniska råd*,
5. ordförande i Marknadsdomstolen,
6. ordförande tillika chef och övriga ordförande i Arbetsdomstolen,
7. patentträttsråd tillika ordförande och övriga patentträttsråd i Patentbesvär-rätten,
8. ordförande i Försvarsunderrättsdomstolen.

I paragrafen finns bestämmelser om vilka som omfattas av det utnämningförfarande som framgår av lagen. I *punkten 4* har benämningarna fastighetsråd och miljöråd bytts ut mot tekniska råd.

Sammanfattning av Miljöprocessutredningens betänkande En ny instansordning för mål enligt plan- och bygglagen (SOU 2007:111)

Miljöprocessutredningen (MPU) har i uppdrag att utreda och föreslå bl.a. de organisations- och författningsändringar som behövs för en ändrad instansordning för vissa mål och ärenden enligt miljöbalken och plan- och bygglagen (1987:10, PBL). MPU ska vidare utreda och föreslå organisations- och författningsändringar för en samordning av miljödomstolarna och fastighetsdomstolarna. Under hösten 2007 kommer MPU att få i uppdrag att utreda behovet av författningsändringar avseende vissa övriga frågor enligt miljöbalken och PBL. I detta delbetänkande lämnas förslag till de organisations- och författningsändringar som behövs för en ny instansordning för PBL-mål. Enligt nu gällande regler överklagas kommuners beslut enligt PBL i ärenden som avser detaljplaner, fastighetsplaner och områdesbestämmelser, s.k. plan-ärenden, till länsstyrelsen och därefter till regeringen. Kommunernas beslut enligt PBL i byggfrågor (bygglov, rivningslov, marklov och förhandsbesked samt ärenden om påföljder och ingripanden) som efter länsstyrelsens prövning inte överklagas till regeringen, överklagas i dag till allmän förvaltningsdomstol. Avsikten med de förslag som lämnas i detta betänkande är att domstolsprövningen av kommunernas och länsstyrelsemas beslut enligt PBL ska ske vid de *nuvarande* miljödomstolarna.

Författningsändringar vid en ny instansordning för PBL-mål

I miljöbalken och PBL föreslås bestämmelser om att länsstyrelsens beslut enligt PBL, med undantag för sådana som gäller 12 kap. PBL, överklagas till miljödomstol. Utredningen föreslår också att talan om utdömmande av vite och uttag av tilläggsavgift enligt PBL ska väckas av byggnadsnämnden hos miljödomstol. Det föreslås att

länsstyrelsen ska kunna besluta om uppskov av prövningen av överklaganden i sådana ärenden som också är föremål för kontrollprövning enligt 12 kap. PBL. Vissa förtydliganden av rätten att överklaga beslut enligt PBL föreslås också. Vidare föreslås att paragraferna i 13 kap. PBL disponeras om så att paragraferna i kapitlet får en mer logisk ordningsföljd.

I fråga om miljøråden i miljödomstolarna och Miljööverdomstolen föreslår utredningen att deras kompetens ska omfatta de sakfrågor som domstolarna har att pröva. Vidare föreslås att en av de sakkunniga ledamöterna i miljödomstolarna ska kunna ha erfarenhet av frågor som faller inom Boverkets verksamhetsområde. Utredningen föreslår också att det införs bestämmelser som medger att en lagfaren domare i miljödomstol ensam i mål enligt PBL bl.a. får avgöra mål av enkel beskaffenhet. Utredningen föreslår också att Miljööverdomstolen får avgöra frågor av stor principiell betydelse med en förstärkt sammansättning.

Organisatoriska frågor

Utredaren bedömer att den ändrade instansordningen för PBL-mål medför att miljödomstolarna och Miljööverdomstolen kommer att behöva resursförstärkningar för att klara den ökade måltillströmningen. Finansieringen av detta föreslås ske genom överföring av motsvarande resurser från de allmänna förvaltningsdomstolarna. Vidare kommer det vid samtliga miljödomstolar att behövas riktade utbildningsinsatser för att personalen ska ha goda förutsättningar att hantera de nya målen. Dessa utbildningsinsatser bör planeras äga rum hösten 2008. Det är också, för att tillgodose behovet av en effektiv och rättssäker handläggning, viktigt att det i miljödomstolarna och Miljööverdomstolen finns en organisation av fast beredningspersonal med erfarenhet av plan- och byggfrågor samt de övriga frågor som domstolarna har att hantera.

Konsekvenser och genomförande av förslagen samt återstående frågor

Antalet instanser kommer för de flesta PBL-målen att minska och den första domstolsprövningen kommer att göras i fem specialiserade miljödomstolar i stället för i dagens 23 länsrätter. Därmed

bör den totala handläggningstiden minska jämfört med i dag, vilket gynnar såväl enskilda som små företag och andra parter i domstolsprocessen. Förslagen bedöms sammantaget inte leda till några kostnadsökningar för det allmänna. I övrigt bedöms förslagen inte medföra några konsekvenser av betydelse.

Målsättningen med detta betänkande är att våra förslag till en ny instansordning ska kunna genomföras utan att beredningen av våra förslag i kommande betänkanden är slutförda. Vi kommer dock även i ett kommande delbetänkande att behandla frågor som hänger samman med den ändrade instansordningen för vissa PBL-mål. Det gäller bla. överväganden angående antalet miljödomstolar och fastighetsdomstolar och dessa domstolars lokalisering. Även sammansättningsreglerna i olika skeden av förfarandet kommer att beröras. Ett slutligt ställningstagande till miljödomstolarnas resursbehov kan därför inte göras förrän vi har övervägt samtliga organisationsfrågor. Vår bedömning är ändå att det är möjligt att redan på grundval av detta delbetänkande införa en ny instansordning för PBL-målen. Om så sker, måste man dock vara beredd på ytterligare relativt omfattande förändringar inom en förhållandevis kort tid.

Utredningens bedömning är att de föreslagna ändringarna kan träda i kraft den 1 januari 2009. Äldre bestämmelser om överklagande bör dock gälla för mål och ärenden som har anhängiggjorts hos en domstol eller hos regeringen före ikraftträdandet.

Lagförslag från Miljöprocessutredningens betänkande
En ny instansordning för mål enligt plan- och
bygglagen (SOU 2007:111)

Bilaga 2

**1 Förslag till
lag om ändring i plan- och bygglagen (1987:10)**

Härigenom föreskrivs i fråga om plan- och bygglagen (1987:10)
dels att nuvarande 13 kap. 3, 4 och 7 §§ ska betecknas 13 kap.
7, 3 och 4 §§,
dels att 10 kap. 8 § samt 13 kap. nya 3 och 4 §§ ska ha följande
lydelse,
dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 12 kap. 4 a §, av
följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

10 kap.

8 §

Frågor om byggnadsavgift och särskild avgift prövas av
byggnadsnämnden.

Frågor om tilläggsavgift prövas av *allmän förvaltnings-*
domstol på talan av byggnads- prövas av *miljödombstol* på talan
nämnden. av byggnadsnämnden.

*Prövningstillstånd krävs vid
överklagande till kammarrätten.*

12 kap.

4 a §

Om länsstyrelsen har beslutat om prövning enligt 1 eller 4 § av kommunens beslut, får länsstyrelsen i avvaktan på att en sådan prövning slutligt handlagts skjuta upp prövningen av ett överklagande av samma kommunala beslut.

13 kap.

4 §

Länsstyrelsens beslut enligt 12 kap. 3 § att helt eller i en viss del upphäva ett beslut om detaljplan, områdesbestämmelser, lov eller förhandsbesked får överklagas hos regeringen. Andra beslut av länsstyrelsen enligt 12 kap. får inte överklagas.

Länsstyrelsens beslut i ett överklagat ärende om antagande, ändring eller upphävande av en detaljplan, områdesbestämmelser eller en fastighetsplan får överklagas hos regeringen.

Andra beslut av länsstyrelsen enligt denna lag får överklagas hos *allmän förvaltningsdomstol*. Om målet rör en fråga av särskild betydelse för Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt *skall* domstolen överlämna målet till regeringen för prövning.

Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten.

3 §

Andra beslut av länsstyrelsen enligt denna lag får överklagas hos *miljödomstol*. Om målet rör en fråga av särskild betydelse för Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt *skä* domstolen överlämna målet till regeringen för prövning.

Ett beslut som avses i 2 § får överklagas av den som beslutet angår, om det har gått honom eller henne emot. När ett sådant beslut angår staten som ägare av fastighet eller innehavare av särskild rätt till fastighet får det överklagas av förvaltande myndighet.

Ett beslut i fråga om lov eller förhandsbesked inom sådana skydds- eller säkerhetsområden som avses i 8 kap. 9 § tredje stycket får överklagas av Luftfartsstyrelsen, om beslutet berör en civil flygplats, av tillsynsmyndigheten, om beslutet berör en kärnreaktor eller annan kärnenergianläggning, och i övriga fall av Försvarsmakten, Krisberedskapsmyndigheten eller Statens räddningsverk eller de myndigheter de bestämmer.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2009.

2. Äldre bestämmelser gäller fortfarande för mål och ärenden som har anhängiggjorts hos en domstol eller hos regeringen före ikraftträdandet.

2 Förslag till lag om ändring i miljöbalken (1998:808)

Härigenom föreskrivs i fråga om miljöbalken (1998:808) dels att 20 kap. 2–5, 8 och 11 §§ samt 23 kap. 2 § ska ha följande lydelse, dels att det i balken ska införas en ny paragraf, 20 kap. 12 §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

20 kap.

2 §

Miljödomstol prövar som första instans mål om

1. miljöfarlig verksamhet som är ansökningsmål enligt 21 kap. 1 § första stycket,

2. vattenverksamhet och vattenanläggningar enligt 11 kap. samt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, utom verksamheter som avser markavvattning vilka verksamheter *skall* prövas av länsstyrelsen,

3. markavvattningar som enligt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet har överlämnats från länsstyrelsen eller anmälts av fastighetsbildningsmyndighet,

4. ersättning för skada och intrång enligt 28 kap. 2–5 §§,

5. ersättning och inlösen vid ingripande av det allmänna enligt denna balk och vid vattenverksamhet, om inte annat har särskilt föreskrivits,

Miljödomstol prövar som första instans mål om

1. miljöfarlig verksamhet som är ansökningsmål enligt 21 kap. 1 § första stycket,

2. vattenverksamhet och vattenanläggningar enligt 11 kap. samt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, utom verksamheter som avser markavvattning vilka verksamheter *ska* prövas av länsstyrelsen,

3. markavvattningar som enligt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet har överlämnats från länsstyrelsen eller anmälts av fastighetsbildningsmyndighet,

4. ersättning för skada och intrång enligt 28 kap. 2–5 §§,

5. ersättning och inlösen vid ingripande av det allmänna enligt denna balk och vid vattenverksamhet, om inte annat har särskilt föreskrivits,

6. ersättning för miljöskador och inlösen enligt 32 kap., talan om förbud eller försiktighetsmått enligt 32 kap. 12 § samt grupptalan enligt 32 kap. 13 §,

7. fördelning av solidariskt ansvar mellan flera enligt 10 kap. 6 och 7 §§ på talan av någon av de solidariskt ansvariga,

8. utdömande av vite som förelagts med stöd av balken efter särskild framställan av den myndighet som har förelagt vitet. Har vitet förelagts i förfarandet gäller 6 § andra stycket lagen (1985:206) om viten.

Som anges i 19 kap. 1 § tredje stycket prövar miljödomstol, om inte annat är föreskrivet, efter överklagande länsstyrelsens och andra statliga myndigheters beslut enligt denna balk eller föreskrifter som har meddelats med stöd av balken samt enligt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. Att miljödomstol efter överklagande prövar Kronofogdemyndighetens beslut om handräckning framgår av 26 kap. 17 § andra stycket.

6. ersättning för miljöskador och inlösen enligt 32 kap., talan om förbud eller försiktighetsmått enligt 32 kap. 12 § samt grupptalan enligt 32 kap. 13 §,

7. fördelning av solidariskt ansvar mellan flera enligt 10 kap. 6 och 7 §§ på talan av någon av de solidariskt ansvariga,

8. utdömande av vite som förelagts med stöd av balken *eller plan- och bygglagen (1987:10)* efter särskild framställan av den myndighet som har förelagt vitet. Har vitet förelagts i förfarandet gäller 6 § andra stycket lagen (1985:206) om viten.

9. *tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § plan- och bygglagen (1987:10).*

Som anges i 19 kap. 1 § tredje stycket prövar miljödomstol, om inte annat är föreskrivet, efter överklagande länsstyrelsens och andra statliga myndigheters beslut enligt denna balk eller föreskrifter som har meddelats med stöd av balken samt enligt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. Att miljödomstol efter överklagande prövar Kronofogdemyndighetens beslut om handräckning framgår av 26 kap. 17 § andra stycket. *Enligt 13 kap. 3 § andra stycket plan- och bygglagen (1987:10) prövar miljödomstol också överklaganden av länsstyrelsens beslut enligt den lagen.*

3 §

Vad som är föreskrivet om tvistemål i allmän domstol tillämpas även på miljödomstolar och Miljööverdomstolen samt vid Högsta domstolens prövning av mål som avses i denna balk, om inte annat följer av balken eller annan lag. Vid handläggningen av ärenden tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden.

Bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen (1971:291) tillämpas i miljödomstolarna i de mål som överklagats dit och vid prövning av utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet samt vid överklagande av sådana mål till Miljööverdomstolen, om inte annat följer av denna balk eller annan lag. När en ideell förening med stöd av 16 kap. 13 § överklagar ett beslut eller dom, *skall* dock inte 7 a § förvaltningsprocesslagen tillämpas.

Bestämmelserna i förvaltningsprocesslagen (1971:291) tillämpas i miljödomstolarna i de mål som överklagats dit och vid prövning av utdömande av vite och vid uttag av tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § plan- och bygglagen (1987:10) efter särskild ansökan av myndighet samt vid överklagande av sådana mål till Miljööverdomstolen, om inte annat följer av denna balk eller annan lag. När en ideell förening med stöd av 16 kap. 13 § eller 13 kap. 6 §¹ plan- och bygglagen överklagar ett beslut eller dom, *ska* dock inte 7 a § förvaltningsprocesslagen tillämpas.

4 §

Miljödomstolen består av en ordförande som *skall* vara lagfaren domare i tingsrätten, ett miljøråd samt två sakkunniga ledamöter. Ytterligare en lagfaren domare och ett miljøråd får ingå i domstolen.

Miljøråd *skall* ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av *miljöfrågor*. En av de sakkunniga ledamöterna *skall* ha erfarenhet av

Miljödomstolen består av en ordförande som *ska* vara lagfaren domare i tingsrätten, ett miljøråd samt två sakkunniga ledamöter. Ytterligare en lagfaren domare och ett miljøråd får ingå i domstolen.

Miljøråd *ska* ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av *sådana sakfrågor som domstolen prövar*. En av de sakkunniga leda-

¹ Se prop. 2006/07:122.

frågor som faller inom *verksamhetsområdet för Naturvårdsverket*. Ordföranden bestämmer med hänsyn till målets beskaffenhet om den andre sakkunnige ledamoten *skall* ha erfarenhet av industriell eller kommunal verksamhet.

möterna *ska* ha erfarenhet av frågor som faller inom *Naturvårdsverkets verksamhetsområde eller, när det gäller ett mål enligt plan- och bygglagen (1987:10), faller inom Boverkets verksamhetsområde*. Ordföranden bestämmer med hänsyn till målets beskaffenhet om den andre sakkunnige ledamoten *ska* ha erfarenhet av industriell eller kommunal verksamhet.

Miljödomstolen är, om inte annat följer av denna balk, domför med ordföranden och ett miljöråd vid handläggning som inte sker vid huvudförhandling. Detsamma gäller vid huvudförhandling i fall som avses i 1 kap. 3 a § andra och tredje stycket rättegångsbalken. Avgörs sådana mål i sak utan huvudförhandling *skall* dock den sammansättning som anges i 4 § gälla, om inte rätten finner att det är tillräckligt med ordföranden och ett miljöråd och parterna samtycker till det eller målet är av enkel beskaffenhet.

I mål som avses i 3 § andra stycket *skall* miljödomstolen bestå av ordföranden och ett miljöråd. Om det med hänsyn till målets omfattning eller svårighetsgrad är påkallat, får dock domstolen ha den sammansättning som anges i 4 §.

Vid avgörande i sak av tillståndsfrågor i sådana mål

5 §

Miljödomstolen är, om inte annat följer av denna balk, domför med ordföranden och ett miljöråd vid handläggning som inte sker vid huvudförhandling. Detsamma gäller vid huvudförhandling i fall som avses i 1 kap. 3 a § andra och tredje stycket rättegångsbalken. Avgörs sådana mål i sak utan huvudförhandling *ska* dock den sammansättning som anges i 4 § gälla, om inte rätten finner att det är tillräckligt med ordföranden och ett miljöråd och parterna samtycker till det eller målet är av enkel beskaffenhet.

I mål som avses i 3 § andra stycket *ska* miljödomstolen bestå av ordföranden och ett miljöråd. Om det med hänsyn till målets omfattning eller svårighetsgrad är påkallat, får dock domstolen ha den sammansättning som anges i 4 §.

Vid avgörande i sak av tillståndsfrågor i sådana mål

som avses i 3 § andra stycket *skall* miljödomstolen ha den sammansättning som anges i 4 §. Om målet är av enkel beskaffenhet, får dock domstolen bestå av ordföranden och ett miljöråd.

som avses i 3 § andra stycket *ska* miljödomstolen ha den sammansättning som anges i 4 §. Om målet är av enkel beskaffenhet, får dock domstolen bestå av ordföranden och ett miljöråd.

Vid handläggning av mål enligt plan- och bygglagen (1987:10) får en lagfaren domare ensam

1. meddela beslut som avser endast rättelse av felräkning, felskrivning eller annat uppenbart förbiseende,

2. meddela annat beslut som inte innefattar slutligt avgörande av mål samt

3. avgöra mål av enkel beskaffenhet.

8 §

Mål om utövande av miljöfarlig verksamhet, vattenverksamhet, vattenanläggningar och ersättning vid vattenverksamhet samt utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet prövas av den miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs, har bedrivits eller *skall* bedrivs.

Mål om utövande av miljöfarlig verksamhet, vattenverksamhet, vattenanläggningar och ersättning vid vattenverksamhet samt utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet prövas av den miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs, har bedrivits eller *ska* bedrivs. *Gäller målet utdömande av sådant vite enligt plan- och bygglagen (1987:10) eller uttag av tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § samma lag ska målet prövas av den miljödomstol inom vars område fastigheten, byggnaden eller anläggningen är belägen.*

Mål om ersättning vid skada och intrång enligt 28 kap. 2–5 §§ och vid ingripande av det allmänna enligt denna balk prövas av den

miljödomstol inom vars område skadan och intrånget i huvudsak har inträffat eller kommer att inträffa.

Mål om ersättning för miljöskador enligt 32 kap. prövas av den miljödomstol inom vars område den skadegörande verksamheten i huvudsak bedrivs eller har bedrivits. Den som bedriver eller avser att bedriva en verksamhet som kan medföra en sådan skada som avses i 32 kap. 3 § kan begära prövning av ersättningsfrågan vid den miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs eller *skall* bedrivas.

Mål om ersättning för miljöskador enligt 32 kap. prövas av den miljödomstol inom vars område den skadegörande verksamheten i huvudsak bedrivs eller har bedrivits. Den som bedriver eller avser att bedriva en verksamhet som kan medföra en sådan skada som avses i 32 kap. 3 § kan begära prövning av ersättningsfrågan vid den miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs eller *ska* bedrivas.

11 §

För fullgörande av Svea hovrätts uppgifter som Miljööverdomstol *skall* det, förutom lagfarna domare, finnas miljöråd. Dessa *skall* ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av *miljöfrågor*. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer utnämner eller anställer miljöråd.

Miljööverdomstolen är domför med fyra ledamöter, av vilka minst tre *skall* vara lagfarna. Om en av de lagfarna ledamöterna får förhinder sedan huvudförhandling har påbörjats är rätten ändå domför. Fler än fem ledamöter får inte delta.

Vid behandlingen av frågor om prövningstillstånd *skall* Miljööverdomstolen bestå av tre

För fullgörande av Svea hovrätts uppgifter som Miljööverdomstol *ska* det, förutom lagfarna domare, finnas miljöråd. Dessa *ska* ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av *sådana sakfrågor som domstolen prövar*. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer utnämner eller anställer miljöråd.

Miljööverdomstolen är domför med fyra ledamöter, av vilka minst tre *ska* vara lagfarna. Om en av de lagfarna ledamöterna får förhinder sedan huvudförhandling har påbörjats är rätten ändå domför. Fler än fem ledamöter får inte delta.

Vid behandlingen av frågor om prövningstillstånd *ska* Miljööverdomstolen bestå av tre

lagfarna domare. Ett miljöråd får dock ingå i rätten i stället för en av de lagfarna ledamöterna.

lagfarna domare. Ett miljöråd får dock ingå i rätten i stället för en av de lagfarna ledamöterna.

Vid beslut om avskrivning av mål enligt plan- och bygglagen (1987:10) efter återkallelse är Miljööverdomstolen domför med en lagfaren domare.

12 §

Om rätten vid handläggningen av ett mål i Miljööverdomstolen, som enligt 23 kap. 8 § inte får överklagas, finner att avgörandet kan få stor principiell betydelse får målet eller, om det kan ske, en viss fråga i målet avgöras av Miljööverdomstolen med sju ordinarie domare, varav högst två får vara miljöråd.

23 kap.

2 §

Vid prövningen av om prövningstillstånd *skall* meddelas tillämpas 34 a § andra stycket förvaltningsprocesslagen (1971:291), om det gäller ett avgörande som har meddelats i ett mål som överklagats till miljödomstolen eller i ett mål som avser utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet. I annat fall tillämpas 49 kap. 14 § och 14 a § första och andra styckena rättegångsbalken.

Meddelas inte prövningstillstånd står miljödomstolens dom eller beslut fast. En uppgift om detta *skall* tas in i Miljööverdomstolens beslut.

Vid prövningen av om prövningstillstånd *ska* meddelas tillämpas 34 a § andra stycket förvaltningsprocesslagen (1971:291), om det gäller ett avgörande som har meddelats i ett mål som överklagats till miljödomstolen eller i ett mål som avser utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet *eller uttag av tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § plan- och bygglagen (1987:10)*. I annat fall tillämpas 49 kap. 14 § och 14 a § första och andra styckena rättegångsbalken.

Meddelas inte prövningstillstånd står miljödomstolens dom eller beslut fast. En uppgift om detta *ska* tas in i Miljööverdomstolens beslut.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2009.

Sammanfattning av Miljöprocessutredningens betänkande Miljödomstolarna – domkretsar, lokalisering och handläggningsregler (SOU 2008:31)

Uppdraget

Miljöprocessutredningen (MPU) har i uppdrag att utreda och föreslå de organisations- och författningsändringar som behövs för en ändrad instansordning för vissa mål och ärenden enligt miljöbalken och plan- och bygglagen (1987:10, PBL). MPU ska utreda vissa organisatoriska och processuella frågor som rör miljödomstolarna samt föreslå organisations- och författningsändringar för en samordning av miljödomstolarna och fastighetsdomstolarna. Vidare ska MPU utreda behovet av författningsändringar i fråga om förnybar energi, vattenverksamheter, riksintressen enligt 3 kap. miljöbalken, miljökonsekvensbeskrivningar och samordning och samråd i prövningsförfarandet.

Uppdraget är uppdelat på flera betänkanden. I detta delbetänkande lämnas förslag som avser antalet miljödomstolar och deras lokalisering, domkretsindelningen för miljödomstolarna och handläggningsregler för de mål och ärenden som miljödomstolarna ska pröva.

Bakgrund

Som underlag för utredningens överväganden och förslag innehåller bakgrundavsnittet en redogörelse för miljödomstolarnas nuvarande domkretsar, lokalisering och handläggningsregler. Det finns en redogörelse för bl.a. den historiska bakgrunden till dagens ordning, de processlagar som miljödomstolarna tillämpar samt vissa andra förhållanden vid dessa domstolar. Vidare redogörs för de principer som hittills har gällt vid förändringar av domstolsorganisationen samt andra omständigheter av betydelse för utredningens överväganden och förslag. Bakgrundavsnittet innehåller även en redo-

görelse för förslagen i MPU:s första delbetänkande *En ny instansordning för mål enligt Plan- och bygglagen* (SOU 2007:111).

Domkretsar

De flesta domstolar i landet har domkretsar som överensstämmer med landets administrativa indelning i län och kommuner. Det gäller t.ex. för hovrätterna och de flesta av landets tingsrätter. Ett av undantagen från denna administrativa indelning är miljödomstolarna, vars domkretsar anges i förordningen (1998:1323) om miljödomstolarnas domkretsar. Dessa domstolars domkretsar omfattar särskilt definierade huvudavrinningsområden för vattendragen i landet, dvs. en indelning utifrån samma utgångspunkter som de tidigare vattendomstolarna. Indelningen utifrån huvudavrinningsområden har gällt i 90 år, alltsedan den första vattendagens tillkomst.

Ett annat exempel på indelning av landet utifrån naturgeografiska förhållanden är landets indelning i vattendistrikt. Denna indelning har sin grund i EG:s ramdirektiv för vatten (2000/60/EG). Direktivet är ett ramverk för all vattenplanering och vattenvård inom EU med syfte att skydda kvaliteten hos vattnet och vattenmiljön samt att trygga den långsiktiga vattenförsörjningen i unionen. Implementeringen av direktivet innebär bl.a. att Sveriges landområden och kustvattenområden har delats in i fem vattendistrikt, bestående av flera huvudavrinningsområden som följer vattnets naturliga flöden. Vattendistriktet överensstämmer till stora delar med miljödomstolarnas domkretsar. Indelningen av vattendistrikt har lagfästs genom bestämmelser i miljöbalken, medan miljödomstolarnas domkretsar bestäms av regeringen på förordningsnivå. En länsstyrelse i varje vattendistrikt är vattenmyndighet med ansvar för förvaltningen av kvaliteten på vattenmiljön i distriktet. Vattenmyndigheterna samordnar arbetet i sitt vattendistrikt och fastställer miljökvalitetsnormer, förvaltningsplaner och åtgärdsprogram.

När det gäller landets administrativa indelning i län har flera utredningar nyligen prövat eller fått i uppdrag att pröva frågan om en koncentration av länsstyrelsemas uppgifter inom en rad olika sakområden. En av dessa utredningar, Koncentrationsutredningen, har i departementspromemorian *Koncentration av länsstyrelseverksamhet* (Ds 2007:28) delat in landet i sju "storlän" som

utgångspunkt för en koncentration. Avsikten är att en länsstyrelse inom varje utpekade område ska ha ansvaret för vissa angivna verksamheter. Enligt direktiven ska MPU beakta de slutsatser som har rapporterats av Koncentrationsutredningen.

Utredningen ska i ett kommande betänkande utreda frågor om en samordning mellan miljödomstolarna och fastighetsdomstolarna. Fastighetsdomstolarnas domkretsar är indelade i huvudsak efter administrativa grunder. Det finns i dag fastighetsdomstolar vid tingsrätterna i residensstäderna i landets samtliga län samt vid fyra andra tingsrätter.

Lokalisering

De tingsrätter som regeringen bestämmer ska vara regionala miljödomstolar. I dag finns miljödomstolar vid tingsrätterna i Umeå, Östersund, Nacka, Växjö och Vänersborg. Denna lokalisering är i huvudsak ett arv från vattendomstolarnas tid. Bortsett från Nacka tingsrätt har övriga tingsrätter varit miljödomstolar alltsedan dessa domstolars tillkomst i slutet av 1990-talet när miljöbalken infördes. Miljödomstolen vid Stockholms tingsrätt flyttades till Nacka tingsrätt under år 2007 i samband med en omorganisation av tingsrätterna i Stockholmsområdet.

I slutet av 1990-talet inleddes en omfattande omorganisation av landets tingsrätter. Reformarbetet innebär nedläggningar och sammanslagningar av ett stort antal tingsrätter. När detta arbete inleddes anförde regeringen att följande principer bör bilda utgångspunkt vid reformeringen av tingsrättsorganisationen: Tillgänglighet, möjligheter till en stärkt beredningsorganisation, förutsättningar för en återkommande kompetensutveckling, möjligheter att specialisera verksamheten, möjligheter att rekrytera personal samt geografisk samordning med rättsväsendets övriga myndigheter. De utgångspunkter som enligt direktiven ska beaktas vid övervägandena om antalet miljödomstolar och deras lokalisering är i huvudsak desamma som nyss nämnda principer.

Handläggningsregler

Miljödomstolarna tillämpar olika handläggningsregler beroende på vilken typ av mål som ska prövas. Huvudregeln är att rättegångsbalkens tvistemålsbestämmelser tillämpas, om inte annat följer av miljöbalken eller annan lag. Vid handläggning av ärenden tillämpas, liksom i tingsrätterna i övrigt, lagen (1996:242) om domstolsärenden (ärendelagen). I de mål som kommer till en miljödomstol genom överklagande och vid prövning av utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet tillämpas förvaltningsprocesslagen (1971:291).

Förvaltningsprocesslagen är en processlag avsedd för de allmänna förvaltningsdomstolarna, dvs. länsrätt, kammarrätt och Regeringsrätten. Miljödomstolarna och Miljööverdomstolen är inordnade i den allmänna domstolsorganisationen. Som skäl för att trots detta välja förvaltningsprocesslagen som tillämplig processlag för miljödomstolarna i bl.a. överklagade mål angavs i förarbetena till miljöbalken att det är ett något friare och enklare förfarande som är anpassat till överprövning av ärenden som överklagas från förvaltningsmyndighet. I sådana fall ansågs rättegångsbalken passa mindre väl. Ärendelagen synes vid miljöbalkens tillkomst inte ha varit aktuell som alternativ processlag för mål som kommer till en miljödomstol genom överklagande.

Enligt utredningens direktiv bör det krävas mycket starka skäl för att låta en processlag som inte är avsedd för tingsrätterna gälla för vissa mål i miljödomstolarna. Utredningen ska därför överväga om i stället ärendelagen bör tillämpas för de mål som har inletts vid en förvaltningsmyndighet.

Delbetänkandet *En ny instansordning för mål enligt Plan- och bygglagen* (SOU 2007:111)

Utredningen har, som ovan nämnts, i uppdrag att föreslå de organisations- och författningsändringar som behövs för en ändrad instansordning för mål enligt PBL.

I betänkandet föreslås bl.a. bestämmelser i miljöbalken och PBL om att länsstyrelsens beslut enligt PBL, med undantag för sådana som gäller 12 kap. PBL, överklagas till miljödomstol. Vidare föreslås att talan om utdömande av vite och uttag av tilläggsavgift enligt PBL ska väckas av byggnadsnämnden hos miljödomstol.

Utredningen bedömer att den nya instansordningen för PBL-mål medför att miljödomstolarna och Miljööverdomstolen kommer att behöva resursförstärkningar för att klara den ökade måltillströmningen. Finansieringen av detta föreslås ske genom överföring av motsvarande resurser från de allmänna förvaltningsdomstolarna.

Genom förslaget kommer antalet instanser för de flesta PBL-målen att minska och den första domstolsprövningen kommer att göras i fem specialiserade miljödomstolar i stället för vid 23 länsrätter. Därmed bedöms den totala handläggningstiden minska jämfört med i dag.

Utredningens bedömning är att de föreslagna ändringarna kan träda i kraft den 1 januari 2009.

Överväganden och förslag

Domkretsar

Utredningen anser att huvudavrinningsområdena även i fortsättningen bör ligga till grund för miljödomstolarnas domkretsindelning, men föreslår att domkretsarna ändras och anpassas till indelningen av landet i vattendistrikt.

Det föreslås att miljödomstolarnas domkretsar anpassas till vattendistrikt genom ändringar i förordningen (1998:1323) om miljödomstolarnas domkretsar.

En anpassning av miljödomstolarnas domkretsar till landets indelning i vattendistrikt medför bl.a. att vattenmyndigheterna och de myndigheter som prövar frågor om tillstånd och omprövning inom ramen för t.ex. ett åtgärdsprogram enligt EG:s ramdirektiv för vatten har samma geografiska ansvarsområde. De myndighetsorganisationer som enligt miljöbalken är indelade enligt samma principiella utgångspunkter kommer genom förslaget således att ha samma områdesindelning. Den geografiska enhetligheten bedöms vara en god utgångspunkt även för framtida samordningssträvanden.

Lokalisering

Vid en analys av miljödomstolarnas placering utifrån de utgångspunkter som enligt direktiven ska beaktas bedömer utredningen att nuvarande lokalisering i allt väsentligt uppfyller dessa utgångspunkter. Utredningen bedömer att det på grund av avstånden är orimligt att ha endast en miljödomstol i Norrland. Vidare bedöms en omlokalisering av vissa miljödomstolar till tingsrätter i storstadsområdena medföra en risk för att de mål som miljödomstolarna prövar får stå tillbaka till förmån för sådana brottmål som måste behandlas med förtur. Utredningen har inte funnit några hållbara skäl för att flytta någon miljödomstol från befintlig kansliort. Sammantaget framstår enligt utredningen den nuvarande ordningen när det gäller domstolarnas antal och lokalisering som lämplig. Utredningen föreslår därför att nuvarande ordning inte ska ändras.

Handläggningsregler

Handläggningsreglerna för de framtida miljödomstolarna bör enligt utredningen vara i harmoni med dessa domstolars ställning som en del av tingsrättsorganisationen. Handläggningsreglerna har också stor betydelse för målsättningen att miljödomstolarna ska vara en långsiktigt varaktig, effektiv och rättssäker organisation inom ramen för miljöbalken och annan lagstiftning som styr markanvändningen.

Utredningen ska i ett kommande betänkande lämna förslag till de organisations- och författningsändringar som behövs när prövningen enligt miljöbalken av tillstånd till miljöfarlig verksamhet, A-verksamhet, och vattenverksamhet ska flyttas från miljödomstolarna till förvaltningsmyndigheter med möjligheter att överklaga till miljödomstol. Vidare ska frågor om en närmare samordning mellan miljödomstolarna och fastighetsdomstolarna utredas.

De stora förändringar som utredningen har att överväga när det gäller målsammansättningen i miljödomstolarna och hur målen ska inledas påkallar en genomgripande översyn av handläggningsreglerna. Vid handläggningen av mål som har överklagats från myndighet till domstol har tillämpningen av förvaltningsprocesslagen inte medfört några problem för miljödomstolarna, trots att

den lagen inte är avsedd för de allmänna domstolarna. Ett slutligt ställningstagande med förslag till de handläggningsregler som bör gälla för de framtida miljödomstolarna bör enligt utredningens bedömning därför anstå tills de övriga processuella frågor som ingår i uppdraget utreds.

Utredningen lämnar i detta betänkande således inga förslag till ändringar rörande handläggningsregler för miljödomstolarna.

Konsekvenser och genomförande av förslagen

Förslaget om ändring av miljödomstolarnas domkretsar bedöms på sikt inte leda till några kostnadsökningar för det allmänna. Med hänsyn till bl.a. förslagen i utredningens första delbetänkande om en ny instansordning för PBL-mål kan dock övergångsvis vissa merkostnader inte undvikas. I övrigt bedöms förslaget inte medföra några konsekvenser av betydelse.

Den ändring av miljödomstolarnas domkretsar som föreslås innebär inte någon ökning av det totala antalet mål, utan endast att vissa pågående ansökningsmål flyttas från en miljödomstol till en annan. Det finns en viss risk för ökade resekostnader i miljödomstolarnas verksamhet på grund av att större delen av Dalarnas län flyttas från miljödomstolen i Nacka till miljödomstolen i Östersund och på grund av att Gotlands län flyttas från miljödomstolen i Nacka till miljödomstolen i Växjö. Med hänsyn till att vissa miljödomstolar till följd av förslaget kommer att ta över pågående mål kan det inte heller uteslutas att handläggningstiderna i dessa domstolar i ett inledningsskede kan komma att bli något längre. För myndighetsorganisationen i dess helhet bedöms dock anpassningen till vattendistriktet medföra en besparing.

Förslaget innebär inte att resursbehovet hos miljödomstolarna totalt sett ökar. Den sammantagna effekten av förslagen i detta och utredningens första delbetänkande innebär bl.a. att antalet inkommande mål till miljödomstolen i Östersund i princip kommer att fördubblas. I det första delbetänkandet gjordes bl.a. en preliminär bedömning av resursbehovet hos respektive miljödomstol med anledning av den nya instansordningen för PBL-mål. Förslaget i detta betänkande medför att det kan finnas anledning att överväga om den preliminära bedömningen av resursfördelningen behöver ändras.

Utredningens bedömning är att de föreslagna ändringarna kan träda i kraft den 1 januari 2009. Enligt en särskild övergångsbestämmelse ska mål som ska tillhöra en ny domkrets vid ikraftträdandet lämnas över till den domstol där ärendet skulle ha inlets enligt den nya domkretsindelningen. Mål eller ärenden ska dock inte överlämnas om det skulle vara till nackdel för handläggningen eller om det av andra skäl inte skulle vara lämpligt.

Remissinstanser för Miljöprocessutredningens betänkanden En ny instansordning för mål enligt plan- och bygglagen (SOU 2007:111) och Miljödomstolarna – domkretsar, lokalisering och handläggningsregler (SOU 2008:31)

Justitieombudsmannen, Riksrevisionen, Svea hovrätt – Miljööverdomstolen, Hovrätten över Skåne och Blekinge, Nacka tingsrätt – Fastighetsdomstolen och Miljödomstolen, Växjö tingsrätt – Fastighetsdomstolen och Miljödomstolen, Vänersborgs tingsrätt – Fastighetsdomstolen och Miljödomstolen, Östersunds tingsrätt – Fastighetsdomstolen och Miljödomstolen, Umeå tingsrätt – Fastighetsdomstolen och Miljödomstolen, Falu tingsrätt – Fastighetsdomstolen, Kammarrätten i Göteborg, Kammarrätten i Sundsvall, Länsrätten i Göteborg, Länsrätten i Skåne län, Länsrätten i Norrbottens län, Domstolsverket, Försvarsmakten, Statens räddningsverk, Statens fastighetsverk, Ekonomistyrningsverket, Fortifikationsverket, Kammarkollegiet, Statskontoret, Länsstyrelsen i Stockholms län, Länsstyrelsen i Södermanlands län, Länsstyrelsen i Östergötlands län, Länsstyrelsen i Kalmar län, Länsstyrelsen i Jönköpings län, Länsstyrelsen i Gotlands län, Länsstyrelsen i Skåne län, Länsstyrelsen i Västra Götalands län, Länsstyrelsen i Västmanlands län, Länsstyrelsen i Västernorrlands län, Länsstyrelsen i Jämtlands län, Länsstyrelsen i Västerbottens län, Länsstyrelsen i Norrbottens län, Uppsala universitet, Luleå tekniska universitet, Statens jordbruksverk, Sametinget, Fiskeriverket, Riksantikvarieämbetet, Konsumentverket, Naturvårdsverket, Vattenmyndigheten för Bottenviken, Vattenmyndigheten för Bottenhavet, Vattenmyndigheten för Norra Östersjön, Vattenmyndigheten för Södra Östersjön, Vattenmyndigheten för Västerhavet, Boverket, Statens meteorologiska och hydrologiska institut, Lantmäteriverket, Forskningsrådet för miljö, areella näringar och samhällsbyggande, Banverket, Vägverket, Luftfartsverket, Skogsstyrelsen, Sveriges geologiska undersökning, Glesbygdsverket, Verket för näringslivsutveckling NUTEK, Energimyndigheten, Affärsverket svenska kraftnät, Stockholms läns landsting, Region Skåne, Regionförbundet i Kalmar län, Regionförbundet i Uppsala län, Sveriges Kommuner och Landsting, Huddinge kommun, Solna kommun, Stockholms kommun, Uppsala kommun, Nyköpings kommun, Linköpings kommun, Jönköpings kommun, Växjö kommun, Ljungby kommun, Kalmar kommun, Gotlands kommun, Karlskrona kommun, Eslövs kommun, Kristianstads kommun, Malmö kommun, Kungsbacka kommun, Göteborgs kommun, Skövde kommun, Uddevalla kommun, Karlstads kommun, Karlskoga kommun, Sala kommun, Faluns kommun, Gävle kommun, Härnösands kommun, Östersunds kommun, Skellefteå kommun, Umeå kommun, Kiruna kommun, Piteå kommun, Advokatfirman Åberg & Co AB, Alrutz´ Advokatbyrå AB, Fastighetsägarna Sverige, Föreningen Sveriges Bygglövsgranskare och byggnadsnämndsekreterare, Företagarna, Företagarförbundet, Lantbrukarnas Riksförbund, Mannheimer Swartling Advokatbyrå, Miljöförbundet Jordens vänner, Näringslivets regelnämnd, Svensk Handel, Svensk Energi, Svensk Fjärrvärme, Svensk Vindkraft, Svenska

kraftnät, Svenska Naturskyddsföreningen, Svenskt Näringsliv, Sveriges advokatsamfund, Sveriges Byggindustrier, Sveriges Fiskares Riksförbund, Sveriges Fiskevattenägareförbund, Sveriges Energiföreningars Riksorganisation, Sveriges Sportfiske- och Fiskevårdsförbund, Sveriges stadsarkitektförening, Villaägarnas Riksförbund, Världsnaturfonden i Sverige. Bilaga 4

Sammanfattning av Miljöprocessutredningens betänkande Miljöprocessen (SOU 2009:10)

Miljöprocessutredningen behandlar i detta huvudbetänkande organisatoriska och processuella frågor.

Om utredningens förslag genomförs förändras miljödomstolarnas arbetsuppgifter radikalt. För närvarande är ansökningsmålen, som domstolarna prövar i första instans, den tyngsta uppgiften. Det gäller tillståndsfrågor som rör större miljöfarliga verksamheter och vattenverksamheter.

I framtidens miljödomstolar kommer i stället prövningen av överklaganden att vara den dominerande uppgiften.

Miljödomstolarna ska även i fortsättningen vara inordnade i tingsrättsorganisationen. Inom denna organisation kommer dock miljödomstolarna att inta en särställning genom att i huvudsak vara inriktade på överprövning av beslut som har fattats av förvaltningsmyndigheter i första instans.

Förvaltningsmyndigheter som får till uppgift att pröva tillståndsfrågor måste motsvara högt ställda krav i fråga om organisation och kompetens. Grundläggande för den nya instansordningen bör vara att den kompetens som finns hos miljödomstolarna också ska finnas hos de förvaltningsmyndigheter som övertar vissa uppgifter från domstolarna. För detta krävs att myndigheterna liksom domstolarna har en hög grad av självständighet. De personer som är beslutsfattare bör vara sysselsatta på heltid med tillståndsärendena. Myndigheterna bör ha egen budget och bör genom att förfoga över egna medel kunna anställa personal i tillräcklig omfattning.

Utredningens direktiv kan uppfattas så att prövningsmyndigheterna ska tillhöra länsstyrelserna. Under utredningens gång har en ny myndighetsförordning trätt i kraft. Därigenom har den svenska myndighetsstrukturen getts en tydligare författningsmässig form. Under utredningsarbetet har olika uppfattningar framkommit om vilken konstitutionell ställning prövnings-

myndigheterna bör ha. De experter i utredningen som företräder verksamhetsutövarna har framhållit vikten av att myndigheterna i förhållandet till länsstyrelserna har en ställning som är helt självständig. Såväl under själva utredningsarbetet som i samband med remissbehandlingen av utredningens två första delbetänkanden har dessutom en viss skepsis uttryckts mot att överhuvudtaget ändra instansordningen för ansökningsmålen.

Enligt den nuvarande ordningen hanterar samtliga länsstyrelser, genom de till länsstyrelserna knutna miljöprövningsdelegationerna, tillståndsfrågor angående medelstora miljöfarliga verksamheter, s.k. B-verksamheter. I utredningens arbete har det rått enighet om att de förvaltningsmyndigheter som ska handlägga A-verksamheter och vattenverksamheter också bör ha ansvaret för B-verksamheterna. Därigenom kan kompetensen och resurserna för hanteringen av tillståndsärendena koncentreras och utnyttjas på ett rationellt sätt. Rättsligt sett blir prövningssystemet också tydligare. Gränsdragningsfrågor som finns med dagens uppdelning mellan A-verksamhet och B-verksamhet undviks. En verksamhet kan behöva prövas enligt både 9 och 11 kap. miljöbalken. Som exempel brukar hamnanläggningar nämnas. Med utredningens förslag främjas möjligheterna att handlägga sådana ärenden gemensamt.

Redan i inledningen av betänkandet konstaterar utredningen att det inte finns anledning att frångå förslagen i det andra delbetänkandet om miljödomstolarnas lokalisering och domkretsar. Liksom när det gäller miljödomstolarna kan dock i fråga om prövningsmyndigheternas verksamhet olika alternativ övervägas. Sedan flera år pågår utredningar och diskussioner om regioner och länsindelning. När beslut har tagits i dessa frågor kan möjligen en indelning utkristallisera sig som är lämpad även som distriktsindelning för prövningsmyndigheterna. Det finns dock inga sådana beslut att luta sig mot för närvarande. I stället bör prövningsmyndigheternas verksamhetsområden överensstämja med miljödomstolarnas domkretsar som anknyter till vattendistriktet och huvudavrinningsområdena. En prövningsmyndighet bör finnas i varje miljödomstols domkrets.

En prövningsmyndighet bör i beslutsfattandet vara helt självständig i förhållande till länsstyrelseorganisationen. I beredningsarbetet bör det vara möjligt för en prövningsmyndighet att utnyttja kompetensen hos personalen vid länsstyrelsernas miljöavdelningar. Vidare bör myndigheterna bedriva sin verksamhet i länsstyrelsernas

lokaler. Samarbetet bör ske i enlighet med särskilda avtal mellan prövningsmyndigheterna och länsstyrelserna.

Utredningen föreslår att prövningsmyndigheter ska finnas i Umeå, Östersund, Stockholm, Göteborg och Malmö. En prövningsmyndighet bör heta koncessionsnämnd för miljöfarlig verksamhet och vattenverksamhet.

Med hänsyn till de delade meningar som finns om myndigheternas ställning i förhållande till länsstyrelserna har utredningen utformat ett alternativt författningsförslag som innebär att prövningsmyndigheterna tillhör länsstyrelserna. Detta förslag finns som bilaga till betänkandet.

I de ansökningsmål om vattenverksamhet som handläggs vid miljödomstolarna har, till skillnad mot vad som gäller om miljöfarlig verksamhet, en skadelidande rätt att få ersättningsanspråk behandlade redan i samband med prövningen av tillståndsfrågan. Utredningens uppdrag är att utreda om ersättningsfrågorna ska prövas av miljödomstolarna eller av förvaltningsmyndigheterna. De vattenrättsliga ersättningsanspråken har under snart 100 år varit en stötesten när instansordningen för prövning av tillståndsfrågor för vattenverksamhet men också för miljöfarlig verksamhet har diskuterats.

När det gäller rättsliga problem och intresset av prejudikatbildning är vattenrättsliga ersättningsmål inte artskilda från andra civilrättsliga tvister. Starka skäl talar därför för att de vattenrättsliga ersättningsfrågorna inte ska omfattas av bestämmelsen i 23 kap. 8 § miljöbalken om förbud mot att överklaga Miljööverdomstolens avgöranden. Sådana avgöranden bör liksom andra hovrättsavgöranden vara överklagbara och bedömas av Högsta domstolen enligt de allmänna reglerna om prövningstillstånd.

Utredningen föreslår att ersättningsfrågorna ska prövas av miljödomstolarna och tillståndsfrågorna av koncessionsnämnderna. I princip ska alltså all tillståndsprövning föregå motsvarande prövning av de civilrättsliga ersättningsanspråken. Den föreslagna ordningen bör leda till att flertalet ersättningsfrågor kan göras upp i godo. Utredningen har funnit att den nu angivna ordningen är lämpligare för prövning av ersättningsanspråk med anledning av tillstånd till vattenverksamhet än ett förrättningsförfarande.

Liksom hittills bör fastighetsägare och andra sakägare kunna få sina kostnader för ombud m.m. i första instans ersatta. De föreslagna kostnadsreglerna är dock så utformade att ersättning inte ska

utgå för dubbla eller onödiga kostnader. Därigenom bör risken för onödiga processer i ersättningsfrågor kunna begränsas.

Utredningens förslag leder till att förvaltningsmyndigheternas prövning begränsas till de frågor av administrativ natur som måste bedömas innan en verksamhet kan få komma igång. Det gäller främst de olika skyddsåtgärder som kan krävas från ett samhällligt perspektiv. Prövningen omfattar dock också de enskildas rättigheter att få komma till tals i angelägenheter som rör deras livsmiljö och deras möjligheter att fritt förfoga över sina egna fastigheter. Genom utredningens förslag likställs den vattenrättsliga prövningen med annan lagstiftning om markanvändning enligt principen att tillståndsprövningen ska ske hos administrativ myndighet och att ersättningsanspråk ska bedömas sedan talan väckts vid domstol.

Tillståndsprövning av miljöfarlig verksamhet innefattar som nämnts inte ersättningsfrågor. Då inte heller vattenrättsliga ersättningsfrågor kommer att kunna tas upp av prövningsmyndigheterna främjar utredningens förslag en framtida samordning av 9 och 11 kap. miljöbalken.

Det är av fundamental betydelse att frågan om handläggningen av ersättningsanspråk får en lösning. Med hänsyn till intresset av att det finns ett tillräckligt underlag för den fortsatta beredningen av utredningens förslag har utredningen även i denna del utarbetat en alternativ lagtext som innebär att all prövning ska ske hos koncessionsnämnderna.

Markavvattning, som omfattas av bestämmelserna i 11 kap. miljöbalken om vattenverksamhet, ska enligt utredningens förslag i huvudsak handläggas på samma sätt som för närvarande. All tillståndsprövning ska dock ske hos koncessionsnämnderna.

Enligt gällande regler handläggs fastighetsmål vid 25 fastighetsdomstolar, vilka liksom miljödomstolarna är tingsrätter i en särskild sammansättning. Av en rapport från Domstolsverket framgår att vissa fastighetsdomstolar har en så liten tillströmning av mål att det kan vara svårt för juristdomarna att upprätthålla den kompetens som krävs för en tillräckligt effektiv handläggning av målen. Det är bara i storstäderna som det finns tillräckligt antal mål hos fastighetsdomstolarna. Sakkunskapen vid handläggningen av fastighetsmålen finns främst hos de tekniska ledamöterna, fastighetsråden. Samtliga tingsrätter som har miljödomstolar har också fastighetsdomstolar. Miljömålen, fastighetsmålen och PBL-målen företer påtagliga inbördes likheter. Detta gäller såväl sakfrågorna

som processordningen. Mot den bakgrunden ser utredningen det som naturligt att föreslå att fastighetsmålen i framtiden ska handläggas vid de tingsrätter där det finns miljödomstolar.

Utredningens förslag är att domstolarna även framdeles ska benämnas miljödomstolar.

Regler för handläggningen av mål och ärenden, som enligt utredningens förslag ska hanteras av miljödomstolarna, finns för närvarande i ett flertal lagar. PBL-målen handläggs av förvaltningsdomstolar enligt förvaltningsprocesslagen. Fastighetsmålen handläggs av fastighetsdomstolarna enligt rättegångsbalken samt enligt särskilda regler i fastighetsbildningslagen och i lagen om domstolar i fastighetsmål. För målen enligt miljöbalken tillämpas såväl rättegångsbalken som förvaltningsprocesslagen. Enligt utredningens direktiv krävs det synnerligen starka skäl för att de processuella regler som tillämpas av förvaltningsdomstolarna ska användas i miljödomstolarnas verksamhet, då dessa domstolar ingår i tingsrättsorganisationen. I stället bör enligt direktiven redan från början de processuella regler tillämpas som är särskilt lämpade för miljödomstolarnas verksamhet. Det reglerna ska gälla avser i princip domstolarnas sammansättning, handläggningen av målen samt rättegången i överinstanserna.

Det är inte lämpligt att alla processuella regler finns samlade i miljöbalken. Utgångspunkten bör i stället vara att lagen om domstolar i fastighetsmål ersätts av en ny lag om miljödomstolar. En sådan lag bör som nyss framhållits innehålla särskilda regler om domstolarnas sammansättning. Vidare bör lagen innehålla bestämmelser om domstolarnas inbördes behörighet. Miljödomstolen bör vara behörig att pröva en sak om verksamheten eller motsvarande finns inom domstolens domkrets.

För de mål som inleds genom att talan väcks vid domstolen bör förutom reglerna om sammansättning och om behörighet rättegångsbalkens regler om handläggningen av dispositiva tvistemål gälla. För talan om utdömande av vite bör liksom vid de allmänna domstolarna i övrigt reglerna om handläggning av bötesmål gälla.

När det gäller handläggningen av överklagade mål har förvaltningsprocesslagen tillämpats av förvaltningsdomstolarna i mål enligt PBL och av miljödomstolarna. Detta har, såvitt utredningen kunnat utröna, fungerat väl. I förvaltningsprocesslagen finns dock ett antal bestämmelser som inte tillämpas av miljödomstolarna. Med hänsyn till den speciella karaktär målen hos miljödomstolarna har, särskilt när fastighetsbildningsmålen kommer in i bilden,

behövs ett antal regler som är utformade särskilt för miljödomstolarnas behov.

För fastighetsbildningsmålen gäller ett principiellt huvudförhandlingskrav. Flera undantag gäller dock från rättegångsbalkens principer om muntlighet och omedelbarhet. Detta leder till slutsatsen att det finns förutsättningar för att tillämpa handläggningsregler enligt vilka alla mål som överklagas till de nya miljödomstolarna avgörs utan huvudförhandling.

Utredningen föreslår sammanfattningsvis att handläggningen av överklagade mål ska följa regler som är utformade med hänsyn tagen till de speciella förhållanden som kännetecknar miljödomstolarnas verksamhet.

Utredningen har funnit att det inte finns behov av att nämndemän deltar i miljödomstolens avgöranden.

Vid miljödomstolen ska det finnas juristdomare, tekniska ledamöter och särskilt förordnade ledamöter med sakkunskap inom domstolarnas verksamhetsområde. Med hänsyn tagen särskilt till vissa mål enligt PBL bör det finnas regler om att en lagfaren domare ensam får avgöra bl.a. mål av enkel beskaffenhet och även vidta förberedande åtgärder. I mål som avgörs efter huvudförhandling, dvs. mål som inleds genom att talan väcks vid miljödomstolen, bör det liksom hittills krävas att fyra ledamöter deltar i ett avgörande. Detsamma gäller avgöranden i sak av tillståndsfrågor. I övrigt bör miljödomstolen kunna vara domför med två ledamöter. Dessutom föreslås regler om förstärkt sammansättning. När två eller flera ledamöter deltar i ett avgörande bör minst en av ledamöterna vara teknisk ledamot eller särskild ledamot.

De mål som överklagas till miljödomstolen kommer att vara av skiftande karaktär. Reglerna om miljödomstolens sammansättning bör därför vara så flexibla som möjligt. En jurist bör alltid vara beslutsfattare om det inte är fråga om åtgärder som får vidtas av kanslipersonal. Med hänsyn till miljödomstolens särpräglade uppgifter är det naturligt att en teknisk ledamot eller en särskild ledamot deltar i ett avgörande som beslutas av två eller flera ledamöter. Vid huvudförhandling och vid avgörande i sak av tillståndsfrågor bör miljödomstolen som huvudregel vara domför med fyra ledamöter. I övrigt bör två ledamöter vara tillräckligt. Utredningen anser att lagtexten därutöver inte bör innehålla detaljerade regler om domstolarnas sammansättning utan den saken bör överlämnas åt domstolen att avgöra i syfte att domstolen i varje

enskilt fall ska ha den lämpligaste sammansättningen. Således bör det inte uteslutas att miljödomstolen består av två juristdomare i mål med tyngdpunkt i rent rättsliga frågor.

För Miljööverdomstolens vidkommande åsyftar utredningen inga i sak ändrade handläggningsregler i förhållande till vad som redan gäller enligt miljöbalken. Detta innebär att Miljööverdomstolen i mål som inletts genom överklagande till miljödomstolen ska tillämpa samma handläggningsregler som miljödomstolen.

När det gäller rättegången i överinstanserna har alltså utredningens arbete inte gällt handläggningsreglerna i någon större utsträckning. Det är i stället prejudikatbildningen som har varit huvudfrågan.

De mål som överklagas till miljödomstolen får för närvarande inte överklagas till Högsta domstolen från Miljööverdomstolen. Statsmakternas uttalade avsikt är att detta som huvudregel ska gälla även när PBL-målen ska handläggas av miljödomstolen. Detta innebär bl.a. att målen ska anses tillräckligt genomgångna från rättssäkerhetssynpunkt efter prövning av en förvaltningsmyndighet och två domstolsinstanser. En fördel med detta är också att det kan ingå tekniskt sakkunniga ledamöter i samtliga instanser. Som framgår av utredningsdirektiven finns det även vad gäller dessa mål behov av avgöranden i högsta instans till vägledning för rättstillämpningen. För att ett avgörande ska få en sådan betydelse är det viktigt att domar meddelas så snabbt som möjligt. Det är också angeläget att de mål som tas upp till prövning av Högsta domstolen är renodlade prejudikatfall. Ett system enligt vilket behovet av vägledning för rättstillämpningen kan tillgodoses genom avgöranden av den högsta domstolsinstansen ligger också i linje med statsmakternas syn på rollfördelningen mellan en hovrätt och Högsta domstolen. En hovrätt ska vara en granskande och korrigerande instans vid prövningen av underrätternas avgöranden. Avgöranden som leder rättstillämpningen ska i första hand beslutas av Högsta domstolen. Utredningens förslag är mot angiven bakgrund att Miljööverdomstolen får överlämna ett mål till Högsta domstolen om målet innehåller en fråga vars avgörande kan vara till vägledning för rättstillämpningen. Om ett mål överlämnas till Högsta domstolen ska denna domstol i vanlig ordning göra en prövning av frågan om prövningstillstånd. Om Högsta domstolen inte meddelar prövningstillstånd ska målet lämnas tillbaka till Miljööverdomstolen för avgörande.

Även om de mål som är av prejudikatnatur i första hand bör prövas av Högsta domstolen, finns det ett behov av att principiellt viktiga mål som överklagas till miljödomstolen kan avgöras av Miljööverdomstolen med en förstärkt sammansättning. Det kan gälla mål som tagits upp av Miljööverdomstolen som gransknings- eller ändringsfall men som under handläggningen i Miljööverdomstolen visat sig innehålla en principiellt viktig fråga. Särskilt gäller detta om det är lämpligt att målet avgörs av en domstol där det finns ledamöter med teknisk sakkunskap. I principiellt viktiga mål bör därför Miljööverdomstolen kunna ha en sammansättning med sju ledamöter, av vilka minst fem ska vara ordinarie lagfarna domare. Därigenom tillgodoses det behov av prejudikatbildning som kan finnas även i de mål där det förutom rent rättsliga överväganden behövs en omfattande utredning och prövning i sak.

Utredningen har i sitt första delbetänkande bedömt konsekvenserna av att PBL-målen flyttas till miljödomstolarna. Denna ändring av instansordningen medför vissa kostnader för miljödomstolarna. Samgåendet med fastighetsdomstolarna bedöms få betydligt mindre omfattande konsekvenser. Genom att prövningen av A-verksamheter och vattenverksamheter flyttas till förvaltningsmyndigheter uppkommer vissa besparingsmöjligheter för miljödomstolarna. Totalt sett bör den ändrade instansordningen medföra minskade kostnader för domstolsorganisationen i dess helhet. Dessa besparingar bör komma koncessionsnämnderna till godo. När prövningen av B-verksamheter flyttas till ett mindre antal myndigheter bör motsvarande medelsöverföring äga rum inom förvaltningsmyndigheternas organisation. Utredningens förslag leder till en koncentration av resurserna inom domstolsorganisationen och inom förvaltningsmyndigheternas organisation. Uppenbart medför detta möjligheter till en handläggning som är mer rationell och snabbare än vad den nuvarande organisationen medger samtidigt som förutsättningar finns för att tillgodose högt ställda rättssäkerhetskrav. Enligt utredningens bedömning leder detta på sikt till avsevärda besparingar.

I sin helhet uppnås genom förslagen ett förbättrat prövningsförfarande. Utredningens förslag kommer inte att medföra några negativa konsekvenser på lång sikt.

1 Förslag till lag om miljödomstolar

Härigenom föreskrivs följande.

1 kap. Allmänna bestämmelser

Lagens tillämpningsområde

1 § Denna lag gäller handläggning av mål i miljödomstol och Miljööverdomstolen samt handläggning av mål enligt denna lag i Högsta domstolen.

De tingsrätter som regeringen bestämmer ska vara miljödomstolar. Regeringen bestämmer miljödomstolarnas domsområden.

Miljööverdomstol är Svea hovrätt.

2 § En miljödomstol handlägger mål eller ärende enligt föreskrifter i miljöbalken, fastighetsbildningslagen (1970:988), expropriationslagen (1972:719), plan- och bygglagen (1987:10) eller annan lag.

Ett mål vid en miljödomstol inleds genom att talan väcks vid miljödomstolen eller genom att en förvaltningsmyndighets eller en kommuns beslut överklagas till miljödomstolen.

3 § I mål som inleds genom att talan väcks vid miljödomstol samt vid Miljööverdomstolens och Högsta domstolens prövning av mål som avses i denna lag tillämpas rättegångsbalkens regler om tvistemål i vilka saken är sådan att förlikning är tillåten om annat inte föreskrivs i denna lag eller i annan lag.

I mål som överklagats till miljödomstolen tillämpas rättegångsbalken i den utsträckning som anges i 2 och 3 kap.

I ärenden tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden. I fråga om domstolarnas sammansättning tillämpas denna lag även vid handläggning av ärenden.

Om domstolarna

4 § I en miljödomstol ingår lagfarna domare, tekniska ledamöter och särskilda ledamöter. Miljödomstolens ordförande ska alltid vara lagfaren domare.

Vid huvudförhandling samt när en tillståndsfråga enligt miljöbalken avgörs i sak ska miljödomstolen bestå av fyra ledamöter. Minst en av dessa ska vara lagfaren domare. Om ett mål är av enkel beskaffenhet får domstolen bestå av två ledamöter.

Miljödomstolen är i andra fall än de som avses i andra stycket vid avgörandet av ett mål domför med två ledamöter. När två eller flera ledamöter deltar i ett avgörande bör minst en av ledamöterna vara teknisk ledamot eller särskild ledamot.

Utöver vad som föreskrivs i andra och tredje stycket får ytterligare två ledamöter ingå i domstolen om det är påkallat med hänsyn till målets omfattning eller svårighetsgrad.

Om någon av ledamöterna får förhinder sedan en huvudförhandling eller motsvarande handläggning har påbörjats är domstolen domför om en av ledamöterna är lagfaren domare.

Om en undersökning som avses i 1 kap. 18 § har gjorts, får målet avgöras av den ledamot eller de ledamöter som gjort undersökningen om minst en ledamot är lagfaren domare och parterna samtycker.

5 § En miljödomstol är i mål där talan väckts vid domstolen domför med en lagfaren domare vid handläggning som inte sker vid huvudförhandling. Detsamma gäller vid huvudförhandling i fall som avses i 1 kap. 3 a § andra och tredje stycket rättegångsbalken samt i mål om utdömande av vite på särskild talan av myndighet och i mål om tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § plan- och bygglagen (1987:10).

6 § En lagfaren domare i miljödomstol får i ett mål som överklagats till domstolen ensam

1. meddela beslut som avser rättelse av felräkning, felskrivning eller annat uppenbart förbiseende,

2. meddela annat beslut som inte innefattar slutligt avgörande av mål,

3. avgöra fastighetsbildningsmål när enskild part och de företrädare för allmänt intresse som hörts är överens om utgången, och

4. besluta om avvisning eller avskrivning av mål samt avgöra andra mål av enkel beskaffenhet än sådana som avses i 4 § andra stycket.

I fråga om förberedande åtgärder äger 1 kap. 3 e § rättegångsbalken motsvarande tillämpning.

7 § Tingsrätten utser de lagfarna domarna i miljödomstolen.

Regeringen eller den förvaltningsmyndighet som regeringen bestämmer utnämner eller förordnar tekniska ledamöter och särskilda ledamöter i miljödomstol.

Ett tekniskt råd ska ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av sådana sakfrågor som domstolen prövar. De särskilda ledamöterna ska ha erfarenhet av frågor som faller inom Naturvårdsverkets eller Boverkets eller Lantmäteriets verksamhetsområde eller av industriell, kommunal eller areell verksamhet.

8 § I Miljööverdomstolen ingår som domare lagfarna ledamöter och tekniska ledamöter.

Miljööverdomstolen är domför med fyra ledamöter, av vilka minst tre ska vara lagfarna. Om en av de lagfarna ledamöterna får förhinder sedan huvudförhandling eller handläggning har påbörjats, är rätten ändå domför. Fler än fem ledamöter får inte delta utom i fall som avses i 3 kap. 9 §.

Vid behandlingen av frågor om prövningstillstånd ska Miljööverdomstolen bestå av tre lagfarna domare. En teknisk ledamot får dock ingå i rätten i stället för en av de lagfarna ledamöterna.

I fråga om beslut om avskrivning efter återkallelse är Miljööverdomstolen domför med en lagfaren domare.

I fråga om förberedande åtgärder tillämpas 2 kap. 4 § femte stycket rättegångsbalken.

9 § Svea hovrätt utser de lagfarna domarna i Miljööverdomstolen. Tekniska ledamöter ska ha teknisk eller naturvetenskaplig utbild-

ning och erfarenhet av sådana sakfrågor som domstolen prövar. Regeringen eller den förvaltningsmyndighet som regeringen bestämmer utnämner eller anställer tekniska ledamöter.

Bestämmelser som gäller för alla slag av mål och ärenden

10 § I fråga om jäv mot den som handlägger mål enligt denna lag gäller bestämmelserna i 4 kap. rättegångsbalken om jäv mot domare.

11 § Ett mål eller ett ärende handläggs vid den miljödomstol inom vars domsområde den fastighet eller byggnad eller anläggning eller verksamhet eller åtgärd som målet eller ärendet gäller i huvudsak är belägen, bedrivs eller vidtas eller ska bedrivnas eller vidtas.

Om det finns särskilda skäl får en miljödomstol handlägga ett mål eller ett ärende som enligt första stycket ska handläggas av en annan miljödomstol. Annars ska målet eller ärendet överlämnas till den miljödomstol som avses i första stycket. Målet eller ärendet ska anses ha kommit in samma dag som det kom in till den miljödomstol som först tog emot skrivelsen.

12 § Frågor om miljödomstolarnas inbördes behörighet får utom i fall som avses 10 kap. 20 § andra stycket rättegångsbalken inte tas upp av högre rätt.

13 § En miljödomstol får för gemensam handläggning lämna över ett mål till en annan miljödomstol, om det vid den andra miljödomstolen förekommer något mål som har nära samband med det förstnämnda och överlämnandet kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part.

Överlämnande av mål mellan miljödomstolar får också ske om det annars finns särskilda skäl och det kan göras utan avsevärd olägenhet för någon part.

14 § Väcker någon talan vid miljödomstolen om förbud mot miljöfarlig verksamhet eller om skyldighet för den som utövar eller ämnar utöva sådan verksamhet att vidta försiktighetsmått och är frågan om tillstånd till verksamheten enligt miljöbalken under prövning eller kommer den under prövning innan miljödomstolen

har avgjort målet, får miljödomstolen inte avgöra målet förrän tillståndsfrågan har prövats.

15 § Gemensamt med ett mål som har inletts genom att talan väcks vid domstolen får miljödomstolen handlägga även andra sådana mål mellan samma eller olika parter, om det med hänsyn till utredningen och övriga omständigheter är lämpligt.

16 § Vid omröstning ska först lagfarna domare säga sin mening, därefter de tekniska ledamöterna och sist de särskilda ledamöterna. I fråga om omröstning gäller i övrigt 16 kap. rättegångsbalken i tillämpliga delar.

17 § Statliga myndigheter och kommuner är skyldiga att utan ersättning till domstolarna låna ut de lokaler som domstolarna behöver för sina sammanträden, förutsatt att lokalerna inte är upptagna för det huvudsakliga ändamålet. Upplåtaren ska få ersättning för de särskilda kostnader som sammanträdet medför.

18 § Om det är lämpligt får en eller flera ledamöter av domstolen göra undersökning på platsen. Parterna ska ges tillfälle att vara närvarande vid en sådan undersökning.

2 kap. Mål som överklagats till miljödomstolen

Inledningen av förfarandet

1 § Utöver bestämmelserna om överklagande av en förvaltningsmyndighets avgörande i 23–25 §§ förvaltningslagen (1986:223) gäller vid tillämpningen av denna lag vad som föreskrivs i denna paragraf.

Klaganden bör uppge de bevis han eller hon vill åberopa och vad som ska styrkas med varje bevis.

Om klaganden är en part som företräder det allmänna, ska överklagandet ha kommit in inom tre veckor från den dag då beslutet meddelades.

Särskilda bestämmelser om överklagande finns i 15 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) och i plan- och bygglagen (1987:10).

2 § Om en enskild överklagar en förvaltningsmyndighets avgörande, är den förvaltningsmyndighet som först beslutat i saken motpart till den enskilde sedan handlingarna i målet överlämnats till miljödomstolen, om inte annat är särskilt föreskrivet.

I mål som gäller planer enligt plan- och bygglagen (1987:10) är alltid kommunen den enskildes motpart.

I mål som gäller beslut av en tillståndsmyndighet som avses i 9 kap. 8 § eller 11 kap. 9 b § miljöbalken är länsstyrelsen i det län där en verksamhet eller motsvarande är belägen den enskildes motpart.

Vad som sägs i första stycket gäller inte när det är en lantmäterimyndighets beslut som har överklagats eller när en ideell förening som avses i 16 kap. 13 § miljöbalken överklagar.

Överlämnande av överklagande m.m.

3 § Har ett överklagande getts in till en miljödomstol i stället för till den förvaltningsmyndighet som meddelat det överklagade avgörandet, ska miljödomstolen överlämna överklagandet till förvaltningsmyndigheten. Överklagandet ska anses ha kommit in till förvaltningsmyndigheten den dag det kom in till miljödomstolen.

Brister i överklagandet m.m.

4 § Om ett överklagande innehåller en brist, får miljödomstolen förelägga parten att avhjälpa bristen inom en viss tid med upplysning om att överklagandet annars kan komma att avvisas. Om ett föreläggande inte leder till att en brist avhjälps och om det därför inte går att pröva överklagandet, får överklagandet avvisas.

Allmänt om handläggningen

5 § En miljödomstol ska se till att ett mål blir så utrett som dess beskaffenhet kräver. Vid behov ska domstolen anvisa hur utredningen ska kompletteras. Överflödigt utredning får avvisas.

6 § Förfarandet hos miljödomstolen är skriftligt.

I handläggningen får ingå muntlig förhandling beträffande en viss fråga, när det kan antas vara till fördel för utredningen eller främja ett snabbt avgörande av målet. Miljödomstolen ska hålla muntlig förhandling, om enskild som för talan i målet begär det samt förhandlingen inte är obehövlig och inte heller särskilda skäl talar emot det.

Skriftväxlingen

7 § Ett överklagande med tillhörande handlingar ska tillställas en motpart eller sakägare eller någon annan mot vilken en åtgärd ifrågasätts med ett föreläggande att komma in med ett svar till miljödomstolen inom viss tid. Domstolen ska upplysa om att målet kan komma att avgöras även om det inte kommer in något svar till domstolen.

Första stycket gäller inte,

1. om det finns anledning att anta att överklagandet inte till någon del kommer att bifallas,
2. om motparten är en förvaltningsmyndighet och översändande av överklagandet inte behövs, eller
3. om översändande av överklagandet annars är uppenbart onödigt.

8 § Den som getts tillfälle eller förelagts att svara ska göra det skriftligt eller, om det är lämpligt, muntligt.

Ett föreläggande enligt 7 § ska anpassas till förhållandena i det enskilda fallet. Den som svarar ska uppmanas att ange hur han eller hon ställer sig till överklagandet. Skälen till inställningen ska anges liksom de bevis som åberopas.

9 § Den som har överklagat ska tillställas ett svar och ska föreläggas eller ges tillfälle att yttra sig i den omfattning som behövs.

10 § En miljödomstol får utöver vad som föreskrivs i 7–9 §§ förordna om den skriftväxling som är nödvändig för att avgöra ett mål.

11 § Om det behövs, ska en miljödomstol inhämta yttrande från en förvaltningsmyndighet eller kommun som tidigare beslutat i saken.

12 § Den miljödomstol som ska pröva ett överklagande får besluta att det överklagade avgörandet tills vidare inte får verkställas och även i övrigt besluta tills vidare rörande saken.

Muntlig förhandling

13 § Till en muntlig förhandling ska miljödomstolen kalla den som har överklagat, dennes motpart och andra som enligt 7 § har förelagts att svara. Den som kallas får föreläggas att inställa sig vid vite eller med upplysning om att hans eller hennes utevaro inte utgör hinder för att handlägga målet.

Den som har kallats till en muntlig förhandling men inte kan inställa sig ska omedelbart anmäla det till domstolen.

14 § En part och den som har förelagts att svara i målet får delta i en muntlig förhandling genom ljudöverföring eller ljud- och bildöverföring under samma förutsättningar som gäller enligt 5 kap. 10 § rättegångsbalken.

I fråga om offentlighet och ordning vid muntlig förhandling tillämpas i övrigt 5 kap. 1–5, 9 samt 11–12 §§ rättegångsbalken.

15 § Ifråga om ersättning för kostnader för parts inställelse tillämpas 11 kap. 6 § rättegångsbalken.

16 § Vid muntlig förhandling och vid undersökning enligt 1 kap. 18 § ska föras protokoll. Protokollet ska innehålla en redogörelse för förhandlingens gång och för den utredning som läggs fram vid förhandlingen. I protokollet ska antecknas vad som förekommer vid förhandlingen i fråga om yrkanden, medgivanden, bestridanden, invändningar och vitsordanden.

I fråga om dokumentation av bevisning och vad som förekommit vid undersökning enligt 1 kap. 18 § tillämpas 6 kap. 6 och 6 a §§ rättegångsbalken.

Parters rätt att få del av uppgifter

17 § Innan ett mål avgörs, ska en part få kännedom om och tillfälle att yttra sig över det som tillförts målet. Detta gäller inte i fall som avses i 7 § andra stycket.

18 § Skriftlig handling som åberopas som bevis ska ges in till miljödomstolen utan dröjsmål. Detsamma gäller sådana föremål som åberopas som bevis och som kan flyttas till domstolen.

Domstolen får förelägga en part som åberopar bevisning som avses i första stycket att inom viss tid ge in handlingen eller föremålet till domstolen med upplysning om att målet ändå kan komma att avgöras.

I fråga om bevis som avses i första stycket gäller i övrigt 38 kap. 1–5 och 7–9 §§ respektive 39 kap. 5 § rättegångsbalken. Ersättning till annan än part för tillhandahållande av skriftlig handling eller föremål utgår dock alltid av allmänna medel.

19 § En miljödomstol får besluta om syn på stället för besiktning av en fastighet eller en plats eller av ett föremål som det inte är lämpligt att flytta till domstolen. Vid en sådan syn får yrkeshemlighet röjas om det finns synnerlig anledning till det.

I fråga om syn på stället gäller bestämmelserna om muntlig förhandling och 5 kap. 11 § rättegångsbalken i tillämpliga delar.

20 § En miljödomstol får inhämta ett yttrande i en fråga som kräver särskild sakkunskap från en myndighet, en tjänsteman eller den, som annars har att avge yttrande i ämnet eller anlita annan sakkunnig i frågan.

I fråga om sakkunnig gäller 40 kap. 2–7 och 12 §§ rättegångsbalken i tillämpliga delar.

Ersättning för utlåtande av myndighet, tjänsteman eller den som annars har att avge yttrande betalas om det är särskilt föreskrivet. Annan sakkunnig är berättigad till ersättning av allmänna medel för sitt uppdrag. Domstolen får betala förskott på sådan ersättning.

21 § Domstolen får förordna om förhör med vittne eller sakkunnig. Sådant förhör äger rum vid muntlig förhandling. Förhöret får hållas under ed. Om förhör gäller 36 kap. 1–18 och 20–23 §§ samt 40 kap. 9–11, 14, 16 och 20 §§ rättegångsbalken i tillämpliga delar.

Vittne och sakkunnig får delta i en muntlig förhandling genom ljudöverföring eller ljud- och bildöverföring under samma förutsättningar som gäller enligt 5 kap. 10 § rättegångsbalken.

22 § Vittne eller sådan sakkunnig som har anlitats av domstolen har rätt till ersättning av allmänna medel för kostnad för sin inställelse. Rätten får bevilja förskott på ersättning för kostnad för resa och uppehälle. Närmare bestämmelser om ersättning och förskott meddelas av regeringen.

Har vittnet inkallats på begäran av enskild part och visar det sig att parten saknade godtagbart skäl för sin begäran, får domstolen besluta att parten ska betala tillbaka ersättningen till staten.

23 § Om det är lämpligt får förhör med vittne eller sakkunnig hållas av en annan miljödomstol än den där ett mål handläggs. I fråga om ett sådant förhör tillämpas 35 kap. 10 och 11 §§ rättegångsbalken.

Miljödomstolens avgöranden m.m.

24 § Miljödomstolens avgöranden ska grundas på det som handlingarna innehåller och det som i övrigt har förekommit i målet.

25 § Ett avgörande får inte gå utöver det som yrkats i målet. När det finns särskilda skäl får dock miljödomstolen även utan yrkande avgöra till det bättre för en enskild part, om det inte är till nackdel för något motstående enskilt intresse.

26 § Bestämmelserna i 17 kap. 1, 4, 5, 7, 9, 10, 12, 13 och 15 §§ rättegångsbalken gäller i tillämpliga delar för rättegången i miljödomstolen.

Övrigt

27 § I fråga om tolk och översättning av handlingar tillämpas 5 kap. 6–8 §§ rättegångsbalken.

28 § I fråga om straff för en förseelse under förfarandet och för brott mot tystnadsplikt som ålagts av domstolen tillämpas 9 kap. 5 och 6 §§ rättegångsbalken.

I fråga om vite och hämtning tillämpas 9 kap. 7–10 §§ rättegångsbalken.

Domstolen ska självant ta upp frågor om ansvar för rättegångsförseelse och om utdömande av vite som förelagts med stöd av denna lag.

29 § Bestämmelserna i 11 kap. 1–3 §§, 12 kap. samt 32 kap., 33 kap. och 34 kap. 1 § rättegångsbalken gäller i tillämpliga delar vid handläggning av mål enligt detta kapitel.

30 § I fråga om särskilda rättsmedel mot domar eller beslut i mål som handlagts enligt detta kapitel tillämpas de bestämmelser i 58 kap. rättegångsbalken som gäller tvistemål samt 59 kap. rättegångsbalken.

Särskilda bestämmelser om vissa mål enligt miljöbalken och fastighetsbildningsmål

31 § Om miljödomstolen finner att ett överklagande bör föranleda ändring i en avslutad förrättning eller i ett fastighetsbildnings- eller fastighetsbestämningsbeslut som har överklagats särskilt, får domstolen göra ändring även i den del som inte har överklagats, om det behövs för att det inte ska uppkomma någon uppenbar motstridighet eller oenhetlighet i förrättningen eller beslutet.

Finner miljödomstolen att det beträffande en förrättning finns en sådan omständighet som avses i 15 kap. 10 § fastighetsbildningslagen (1970:988), får domstolen besluta om behövliga åtgärder, även om överklagandet inte har avsett den delen av förrättningen.

32 § När en enskilds överklagande i ett fastighetsbildningsmål rör ett allmänt intresse, kallas länsstyrelsen eller, om målet avser sådan fastighetsbildning som anges i 15 kap. 8 § andra stycket fastighetsbildningslagen (1970:988), en sådan nämnd som avses i 4 kap. 15 § tredje stycket i den lagen till en muntlig förhandling. En företrädare för eller tjänsteman vid en myndighet vars verksamhet berörs av målet kan kallas för att lämna upplysningar. För detta ändamål kan även förrättningslantmätaren kallas.

33 § Om ett avgörande vid en förrättning som inte avslutats har överklagats, kan miljödomstolen föreskriva att förrättnings-

handläggningen ska avbrytas helt eller till viss del eller att handläggning som avbrutits ska fortgå oberoende av överklagandet. Sådan föreskrift träder i kraft genast och gäller till dess annat förordnas.

Om det på grund av särskilda omständigheter är lämpligt, får miljödomstolen förordna om förtida tillträde. Härvid äger 5 kap. 30 a § andra–fjärde styckena fastighetsbildningslagen (1970:988) motsvarande tillämpning.

Miljödomstolen kan omedelbart förordna att ett avgörande av lantmäterimyndigheten om förtida tillträde inte får utnyttjas förrän miljödomstolen har prövat överklagandet.

34 § Kan miljödomstolen inte utan olägenhet rätta fel i en förrättning, ska domstolen undanröja lantmäterimyndighetens beslut och åtgärder i den omfattning de påverkas av felet samt återförvisa förrättningen till myndigheten. Domstolen kan därvid meddela föreskrifter för vinnande av rättelse.

35 § Har efter förrättningens avslutande beslut om fastighetsbildning eller fastighetsbestämning överklagats och återkallar den som sökt åtgärden sin ansökan, ska förrättningen undanröjas i den del som återkallelsen avser, om övriga som fört talan vid förrättningen eller miljödomstolen och som själva haft rätt att påkalla åtgärden inte motsätter sig att förrättningen undanröjs. I fall som anges i 10 kap. 8 § andra stycket och 11 kap. 2 § andra stycket fastighetsbildningslagen (1970:988) fordras alltid samtycke av övriga sakägare.

Endast om det finns synnerliga skäl får en kommunal lantmäterimyndighets förrättning undanröjas på grund av att myndigheten handlagt ärendet i stället för att lämna över det till den statliga lantmäterimyndigheten enligt 5 § lagen (1995:1393) om kommunal lantmäterimyndighet.

36 § Har i ett mål, där kungörelse enligt 19 kap. 9 § miljöbalken har utfärdats, sökanden överklagat tillståndsmyndighetens avgörande, får miljödomstolen i stället för att förordna om delgivning med motparterna besluta att ett exemplar av överklagandet ska över-sändas till den eller de aktförvarare som har förordnats av tillståndsmyndigheten samt utfärda kungörelse om överklagandet.

I kungörelsen ska uppges

1. att ett exemplar av handlingarna i målet hålls tillgängligt hos aktförvararen eller aktförvararna,

2. att kallelser och andra meddelanden i målet till parterna ska, om de inte särskilt tillställs någon part, införas i viss eller vissa ortstidningar samt hållas tillgängliga hos aktförvararen eller aktförvararna, och

3. att en svarsskrivelse ska ha kommit in till miljödomstolen inom den tid, minst tre veckor efter kungörandet, som miljödomstolen bestämt.

Kungörelsen ska införas i den eller de ortstidningar som tillståndsmyndigheten har bestämt för meddelanden i målet.

Då föreskrifterna i denna paragraf har iakttagits, ska delgivning anses ha skett.

37 § I rättegången i miljödomstolen gäller vad som föreskrivs i 19 kap. 17 och 22–28 §§ miljöbalken samt 7 kap. 5 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

3 kap. Överklagande av miljödomstolens avgöranden i mål som överklagats till miljödomstolen samt Miljööverdomstolens och Högsta domstolens handläggning av sådana mål

1 § Miljödomstolens avgöranden får, om inte annat är föreskrivet, överklagas hos Miljööverdomstolen. För överklagande gäller de tidsfrister som anges i 50 kap. 1 och 2 §§ samt 52 kap. 1 § rättegångsbalken.

2 § Ett överklagande ska vara skriftligt. I överklagandet ska anges

1. det avgörande som överklagas,
2. i vilken del avgörandet överklagas och den ändring som yrkas,
3. grunderna för överklagandet och i vilket avseende skälen för avgörandet enligt klagandens mening är oriktiga, och
4. de bevis som åberopas och det som ska styrkas med varje särskilt bevis.

Skriftliga bevis ska ges in samtidigt med överklagandet.

Klaganden ska ange de omständigheter som åberopas till stöd för att prövningstillstånd ska meddelas.

Den domstol som meddelat avgörandet prövar om överklagandet har gjorts i rätt tid och ska avvisa ett överklagande som

har gjorts för sent. Om överklagandet inte avvisas, ska det tillsammans med övriga handlingar i målet sändas över till Miljööverdomstolen.

3 § För att Miljööverdomstolen ska pröva miljödomstolens avgöranden krävs prövningstillstånd. Vid prövningen av om prövningstillstånd ska meddelas tillämpas 49 kap. 14 och 14 a §§ rättegångsbalken.

4 § Ett beslut som inte är slutligt får överklagas endast i samband med överklagande av ett avgörande i målet. Överklagande får dock ske särskilt, när miljödomstolen

1. ogillat en invändning om jäv mot någon ledamot av miljödomstolen eller en invändning om att det finns ett hinder för målets prövning,

2. avvisat ett ombud eller ett biträde,

3. förordnat rörande saken i avvaktan på målets avgörande,

4. förelagt någon att medverka på annat sätt än genom inställelse inför miljödomstolen och en underlåtenhet att följa föreläggandet kan medföra särskild påföljd för honom eller henne,

5. utdömt vite eller någon annan påföljd för underlåtenhet att följa föreläggande eller straff för förseelse i förfarandet eller förklarat att någon ska ersätta en kostnad för förfarandet,

6. beslutat i en fråga som gäller ersättning för någons medverkan i målet,

7. beslutat i annat fall än som avses i 6 i en fråga som gäller rättshjälp enligt rättshjälpslagen (1996:1619), eller

8. beslutat enligt 2 kap. 35 § andra stycket.

Ett beslut av miljödomstolen genom vilket målet återförvisas till en förvaltningsmyndighet får överklagas endast om beslutet innefattar avgörande av någon fråga som inverkar på målets utgång.

5 § Om det är lämpligt, får Miljööverdomstolen uppdra åt en eller flera ledamöter av domstolen att verkställa undersökning på platsen. Parterna ska på lämpligt sätt underrättas om tiden för undersökningen. Vid denna ska protokoll föras.

En utredning som en teknisk ledamot har verkställt beträffande en fråga av teknisk beskaffenhet får inte läggas till grund för Miljööverdomstolens dom eller beslut utan att parterna har beretts tillfälle att yttra sig över utredningen. Detta gäller dock inte om

utredningen i endast oväsentlig utsträckning avviker från vad som har framkommit tidigare i målet.

6 § Ett överklagat mål får avgöras av Miljööverdomstolen utan sammanträde, om ett sammanträde skulle sakna betydelse för prövningen. Om part och motpart har begärt sammanträde ska dock sådant hållas, om det inte uppenbarligen skulle vara utan betydelse.

Vid sammanträde får utredningen läggas fram genom Miljööverdomstolens försorg i den omfattning som domstolen bestämmer.

7 § I fråga om rättegången i Miljööverdomstolen gäller i övrigt i tillämpliga delar vad som föreskrivs i 2 kap. om rättegången i miljödomstolen.

8 § Miljööverdomstolens avgöranden i mål som i första instans har prövats av en kommun eller en förvaltningsmyndighet får inte överklagas.

9 § Om rätten vid handläggningen av ett mål i Miljööverdomstolen, som enligt 8 § inte får överklagas, finner att avgörandet kan få stor principiell betydelse får målet eller, om det kan ske, en viss fråga i målet avgöras av Miljööverdomstolen med sju ordinarie domare, av vilka högst två får vara tekniska ledamöter.

10 § Om det är av vikt för en enhetlig rättstillämpning att ett mål prövas av Högsta domstolen får Miljööverdomstolen, om prövningstillstånd har meddelats enligt 49 kap. 14 § 3 rättegångsbalken, överlämna målet till Högsta domstolen för avgörande. Om Högsta domstolen beviljar prövningstillstånd ska målet avgöras av den domstolen, annars ska Miljööverdomstolen avgöra målet.

Ett överlämnande enligt första stycket ska ske så snart som möjligt.

Vid prövning av en fråga om överlämnande av ett mål till Högsta domstolen ska Miljööverdomstolen ha den sammansättning som anges i 1 kap. 8 § tredje stycket. Parterna ska alltid ges tillfälle att yttra sig i en sådan fråga.

Miljööverdomstolens beslut om överlämnande av ett mål till Högsta domstolen får inte överklagas.

11 § I ett mål som avses i 10 § tillämpas i Högsta domstolen 6 § samt 2 kap. 36 §.

Bilaga 6

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010, då lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål ska upphöra att gälla.

2. Mål eller ärenden som har inletts före ikraftträdandet ska, i de fall de nya reglerna hade föreskrivit att målet eller ärendet skulle ha inletts eller överklagats vid en annan miljödomstol, vid ikraftträdandet överlämnas till den miljödomstolen.

3. Mål eller ärenden ska inte överlämnas om det skulle vara till nackdel för handläggningen eller om det av andra skäl inte skulle vara lämpligt.

2 Förslag till lag om ändring i rättegångsbalken (1942:740)

Härigenom föreskrivs att 10 kap. 10 § rättegångsbalken (1942:740) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

10 kap.

10 §

Twist om äganderätt eller nyttjanderätt till fast egendom, om rätt till servitut eller annan särskild rätt till egendomen eller om besittning av egendomen *skall* upptagas av rätten i den ort, där fastigheten är. Lag samma vare, om tvisten rör skyldighet för ägare eller innehavare av egendomen att fullgöra något, som åligger honom i denna egenskap, eller, då nyttjanderätt eller annan särskild rätt till egendomen upplåtits, fråga är om vederlag för upplåtelsen, byggnads underhåll eller annat dylikt. *Vad som sägs i denna paragraf gäller dock ej arrendetvist.*

Twist med anledning av tillfällig upplåtelse av nyttjanderätt till mark eller hus eller del av hus för uppställning av fordon skall vid tillämpning av paragrafen ej anses som arrendetvist.

Ligger fastigheten under flera domstolar eller gäller tvisten flera fastigheter under skilda domstolar, *skall* tvisten upptagas av den rätt, under vilken huvuddelen ligger.

Twist om äganderätt eller nyttjanderätt till fast egendom, om rätt till servitut eller annan särskild rätt till egendomen eller om besittning av egendomen *ska* upptagas av rätten i den ort, där fastigheten är. Lag samma vare, om tvisten rör skyldighet för ägare eller innehavare av egendomen att fullgöra något, som åligger honom i denna egenskap, eller, då nyttjanderätt eller annan särskild rätt till egendomen upplåtits, fråga är om vederlag för upplåtelsen, byggnads underhåll eller annat dylikt.

Ligger fastigheten under flera domstolar eller gäller tvisten flera fastigheter under skilda domstolar, *ska* tvisten upptagas av den rätt, under vilken huvuddelen ligger.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

3 Förslag till lag om ändring i jordabalken (1970:994)

Härigenom föreskrivs i fråga om jordabalken (1970:994)
dels att 8 kap. 32 § ska upphöra att gälla,
dels att 8 kap. 31 och 31 b §§ samt 13 kap. 23 och 24 §§ ska ha
följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 kap.

31 §

Beslut av arrendenämnden i fråga om förlängning av arrendeavtal, fastställande av villkoren för sådan förlängning, uppskov med avträde enligt 9 kap. 12 b eller 13 § eller 10 kap. 6 a § eller bestämmande av ersättning enligt 9 kap. 14 § eller i fråga som avses i 9 kap. 17 a, 18, 21, 21 a, 31 eller 31 b § eller 11 kap. 6 b § får överklagas till *den hovrätt inom vars domkrets arrendenämnden är belägen.*

Arrendenämndens beslut i ett ärende enligt 9 kap. 2, 3, 7 eller 17 §, 10 kap. 2, 3, 4 eller 7 § eller 11 kap. 2 § får inte överklagas.

31 b §

I hovrätten får utöver lagfarna ledamöter ingå en teknisk ledamot, om målets beskaffenhet eller något annat särskilt skäl föranleder det.

I fråga om kvalifikationskrav för en teknisk ledamot, möjlighet för hovrätten att låta en ledamot verkställa en undersökning på platsen och i fråga om utredning som en teknisk ledamot verkställt gäller *14-*

Beslut av arrendenämnden i fråga om förlängning av arrendeavtal, fastställande av villkoren för sådan förlängning, uppskov med avträde enligt 9 kap. 12 b eller 13 § eller 10 kap. 6 a § eller bestämmande av ersättning enligt 9 kap. 14 § eller i fråga som avses i 9 kap. 17 a, 18, 21, 21 a, 31 eller 31 b § eller 11 kap. 6 b § får överklagas till *Svea hovrätt.*

I fråga om kvalifikationskrav för en teknisk ledamot, möjlighet för hovrätten att låta en ledamot verkställa en undersökning på platsen och i fråga om utredning som en teknisk ledamot verkställt gäller *1 kap.*

13 kap.

23 §

Mål angående omprövning eller jämkning av avgäld, klander av uppsägning eller bestämmande av lösesumma upptages av fastighetsdomstol.

Mål angående omprövning eller jämkning av avgäld, klander av uppsägning eller bestämmande av lösesumma upptages av miljödomstol.

24 §

Angående rättegången i mål som avses i 23 § gäller i tillämpliga delar expropriationslagen (1972:719). Bestämmelserna om utredningsbeslut äger dock tillämpning endast i den mån målet avser bestämmande av lösesumma. Rör tvisten fråga som kan inverka på den rätt som tillkommer innehavare av panträtt eller rättighet som är inskriven, är rätten ej bunden av parts yrkande eller medgivande.

I mål angående bestämmande av lösesumma *skall* fastighetsägaren vidkännas på ömse sidor uppkomna rättegångskostnader vid fastighetsdomstolen, i den mån ej annat föranledes av 18 kap. 6 och 8 §§ rättegångsbalken. Har motpart förebringat utredning i strid med utredningsbeslut som fastighetsdomstolen meddelat, ersättes dock kostnaden för sådan utredning endast i den mån utredningen haft betydelse för utgången i målet. Beträffande skyldigheten att svara för kostnad i högre rätt gäller med tillämpning i övrigt av 18 kap. rättegångsbalken, att fastighetsägaren, om ej annat föranledes av 18 kap. 6 och 8 §§ samma balk, alltid själv *skall* vidkännas såväl sina egna kostnader som kostnad som åsamkas motpart genom att fastighetsägaren fullföljt talan.

I mål angående bestämmande av lösesumma *ska* fastighetsägaren vidkännas på ömse sidor uppkomna rättegångskostnader vid miljödomstolen, i den mån ej annat föranledes av 18 kap. 6 och 8 §§ rättegångsbalken. Har motpart förebringat utredning i strid med utredningsbeslut som miljödomstolen meddelat, ersättes dock kostnaden för sådan utredning endast i den mån utredningen haft betydelse för utgången i målet. Beträffande skyldigheten att svara för kostnad i högre rätt gäller med tillämpning i övrigt av 18 kap. rättegångsbalken, att fastighetsägaren, om ej annat föranledes av 18 kap. 6 och 8 §§ samma balk, alltid själv *ska* vidkännas såväl sina egna kostnader som kostnad som åsamkas motpart genom att fastighetsägaren fullföljt talan.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

4 Förslag till lag om ändring i miljöbalken (1998:808)

Härigenom föreskrivs i fråga om miljöbalken

dels att 19 kap. 2 §, 20 kap. 1 och 3–11 §§, 21 kap., 22 kap., 23 kap., 25 kap. 5 §, 31 kap. 18, 25–27 och 29 §§ ska upphöra att gälla,

dels att rubrikerna närmast före 31 kap. 25, 26 och 29 §§ ska utgå,

dels att 21 kap. 7 § miljöbalken ska betecknas 17 kap. 8 § och ha följande lydelse,

dels att 6 kap. 8 §, 9 kap. 8 §, 11 kap. 9 b, 14, 17, 20 och 22 §§, 16 kap. 1, 2 och 13 §§, 17 kap. 3 §, 19 kap. 1, 4 och 5 §§, 20 kap. 2 §, 24 kap. 1, 3, 4, 7, 13 och 14 §§, 25 kap. 1–4, 7, 8 och 10 §§, 28 kap. 10 §, rubriken före 20 kap. samt rubriken närmast före 19 kap. 4 § ska ha följande lydelse,

dels att det i balken ska införas nya paragrafer 19 kap. 6–37 §§, 24 kap. 13 a och 13 b §§, 25 kap. 9 a §, 28 kap. 3 a § och 31 kap. 37 § samt närmast före 17 kap. 8 §, 19 kap. 6 och 28 §§ samt 28 kap. 3 a § nya rubriker av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

6 kap.

8 §

När en miljökonsekvensbeskrivning upprättats i ett *mål eller* ärende om miljöfarlig verksamhet eller vattenverksamhet, *skall* detta kungöras tillsammans med kungörelsen om ansökan enligt 19 kap. 4 § och 22 kap. 3 §. Om en miljökonsekvensbeskrivning har upprättats i något annat mål eller ärende som rör en verksamhet eller åtgärd som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan, *skall* detta kungöras. Har en

När en miljökonsekvensbeskrivning upprättats i ett ärende om miljöfarlig verksamhet eller vattenverksamhet, *ska* detta kungöras tillsammans med kungörelsen om ansökan enligt 19 kap. 4 och 9 §§. Om en miljökonsekvensbeskrivning har upprättats i något annat mål eller ärende som rör en verksamhet eller åtgärd som kan antas medföra en betydande miljöpåverkan, *ska* detta kungöras. Har en ansökan gjorts *ska*

ansökan gjorts *skall* kungörelsen ske tillsammans med kungörelsen av ansökan. Därefter *skall* ansökan och miljökonsekvensbeskrivningen hållas tillgängliga för allmänheten, som *skall* beredas tillfälle att yttra sig över dessa innan målet eller ärendet prövas.

När *dom eller* beslut har meddelats i målet eller ärendet *skall* detta kungöras. Samtidigt *skall* också kungöras hur allmänheten kan få tillgång till information om innehållet. Vidare *skall* den ansvariga myndigheten i den stat med vilken samråd hållits enligt 6 § informeras.

När en miljökonsekvensbeskrivning har upprättats enbart för en prövning enligt 7 kap. 28 b och 29 §§, eller när ett beslut avser enbart en sådan prövning, *skall* vad som anges i första och andra styckena i denna paragraf tillämpas i den utsträckning som behövs för prövningen eller, om det är lämpligt, för att allmänheten *skall* få tillgång till information om innehållet.

kungörelsen ske tillsammans med kungörelsen av ansökan. Därefter *ska* ansökan och miljökonsekvensbeskrivningen hållas tillgängliga för allmänheten, som *ska* beredas tillfälle att yttra sig över dessa innan målet eller ärendet prövas.

När beslut har meddelats i ärendet *ska* detta kungöras. Samtidigt *ska* också kungöras hur allmänheten kan få tillgång till information om innehållet. Vidare *ska* den ansvariga myndigheten i den stat med vilken samråd hållits enligt 6 § informeras.

När en miljökonsekvensbeskrivning har upprättats enbart för en prövning enligt 7 kap. 28 b och 29 §§, eller när ett beslut avser enbart en sådan prövning, *ska* vad som anges i första och andra styckena i denna paragraf tillämpas i den utsträckning som behövs för prövningen eller, om det är lämpligt, för att allmänheten *ska* få tillgång till information om innehållet.

9 kap.
8 §

Ansökan om tillstånd till miljöfarlig verksamhet prövas av miljödomstol.

Regeringen får föreskriva att ansökan om tillstånd för vissa

Ansökan om tillstånd till miljöfarlig verksamhet prövas av den tillståndsmyndighet som regeringen bestämmer.

Om den miljöfarliga verk-

slag av verksamheter skall prövas av länsstyrelsen. Om den miljöfarliga verksamheten kan antas ha en liten miljöpåverkan, får regeringen föreskriva att en kommunal nämnd skall pröva frågor om tillstånd. Tillstånd som rör Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt skall alltid prövas av länsstyrelsen.

Anmälan om miljöfarlig verksamhet skall enligt vad regeringen föreskriver göras till generalläkaren, länsstyrelsen eller kommunen.

Samheten kan antas ha en liten miljöpåverkan, får regeringen föreskriva att en kommunal nämnd ska pröva frågor om tillstånd. Detta gäller inte tillstånd som rör Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt.

Anmälan om miljöfarlig verksamhet ska enligt vad regeringen föreskriver göras till generalläkaren, länsstyrelsen eller kommunen.

11 kap.

9 b §

Ansökan om tillstånd till vattenverksamhet prövas av miljödomstolen. Ansökan om tillstånd till markavvattning prövas dock av länsstyrelsen, om den inte skall prövas av miljödomstolen enligt 7 kap. 19 eller 20 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

Anmälan om vattenverksamhet skall, enligt föreskrifter som meddelas av regeringen, göras till generalläkaren, länsstyrelsen eller kommunen.

En anmälningspliktig vattenverksamhet får påbörjas tidigast åtta veckor efter det att anmälan har gjorts, om inte tillsynsmyndigheten bestämmer något annat.

Ansökan om tillstånd till vattenverksamhet prövas av den tillståndsmyndighet som regeringen bestämmer.

Anmälan om vattenverksamhet ska, enligt föreskrifter som meddelas av regeringen, göras till generalläkaren, länsstyrelsen eller kommunen.

14 §

Regeringen får förbjuda markavvattning som skulle kräva tillstånd enligt detta kapitel i områden där det är särskilt angeläget att våtmarkerna bevaras.

Länsstyrelsen får meddela dispens från ett förbud som meddelats enligt första stycket om det finns särskilda skäl. *Den myndighet som regeringen bestämmer* får meddela dispens från ett förbud som meddelats enligt första stycket om det finns särskilda skäl.

Om dispens meddelas enligt andra stycket fordras för utförandet av markavvattningen att tillstånd söks enligt 9 §. Beslutet om dispens upphör att gälla om tillstånd till markavvattningen meddelas.

17 §

Den som äger en vattenanläggning är skyldig att underhålla den så att det inte uppkommer skada för allmänna eller enskilda intressen genom ändringar i vattenförhållandena. Om vattenanläggningen med stöd av en särskild rättighet utförts på någon annans mark och äganderätten till anläggningen övergått till markägaren till följd av att rättigheten upphört, kvarstår underhållsskyldigheten för den som var rättighetshavare.

Den som enligt 28 kap. 12 § har fått rätt att använda någon annans vattenanläggning är tillsammans med ägaren skyldig att underhålla anläggningen, om inte *miljödomstolen* bestämt något annat. Den som enligt 28 kap. 12 § har fått rätt att använda någon annans vattenanläggning är tillsammans med ägaren skyldig att underhålla anläggningen, om inte *tillståndsmyndigheten* bestämt något annat.

I 20 och 21 §§ samt i 24 kap. 4 § andra stycket finns bestämmelser om överflyttning av underhållsskyldigheten.

20 §

I stället för att lämna tillstånd att riva ut en vattenanläggning i ytvatten får *miljödomstolen* på begäran av ägaren av en fastighet som skulle skadas av utrivningen förordna I stället för att lämna tillstånd att riva ut en vattenanläggning i ytvatten får *tillståndsmyndigheten* på begäran av ägaren av en fastighet som skulle skadas av utrivningen

att skyldigheten att underhålla anläggningen och fullgöra övriga skyldigheter som ligger på anläggningens ägare *skall* övergå på fastighetsägaren till dess något annat bestäms.

förordna att skyldigheten att underhålla anläggningen och fullgöra övriga skyldigheter som ligger på anläggningens ägare *ska* övergå på fastighetsägaren till dess något annat bestäms.

Till skydd för allmänna intressen får efter åtagande ett sådant förordnande också meddelas för staten, en kommun eller ett vattenförbund.

Förordnande får inte meddelas, om det kan antas att fastighetsägaren inte kan fullgöra skyldigheterna eller om det med hänsyn till den sökande eller till allmänna intressen anses mera angeläget att anläggningen rivs ut.

Om ägaren av en vattenanläggning vållas skada av att anläggningen bibehålls, *skall* den som övertar ansvaret för anläggningen betala skälig ersättning för skadan.

Om ägaren av en vattenanläggning vållas skada av att anläggningen bibehålls, *ska* den som övertar ansvaret för anläggningen betala skälig ersättning för skadan.

22 §

Om det kan uppkomma fara för allmänna eller enskilda intressen genom att en anläggning för bortledning av grundvatten helt eller delvis tas ur bruk, *skall* anläggningens ägare hämta in *miljödomstolens* tillstånd.

Om det kan uppkomma fara för allmänna eller enskilda intressen genom att en anläggning för bortledning av grundvatten helt eller delvis tas ur bruk, *ska* anläggningens ägare hämta in *tillståndsmyndighetens* tillstånd.

Skälig ersättning *skall* betalas, om en sådan åtgärd medför skada på någon annans egendom genom bestående ändring i vattenförhållandena.

Skälig ersättning *ska* betalas, om en sådan åtgärd medför skada på någon annans egendom genom bestående ändring i vattenförhållandena.

16 kap.

1 §

Regeringen, länsstyrelserna och andra förvaltningsmyndigheter, kommunerna, miljödomstolarna, Miljööverdomstolen och Högsta domstolen prövar mål och ärenden enligt denna balk eller enligt

föreskrifter meddelade med stöd av balken. I fråga om prövningen av mål om straff eller förverkande enligt 29 kap. gäller dock vad som är föreskrivet om brottmål i allmänhet.

Närmare bestämmelser om vilka mål och ärenden som prövas av respektive prövningsmyndighet finns i 17 kap. 1–4 §§, 18 kap. 1–2 §§, 19 kap. 1–2 §§, 20 kap. 2 §, 23 kap. 1 § samt 23 kap. 9 §.	Närmare bestämmelser om vilka mål och ärenden som prövas av respektive prövningsmyndighet finns i 17 kap. 1–4 §§, 18 kap. 1–2 §§, 19 kap. 1–2 §§ samt 20 kap. 2 §.
--	--

Beslut eller dom om återkallelse av tillstånd, dispens, godkännande och förbud mot fortsatt verksamhet samt omprövning av tillstånd eller villkor meddelas av tillståndsmyndigheten.

2 §

Tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, får lämnas för begränsad tid. Regeringen får meddela ytterligare föreskrifter om sådan tidsbegränsning.

Tillstånd, godkännande eller dispens enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken, får förenas med villkor.

Vid ändring av en miljöfarlig verksamhet får tillståndet begränsas till att enbart avse ändringen (ändringstillstånd).

För verksamhet som omfattas av tillståndsplikt enligt lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter får dock inte beslutas villkor om begränsning av koldioxidutsläpp eller villkor som genom att reglera använd mängd fossilt bränsle syftar till en begränsning av koldioxidutsläpp.

<i>Bestämmelser om vilka mål som är ansökningsmål finns i 21 kap. 1 § och bestämmelser om vad en ansökan i ett ansökningsmål skall innehålla finns i 22 kap. 1 §. Regeringen får meddela föreskrifter om vad en ansökan i ett ärende skall innehålla</i>	Regeringen får utöver vad som föreskrivs i balken meddela föreskrifter om vad en ansökan ska innehålla.
--	---

13 §

Överklagbara domar eller beslut får överklagas av en ideell förening som enligt sina stadgar har till ändamål att tillvarata naturskydds- eller miljöskyddsintressen, såvitt avser domar och beslut om tillstånd, godkännande eller dispens enligt denna balk samt i frågor om tillsyn enligt 10 kap. eller de föreskrifter som har meddelats med stöd av 10 kap. Detta gäller

1. även i de fall överklagandet enbart avser ett villkor eller en annan bestämmelse i domen eller beslutet, och

2. även i de fall domen eller beslutet är resultatet av en prövning enligt 22 kap. 26 §, 24 kap. 2, 3, 5, 6 eller 8 § denna balk eller en prövning enligt 7 kap. 13, 14 eller 16 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

För att få överklaga *skall* föreningen ha bedrivit verksamhet i Sverige under minst tre år och ha lägst 2 000 medlemmar. Föreningen får dock inte överklaga beslut som rör Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt.

En miljöorganisation som vill överklaga en dom eller ett beslut som avses i första stycket *skall* göra det innan tiden för överklagande gått ut för dem som varit parter eller annars såsom sakägare haft klagorätt i målet eller ärendet.

2. även i de fall domen eller beslutet är resultatet av en prövning enligt 19 kap. 25 §, 24 kap. 2, 3, 5, 6 eller 8 §§ denna balk eller en prövning enligt 7 kap. 13, 14 eller 16 §§ lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

För att få överklaga *ska* föreningen ha bedrivit verksamhet i Sverige under minst tre år och ha lägst 2 000 medlemmar. Föreningen får dock inte överklaga beslut som rör Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt.

En miljöorganisation som vill överklaga en dom eller ett beslut som avses i första stycket *ska* göra det innan tiden för överklagande gått ut för dem som varit parter eller annars såsom sakägare haft klagorätt i målet eller ärendet.

17 kap.

3 §

Regeringen får för ett visst fall förbehålla sig att pröva tillåtligheten av en verksamhet som inte omfattas av kravet på prövning enligt 1 §, om

1. verksamheten i betraktande av de intressen som denna balk enligt 1 kap. 1 § *skall* främja kan antas få betydande omfattning eller bli av ingripande slag,

2. verksamheten utanför ett område som förtecknats enligt 7 kap. 27 § kan antas mer än obetydligt skada naturvärdet inom området,

3. verksamheten omfattas av bestämmelserna i 4 kap. 6 § tredje stycket.

Rätten till förbehåll enligt första stycket 2 gäller enbart verksamhet som är tillståndspliktig enligt balken eller enligt föreskrifter meddelade med stöd av balken.

Om ett mål eller ärende enligt denna balk pågår om tillståndsprövning av verksamheten, *skall* regeringen omedelbart lämna besked om förbehållet till den tillståndsprövande *miljödomstolen* eller myndigheten.

8 §¹

Om miljödomstolen finner att en verksamhet eller åtgärd endast kan tillåtas enligt 2 kap. 9 § första stycket eller 10 § eller enligt 7 kap. 29 §, *skall miljödomstolen med eget yttrande överlämna frågan* till regeringens avgörande. Detsamma gäller om regeringen *skall* pröva tillåtligheten enligt 17 kap. 1 § eller om

Om miljödomstolen eller *Miljööverdomstolen, eller en förvaltningsmyndighet eller kommun* finner att en verksamhet eller åtgärd endast kan tillåtas enligt 2 kap. 9 § första stycket eller 10 § eller enligt 7 kap. 29 §, *ska frågan tillsammans med ett yttrande överlämnas* till regeringens avgörande. Detsamma

¹ Nuvarande lydelse 21 kap. 7 § miljöbalken.

regeringen har förbehållit sig prövningen av tillåtligheten enligt 17 kap. 3 §.

Om miljödomstolen finner att ett mål hos domstolen rör även ett annat allmänt intresse av synnerlig vikt än sådant som avses i 1 kap. 1 §, *skall domstolen med eget yttrande överlämna målet till regeringen*. Detsamma gäller, om Naturvårdsverket begär att målet av sådan anledning *skall* överlämnas till regeringen. Är det fråga om en statlig myndighets beslut som rör Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt *skall* domstolen alltid med eget yttrande överlämna ärendet till regeringens avgörande.

gäller om regeringen *ska* pröva tillåtligheten enligt 17 kap. 1 § eller om regeringen har förbehållit sig prövningen av tillåtligheten enligt 17 kap. 3 §.

Om en *förvaltningsmyndighet* eller miljödomstolen eller *Miljööverdomstolen* finner att ett mål hos domstolen rör även ett annat allmänt intresse av synnerlig vikt än sådant som avses i 1 kap. 1 §, *ska målet eller ärendet tillsammans med ett yttrande överlämnas till regeringen*. Detsamma gäller, om Naturvårdsverket begär att målet av sådan anledning *ska* överlämnas till regeringen. Är det fråga om en statlig myndighets beslut som rör Försvarsmakten, Fortifikationsverket, Försvarets materielverk eller Försvarets radioanstalt *ska* domstolen *eller myndigheten* alltid med eget yttrande överlämna ärendet till regeringens avgörande.

19 kap.

1 §

Förvaltningsmyndigheterna och kommunerna prövar ärenden enligt vad som är föreskrivet i balken eller enligt föreskrifter som har meddelats med stöd av balken.

Kommuners beslut i frågor som rör bildande, ändring eller upphävande av naturreservat, kulturresevat, naturminnen, djur- och växtskyddsområden, strandskyddsområden eller vattenskyddsområden, utom frågor om ersättning, får överklagas hos länsstyrelsen om inte annat är särskilt föreskrivet. Kommunala nämnders beslut i särskilda fall får överklagas hos länsstyrelsen, om inte annat är särskilt föreskrivet.

Länsstyrelsens och andra statliga myndigheters beslut i särskilda fall får överklagas hos miljödomstol enligt 20 kap. 2 § andra stycket. Detsamma gäller beslut av en annan myndighet än regeringen om att bilda, ändra eller upphäva ett biotopskyddsområde.

Statliga myndigheters beslut i särskilda fall får överklagas hos miljödomstol enligt 20 kap. 2 § andra stycket. Detsamma gäller beslut av en annan myndighet än regeringen om att bilda, ändra eller upphäva ett biotopskyddsområde.

Särskilt om kommunala nämnders prövning av miljöfarlig verksamhet

4 §

Länsstyrelser eller kommunala nämnder skall

Kommunala nämnder ska

1. genom kungörelse i ortstidning eller på annat lämpligt sätt bereda den som kan beröras av verksamheten tillfälle att yttra sig,
 2. samråda med de statliga och kommunala myndigheter som har väsentliga intressen att bevaka i saken,
 3. hålla sammanträde med den som saken angår och besiktning på platsen om det behövs för utredningen i ärendet, samt
 4. underrätta den som gjort en ansökan eller kommit med synpunkter *genom någon annan än honom eller henne själv* och ge honom eller henne tillfälle att yttra sig om inte annat följer av 17 § förvaltningslagen (1986:223).
4. underrätta den som gjort en ansökan eller kommit med synpunkter *om det som tillförts ärendet* och ge honom eller henne tillfälle att yttra sig om inte annat följer av förvaltningslagen (1986:223).

5 §

I ärenden som prövas av länsstyrelser eller kommunala nämnder skall tillämpas bestämmelserna i

I ärenden som prövas av kommunala nämnder ska tillämpas bestämmelserna i

1. 22 kap. 1 § första stycket om ansökans form och innehåll,
 2. 22 kap. 2 § om en ansökans ingivande och brister i den,
1. 6 § om ansökans form och innehåll,
 2. 7 § om en ansökans ingivande och brister i den,

- 2 a. 22 kap. 2 a § om prövningar som avses i 24 kap. 3, 5 och 8 §§,
3. 22 kap. 3 § om kungörelsens innehåll,
4. 22 kap. 6 § om talerätt,
5. 22 kap. 9 § om rätt att företräda fastighet,
6. 22 kap. 12 § om sakkunniga,
7. 22 kap. 13 § om undersökning på platsen,
8. 22 kap. 25 § första stycket 1–3 och 5–11 samt andra stycket sista meningen och tredje stycket om tillståndsdoms innehåll,
9. 22 kap. 26 § om särskild dom,
10. 22 kap. 27 § första stycket, andra stycket andra meningen samt tredje stycket första meningen om uppskjutna frågor och provisoriska föreskrifter,
11. 22 kap. 28 § första stycket första meningen om verkställighetsförordnande, och
12. 23 kap. 3 § när det gäller särskild överklagan i frågor om sakkunniga som avses i 22 kap. 12 §.
- I ärenden som rör deponering eller förbränning av avfall skall också de bestämmelser som anges i 22 kap. 25 a respektive 25 b § om en tillståndsdoms innehåll tillämpas
3. 8 § om prövningar som avses i 24 kap. 3, 5 och 8 §§,
4. 9 § om kungörelsens innehåll,
5. 12 § om talerätt,
6. 15 § om rätt att företräda fastighet,
7. 17 § om sakkunniga,
8. 18 § om undersökning på platsen,
9. 22 § första stycket 1–3 och 5–11 samt andra stycket och tredje stycket om tillståndsbesluts innehåll,
10. 23 och 24 §§ om tillståndsbesluts innehåll i ärenden som rör deponering respektive förbränning av avfall,
11. 25 § om särskilt beslut,
12. 26 § första stycket, andra stycket andra meningen samt tredje stycket om uppskjutna frågor och provisoriska föreskrifter, och
13. 27 § första stycket första meningen om verkställighetsförordnande.

Särskilt om tillståndsmyndigheternas prövning av miljöfarlig verksamhet och vattenverksamhet

6 §

En ansökan om tillstånd ska vara skriftlig. Den ska ges in till den tillståndsmyndighet inom vars område verksamheten i huvudsak ska bedrivas och innehålla

1. ritningar och tekniska beskrivningar med uppgifter om förhållandena på platsen, produktionsmängd eller annan liknande uppgift samt användningen av råvaror, andra insatsvaror och ämnen liksom energianvändning,

2. uppgifter om utsläppskällor, art och mängd av förutsebara utsläpp samt förslag till de åtgärder som kan behövas för att förebygga uppkomsten av avfall,

3. en miljökonsekvensbeskrivning när det krävs enligt 6 kap. och en uppgift om det samråd som skett enligt 6 kap. 4 och 6 §§,

4. förslag till skyddsåtgärder eller försiktighetsmått samt de uppgifter som behövs för att bedöma hur de allmänna hänsynsreglerna i 2 kap. iakttas,

5. förslag till övervakning och kontroll av verksamheten,

6. i fråga om tillstånd att anlägga, driva eller ändra en verksamhet, en säkerhetsrapport i de fall det finns skyldighet att

upprätta en sådan enligt lagen (1999:381) om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga kemikalieolyckor, och

7. en icke-teknisk sammanfattning av de uppgifter som anges i 1–6.

En ansökan om tillstånd till vattenverksamhet ska dessutom innehålla uppgift om de fastigheter som berörs av vattenverksamheten och i förekommande fall namn och adress på ägarna och berörda innehavare av särskild rätt till fastigheterna.

Begär sökanden att sakägare ska föreläggas att anmäla ersättningsanspråk enligt 24 kap. 13 a § andra stycket ska det anges i ansökan.

Ytterligare bestämmelser om vad en ansökan om vattenverksamhet i vissa fall ska innehålla finns i 7 kap. 4 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

7 §

Ansökningshandlingarna ska ges in i det antal exemplar som tillståndsmyndigheten bestämmer.

Har ansökningshandlingarna inte getts in i tillräckligt antal exemplar eller finner tillståndsmyndigheten att ansökan är ofullständig ska myndigheten förelägga sökanden att avhjälpa bristen inom viss tid. Följer sökanden

inte ett föreläggande, får myndigheten besluta att bristen ska avhjälpas på sökandens bekostnad eller, om bristen är så väsentlig att ansökan inte kan ligga till grund för prövning av ärendet, avvisa ansökan.

Om det är uppenbart att en ansökan inte kan bifallas får ansökan avslås utan att kungörelse enligt 9 § utfärdas.

Ansökningshandlingarna får i den utsträckning tillståndsmyndigheten finner lämpligt ges in i elektronisk form.

8 §

I fråga om miljöfarlig verksamhet är den som erhållit tillstånd, dispens eller godkännande vid prövning av frågor som avses i 24 kap. 3, 5 och 8 §§ skyldig att tillhandahålla den utredning om verksamheten och övriga förhållanden som behövs för prövningen. Tillståndsmyndigheten får förelägga denne att tillhandahålla den utredning som behövs. Föreläggandet får förenas med vite.

9 §

Om en ansökan tas upp till prövning ska tillståndsmyndigheten utfärda kungörelse. Kungörelsen ska innehålla

1. en kortfattad redogörelse för ansökan samt i ärende om vattenverksamhet uppgift om de fastigheter som kan beröras,

2. en upplysning om innehållet i 13 §, om den inte kan lämnas på annat lämpligt sätt, samt en upplysning om innehållet i och sista tid för synpunkter enligt 16 § och för anmälan enligt 24 kap. 13 a § andra stycket,

3. ett tillkännagivande om i vilka tidningar meddelanden i ärendet till parterna ska införas och att meddelandena, om de inte särskilt skickas till en part, hålls tillgängliga hos den som förvarar akten, och

4. aktförvararens adress.

Tillståndsmyndigheten ska förordna någon att förvara ett exemplar av handlingarna i ärendet (aktförvarare). Aktförvarare kan vara en förvaltningsmyndighet, en kommun eller en enskild.

Kungörelsen ska snarast införas i ortstidning. En utskrift av kungörelsen ska i ärenden om vattenverksambet sändas till varje sakägare som har angetts i ansökningen eller som på annat sätt är känd för tillståndsmyndigheten.

Om ansökan om tillstånd till vattenverksambet berör fast egendom som är samfällad för flera fastigheter, behöver kungörelsen inte sändas till de särskilda delägarna i samfälligheten. Finns en känd styrelse för samfälligheten, ska kungörelsen sändas till styrelsen.

10 §

Ett exemplar av ansökningshandlingarna och av kungörelsen ska sändas till Naturvårdsverket, Kammarkollegiet, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap, Fiskeriverket, länsstyrelsen och den eller de berörda kommunala nämnder som fullgör uppgifter inom miljö- och hälsoskyddsområdet. Om det kan antas att det allmänna fiskeintresset eller något annat allmänt intresse inte berörs av verksamheten, behöver dock inte handlingarna sändas över.

Kungörelsen ska även sändas till berörda kommuner och andra myndigheter vars verksamhet kan beröras av ansökan.

11 §

Kungörelsen ska i ärende om vattenverksamhet delges

1. styrelsen eller någon annan som förvaltar en av ansökan berörd kanal- eller slussanläggning eller annan allmän farled eller en hamn eller flottled som är allmän,

2. styrelsen för ett av ansökan berört vattenförbund samt styrelsen eller någon annan som förvaltar en berörd samfällighet enligt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet eller motsvarande äldre bestämmelser,

3. ägaren av en anläggning för

tillgodogörande av vattenkraft, om med ansökan avses ianspråktagande av den tillgodogjorda kraften,

4. ägaren av den strömfallfastighet från vilken andelskraft tillhandahålls, när det är fråga om en ansökan enligt 7 kap. 1 § 3. lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, och

5. innehavaren av det tillstånd som avses med en ansökan enligt 24 kap. 3 § eller 5–9 §§ eller enligt 7 kap. 13–15 §§ lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

12 §

Naturvårdsverket, Kammarkollegiet, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap och länsstyrelsen ska, när det behövs, föra talan i ärendet för att tillvarata miljöintressen och andra allmänna intressen.

En kommun får föra talan för att tillvarata miljöintressen och andra allmänna intressen inom kommunen.

Fiskeriverket ska, om handlingar sänds till verket enligt 10 §, yttra sig om verksamhetens inverkan på det allmänna fiskeintresset samt föreslå de bestämmelser som behövs till skydd för fisket. Om verket anser att ett yttrande kräver undersökning på platsen, ska verket anmäla detta till tillståndsmyndigheten, som

ska förordna om sakkunnigutredning enligt 17 §.

13 §

Agare av fastigheter som berörs av en ansökan om vattenverksamhet ska till tillståndsmyndigheten uppge innehavare av servitut, nyttjanderätt eller rätt till elektrisk kraft som belastar fastigheten. Underlåts detta utan giltigt skäl och uppstår på grund av detta skada för sådana sakägare, ska fastighetsägaren ersätta skadan.

14 §

Har en sakägare uppgetts eller på annat sätt blivit känd för tillståndsmyndigheten först efter det att kungörelsen har utfärdats och har sakägaren inte hört av sig i ärendet, ska sakägaren på lämpligt sätt ges tillfälle att yttra sig. Handläggningen av ärendet får dock inte uppehållas.

15 §

Om det råder tvist om en fastighet som påverkas av den med ansökan avsedda verksamheten, har den av de tvistande som innehar fastigheten med äganderättsanspråk rätt att företräda fastigheten i ärendet, tills den lagligen vinnns från innehavaren.

En ny ägare får inte rubba överenskommelser som den förre ägaren har ingått eller andra

åtgärder som har vidtagits i ärendet och som är bindande för den förre ägaren. Om den förre ägaren har erhållit meddelanden och kallelser i ärendet, behövs inte några nya meddelanden eller kallelser till den nye ägaren.

16 §

Synpunkter på ansökan ska lämnas skriftligen eller i elektronisk form till tillståndsmyndigheten i det antal exemplar som myndigheten finner behövt och inom den tid som myndigheten har bestämt.

17 §

Om det behövs någon särskild utredning eller värdering, kan tillståndsmyndigheten förordna en eller flera sakkunniga att efter förberedande undersökning avge utlåtande. Sådan undersökning ska verkställas snarast möjligt. Om det behövs med hänsyn till sakens beskaffenhet eller ändamålet med undersökningen, ska myndigheten på ett lämpligt sätt underrätta parterna om tiden för undersökningen.

Tillståndsmyndighetens beslut får inte överklagas särskilt.

18 §

Om det är lämpligt, får myndigheten göra undersökning på platsen. Parterna ska på lämpligt sätt underrättas om tiden

19 §

På begäran av sökanden får tillståndsmyndigheten besluta att åtgärder får vidtas för att förebygga eller minska skador eller olägenheter, innan frågan om sådana åtgärder slutligen avgörs. Som villkor gäller att den sökande hos länsstyrelsen ställer säkerhet för den ersättning som den sökande kan bli skyldig att betala på grund av åtgärderna. I fråga om slaget av säkerhet gäller 2 kap. 25 § utsökningsbalken.

Beslutet gäller omedelbart, men det kan ändras när förhållandena förändras.

20 §

Framgår det av ett utlåtande enligt 17 § eller på annat sätt att den sökta verksamheten berör fastigheter som inte har angivits i kungörelsen enligt 9 §, ska tillståndsmyndigheten med tillämpning av den paragrafen ge ägare och innehavare av särskilda rättigheter till sådana fastigheter tillfälle att yttra sig.

Om det är lämpligare får tillståndsmyndigheten kalla sakägarna till ett sammanträde i ärendet.

21 §

I ärendet ska tillståndsmyndigheten hålla sammanträde med dem som saken angår och besiktning på platsen, om det inte

är obehövt.

Parterna ska på lämpligt sätt underrättas om tid och plats för sammanträdet.

Vid sammanträde förs protokoll. Protokollet ska innehålla redogörelse för vad som förekommit vid sammanträde och besiktning.

22 §

Ett beslut som innebär att tillstånd lämnas till en verksamhet ska kungöras och ska i förekommande fall innehålla bestämmelser om

1. den tid som tillståndet ska gälla,
2. verksamhetens ändamål, läge, omfattning, säkerhet och tekniska utformning i övrigt,
3. tillsyn, besiktning och kontroll, såsom utsläppskontroll med angivande av mätmetod, mätfrekvens och utvärderingsmetod,
4. skyldigheter att utföra skadeförebyggande åtgärder,
5. skyldighet att betala avgifter,
6. de villkor om utsläpp, begränsningsvärden och bästa möjliga teknik som behövs för att hindra eller begränsa skadlig påverkan på grund av föroreningar samt de övriga villkor som behövs för att förhindra skada på eller olägenhet för omgivningen,
7. de villkor som behövs

avseende hanteringen i verksamheten av kemiska produkter om hanteringen kan medföra olägenheter för den yttre miljön,

8. de villkor som behövs om avfallshantering, återvinning och återanvändning om en sådan åtgärd kan medföra olägenheter för den yttre miljön,

9. de villkor som behövs med avseende på hushållningen med naturresurser,

10. de villkor som behövs med avseende på avhjälpan av miljöskada och ställande av säkerhet,

11. de villkor som behövs för att förebygga allvarliga kemikalieolyckor och begränsa följderna av dem för människors hälsa och miljön,

12. den tid inom vilken anspråk enligt 24 kap. 13 § får framställas,

13. den förlust som tillståndshavare enligt 31 kap. 22 och 23 §§ är skyldig att underkasta sig utan ersättning, och

14. villkor om säkerhet som avses i 24 kap. 14 §.

I bestämmelser som avser tillstånd till miljöfarlig verksamhet eller arbeten för vattenverksamhet ska anges den tid inom vilken den miljöfarliga verksamheten ska ha satts igång eller arbetena för vattenverksamhet ska vara utförda.

Tillståndsmyndigheten får överlåta åt tillsynsmyndigheten att fastställa villkor av mindre betydelse.

Ytterligare bestämmelser om vad ett beslut om vattenverksamhet och vattenanläggningar ska innehålla finns i 7 kap. 6 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

23 §

Ett beslut som omfattar tillstånd att bedriva verksamhet med deponering av avfall ska innehålla

1. uppgift om vilken av deponiklasserna farligt avfall, icke-farligt avfall eller inert avfall som tillståndet avser,

2. en förteckning över de typer av avfall och den totala mängd avfall som får deponeras,

3. de villkor som behövs i fråga om åtgärder före och under driften av deponin,

4. de villkor som, enligt vad som kan förutses vid tillståndets beviljande, behövs i fråga om avslutning av deponin,

5. de villkor som behövs i fråga om åtgärder för övervakning och kontroll av att de skyldigheter uppfylls som gäller för verksamheten, och

6. de villkor som behövs i fråga om skyldighet att rapportera om typer och mängder av avfall

24 §

Ett beslut som omfattar tillstånd att bedriva verksamhet med förbränning av avfall ska innehålla

1. uppgifter om förbränningsanläggningens totala kapacitet för förbränning av avfall,

2. en förteckning över de avfallskategorier och de avfallsmängder som får förbrännas,

3. en förteckning över de mängder av olika kategorier av farligt avfall som får förbrännas,

4 i fråga om det farliga avfall som får förbrännas, villkor om avfalllets minsta och högsta flöde, lägsta och högsta värmevärde samt maximala innehåll av föroreningar, och

5. villkor om den längsta tid under vilken det i samband med tekniskt oundvikliga driftstopp, driftstörningar eller fel i renings- eller mätutrustning får ske utsläpp av föroreningar till luft och vatten över fastställda värden.

25 §

På begäran av sökanden får tillståndsmyndigheten i särskilt beslut avgöra frågan om verksamhetens tillåtlighet om frågan inte enligt 17 kap. 1, 3 eller 4 §§ ska prövas av regeringen.

Om tillståndsmyndigheten funnit att verksamheten är

tillåtlig och om verksamhetens snara genomförande är angeläget, får myndigheten i särskilt beslut meddela tillstånd till de arbeten som behöver utföras.

Meddelas särskilt beslut, får tillståndsmyndigheten skjuta upp prövningen av ärendet i övrigt tills beslutet vunnit laga kraft.

26 §

När verkningarna av verksamheten inte kan förutses med tillräcklig säkerhet, får tillståndsmyndigheten vid meddelande av tillstånd till verksamheten skjuta upp villkorsfrågor tills erfarenhet har vunnits av verksamhetens inverkan.

I samband med uppskottsbeslutet ska tillståndsmyndigheten, i fråga om skada som kan antas bli särskilt kännbar, meddela provisoriska föreskrifter om skadeförebyggande åtgärder. Om det är nödvändigt för att motverka olägenheter, ska provisoriska föreskrifter om försiktighetsmått meddelas.

En uppskjuten fråga ska avgöras så snart som möjligt.

27 §

Tillståndsmyndigheten får, om det är skäligt, förordna att tillståndet till en verksamhet får tas i anspråk även om beslutet inte har vunnit laga kraft.

Om sökanden, sedan tillstånd till en verksamhet enligt balken har meddelats, åläggs skyldighet att förebygga eller minska skador, får tillståndsmyndigheten förordna att beslutet ska gå i verkställighet som om det hade fått laga kraft.

Överklagas ett beslut med ett förordnande enligt första eller andra stycket, får miljödomstolen undanröja förordnandet, innan talan mot beslutet i övrigt prövas.

28 §

Har en tillsynsmyndighet med stöd av 26 kap. 9 § första stycket förbjudit miljöfarlig verksamhet eller vattenverksamhet eller beslutat att den som bedriver eller avser att bedriva sådan verksamhet ska vidta försiktighetsåtgärder och begärs tillstånd enligt denna balk, kan tillståndsmyndigheten, om sökanden ställer säkerhet för kostnad och skada, bestämma att tillsynsmyndighetens beslut inte får verkställas förrän tillståndsfrågan har avgjorts eller tillståndsmyndigheten föreskriver något annat.

I fråga om slaget av säkerhet gäller 2 kap. 25 § utsökningss-

balken. Säkerheten ska prövas av tillståndsmyndigheten och förvaras hos länsstyrelsen.

29 §

Statliga myndigheter och kommuner är skyldiga att utan ersättning till en tillståndsmyndighet låna ut de lokaler som myndigheterna behöver för sina sammanträden förutsatt att lokalerna inte är upptagna för sitt huvudsakliga ändamål. Upplåtaren ska få ersättning för de särskilda kostnader som ett sammanträde kan medföra.

Markavvattning

30 §

Om det vid en fastighetsreglering beslutas att en fråga om markavvattning ska prövas enligt miljöbalken, ska detta anmälas av lantmäterimyndigheten till tillståndsmyndigheten. Agarna av de fastigheter som ingår i fastighetsregleringen anses då som sökande.

Anmälan ska vara skriftlig och innehålla samma uppgifter som en ansökan om tillstånd till markavvattning.

31 §

Om det behövs för prövningen av en ansökan om markavvattning ska tillståndsmyndigheten förordna en markavvattningssakkunnig.

32 §

Särskilda bestämmelser om behörighet att vara markavvattningssakkunnig får meddelas av regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer.

33 §

Som markavvattningssakkunnig får inte förordnas någon som står i ett sådant förhållande till saken eller någon av parterna att tillförlitligheten kan anses förringad.

34 §

Den markavvattningssakkunnige bör samråda med sökanden och övriga sakägare samt de myndigheter som berörs av markavvattningen.

Den markavvattningssakkunnige får utföra besiktning. Sökanden, övriga sakägare och de myndigheter som berörs av markavvattningen ska underättas om besiktningen.

35 §

Den markavvattningssakkunnige ska till tillståndsmyndigheten ge in ett yttrande. Om den markavvattningssakkunnige anser att ansökan ska bifallas, ska yttrandet innehålla

1. förslag om hur markavvattningen ska utformas, med angivande av de miljökonsekvenser en sådan utformning kommer att medföra,

2. vilka som ska delta i

markavvattningen, och

3. varje deltagares andelstal i fråga om kostnaderna för verksamheten.

Den markavvattningsak-kunnige bör samtidigt med yttrandet ge in sin kostnadsräkning.

36 §

Om sökanden återkallar sin ansökan, ska de sakägare som har framställt yrkande om att delta i markavvattningen underrättas. Om sådana sakägare saknas eller inte inom föreskriven tid begär att handläggningen fortsätter, ska ärendet skrivas av.

Sakägare på vars begäran ärendet handläggs vidare anses därefter som sökande.

37 §

Ett ärende som har inlett efter anmälan av lantmäterimyndigheten enligt 30 § ska skrivas av, om fastighetsregleringsförrättningen ställs in. Handläggningen ska dock fortsätta, om sakägare som har fört talan i ärendet och som har kunnat ansöka om markavvattningen begär det. Underrättas sakägarna om regleringsförrättningens inställande vid ett sammanträde vid tillståndsmyndighet, ska begäran framställas vid sammanträdet. I annat fall ska begäran framställas inom den tid som tillståndsmyndigheten bestämmer.

2 §

Miljödomstol prövar som första instans mål om

1. miljöfarlig verksamhet som är ansökningsmål enligt 21 kap. 1 § första stycket,

2. vattenverksamhet och vattenanläggningar enligt 11 kap. samt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, utom verksamheter som avser markavvattning vilka verksamheter ska prövas av länsstyrelsen,

3. markavvattningar som enligt lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet har överlämnats från länsstyrelsen eller anmälts av en lantmäterimyndighet,

4. ersättning för skada och intrång enligt 28 kap. 2–5 §§,

5. ersättning och inlösen vid ingripande av det allmänna enligt denna balk och vid vattenverksamhet, om inte annat har särskilt föreskrivits,

6. ersättning för miljöskador och inlösen enligt 32 kap., talan om förbud eller försiktighetsmått enligt 32 kap. 12 § samt grupptalan enligt 32 kap. 13 §,

7. fördelning av solidariskt ansvar mellan flera enligt 10 kap. 6 och 7 §§ på talan av någon av

Miljödomstol prövar som första instans mål om

1. ersättning för skada och intrång enligt 24 kap. 13 § och 28 kap. 2–5 §§,

2. ersättning och inlösen vid ingripande av det allmänna enligt denna balk och vid vattenverksamhet, om inte annat har särskilt föreskrivits,

3. ersättning för miljöskador och inlösen enligt 32 kap., talan om förbud eller försiktighetsmått enligt 32 kap. 12 § samt grupptalan enligt 32 kap. 13 §,

4. fördelning av solidariskt ansvar mellan flera enligt 10 kap. 6 och 7 §§ på talan av någon av

de solidariskt ansvariga,

8. utdömmande av vite som har förelagts med stöd av balken efter särskild ansökan av den myndighet som har förelagt vitet eller, om vitet har förelagts i förfarandet, med tillämpning av 6 § andra stycket lagen (1985:206) om viten, och

9. fördelning av kostnader för gemensamt utnyttjande av information enligt vad som följer av artiklarna 27.6 och 30.3 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), inrättande av en europeisk kemikalie-myndighet, ändring av direktiv 1999/45/EG och upphävande av rådets förordning (EEG) nr 793/93 och kommissionens förordning (EG) nr 1488/94 samt rådets direktiv 76/769/EEG och kommissionens direktiv 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG och 2000/21/EG.

Som anges i 19 kap. 1 § tredje stycket prövar miljödomstol, om inte annat är föreskrivet, efter överklagande länsstyrelsens och andra statliga myndigheters beslut enligt denna balk eller föreskrifter som har meddelats med stöd av balken samt enligt plan- och bygglagen (1987:10) eller enligt lagen (1998:812) med särskilda

de solidariskt ansvariga,

5. utdömmande av vite som har förelagts med stöd av balken. I fråga om föreläggande och utdömmande av vite gäller i övrigt lagen (1985:206) om viten.

bestämmelser om vattenverksamhet. Att miljödomstol efter överklagande prövar Kronofogdemyndighetens beslut om handräckning framgår av 26 kap. 17 § andra stycket.

24 kap.

1 §

Om en dom eller ett beslut som har meddelats i ett ansökningsmål enligt 21 kap. 1 § första stycket denna balk eller 7 kap. 1 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet avser tillstånd till en verksamhet enligt balken och domen eller beslutet har vunnit laga kraft, gäller tillståndet mot alla, såvitt avser frågor som har prövats i domen eller beslutet. Detsamma gäller beslut om tillstånd till miljöfarlig verksamhet som har meddelats av en länsstyrelse eller kommun med stöd av 9 kap. 8 § samt beslut om tillstånd till markavvattning som har meddelats av länsstyrelse enligt 11 kap. Avser tillståndet utförandet av en vattenanläggning, innefattar det rätt att bibehålla anläggningen. Till följd av detta kapitel, 7 kap. 20 och 22 §§, 9 kap. 5 §, 10 kap. 17 § denna balk eller 2 kap. 10 § samt 7 kap. 13–17 §§ lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, kan dock ett tillstånd begränsas eller förenas med ändrade eller nya villkor,

Om ett beslut om tillstånd till miljöfarlig verksamhet eller vattenverksamhet eller tillstånd eller godkännande enligt 7 kap. 1 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet avser tillstånd till en verksamhet enligt balken och beslutet har vunnit laga kraft, gäller tillståndet mot alla, såvitt avser frågor som har prövats i beslutet. Avser tillståndet utförandet av en vattenanläggning, innefattar det rätt att bibehålla anläggningen. Till följd av detta kapitel, 7 kap. 20 och 22 §§, 9 kap. 5 §, 10 kap. 17 § denna balk eller 2 kap. 10 § samt 7 kap. 13–17 §§ lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, kan dock ett tillstånd begränsas eller förenas med ändrade eller nya villkor, eller återkallas och fortsatt verksamhet förbjudas. Ett sådant ingripande kan också ske genom förelägganden eller förbud enligt 10 kap. 14 § eller 26 kap. 9 § fjärde stycket.

eller återkallas och fortsatt verksamhet förbjudas. Ett sådant ingripande kan också ske genom förelägganden eller förbud enligt 10 kap. 14 § eller 26 kap. 9 § fjärde stycket.

Med tillstånd avses i detta kapitel även godkännande av arbeten eller åtgärder enligt 11 kap. 16 §.

En omprövningsdom eller ett Ett omprövningsbeslut har omprövningsbeslut har samma samma verkan som ett verkan som *en tillståndsdom* tillståndsbeslut. *eller ett tillståndsbeslut.*

3 §

Tillståndsmyndigheten får helt eller delvis återkalla tillstånd, dispens eller godkännande som meddelats enligt balken, eller enligt föreskrifter med stöd av balken, och förbjuda fortsatt verksamhet

1. om den som har sökt tillståndet, dispensen eller godkännandet har vilselett tillståndsmyndigheten genom att lämna oriktiga uppgifter eller underlåta att lämna uppgifter av betydelse för tillståndet, dispensen, godkännandet eller villkoren,

2. när tillståndet, dispensen, godkännandet eller villkor som gäller för verksamheten eller åtgärden inte har följts och avvikelsen inte är av ringa betydelse,

3. om det till följd av verksamheten eller åtgärden har uppkommit någon olägenhet av väsentlig betydelse som inte förutsågs när verksamheten eller åtgärden tilläts,

4. om det till följd av verksamheten eller åtgärden har uppkommit sådana förhållanden som enligt 2 kap. 9 § innebär att verksamheten inte får bedrivas,

5. om verksamheten slutligt har upphört,

6. om ett nytt tillstånd ersätter ett tidigare tillstånd,

7. om det behövs för att uppfylla Sveriges förpliktelser till följd av EU-medlemskapet,

8. om underhållet av en vattenanläggning allvarligt har försumrats, eller

9. om tillstånd att inverka på vattenförhållandena inte har utnyttjats under en längre tid och det kan antas att tillståndet inte heller kommer att utnyttjas.

Miljödomstolen får om *Tillståndsmyndigheten* får om

tillståndet avser verksamhet vid en vattenanläggning eller i fall som avses i första stycket 8 eller 9 återkalla rätten att bibehålla en vattenanläggning.

Tillstånd till täkt får upphävas helt eller delvis när tio år förflutit från det att tillståndet vann laga kraft.

4 §

I samband med ett beslut om återkallelse enligt 3 § andra stycket som avser en vattenanläggning skall *Miljödomstolen* ålägga den som är ansvarig för underhållet av anläggningen att riva ut den och att vidta de åtgärder som behövs för att förebygga eller minska skador genom utrivningen.

I stället för åläggande enligt första stycket får *miljödomstolen* medge någon annan vars rätt är beroende av utrivningen eller, till skydd för allmänna intressen, staten, en kommun eller ett vattenförbund att riva ut anläggningen på den underhållsskyldiges bekostnad. *Domstolen* får också meddela förordnande enligt 11 kap. 20 §. Då äger 11 kap. 20 § fjärde stycket och 21 § motsvarande tillämpning.

tillståndet avser verksamhet vid en vattenanläggning eller i fall som avses i första stycket 8 eller 9 återkalla rätten att bibehålla en vattenanläggning.

I samband med ett beslut om återkallelse enligt 3 § andra stycket som avser en vattenanläggning ska *tillståndsmyndigheten* ålägga den som är ansvarig för underhållet av anläggningen att riva ut den och att vidta de åtgärder som behövs för att förebygga eller minska skador genom utrivningen.

I stället för åläggande enligt första stycket får *tillståndsmyndigheten* medge någon annan vars rätt är beroende av utrivningen eller, till skydd för allmänna intressen, staten, en kommun eller ett vattenförbund att riva ut anläggningen på den underhållsskyldiges bekostnad. *Myndigheten* får också meddela förordnande enligt 11 kap. 20 §. Då äger 11 kap. 20 § fjärde stycket och 21 § motsvarande tillämpning.

7 §

Ansökan om prövning som avses i 3–6 §§ får göras hos *miljödomstol* av Naturvårdsverket, Kammarkollegiet och länsstyrelsen. *Skall frågan prövas*

Ansökan om prövning som avses i 3–6 §§ får göras hos *den tillståndsmyndighet som regeringen bestämmer* av Naturvårdsverket, Kammarkollegiet

av någon annan myndighet än domstol eller av kommun, får den tas upp utan någon särskild framställning. Frågor om omprövning enligt 5 § andra och tredje styckena får tas upp utan särskild ansökan.

En ansökan om sådan prövning som avses i första stycket får även göras av en kommun i den utsträckning kommunen har övertagit tillsynen med stöd av 26 kap. 3 § fjärde stycket. *Har tillståndet meddelats av länsstyrelsen, görs ansökan hos länsstyrelsen.*

och länsstyrelsen. Frågor om omprövning enligt 5 § andra och tredje styckena får tas upp utan särskild ansökan.

En ansökan om sådan prövning som avses i första stycket får även göras av en kommun i den utsträckning kommunen har övertagit tillsynen med stöd av 26 kap. 3 § fjärde stycket.

13 §

Om en vattenverksamhet eller en vattenanläggning, som har utförts i enlighet med ett tillstånd enligt denna balk, medför skador som inte förutsågs av miljödomstolen när tillståndet meddelades, får den skadelidande framställa anspråk på ersättning enligt 31 kap.

Om fråga är om betydande skador för enskild eller för något allmänt intresse, får begäras sådana ändringar på verksamhetsutövarens bekostnad av vattenverksamheten eller vattenanläggningen som, utan att medföra skador för tredje man eller väsentliga olägenheter för tillståndshavaren, är ägnade att förebygga eller minska framtida skador. I fråga om allmänna intressen förs talan av Natur-

Om en vattenverksamhet eller en vattenanläggning, som har utförts i enlighet med ett tillstånd enligt denna balk, medför skador på allmänna eller enskilda intressen, får den skadelidande vid miljödomstol framställa anspråk på ersättning eller inlösen enligt 31 kap.

Om fråga är om betydande skador för enskild eller för något allmänt intresse, får begäras sådana ändringar på verksamhetsutövarens bekostnad av vattenverksamheten eller vattenanläggningen som, utan att medföra skador för tredje man eller väsentliga olägenheter för tillståndshavaren, är ägnade att förebygga eller minska framtida skador. *Under samma förutsättningar får domstolen även i*

vårdsverket, Kammarkollegiet, länsstyrelse eller kommun.

Anspråk på grund av oförutsedda skador skall för att få tas upp till prövning framställas till miljödomstolen inom fem år eller den längre tid, högst tjugo år, som kan ha bestämts i samband med tillståndet. Tiden räknas från utgången av den av domstolen bestämda tiden inom vilken arbetena skall vara utförda.

Vid skada som avses i 7 kap. 7 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksambet utgår tiden för framställan dock aldrig tidigare än två år från det att skadan uppkom.

Bestämmelserna i preskriptionslagen (1981:130) gäller inte anspråk enligt denna paragraf.

övrigt ålägga tillståndshavaren att utföra försiktighetsmått och skyddsåtgärder. I fråga om allmänna intressen förs talan av Naturvårdsverket, Kammarkollegiet, länsstyrelse eller kommun.

13 a §

Talan om anspråk på grund av skador som avses i 13 § detta kapitel ska för att få tas upp till prövning väckas när tillståndet har tagits i anspråk och senast inom ett år därefter. Även tillståndshavaren kan på samma sätt påkalla prövning av ersättning som tillkommer fastighetsägare eller annan sakägare.

Om sökanden begär det i samband med ansökan, ska tillståndsmyndigheten förelägga den som vill framställa anspråk som avses i 13 § att anmäla detta

inom viss tid innan ärendet avgörs.

13 b §

Medför en vattenverksamhet eller vattenanläggning som avses i 13 § detta kapitel skador som inte förutsågs under handläggningen av tillståndsärendet, får den skadelidande framställa anspråk på ersättning eller inlösen även efter utgången av fristen i 13 a §.

Talan om anspråk som avses i första stycket ska, för att kunna tas upp till prövning, framställas inom den tid, minst fem och högst tjugo år, som har bestämts i samband med tillståndet. Tiden räknas från utgången av den av tillståndsmyndigheten bestämda tiden inom vilken arbetena ska vara utförda.

Vid skada som avses i 7 kap. 7 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet utgår tiden för framställan dock aldrig tidigare än två år från det att skadan uppkom.

Bestämmelserna i preskriptionslagen (1981:130) gäller inte anspråk enligt denna paragraf.

14 §

Framställan som avses i 13 § skall vara skriftlig och ges in till miljödomstolen i tre exemplar. Ett exemplar skall delges tillståndsbehavaren.

Anspråket prövas före eller

Om den som kan antas ha rätt till ersättning enligt 13 § begär det, ska tillståndshavaren hos tillståndsmyndigheten eller miljödomstolen ställa säkerhet för den ersättning som kan komma

efter utgången av den tid som gäller för framställan. Beträffande förfarandet gäller vad som stadgas om förfarandet i stämningensmål i 7 kap. 8–12 §§ lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. Dessutom tillämpas 22 kap. 23 § samt 28 § andra och tredje stycket.

att utgå. Säkerhet behöver inte ställas om tillståndshavaren inte har tagit tillståndet i anspråk.

I fråga om slaget av säkerhet gäller 2 kap. 25 § utsökningsbalken.

25 kap.

1 §

I mål om utövande av miljöfarlig verksamhet gäller inte rättegångsbalken i fråga om rättegångskostnader,

I frågor om rättegångskostnader enligt detta kapitel äger 18 kap. rättegångsbalken motsvarande tillämpning.

2 §

I ansökningsmål om vattenverksamhet, utom sådana som anges i andra stycket, och i mål som avses i 21 kap. 1 § andra stycket, skall sökanden svara för sina egna och motparternas kostnader vid miljödomstolen. I mål som innefattar bildande av samfällighet för markavvattning, bevattning eller vattenreglering svarar sökanden inte för kostnader i länsstyrelsen eller miljödomstolen som uppkommit för deltagare i samfälligheten. Organisation som avses i 16 kap. 13 § har inte rätt att erhålla ersättning för eller skyldighet att betala rättegångskostnader.

I ärenden vid tillståndsmyndigheten om vattenverksamhet ska sökanden, med de undantag som anges i 3, 4 och 10 §§, betala ersättning till ägare och innehavare av särskild rätt till fastigheter som avses i 9 kap. 2 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet för deras kostnader i ärendet hos tillståndsmyndigheten. I ärenden som innefattar bildande av samfällighet för markavvattning, bevattning eller vattenreglering svarar sökanden inte för kostnader hos prövningsmyndigheten som uppkommit för deltagare i samfälligheten. Organisation som avses i 16 kap. 13 § har inte rätt att erhålla ersättning för eller

skyldighet att betala rättegångskostnader.

I sådana överklagade mål som avses i första stycket första meningen skall sökanden svara för sina egna kostnader i högre rätt och för de kostnader som där har uppkommit för motparterna genom att sökanden har klagat.

Första stycket gäller vid överklagande också för sådana kostnader vid miljödomstolen och i högre rätt som där har uppkommit för motparterna genom att sökanden har klagat.

3 §

I mål som gäller återkallelse, förbud mot fortsatt verksamhet eller omprövning enligt 24 kap. 3–6 §§ eller 7 kap. 15 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet skall Naturvårdsverket, Kammarkollegiet, länsstyrelsen och tillståndshavaren svara för sina kostnader vid miljödomstolen. I mål enligt 24 kap. 5 § som avser omprövning för att tillgodose allmänna intressen skall den myndighet som ansökte om omprövning dessutom svara för kostnader vid miljödomstolen som uppkommer för andra motparter än tillståndshavaren. Detta gäller dock inte omprövning enligt 24 kap. 5 § första stycket 11. Gäller ett mål enligt 24 kap. 5 § första stycket 10 omprövning för att förbättra en anläggnings säkerhet skall dock tillståndshavaren i stället för Naturvårdsverket, Kammarkollegiet och länsstyrelsen svara för senast nämnda kostnader.

I ärenden som gäller återkallelse, förbud mot fortsatt verksamhet eller omprövning enligt 24 kap. 3–6 §§ eller 7 kap. 15 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet ska Naturvårdsverket, Kammarkollegiet, länsstyrelsen och tillståndshavaren svara för sina kostnader hos tillståndsmyndigheten. I ärenden enligt 24 kap. 5 § som avser omprövning för att tillgodose allmänna intressen ska den myndighet som ansökte om omprövning dessutom svara för kostnader vid tillståndsmyndigheten som uppkommer för sådana sakägare som avses i 2 § första stycket första meningen, dock inte för tillståndshavaren. Detta gäller inte omprövning enligt 24 kap. 5 § första stycket 11. Gäller ett ärende enligt 24 kap. 5 § första stycket 10 omprövning för att förbättra en anläggnings säkerhet ska dock tillståndshavaren i stället för Naturvårdsverket, Kammar-

4 §

I mål som gäller omprövning på grund av ändrade förhållanden i samfälligheter enligt 7 kap. 17 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet i fråga om kretsen av deltagare eller kostnadsfördelningen eller enligt 7 kap. 18 § samma lag skall varje part svara för sina kostnader.

I ärenden som gäller omprövning enligt 7 kap. 18 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet ska varje part svara för sina kostnader.

7 §

I mål om vattenverksamhet får sökanden förpliktas att betala ersättning för motparters rättegångskostnader även om deras talan inte har blivit prövad slutligt vid domstolen. Ersättning skall även innefatta ränta enligt 6 § räntelagen (1975:635) från dagen för beslutet till dess betalning sker.

I ärenden som avses i 2–3 §§ får sökanden förpliktas att betala ersättning för motparters kostnader hos tillståndsmyndigheten även om deras talan inte har blivit prövad slutligt vid myndigheten. Ersättning ska även innefatta ränta enligt 6 § räntelagen (1975:635) från dagen för beslutet tills betalning sker.

8 §

I ansökningsmål är sökanden skyldig att ersätta miljödomstolens kostnader för

1. kungörelser,
2. aktförvarare,
3. sakkunniga som har tillkallats av domstolen, och
4. lokaler för sammanträden.

Första stycket tillämpas även i stämningsmål som avses i 7 kap. 2 § lagen (1998:812) med

Sökanden är skyldig att ersätta tillståndsmyndighetens kostnader för

1. kungörelser,
2. aktförvarare,
3. sakkunniga som har tillkallats av myndigheten, och
4. lokaler för sammanträden.

särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. Vad som i första stycket sägs om sökanden gäller därvid käranden.

I högre rätt gäller vad som i första och andra stycket sägs om sökande eller kärande den som fullföljt talan.

På begäran av domstolen skall förskott på ersättningen betalas.

I miljödomstol och Miljööverdomstolen gäller vad som i första och andra stycket sägs om sökande den som fullföljt talan.

På begäran av tillståndsmyndigheten eller domstolen ska förskott på ersättningen betalas.

9 a §

I fråga om rättegångskostnader i mål som avses i 24 kap. 13 a § och 13 b §§ gäller bestämmelserna om kostnader i expropriationsmål.

När anspråk på ersättning för rättegångskostnader i mål som avses i första stycket prövas, ska domstolen beakta vad sökanden har förpliktats att utge i ersättning för kostnader i ärendet vid prövningsmyndigheten.

Ogillas i mål som avses i första stycket talan som har väckts av fastighetsägaren eller den som innehar särskild rätt till fastigheten, kan domstolen förordna att han ska bära sina egna kostnader, om han befinns ha inlett rättegången utan tillräckliga skäl. Har rättegången uppenbart inletts utan skälig grund, får domstolen dessutom förplikta honom att ersätta motparten dennes rättegångskostnader.

Om tillstånd meddelas till en markavvattning i mål som avses i 7 kap. 19 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, skall sökandens kostnader fördelas mellan deltagarna i markavvattningen efter vad som är skäligt. Meddelas inte tillstånd till markavvattningen, skall sökanden betala de kostnader som har uppkommit, om inte särskilda omständigheter föranleder att betalningsskyldigheten fördelas mellan samtliga sakägare eller vissa av dem. Om tillstånd inte meddelas till en markavvattning i ett mål som enligt 7 kap. 20 § nämnda lag har inletts på grund av ett beslut vid en fastighetsreglering, skall kostnaderna anses som förrättningskostnader vid fastighetsregleringen.

Om en myndighet meddelar tillstånd till en markavvattning eller omprövar ett tillstånd i ett ärende som avses i 7 kap. 17 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet, ska sökandens kostnader fördelas mellan deltagarna i markavvattningen efter vad som är skäligt. Meddelas inte tillstånd till markavvattningen, ska sökanden betala de kostnader som har uppkommit, om inte särskilda omständigheter föranleder att betalningsskyldigheten fördelas mellan samtliga sakägare eller vissa av dem. Om tillstånd inte meddelas till en markavvattning i ett ärende som enligt 19 kap. 30 § har inletts på grund av ett beslut vid en fastighetsreglering, ska kostnaderna anses som förrättningskostnader vid fastighetsregleringen.

28 kap.

Tillträde för markavvattningssakkunnig

3 a §

Om det behövs med anledning av en besiktning, har en markavvattningssakkunnig rätt att gå in i byggnader, beträda ägor, göra mätningar och markundersökningar samt utföra därmed sammanhängande eller jämförliga åtgärder. I trädgårdar

eller liknande planteringar får träd inte skadas eller fällas utan ägarens samtycke. Även i övrigt ska skador undvikas, om det är möjligt. Rätt att beträda annans ägor har också den som vid tillståndsmyndigheten för talan i ärendet.

Sökanden ska betala ersättning för skador som har uppkommit genom åtgärder enligt första stycket. Yrkande om ersättning ska framställas innan ärendet avgörs.

10 §

Den som utför eller skall utföra en vattenverksamhet kan av miljödomstolen ges rätt att utföra anläggningar eller åtgärder inom fastigheter som tillhör någon annan och ta i anspråk mark eller annat utrymme för detta, när det är fråga om

Den som utför eller ska utföra en vattenverksamhet kan av tillståndsmyndigheten ges rätt att utföra anläggningar eller åtgärder inom fastigheter som tillhör någon annan och ta i anspråk mark eller annat utrymme för detta, när det är fråga om

1. vattenverksamhet som utförs av staten, kommuner eller vattenförbund och som är önskvärda från hälso- eller miljösynpunkt eller som främjar fisket,

2. vattenverksamhet för att motverka förorening genom avloppsvatten,

3. vattenverksamhet som avser tillgodogörande av yt- eller grundvatten,

4. vattenreglering,

5. vattenverksamhet som avser allmän farled eller allmän hamn, eller

6. markavvattning.

Ett område som tas i anspråk enligt första stycket får lösas in, om det skall ingå i en strömfallsfastighet.

Har rätten upphört enligt denna paragraf att *med annat än äganderätt* ta annans fastighet i anspråk, *skall* anläggningar som har uppförts eller placerats inom fastigheten tillfalla fastighetsägaren utan lösen, om de inte har förts bort inom ett år från upphörandet.

Har rätten upphört enligt denna paragraf att ta annans fastighet i anspråk, *ska* anläggningar som har uppförts eller placerats inom fastigheten tillfalla fastighetsägaren utan lösen, om de inte har förts bort inom ett år från upphörandet.

31 kap.

37 §

Om det behövs för tillämpningen av 6 kap. 18 § tredje stycket expropriationslagen (1972:719), ska miljödomstolen uppskatta det värde som en berörd fastighet har utan särskild rättighet som minskar fastighetens värde.

Innan miljödomstolen meddelar en dom om inlösen av en fastighetsdel ska en karta med beskrivning ha upprättats över området samt dess gränser ha utmärkts i den ordning som gäller för fastighetsbildning.

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

2. Mål eller ärenden som har inletts vid en miljödomstol eller en länsstyrelse före ikraftträdandet ska, i de fall de nya reglerna hade föreskrivit att målet eller ärendet skulle ha inletts vid en tillståndsmyndighet, vid ikraftträdandet överlämnas till den myndigheten.

3. Ersättningsanspråk som har framställts i ett ansökningsmål vid en miljödomstol ska även efter ikraftträdandet handläggas vid domstolen. Skulle talan om anspråket enligt de nya reglerna ha väckts vid en annan miljödomstol, ska målet i den delen överlämnas till den andra domstolen.

4. Mål om ersättning m.m. för oförutsedd skada ska handläggas enligt 24 kap. 13 b § miljöbalken om anspråket framställs efter ikraftträdandet.

5. Ärenden vid en länsstyrelse om dispens eller tillstånd till markavvattning som inletts före ikraftträdandet ska handläggas enligt äldre regler. Överlämnande enligt 7 kap. 19 § lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet ska dock inte ske till miljödomstolen utan till den tillståndsmyndighet där ärendet skulle ha inletts enligt de nya reglerna.

6. Mål eller ärenden vid en miljödomstol ska inte överlämnas enligt punkten 2 om det skulle vara till nackdel för handläggningen eller om det av andra skäl inte skulle vara lämpligt. I sådana fall gäller äldre bestämmelser om överklagande av Miljööverdomstolens avgöranden.

5 Förslag till lag om ändring i lagen (1929:405) med vissa föreskrifter angående tillämpningen här i riket av svensk-norska vattenrättskonventionen av den 11 maj 1929

Härigenom föreskrivs att 1, 3-5, 8-12, 14, 15, 17 och 21 §§ lagen (1929:405) med vissa föreskrifter angående tillämpningen här i riket av svensk-norska vattenrättskonventionen av den 11 maj 1929 ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Ansökan i *mål* eller ärende, som jämlikt konventionen anhängiggöres vid miljödomstol eller länsstyrelse, *skall* ingivas i ett exemplar utöver det antal, som för varje särskilt fall eljest finnes föreskrivet.

Skall enligt art. 14 av konventionen ansökan vara åtföljd av förklaring, som avses där, och är sådan förklaring ej bilagd ansökningen, *skall* den avvisas. Vad som nu sagts *skall* dock icke äga tillämpning i fråga om ansökan av norska staten.

Ansökan i ärende, som jämlikt konventionen anhängiggöres vid *en tillståndsmyndighet*, *ska* ingivas i ett exemplar utöver det antal, som för varje särskilt fall eljest finnes föreskrivet.

Ska enligt art. 14 av konventionen ansökan vara åtföljd av förklaring, som avses där, och är sådan förklaring ej bilagd ansökningen, *ska* den avvisas. Vad som nu sagts *ska* dock icke äga tillämpning i fråga om ansökan av norska staten.

3 §

Miljödomstolen eller *länsstyrelsen* *skall*, så snart kungörelse utfärdats om ansökningen, översända ett exemplar av ansökningshandlingarna jämte kungörelsen till Utrikesdepartementet för att tillställas vederbörande norska myndighet. Sedan den förberedande skrift-

Tillståndsmyndigheten *ska*, så snart kungörelse utfärdats om ansökningen, översända ett exemplar av ansökningshandlingarna jämte kungörelsen till Utrikesdepartementet för att tillställas vederbörande norska myndighet. Sedan den förberedande skriftväxlingen av-

växlingen avslutats, får fortsatt behandling av *målet eller* ärendet icke äga rum, innan det från Utrikesdepartementet kommit underrättelse som avses i 4 eller 5 §.

Finner *miljödomstolen eller länsstyrelsen* med hänsyn till omfattningen och beskaffenheten av den utredning, som ytterligare behövs, att frågan bör behandlas av kommission, får framställning om detta sändas till Utrikesdepartementet, varefter regeringen meddelar beslut i anledning av framställningen.

slutats, får fortsatt behandling av ärendet icke äga rum, innan det från Utrikesdepartementet kommit underrättelse som avses i 4 eller 5 §§.

Finner *tillståndsmyndigheten* med hänsyn till omfattningen och beskaffenheten av den utredning, som ytterligare behövs, att frågan bör behandlas av kommission, får framställning om detta sändas till Utrikesdepartementet, varefter regeringen meddelar beslut i anledning av framställningen.

4 §

Har till Utrikesdepartementet inkommit meddelande, att samtycke å norsk sida ej erfordras eller att samtycke givits utan att därför uppställts villkor, *skall* underrättelse därom meddelas *miljödomstolen eller länsstyrelsen*.

Har samtycke vägrats, *skall* besked därom meddelas *miljödomstolen eller länsstyrelsen*; och *varde ansökningen av miljödomstolen eller länsstyrelsen avslagen*.

Har till Utrikesdepartementet inkommit meddelande, att samtycke å norsk sida ej erfordras eller att samtycke givits utan att därför uppställts villkor, *ska* underrättelse därom meddelas *tillståndsmyndigheten*. Har samtycke vägrats, *ska* besked därom meddelas *tillståndsmyndigheten*; och *ansökningen avslås*.

5 §

Om det för samtycke, som givits på norsk sida, uppställts särskilda villkor, ankommer det på regeringen att besluta huruvida regeringen vill förbehålla

Om det för samtycke, som givits på norsk sida, uppställts särskilda villkor, ankommer det på regeringen att besluta huruvida regeringen vill förbehålla

sig prövningen av fråga, som avses i andra punkten av art. 20 i konventionen. Sedan den prövning som kan föranledas av detta ägt rum, *skall* underrättelse om regeringens beslut samt de från norsk sida meddelade villkoren tillställas *miljödostolen eller länsstyrelsen* för den vidare prövning, som med iakttagande av nämnda beslut och villkor erfordras för målets eller ärendets avgörande.

Får regeringen enligt första stycket förbehålla sig prövningen av en viss fråga och är verksamheten av sådan beskaffenhet att på grund av en bestämmelse i miljöbalken en fråga angående verksamheten kunnat prövas av regeringen, *skall* den prövning, som sålunda i särskilda hänseenden kan ankomma på regeringen, företas i ett sammanhang.

sig prövningen av fråga, som avses i andra punkten av art. 20 i konventionen. Sedan den prövning som kan föranledas av detta ägt rum, *ska* underrättelse om regeringens beslut samt de från norsk sida meddelade villkoren tillställas *tillståndsmyndigheten* för den vidare prövning, som med iakttagande av nämnda beslut och villkor erfordras för målets eller ärendets avgörande.

Får regeringen enligt första stycket förbehålla sig prövningen av en viss fråga och är verksamheten av sådan beskaffenhet att på grund av en bestämmelse i miljöbalken en fråga angående verksamheten kunnat prövas av regeringen, *ska* den prövning, som sålunda i särskilda hänseenden kan ankomma på regeringen, företas i ett sammanhang.

8 §

Förklaring, som avses i art. 14 av konventionen, meddelas av regeringen.

Den, som vill erhålla sådan förklaring, har att till *miljödostolen eller länsstyrelsen* ingiva ansökan därom. I ansökningen *skola* så fullständigt som möjligt uppgivas verksamhetens beskaffenhet, omfattning och verkningar med angivande av det vattenområde, som av verksamheten kan komma att

Förklaring, som avses i art. 14 i konventionen, meddelas av regeringen.

Den, som vill erhålla sådan förklaring, har att till *tillståndsmyndigheten* ingiva ansökan därom. I ansökningen *ska* så fullständigt som möjligt uppgivas verksamhetens beskaffenhet, omfattning och verkningar med angivande av det vattenområde, som av verksamheten kan komma att beröras.

beröras. *Miljödomstolen eller länsstyrelsen* översänder med eget yttrande ansökningshandlingarna till Utrikesdepartementet.

Tillståndsmyndigheten översänder med eget yttrande ansökningshandlingarna till Utrikesdepartementet.

9 §

Då ansökan angående en verksamhet, vilken ingivits till myndighet i Norge, inkommit till Utrikesdepartementet, *skall* den jämte tillhörande bilagor sändas till *miljödomstolen eller länsstyrelsen*. Vad som nu sagts *skall* även gälla i fråga om upplysningar som avses i tredje punkten av art. 15 i konventionen.

Sedan de i första stycket avsedda handlingarna inkommit till *miljödomstolen eller länsstyrelsen* *skall* denna genast utfärda kungörelse om ansökan. Kungörelsen *skall* innehålla dels uppgift om verksamhetens beskaffenhet och omfattning samt de verkningar, som därav kan väntas uppkomma inom svenskt område, dels underrättelse om vad sakägare, som vill hos norsk myndighet framställa erinran i anledning av verksamheten, har att iaktta samt om att erinringar i anledning av ansökan *skall* inom en viss, i kungörelsen utsatt tid insändas till *miljödomstolen eller länsstyrelsen*. Kungörelsen *skall* innehålla tillkännagivande att ett exemplar av ansökningshandlingarna finns tillgängligt på

Då ansökan angående en verksamhet, vilken ingivits till myndighet i Norge, inkommit till Utrikesdepartementet, *ska* den jämte tillhörande bilagor sändas till *tillståndsmyndigheten*. Vad som nu sagts *ska* även gälla i fråga om upplysningar som avses i tredje punkten av art. 15 i konventionen.

Sedan de i första stycket avsedda handlingarna inkommit till *tillståndsmyndigheten* *ska* denna genast utfärda kungörelse om ansökan. Kungörelsen *ska* innehålla dels uppgift om verksamhetens beskaffenhet och omfattning samt de verkningar, som därav kan väntas uppkomma inom svenskt område, dels underrättelse om vad sakägare, som vill hos norsk myndighet framställa erinran i anledning av verksamheten, har att iaktta samt om att erinringar i anledning av ansökan *ska* inom en viss, i kungörelsen utsatt tid insändas till *tillståndsmyndigheten*. Kungörelsen *ska* innehålla tillkännagivande att ett exemplar av ansökningshandlingarna finns tillgängligt på *tillståndsmyndighetens* kansli eller på

miljödomstolens eller länsstyrelsens kansli eller på annan lämplig plats som *miljödomstolen eller länsstyrelsen* bestämmer. Genom *miljödomstolens* eller länsstyrelsens försorg *skall* kungörelsen så snart det kan ske införas i ortstidning. Ett exemplar av kungörelsen *skall* dessutom sändas till Utrikesdepartementet, Kammarkollegiet, Fiskeriverket, länsstyrelsen och andra statliga myndigheter vilkas verksamhet kan beröras av ansökan samt till berörda kommuner.

Om det sedan kungörelse utfärdats från myndighet i Norge kommer underrättelse om frågans fortsatta behandling där, *skall* också ett sådant meddelande kungöras på sätt som nu har angetts.

Är verksamheten av beskaffenhet, att någon menlig inverkan därav här i riket uppenbarligen icke är att motse, erfordras *ej* kungörelse, som ovan nämnts.

annan lämplig plats som *tillståndsmyndigheten* bestämmer. Genom *tillståndsmyndighetens* försorg *ska* kungörelsen så snart det kan ske införas i ortstidning. Ett exemplar av kungörelsen *ska* dessutom sändas till Utrikesdepartementet, Kammarkollegiet, Fiskeriverket, länsstyrelsen och andra statliga myndigheter vilkas verksamhet kan beröras av ansökan samt till berörda kommuner.

Om det sedan kungörelse utfärdats från myndighet i Norge kommer underrättelse om frågans fortsatta behandling där, *ska* också ett sådant meddelande kungöras på sätt som nu har angetts.

Är verksamheten av beskaffenhet, att någon menlig inverkan därav här i riket uppenbarligen icke är att motse, erfordras *inte* kungörelse, som ovan nämnts.

10 §

Kan verksamheten antagas bliva till men för allmänna intressen såsom samfärdsel eller flottning eller fiske av någon betydighet eller för vattenreglering eller torrläggning, som redan verkställts eller med sannolikhet kan motses, åligger *miljödomstolen eller länsstyrelsen*

Kan verksamheten antagas bliva till men för allmänna intressen såsom samfärdsel eller flottning eller fiske av någon betydighet eller för vattenreglering eller torrläggning, som redan verkställts eller med sannolikhet kan motses, åligger *tillståndsmyndigheten* att in-

att inhämta yttrande från myndighet, som i sådant hänseende har att bevaka det allmännas rätt, ävensom från styrelse eller syssloman för verksamhet, som av frågan beröres. Yttrande *skall* avgivas inom den tid för erinringars framställande, som bestämts i kungörelsen.

hämta yttrande från myndighet, som i sådant hänseende har att bevaka det allmännas rätt, ävensom från styrelse eller syssloman för verksamhet, som av frågan beröres. Yttrande *ska* avgivas inom den tid för erinringars framställande, som bestämts i kungörelsen.

11 §

Sedan den enligt 9 § utsatta tiden för erinringars insändande utgått, *skall miljödomstolen eller länsstyrelsen* till regeringen avge yttrande huruvida enligt art. 12 av konventionen samtycke till verksamheten på svensk sida kan anses erforderligt samt huruvida till följd av omfattningen och beskaffenheten av den utredning, som ytterligare behövs, frågan angående verksamheten bör behandlas av kommission. Om det med hänsyn till utredningens fullständighet kan ske, bör *miljödomstolen eller länsstyrelsen* också meddela huruvida samtycke bör lämnas och för sådant fall avge förslag till de villkor, som därför bör uppställas. Yttrandet *skall* åtföljas av samtliga till ärendet hörande handlingar. Avskrift av regeringens beslut i ärendet *skall* tillställas *miljödomstolen eller länsstyrelsen*.

Sedan den enligt 9 § utsatta tiden för erinringars insändande utgått, *ska tillståndsmyndigheten* till regeringen avge yttrande huruvida enligt art. 12 av konventionen samtycke till verksamheten på svensk sida kan anses erforderligt samt huruvida till följd av omfattningen och beskaffenheten av den utredning, som ytterligare behövs, frågan angående verksamheten bör behandlas av kommission. Om det med hänsyn till utredningens fullständighet kan ske, bör *tillståndsmyndigheten* också meddela huruvida samtycke bör lämnas och för sådant fall avge förslag till de villkor, som därför bör uppställas. Yttrandet *ska* åtföljas av samtliga till ärendet hörande handlingar. Avskrift av regeringens beslut i ärendet *ska* tillställas *tillståndsmyndigheten*.

12 §

När miljödomstolen skall yttra sig enligt 8 eller 11 §§ avges yttrandet av domstolens ordförande. Om frågans beskaffenhet påkallar det, skall han samråda med miljörådet och de sakkunniga ledamöterna. Erfordras särskild undersökning, får ordföranden uppdra åt miljörådet att med eller utan biträde av sakkunnig ledamot verkställa sådan.

Kostnaden för undersökningen och utgifter i anledning av kungörelser och dylikt betalas av statsmedel.

Behövs en särskild undersökning när tillståndsmyndigheten ska yttra sig enligt 8 eller 11 §§, får ordföranden uppdra åt en eller flera ledamöter att verkställa sådan.

Kostnaden för undersökningen och utgifter med anledning av kungörelser och dylikt betalas av statsmedel.

14 §

Förklaring som avses i art. 22 av konventionen, meddelas av miljödomstol. Ansökan om sådan förklaring inges till miljödomstolen i tre exemplar. Görs ansökan efter utgången av den i art. 22 stadgade tiden, skall den avvisas av miljödomstolen.

I samband med förklaring, som nämnts i första stycket, skall också prövning äga rum av fråga som avses i art. 3 mom. 2 eller art. 6 och är av beskaffenhet att besked däri skolat enligt miljöbalken tas upp i medgivande till verksamheten.

Har ansökningshandlingarna ej ingivits i föreskrivet antal exemplar eller finner miljödomstolen flera exemplar vara erforderliga eller innehåller icke

Förklaring som avses i art. 22 av konventionen, meddelas av tillståndsmyndigheten. Ansökan om sådan förklaring inges till tillståndsmyndigheten. Görs ansökan efter utgången av den i art. 22 stadgade tiden, ska den avvisas av miljödomstolen.

I samband med förklaring, som nämnts i första stycket, ska också prövning äga rum av fråga som avses i art. 3 mom. 2 eller art. 6 och är av beskaffenhet att besked däri skolat enligt miljöbalken tas upp i medgivande till verksamheten.

Har ansökningshandlingarna ej ingivits i tillräckligt antal exemplar eller innehåller icke handlingarna behövliga upplysningar för behandlingen av en

handlingarna behövliga upplysningar för behandlingen av en fråga, som avses i denna paragraf, får *miljödomstolen* förelägga sökanden att inom viss tid fullständiga vad som *sålunda* brister vid äventyr, om det försummas, att ansökningen kan förklaras förfallen.

fråga, som avses i denna paragraf, får *tillståndsmyndigheten* förelägga sökanden att inom viss tid fullständiga vad som brister vid äventyr, om det försummas, att ansökningen kan förklaras förfallen.

15 §

Angående behandlingen av fråga, som avses i 14 §, *skall* i tillämpliga delar gälla vad som är föreskrivet beträffande *ansökningsmål* i miljöbalken.

Angående behandlingen av fråga, som avses i 14 §, *ska* i tillämpliga delar gälla vad som är föreskrivet beträffande *ärenden om tillstånd till vattenverksamhet* i miljöbalken.

17 §

Ansökan eller ärende, som avses i 8, 9 eller 14 §, tas upp av den *miljödomstol* eller *länsstyrelse*, inom vilkens område den inverkan på vattenförhållandena, som det är fråga om, uppkommer.

Ansökan eller ärende, som avses i 8, 9 eller 14 §§, tas upp av den *tillståndsmyndighet*, inom vilkens område den inverkan på vattenförhållandena, som det är fråga om, uppkommer.

21 §

Vad i 12 § är stadgat om yttrande, som där sägs, *skall* äga tillämpning jämväl i fråga om meddelande av upplysning, varom enligt art. 16 av konventionen framställning inkommer till *miljödomstolen* eller *länsstyrelsen*.

Vad i 12 § är stadgat om yttrande, som där sägs, *ska* äga tillämpning jämväl i fråga om meddelande av upplysning, varom enligt art. 16 av konventionen framställning inkommer till *tillståndsmyndigheten*.

Vill myndighet här i riket inhämta upplysning, som avses i nämnda artikel, *skall* framställningen därom insändas till Utrikesdepartementet för att tillställas vederbörande norska myndighet.

Vill myndighet här i riket inhämta upplysning, som avses i nämnda artikel, *ska* framställningen därom insändas till Utrikesdepartementet för att tillställas vederbörande norska myndighet.

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

2. Ärenden utan samband med ansökningsmål, som har inletts vid en miljödomstol före ikraftträdandet och som enligt de nya reglerna skulle ha inletts vid en tillståndsmyndighet, ska vid ikraftträdandet överlämnas till den myndigheten.

6 Förslag till lag om ändring i ägofredslagen (1933:269)

Bilaga 6

Härigenom föreskrivs att 4 kap. 24, 29, 31, 43, 45 och 46 §§ samt 5 kap. 49 § i ägofredslagen (1933:269) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

24 §

Förrättningsmannen *skall*, om han finner sådant nödigt eller någon av sakägarna det äskar, vid förrättningen biträdas av två gode män, vilka av sakägarna eller, om dessa ej åsämjas, av förrättningsmannen utses bland dem, som äro valda till nämndemän i *domsaga* eller i *fastighetsdomstol* eller till gode män vid fastighetsbildningsförrättningar.

I fall, där syneförrättning handlägges utan biträde av gode män, *skall* vad i denna lag är stadgat om synemännen i tillämpliga delar gälla förrättningsmannen. Bestämmes under förrättningens fortgång, att gode män skola tillkallas, verkar det ej rubbning av åtgärd, som dessförinnan vidtagits.

Stanna synemännen i olika meningar, gälle vad de flesta säga. Har var sin mening och kan jämkning ej ske, gälle förrättningsmannens.

29 §

Sedan alla vid förrättningen förekommande frågor blivit avgjorda genom förening eller behörigen utredda, skola synemännen för sakägarna framlägga skriftligt utlåtande i saken.

Förrättningsmannen *ska*, om han finner sådant nödigt eller någon av sakägarna det äskar, vid förrättningen biträdas av två gode män, vilka av sakägarna eller, om dessa ej åsämjas, av förrättningsmannen utses bland dem, som äro valda till nämndemän i *tingsrätt* eller till gode män vid fastighetsbildningsförrättningar.

I fall, där syneförrättning handlägges utan biträde av gode män, *ska* vad i denna lag är stadgat om synemännen i tillämpliga delar gälla förrättningsmannen. Bestämmes under förrättningens fortgång, att gode män skola tillkallas, verkar det ej rubbning av åtgärd, som dessförinnan vidtagits.

Utlåtandet *skall* innehålla synemännens besked, med angivande av skälen, i de i 27 § eller eljest här ovan omförmälda frågor. *Skall*, enligt vad i 41 § sägs, styrelse för samfällighet utses, skola synemännen uppdraga åt en eller flera av sakägarna att i den i 44 § stadgade ordning utfärda kallelse till sammanträde för styrelseval och tillika bestämma den tid, inom vilken valet *skall* äga rum och anmälan därom göras hos länsstyrelsen, ävensom, där samfälligheten omfattar fastigheter i skilda län, hos vilken länsstyrelse sådan anmälan *skall* ske.

Sist förklaras förrättningen avslutad med tillkännagivande, vid vilken *fastighetsdomstol* talan mot förrättningen må anhängiggöras samt vad enligt 31 § *skall* iakttagas för sådan talans bevarande.

Utlåtandet *ska* innehålla synemännens besked, med angivande av skälen, i de i 27 § eller eljest här ovan omförmälda frågor. *Ska*, enligt vad i 41 § sägs, styrelse för samfällighet utses, skola synemännen uppdraga åt en eller flera av sakägarna att i den i 44 § stadgade ordning utfärda kallelse till sammanträde för styrelseval och tillika bestämma den tid, inom vilken valet *ska* äga rum och anmälan därom göras hos länsstyrelsen, ävensom, där samfälligheten omfattar fastigheter i skilda län, hos vilken länsstyrelse sådan anmälan *ska* ske.

Sist förklaras förrättningen avslutad med tillkännagivande, vid vilken *miljödomstol* talan mot förrättningen må anhängiggöras samt vad enligt 31 § *ska* iakttagas för sådan talans bevarande.

31 §

Är sakägare missnöjd med förrättning, *skall* han vid talans förlust inom två månader efter förrättningens avslutande vid den *fastighetsdomstol*, som i 46 § stadgas, väcka talan mot samtliga övriga sakägare.

Är sakägare missnöjd med förrättning, *ska* han vid talans förlust inom två månader efter förrättningens avslutande vid den *miljödomstol*, som i 46 § stadgas, väcka talan mot samtliga övriga sakägare.

43 §

Vad i 3 kap. 15 samt 17–21 §§ vattenlagen är stadgat *skall* äga motsvarande tillämpning i fall, som i 41 § denna lag avses, dock

Vad i 3 kap. 15 samt 17–21 §§ vattenlagen är stadgat *ska* äga motsvarande tillämpning i fall, som i 41 § denna lag avses, dock

att talan, varom i 3 kap. 20 § vattenlagen förmåles, *skall* anhängiggöras hos den *fastighetsdomstol*, som i 46 § denna lag stadgas.

att talan, varom i 3 kap. 20 § vattenlagen förmåles, *ska* anhängiggöras hos den *miljödomstol*, som i 46 § denna lag stadgas.

45 §

Vad i 3 kap. 23–25 §§ vattenlagen är stadgat *skall* äga motsvarande tillämpning i fall, som avses i 44 § denna lag; dock *skall* talan, varom i 3 kap. 23 § vattenlagen förmåles, anhängiggöras hos den *fastighetsdomstol*, som i 46 § denna lag stadgas.

Vad i 3 kap. 23–25 §§ vattenlagen är stadgat *ska* äga motsvarande tillämpning i fall, som avses i 44 § denna lag; dock *ska* talan, varom i 3 kap. 23 § vattenlagen förmåles, anhängiggöras hos den *miljödomstol*, som i 46 § denna lag stadgas.

46 §

Mål om stängselskyldighet *skall* upptagas vid *fastighetsdomstolen* I den ort, där svarandens fastighet ligger eller, där flera fastigheter å svarandesidan äro, de flesta av dem äro belägna.

Mål om betesreglering *skall* anhängiggöras vid *fastighetsdomstolen* i den ort, där det område regleringen avser i sin helhet eller till största delen är beläget, eller, om målet allenast angår fråga om upplåtelse av betesmark, vid *fastighetsdomstolen* i den ort, där betesmarken är belägen.

Mål om stängselskyldighet *ska* upptagas vid *miljödomstolen* I den ort, där svarandens fastighet ligger eller, där flera fastigheter å svarandesidan äro, de flesta av dem äro belägna.

Mål om betesreglering *ska* anhängiggöras vid *miljödomstolen* i den ort, där det område regleringen avser i sin helhet eller till största delen är beläget, eller, om målet allenast angår fråga om upplåtelse av betesmark, vid *miljödomstolen* i den ort, där betesmarken är belägen.

5 kap.

49 §

Avser försummelsen underhåll av stängsel och bättrar den försumlige ej ofördröjligen efter tillsägelse, må den, mot vilken

Avser försummelsen underhåll av stängsel och bättrar den försumlige ej ofördröjligen efter tillsägelse, må den, mot vilken

stängelskyldigheten gäller och som kan av försummelsen lida men, hålla syn genom två för uppdraget lämpliga män, mot vilka ej förekommer jäv som gäller mot domare; av syne-
 männen *skall* den ene vara nämndeman i *domsaga* eller i *fastighetsdomstol* eller god man vid fastighetsbildningsförrättningar. Har den försumlige i god tid kallats till synen och varder bristen vid synen vitsordad, förelägge honom syne-
 männen viss tid, ej kortare än fem dagar, inom vilken han *skall* hava botat bristen, vid äventyr att denna eljest må avhjälpas av den, som påkallat synen. Denne låte efter utgången av sagda tid, till uttrönande av huruvida vid synen befunna brister blivit avhjälpna, anställa efterbesiktning i samma ordning som om syn stadgats; dock vare efterbesiktning icke av nöden, därest den försumlige avlämnat skriftligt erkännande, att åtgärd för bristens avhjälpande ej vidtagits. Därefter njute den, som fordrar rättelse, utmätning hos den försumlige ej mindre för kostnaden för synen och för efterbesiktning, där sådan erfordrats, än även för det belopp, vartill det eftersatta arbetet av syne-
 männen uppskattats, samt vare pliktig att därefter ofördröjligen ombesörja arbetets utförande. Nöjes ej den andre däråt,

stängelskyldigheten gäller och som kan av försummelsen lida men, hålla syn genom två för uppdraget lämpliga män, mot vilka ej förekommer jäv som gäller mot domare; av syne-
 männen *ska* den ene vara nämndeman i *tingsrätt* eller god man vid fastighetsbildningsförrättningar. Har den försumlige i god tid kallats till synen och varder bristen vid synen vitsordad, förelägge honom syne-
 männen viss tid, ej kortare än fem dagar, inom vilken han *ska* hava botat bristen, vid äventyr att denna eljest må avhjälpas av den, som påkallat synen. Denne låte efter utgången av sagda tid, till uttrönande av huruvida vid synen befunna brister blivit avhjälpna, anställa efterbesiktning i samma ordning som om syn stadgats; dock vare efterbesiktning icke av nöden, därest den försumlige avlämnat skriftligt erkännande, att åtgärd för bristens avhjälpande ej vidtagits. Därefter njute den, som fordrar rättelse, utmätning hos den försumlige ej mindre för kostnaden för synen och för efterbesiktning, där sådan erfordrats, än även för det belopp, vartill det eftersatta arbetet av syne-
 männen uppskattats, samt vare pliktig att därefter ofördröjligen ombesörja arbetets utförande. Nöjes ej den andre däråt, instämme sitt klander till

instämme sitt klander till *fastighetsdomstolen* inom en månad efter utmätningen eller vare sin talan kvitt.

Den som fordrar rättelse äge ock, därest bristen ej ofördröjligen efter tillsägelse avhjälpes, själv bota denna och njute sedan av den försumlige betalning för vad arbetet visas skäligen hava kostat.

Vad här ovan är stadgat om stängsels underhåll äge motsvarande tillämpning, där någon brister i underhåll av hägnad kring betesmark, som upplåtits enligt denna lag.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

7 Förslag till lag om ändring i lagen (1945:119) om stängelskyldighet för järnväg m.m.

Härigenom föreskrivs att 4 § lagen (1945:119) om stängelskyldighet för järnväg m.m. ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

Mål angående skyldighet för innehavare av järnväg att hålla stängsel till skydd för större hemdjur upptages av *fastighetsdomstolen*.

Järnvägs innehavare vare pliktig att i mål om befrielse från skyldighet att hålla stängsel vidkännas å omse sidor uppkomna kostnader, såvitt ej *fastighetsdomstolen* med hänsyn till omständigheterna finner skäligt annorlunda förordna.

4 §

Mål angående skyldighet för innehavare av järnväg att hålla stängsel till skydd för större hemdjur upptages av *miljödomstolen*.

Järnvägs innehavare vare pliktig att i mål om befrielse från skyldighet att hålla stängsel vidkännas å omse sidor uppkomna kostnader, såvitt ej *miljödomstolen* med hänsyn till omständigheterna finner skäligt annorlunda förordna.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

8 Förslag till lag om ändring i lagen (1957:390) om fiskearrenden

Härigenom föreskrivs att 17 § lagen (1957:390) om fiskearrenden ska upphöra att gälla.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

9 Förslag till lag om ändring i lagen (1962:627) om vissa åtgärder för utnyttjande av vattenkraft vid krig m.m.

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1962:627) om vissa åtgärder för utnyttjande av vattenkraft vid krig

dels att 2, 4, 6, 9–12 och 16–19 §§ ska ha följande lydelse

dels att det i lagen ska införas en ny paragraf, 9 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

För bättre utnyttjande av vattenkraft får, efter ansökan hos *miljödomstolen* enligt miljöbalken, tillstånd enligt denna lag lämnas till tillfällig vattenreglering eller annan vattenverksamhet, som avses i 11 kap. 2 § 1 miljöbalken, eller också ändrade bestämmelser meddelas om innehållande eller tappning av vatten, om åtgärden prövas ur allmän synpunkt medföra fördelar, som överväger kostnaderna samt skadorna och olägenheterna av den.

För bättre utnyttjande av vattenkraft får, efter ansökan hos *den tillståndsmyndighet som regeringen bestämmer* enligt miljöbalken, tillstånd enligt denna lag lämnas till tillfällig vattenreglering eller annan vattenverksamhet, som avses i 11 kap. 2 § 1 miljöbalken, eller också ändrade bestämmelser meddelas om innehållande eller tappning av vatten, om åtgärden prövas ur allmän synpunkt medföra fördelar, som överväger kostnaderna samt skadorna och olägenheterna av den.

4 §

Tillstånd till vattenverksamhet enligt denna lag *skall* meddelas för viss tid, högst tre år.

Sedan tiden för tillståndet eller, om nytt tillstånd meddelats, tiden därför gått till ända, *skall* sökanden vidtaga de åt-

Tillstånd till vattenverksamhet enligt denna lag *ska* meddelas för viss tid, högst tre år.

Sedan tiden för tillståndet eller, om nytt tillstånd meddelats, tiden därför gått till ända, *ska* sökanden vidtaga de åt-

gärder, som erfordras för att återställa förhållandena i lämpligt skick. *Miljödomstolen* har att i samband med tillståndet meddela erforderliga bestämmelser härom.

gärder, som erfordras för att återställa förhållandena i lämpligt skick. *Tillståndsmyndigheten* har att i samband med tillståndet meddela erforderliga bestämmelser härom.

När det finns skäl till det, får tillståndsmyndigheten meddela nya eller ändrade bestämmelser om vidtagande av åtgärder, som kan behövas för tillgodoseende av allmän eller enskild rätt.

6 §

Bestämmelserna i 5 kap. lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet angående vattenreglering med tvångsdelaktighet gäller inte regleringar, som avses i denna lag. Är det uppenbart, att en reglering är till nytta för annan som tillgodogör vattenkraft, är denne dock skyldig att i den mån så kan anses skäligt bidra till kostnaden för regleringen. *I fråga om talan om sådant bidrag tillämpas bestämmelserna om stämningssmål i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.*

I fråga om förvaltningen av en vattenreglering med flera deltagare gäller vad som i lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter är stadgat om samfälligheter enligt lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

9 §

Vid meddelande av tillstånd till vattenverksamhet enligt

Bestämmelserna i 5 kap. lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet angående vattenreglering med tvångsdelaktighet gäller inte regleringar, som avses i denna lag. Är det uppenbart, att en reglering är till nytta för annan som tillgodogör vattenkraft, är denne dock skyldig att i den mån så kan anses skäligt bidra till kostnaden för regleringen. *Talan om sådant bidrag prövas av miljödomstol enligt bestämmelserna i 7 kap. lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.*

Vid meddelande av tillstånd till vattenverksamhet enligt

denna lag får *miljödomstolen*, om det behövs för att undvika dröjsmål med verksamheten, skjuta upp frågan om de föreskrifter, som erfordras angående ersättning, avgifter eller annat. Därvid tillämpas 22 kap. 27 § andra-femte stycket miljöbalken.

denna lag får *tillståndsmyndigheten*, om det behövs för att undvika dröjsmål med verksamheten, skjuta upp frågan om de föreskrifter, som erfordras angående avgifter eller annat. Därvid tillämpas 19 kap. 26 § andra-tredje stycket miljöbalken.

9 a §

Om en vattenverksambet eller en vattenanläggning, som har utförts i enlighet med ett tillstånd enligt denna lag medför skador på allmänna eller enskilda intressen, får den skadelidande vid miljödomstol framställa anspråk på ersättning enligt 31 kap. miljöbalken.

Talan om anspråk på grund av skador som avses i denna paragraf ska för att få tas upp till prövning väckas när tillståndet har tagits i anspråk och senast inom ett år därefter. Även tillståndshavaren kan på samma sätt påkalla prövning av ersättning som tillkommer fastighetsägare eller annan sakägare.

10 §

Ersättning, som bestämmes i penningar, må fastställas att utgå för år eller del av år, så länge verksamheten pågår. *Har tillstånd till verksamheten tagits i anspråk, skall sådan ersättning utgå för hela den tid därefter, för vilken tillståndet meddelats, om ej miljödomstolen förordnar annorlunda.*

Ersättning, som bestämmes i penningar, må fastställas att utgå för år eller del av år, så länge verksamheten pågår. Sådan ersättning ska utgå för hela den tid för vilken tillståndet meddelats, om ej miljödomstolen förordnar annorlunda.

När skäl äro därtill, må miljödomstolen höja eller sänka ersättning, som fastställts att utgå för år eller del av år, eller meddela nya eller ändrade bestämmelser om vidtagande av åtgärder, som kunna erfordras för tillgodoseende av allmän eller enskild rätt.

När skäl äro därtill, må miljödomstolen höja eller sänka ersättning, som fastställts att utgå för år eller del av år.

11 §

Miljödomstols beslut, varigenom meddelats bestämmelser om skyldighet att förebygga eller avhjälpa skada eller olägenhet till följd av vattenverksamhet enligt denna lag eller att utgiva ersättning därför, skall, såframt tillståndet till verksamheten tagits i anspråk, gå i verkställighet som om det vunnit laga kraft, där ej annorlunda förordnas.

Tillståndsmyndighets beslut, varigenom meddelats bestämmelser om skyldighet att förebygga eller avhjälpa skada eller olägenhet till följd av vattenverksamhet enligt denna lag, ska, såframt tillståndet till verksamheten tagits i anspråk, gå i verkställighet som om det vunnit laga kraft, där ej annorlunda förordnas.

Belopp, som i enlighet med miljödomstolens beslut nedsatts hos länsstyrelsen eller guldits i annan ordning, må ej återkrävas.

12 §

Anspråk på ersättning för skada, förlust eller intrång som inte förutsetts av miljödomstolen skall, för att få tas upp till prövning, anmälas till miljödomstolen inom fem år eller den längre tid, högst tolv år, som miljödomstolen kan ha föreskrivit, räknat från det tiden för tillståndet eller, om nytt tillstånd meddelats, tiden därför gått till ända. Efterföljes vattenverksamhet enligt denna lag av

Anspråk på ersättning för skada, förlust eller intrång som inte förutsågs under handläggningen av tillståndsärendet, får framställas även efter utgången av fristen i 9 a §.

Talan om anspråk som avses i första stycket ska, för att kunna tas upp till prövning, väckas inom fem år eller den längre tid, högst tolv år, som tillståndsmyndigheten kan ha föreskrivit, räknat från det tiden för

vattenverksamhet, vartill tillstånd meddelas enligt miljöbalken, får anspråk med anledning av den förra verksamheten framställas inom den tid, som gäller för den senare verksamheten enligt 24 kap. 13 § tredje eller fjärde stycket miljöbalken. *Anmälan om ersättningsanspråk skall vara skriftlig och den skall ges in till miljödomstolen i två exemplar. Miljödomstolen skall i domen erinra om vad skadelidande har att iaktta.*

tillståndet eller, om nytt tillstånd meddelats, tiden därför gått till ända. Efterföljes vattenverksamhet enligt denna lag av vattenverksamhet, vartill tillstånd meddelas enligt miljöbalken, får anspråk med anledning av den förra verksamheten framställas inom den tid, som gäller för den senare verksamheten enligt 24 kap. 13 b § miljöbalken. *Tillståndsmyndigheten ska i beslutet erinra om vad skadelidande har att iaktta.*

16 §

I mål enligt denna lag skall ett exemplar av ansökningshandlingarna jämte kungörelsen av miljödomstolen tillställas länsstyrelsen i det län, inom vilket vattenverksamheten huvudsakligen skall utövas.

I ärenden enligt denna lag ska ett exemplar av ansökningshandlingarna jämte kungörelsen av tillståndsmyndigheten tillställas länsstyrelsen i det län, inom vilket vattenverksamheten huvudsakligen ska utövas.

Vid tillämpning i mål, varom nu är fråga, av bestämmelsen i 22 kap. 17 § miljöbalken får i brådskande fall den i detta lagrum angivna fristen begränsas. Parterna skall dock beredas skäligen rådrum.

17 §

I mål enligt denna lag får på begäran av sökanden miljödomstolen utan huvudförhandling i brådskande fall medge att åtgärder för vattenverksamheten vidtas, innan frågan om sådana åtgärder slutligen avgörs. Är

I ärenden enligt denna lag får på begäran av sökanden tillståndsmyndigheten i brådskande fall medge att åtgärder för vattenverksamheten vidtas, innan frågan om sådana åtgärder slutligen avgörs. Är fråga om

fråga om åtgärd, som omfattar vidlyftigare arbete, eller är avsevärt intrång på allmän eller enskild rätt att befara därav, får förordnande meddelas endast om riket är i krig.

När synnerliga skäl föreligger, får *miljödomstolen* i mål enligt denna lag medge sökanden att utan hinder av bestämmelsen i 11 kap. 10 § miljöbalken påbörja arbete, som där avses.

Miljödomstolens beslut enligt denna paragraf gäller omedelbart, men det kan ändras när förhållandena föranleder det.

åtgärd, som omfattar vidlyftigare arbete, eller är avsevärt intrång på allmän eller enskild rätt att befara därav, får förordnande meddelas endast om riket är i krig.

När synnerliga skäl föreligger, får *tillståndsmyndigheten* i *ärenden* enligt denna lag medge sökanden att utan hinder av bestämmelsen i 11 kap. 10 § miljöbalken påbörja arbete, som där avses.

Tillståndsmyndighetens beslut enligt denna paragraf gäller omedelbart, men det kan ändras när förhållandena föranleder det.

18 §

Är riket i krig och är med hänsyn till kraftförsörjningen oundgängligen erforderligt att åtgärd, som avses i 2 §, vidtas utan dröjsmål, får regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer förordna att åtgärden får, ändå att den är av beskaffenhet att *miljödomstolens* medgivande därtill *skall* inhämtas, vidtas utan föregående prövning av *miljödomstolen*. Vidtar någon åtgärd med stöd av vad nu sagts, *skall* han ofördröjligen efter dess verkställande göra ansökan hos *miljödomstolen* om godkännande av åtgärden.

Är riket i krig och är med hänsyn till kraftförsörjningen oundgängligen erforderligt att åtgärd, som avses i 2 §, vidtas utan dröjsmål, får regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer förordna att åtgärden får, ändå att den är av beskaffenhet att *tillståndsmyndighetens* medgivande därtill *ska* inhämtas, vidtas utan föregående prövning av *tillståndsmyndigheten*. Vidtar någon åtgärd med stöd av vad nu sagts, *ska* han ofördröjligen efter dess verkställande göra ansökan hos *tillståndsmyndigheten* om godkännande av åtgärden.

I fråga om ansökan, som i första stycket sägs, och påföljd för underlåtenhet att göra sådan ansökan gäller vad i miljöbalken stadgas för fall som avses i 11 kap. 16 § samma lag.

19 §

Säkerhet, som avses i 22 kap. 27 och 28 §§ miljöbalken, *skall* i mål, varom är fråga i denna lag, gälla all ersättning, som icke *skall* erläggas innan meddelat tillstånd tages i anspråk, ävensom kostnader för åtgärd, som *miljödomstolen* kan ha föreskrivit med stöd av 4 § andra stycket.

Säkerhet, som avses i 24 kap. 14 § miljöbalken, *ska* i ärenden, varom är fråga i denna lag, gälla all ersättning, som icke *ska* erläggas innan meddelat tillstånd tages i anspråk, ävensom kostnader för åtgärd, som *tillståndsmyndigheten* kan ha föreskrivit med stöd av 4 § andra stycket.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

10 Förslag till lag om ändring i fastighetsbildningslagen (1970:988)

Härigenom föreskrivs i fråga om fastighetsbildningslagen (1970:988)

dels att 16 kap. 1–12 a, 13 och 16 §§, 17 kap. 1 och 2 §§ samt 18 kap. ska upphöra att gälla,

dels att 16 kap. 14 och 14 a §§ samt 17 kap. 3 § ska betecknas 16 kap. 1–3 §§,

dels att 4 kap. 39 §, 9 kap. 5 §, 15 kap. 1 och 10 §§, 16 kap. 1–3 §§ samt rubrikerna till 15 och 16 kap. ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

39 §

Om det är av synnerlig vikt för fastighetsbildningen att fråga som är föremål för prövning i annan ordning först *avgöres*, får lantmäterimyndigheten förklara förrättningen vilande i avvaktan på att frågan *avgöres*. Vill sakägare väcka talan för prövning av fråga som *icke* kan avgöras vid förrättningen och vars behandling i särskild ordning kan föranleda att förrättningen förklaras vilande, *skall* skäligt rådrum lämnas honom.

Har lantmäterimyndigheten meddelat beslut i fråga som får överklagas särskilt, *skall* förrättningen vila i de delar som är beroende av frågans slutliga lösning, om inte myndigheten finner att förrättningen kan fortsätta utan betydande olägen-

Om det är av synnerlig vikt för fastighetsbildningen att fråga som är föremål för prövning i annan ordning först *avgörs*, får lantmäterimyndigheten förklara förrättningen vilande i avvaktan på att frågan *avgörs*. Vill sakägare väcka talan för prövning av fråga som *inte* kan avgöras vid förrättningen och vars behandling i särskild ordning kan föranleda att förrättningen förklaras vilande, *ska* skäligt rådrum lämnas honom.

Har lantmäterimyndigheten meddelat beslut i fråga som får överklagas särskilt, *ska* förrättningen vila i de delar som är beroende av frågans slutliga lösning, om inte myndigheten finner att förrättningen kan fortsätta utan betydande olägen-

het eller *fastighetsdomstolen* förordnar att den *skall* fortgå. het eller *miljödomstolen* förordnar att den *ska* fortgå.

9 kap.

5 §

När syssloman frånträder sitt uppdrag, *skall* han avge redovisning för sin förvaltning. Redovisningen *skall* framläggas på förrättningssammanträde.

Lantmäterimyndigheten kan förelägga syssloman att lämna upplysningar om förvaltningen. Myndigheten kan också förordna någon att granska förvaltningen och avge berättelse över granskningen.

Sakägare som vill klandra sysslomannens redovisning eller eljest föra talan mot denne med anledning av förvaltningen *skall* väcka talan vid *fastighetsdomstol*, som anges i 15 kap. 1 §, inom tre månader från den dag då redovisningen framlades på sammanträde. Väckes ej talan inom denna tid, är rätten till talan förlorad, om talan ej grundas på att sysslomannen begått brottslig handling.

När syssloman frånträder sitt uppdrag, *ska* han avge redovisning för sin förvaltning. Redovisningen *ska* framläggas på förrättningssammanträde.

Sakägare som vill klandra sysslomannens redovisning eller eljest föra talan mot denne med anledning av förvaltningen *ska* väcka talan vid *miljödomstol*, som anges i 15 kap. 1 §, inom tre månader från den dag då redovisningen framlades på sammanträde. Väckes ej talan inom denna tid, är rätten till talan förlorad, om talan ej grundas på att sysslomannen begått brottslig handling.

15 kap.

Fullföljd till *fastighetsdomstol* Fullföljd till *miljödomstol*

1 §

Mål som överklagas enligt bestämmelserna i detta kapitel (fastighetsbildningsmål) *skall* prövas av den *fastighetsdomstol* inom vars domkrets den eller de berörda fastigheterna är belägna. Ligger fastigheterna under flera *fastighetsdomstolar*, *skall* talan tas

Mål som överklagas enligt bestämmelserna i detta kapitel (fastighetsbildningsmål) *ska* prövas av den *miljödomstol* inom vars domkrets den eller de berörda fastigheterna är belägna. Ligger fastigheterna under flera *miljödomstolar*, *ska* talan tas upp

upp av den domstol under vilken huvuddelen ligger.

av den domstol under vilken huvuddelen ligger.

Bilaga 6

10 §

Finner lantmäterimyndigheten att uppgift om fastighetsbildning eller fastighetsbestämning icke kan införas i registret på grund av fel eller oklarhet i förrättningen och kan rättelse ej vinnas i den ordning som anges i 26 § förvaltningslagen (1986:223), får myndigheten söka rättelse hos *fastighetsdomstolen*. Detsamma gäller, om myndigheten finner att registrering i enlighet med förrättningen skulle äventyra fastighetsredovisningens tillförlitlighet eller på annat sätt föranleda rättsosäkerhet.

I fråga om ansökan om rättelse enligt denna paragraf tillämpas bestämmelserna i 16 kap. Rätten att ansöka om rättelse är inte begränsad till viss tid.

Finner lantmäterimyndigheten att uppgift om fastighetsbildning eller fastighetsbestämning icke kan införas i registret på grund av fel eller oklarhet i förrättningen och kan rättelse ej vinnas i den ordning som anges i 26 § förvaltningslagen (1986:223), får myndigheten söka rättelse hos *miljödomstolen*. Detsamma gäller, om myndigheten finner att registrering i enlighet med förrättningen skulle äventyra fastighetsredovisningens tillförlitlighet eller på annat sätt föranleda rättsosäkerhet.

I fråga om ansökan om rättelse enligt denna paragraf gäller bestämmelserna i 2 kap. lagen (2010:000) om *miljödomstolar i tillämpliga delar*. Rätten att ansöka om rättelse är inte begränsad till viss tid.

16 kap.

Förfarandet vid fastighetsdomstol

Rättegångskostnader

1 §

Fastighetsdomstolen kan, efter vad som är skäligt med hänsyn till omständigheterna, besluta att sakägare som förlorar målet skall ersätta annan sakägare dennes rättegångskostnad.

I mål om inlösenersättning

Miljödomstolen kan, efter vad som är skäligt med hänsyn till omständigheterna, besluta att sakägare som förlorar målet ska ersätta annan sakägare dennes rättegångskostnad.

I mål om inlösenersättning

skall dock sakägare som avstår mark eller särskild rättighet få gottgörelse för sin kostnad oberoende av utgången, i målet. Detsamma *skall* gälla i mål om ersättning för marköverföring eller reglering av rättighet som avses i 5 kap. 10 a § andra stycket.

Första och andra styckena gäller inte, om annat följer av 18 kap. 6 eller 8 §§ rättegångsbalken. Ogillas i mål enligt andra stycket talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas 15 kap. 6 § plan- och bygglagen (1987:10).

Vinner sakägare mål mot företrädare för allmänt intresse, kan domstolen tillerkänna honom ersättning för rättegångskostnad, om synnerliga skäl föreligger. Sådan ersättning *skall* utges av *statsverket* eller, om endast kommunen företräder det allmänna intresset, av kommunen.

ska dock sakägare som avstår mark eller särskild rättighet få gottgörelse för sin kostnad oberoende av utgången, i målet. Detsamma *ska* gälla i mål om ersättning för marköverföring eller reglering av rättighet som avses i 5 kap. 10 a § andra stycket.

Vinner sakägare mål mot företrädare för allmänt intresse, kan domstolen tillerkänna honom ersättning för rättegångskostnad, om synnerliga skälföreligger. Sådan ersättning *ska* utges av *staten* eller, om endast kommunen företräder det allmänna intresset, av kommunen.

2 §

Om en sakägare vinner ett mål om prövning av ett sådant beslut som avses i 15 kap. 6 § tredje stycket, kan domstolen tillerkänna honom eller henne ersättning för rättegångskostnad, om det finns synnerliga skäl. Sådan ersättning *skall* betalas av staten eller, om det överklagade beslutet har meddelats av en kommunal lantmäterimyndighet, av kommunen.

Om en sakägare vinner ett mål om prövning av ett sådant beslut som avses i 15 kap. 6 § tredje stycket, kan domstolen tillerkänna honom eller henne ersättning för rättegångskostnad, om det finns synnerliga skäl. Sådan ersättning *ska* betalas av staten eller, om det överklagade beslutet har meddelats av en kommunal lantmäterimyndighet, av kommunen.

3 §

I fråga om rättegången i hovrätten tillämpas 16 kap. 3, 7 och 9–13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena, 14 a §, 15 § samt 16 §. Dock skall 16 kap. 15 § inte tillämpas när hovrätten återförvisar mål till fastighetsdomstolen.

I mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket skall den som har att betala ersättning för mark eller rättighet, om inte något annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken, alltid själv bära sina kostnader samt kostnad som han eller hon orsakar motparten genom att själv överklaga. Ogillas i ett sådant mål talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas dock 15 kap. 6 § plan och bygglagen (1987:10). I övrigt skall bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken tillämpas.

Bevis genom syn på stället fås upp i hovrätten endast om det finns synnerliga skäl.

I fråga om rättegången i Miljööverdomstolen tillämpas 1 § första och fjärde styckena samt 2 §.

I Miljööverdomstolen ska i mål som avses i 1 § andra stycket den som har att betala ersättning för mark eller rättighet, om inte något annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken, alltid själv bära sina kostnader samt kostnad som han eller hon orsakar motparten genom att själv överklaga. Ogillas i ett sådant mål talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas dock 15 kap. 6 § plan- och bygglagen (1987:10). I övrigt ska bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken tillämpas.

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

2. Mål eller ärenden som har inletts vid en fastighetsdomstol före ikraftträdandet ska, i de fall de nya reglerna hade föreskrivit att målet eller ärendet skulle ha inletts vid en miljödomstol, vid ikraftträdandet överlämnas till den miljödomstol där målet enligt nya regler skulle ha inletts.

3. Mål eller ärenden vid en fastighetsdomstol ska inte överlämnas enligt punkten 2 om det skulle vara till nackdel för handläggningen eller om det av andra skäl inte skulle vara lämpligt.

4. Vad som föreskrivs i punkterna 2 och 3 ska i motsvarande mån tillämpas på ett mål som överklagats till en hovrätt som efter den 1 juli 2010 inte ska handlägga fastighetsbildningsmål.

5. Aldre bestämmelser gäller i fråga om överklagande till Högsta domstolen av domar, utslag och beslut som före ikraftträdandet har meddelats av en hovrätt.

11 Förslag till lag om ändring i väglagen (1971:948)

Härigenom föreskrivs att 66, 68 och 70 §§ väglagen (1971:948) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

66 §

Har överenskommelse inte träffats om ersättning enligt 55, 58, 61 eller 63 § eller om inlösen enligt 56, 59 eller 62 §, *skall* den som vill göra anspråk på ersättning eller fordra inlösen väcka talan vid den *fastighetsdomstol* inom vars område fastigheten eller anordningen är belägen. Även väghållaren kan på samma sätt påkalla prövning av ersättning som tillkommer fastighetsägare eller annan sakägare.

Har överenskommelse inte träffats om ersättning enligt 55, 58, 61 eller 63 §§ eller om inlösen enligt 56, 59 eller 62 §§, *ska* den som vill göra anspråk på ersättning eller fordra inlösen väcka talan vid den *miljöödomstol* inom vars område fastigheten eller anordningen är belägen. Även väghållaren kan på samma sätt påkalla prövning av ersättning som tillkommer fastighetsägare eller annan sakägare.

68 §

Om en borgenär som avses i 67 § första stycket lider förlust till följd av att nedsättning inte har skett, är han berättigad att av väghållaren få gottgörelse för förlusten mot avskrivning på fordringshandlingen. Detsamma gäller, om borgenären lider förlust därigenom, att ersättning enligt 55, 58 eller 61 § blivit för lågt beräknad och ersättningen till följd av överenskommelse mellan väghållaren och fastighetens ägare eller av annan anledning inte har prövats av

Om en borgenär som avses i 67 § första stycket lider förlust till följd av att nedsättning inte har skett, är han berättigad att av väghållaren få gottgörelse för förlusten mot avskrivning på fordringshandlingen. Detsamma gäller, om borgenären lider förlust därigenom, att ersättning enligt 55, 58 eller 61 §§ blivit för lågt beräknad och ersättningen till följd av överenskommelse mellan väghållaren och fastighetens ägare eller av annan anledning inte har prövats av

domstol. I fråga om sådan gottgörelse *skall* 65 § tillämpas på förhållandet mellan väghållaren och borgenären.

Inom område med detaljplan, där kommunen är huvudman för allmänna platser, gäller följande. Om mark eller annat utrymme har tagits i anspråk av kommunen som allmän plats, *skall* väghållaren fullgöra skyldighet enligt första stycket som har uppkommit dessförinnan, trots att vägrätten har upphört enligt 33 §.

Talan om gottgörelse väcks vid den *fastighetsdomstol* som anges i 66 §.

domstol. I fråga om sådan gottgörelse *ska* 65 § tillämpas på förhållandet mellan väghållaren och borgenären.

Inom område med detaljplan, där kommunen är huvudman för allmänna platser, gäller följande. Om mark eller annat utrymme har tagits i anspråk av kommunen som allmän plats, *ska* väghållaren fullgöra skyldighet enligt första stycket som har uppkommit dessförinnan, trots att vägrätten har upphört enligt 33 §.

Talan om gottgörelse väcks vid den *miljödomstol* som anges i 66 §.

70 §

Om en kommun enligt 7 § har tillhandahållit staten mark eller annat utrymme för väg, är kommunen berättigad till ersättning av staten för skäligena kostnader efter avdrag för förvaltningskostnad.

Framställning om ersättning görs hos Vägverket. Om en överenskommelse inte kan träffas, väcks talan om ersättning vid den *fastighetsdomstol* som anges i 66 §.

Framställning om ersättning görs hos Vägverket. Om en överenskommelse inte kan träffas, väcks talan om ersättning vid den *miljödomstol* som anges i 66 §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

12 Förslag till lag om ändring i lagen (1971:1037) om äganderättsutredning och legalisering

Härigenom föreskrivs att 27 § lagen (1971:1037) om äganderättsutredning och legalisering ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

27 §

I fråga om talan mot beslut som avser äganderättsförtecknings innehåll eller annat beslut av lantmäterimyndigheten samt angående förfarandet i mål som fullföljts äger 15–18 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) motsvarande tillämpning.

Besvär, vari klaganden yrkar att han i stället för annan *skall* i äganderättsförteckning upptagas som ägare till viss egendom, *skall* anses innefatta yrkande om bättre rätt till egendomen.

I fråga om talan mot beslut som avser äganderättsförtecknings innehåll eller annat beslut av lantmäterimyndigheten samt angående förfarandet i mål som fullföljts äger 15 och 16 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) samt 2 kap. lagen (2010:000) om miljödomstolar motsvarande tillämpning.

Besvär, vari klaganden yrkar att han i stället för annan *ska* i äganderättsförteckning upptagas som ägare till viss egendom, *ska* anses innefatta yrkande om bättre rätt till egendomen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

13 Förslag till lag om ändring i expropriationslagen (1972:719)

Härigenom föreskrivs att 3 kap. 3 §, 5 kap. 1, 2, 6, 7, 12, 13, 19, 22 och 27 §§, 6 kap. 11 §, 7 kap. 1 och 4–6 §§ expropriationslagen (1972:719) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 kap.

3 §

Om den som ansöker om expropriationstillstånd har nyttjanderätt till fastigheten och tillstånd beviljas, har sökanden rätt att utan hinder av vad som annars skulle gälla nyttja fastigheten i samma omfattning som tidigare till dess att expropriationen är fullbordad eller till den fardag som inträffar närmast efter tre månader från det att expropriationstillståndet förföll eller expropriationsrätten förverkades. I avvaktan på att tillståndsfrågan blir slutligt avgjord kan förordnas att sökanden icke mot sitt bestridande får skiljas från fastigheten tidigare än på den fardag, som inträffar närmast efter tre månader från det att ansökan prövades. Saknas bestämmelse om fardag, inträder i stället skyldigheten att flytta när tre månader förflutit från det att expropriationstillståndet förföll eller expropriationsrätten förverkades eller från det att expropriationsansökningen prövades.

Nyttjar sökanden med stöd av första stycket fastigheten utöver den dag då nyttjanderätten annars skulle ha upphört, har fastighetsägaren rätt till skälig ersättning för det fortsatta nyttjandet. Kan överenskommelse om ersättningen ej träffas, bestämes den av *fastighetsdomstolen*.

Kommer expropriation ej till stånd och är sökandens rätt att föra bort egen byggnad eller annat från fastigheten begränsad

Nyttjar sökanden med stöd av första stycket fastigheten utöver den dag då nyttjanderätten annars skulle ha upphört, har fastighetsägaren rätt till skälig ersättning för det fortsatta nyttjandet. Kan överenskommelse om ersättningen ej träffas, bestämes den av *miljödomstolen*.

Kommer expropriation ej till stånd och är sökandens rätt att föra bort egen byggnad eller annat från fastigheten begränsad

enligt avtal eller lag till viss tid efter nyttjanderättens upphörande, *skall* tiden räknas från den dag då sökanden enligt första stycket *skall* lämna fastigheten.

Första-tredje styckena äger motsvarande tillämpning på fall då sökande har servitutsrätt till fastigheten.

5 kap.

1 §

Första domstol i expropriationsmål är *fastighetsdomstol*. Första domstol i expropriationsmål är *miljödomstol*.

2 §

Expropriationsmål upptages av den *fastighetsdomstol* inom vars område fastigheten är belägen.

Skall expropriation ske av fastigheter som är belägna inom olika fastighetsdomstolars områden och bör fastigheterna vid bestämmandet av expropriationsersättningen lämpligen behandlas som en enhet, upptages frågan om expropriationen av den av *fastighetsdomstolarna* som regeringen eller, efter regeringens förordnande, annan myndighet bestämmer.

Expropriationsmål upptages av den *miljödomstol* inom vars område fastigheten är belägen.

Ska expropriation ske av fastigheter som är belägna inom olika fastighetsdomstolars områden och bör fastigheterna vid bestämmandet av expropriationsersättningen lämpligen behandlas som en enhet, upptages frågan om expropriationen av den av *miljödomstolarna* som regeringen eller, efter regeringens förordnande, annan myndighet bestämmer.

6 §

Avvisas ej stämningsansökan, *skall fastighetsdomstolen*, om ansökningen gjorts av den exproprierande, utfärda stämning på fastighetsägaren och övriga kända saktägare. Har ansökningen gjorts av annan, *skall*

Avvisas ej stämningsansökan, *ska miljödomstolen*, om ansökningen gjorts av den exproprierande, utfärda stämning på fastighetsägaren och övriga kända saktägare. Har ansökningen gjorts av annan, *ska*

domstolen utfärda stämning på den exproprierande och kalla övriga kända sakägare att inträda som parter i rättegången. Kallelse delges sakägare på sätt som är föreskrivet för stämning i tvistemål.

I stämning som utfärdas på den exproprierande *skall* han anmodas att lämna uppgifter i de avseenden som anges i 5 § första stycket 3–6.

Stämning eller kallelse som avses i första stycket *skall* alltid utfärdas på okända sakägare, som möjligen finns. Bestämmelserna om kungörelsedelgivning i delgivningslagen (1970:428) äger därvid motsvarande tillämpning. Kan det med fog antagas att okända sakägare icke finns, får meddelande som avses i 17 § första stycket samma lag anslås i *fastighetsdomstolens* lokal i stället för att införas i tidning.

domstolen utfärda stämning på den exproprierande och kalla övriga kända sakägare att inträda som parter i rättegången. Kallelse delges sakägare på sätt som är föreskrivet för stämning i tvistemål.

I stämning som utfärdas på den exproprierande *ska* han anmodas att lämna uppgifter i de avseenden som anges i 5 § första stycket 3–6.

Stämning eller kallelse som avses i första stycket *ska* alltid utfärdas på okända sakägare, som möjligen finns. Bestämmelserna om kungörelsedelgivning i delgivningslagen (1970:428) äger därvid motsvarande tillämpning. Kan det med fog antagas att okända sakägare icke finns, får meddelande som avses i 17 § första stycket samma lag anslås i *miljödomstolens* lokal i stället för att införas i tidning.

7 §

Fastighetsägaren *skall*, även om han ej ansökt om stämning, uppge sakägare som är kända för honom. Underlåter han det utan giltigt skäl och uppstår skada för sakägare till följd av underlåtenheten, *skall* han ersätta skadan. *Fastighetsdomstolen skall* erinra honom härom i stämning eller kallelse eller på annat sätt.

Fastighetsägaren *ska*, även om han ej ansökt om stämning, uppge sakägare som är kända för honom. Underlåter han det utan giltigt skäl och uppstår skada för sakägare till följd av underlåtenheten, *ska* han ersätta skadan. *Miljödomstolen ska* erinra honom härom i stämning eller kallelse eller på annat sätt.

12 §

Fastighetsdomstolen skall under förberedelsen verka för att utredningen i målet får den inriktning och omfattning som är lämplig med hänsyn till målets beskaffenhet. Därvid *skall* domstolen såvitt möjligt se till att onödigt utredning icke förebringas i målet.

Om det ej är uppenbart obehövt, *skall fastighetsdomstolen* så snart det kan ske genom särskilt beslut meddela parterna vilken utredning som enligt domstolens mening bör förebringas i målet (utredningsbeslut). Har utredningsbeslut meddelats beträffande viss del av målet, får nytt beslut i samma del meddelas endast om särskilda skäl föreligger.

Miljödomstolen ska under förberedelsen verka för att utredningen i målet får den inriktning och omfattning som är lämplig med hänsyn till målets beskaffenhet. Därvid *ska* domstolen såvitt möjligt se till att onödigt utredning icke förebringas i målet.

Om det ej är uppenbart obehövt, *ska miljödomstolen* så snart det kan ske genom särskilt beslut meddela parterna vilken utredning som enligt domstolens mening bör förebringas i målet (utredningsbeslut). Har utredningsbeslut meddelats beträffande viss del av målet, får nytt beslut i samma del meddelas endast om särskilda skäl föreligger.

13 §

Undersökning enligt 9 § *lagen (1969:246) om fastighetsdomstol* skall verkställas, om det ej måste antagas att sådan undersökning saknar betydelse.

Undersökning enligt 1 kap. 18 § *lagen (2010:000) om miljödomstolar* ska verkställas, om det ej måste antagas att sådan undersökning saknar betydelse.

19 §

Fastighetsdomstolen får förordna att medgivande till enkelt förhandstillträde enligt 17 § första stycket får utnyttjas utan hinder av att beslutet därom icke har vunnit laga kraft. Sådant förordnande får meddelas endast under förutsättning att den exproprierande hos läns-

Miljödomstolen får förordna att medgivande till enkelt förhandstillträde enligt 17 § första stycket får utnyttjas utan hinder av att beslutet därom icke har vunnit laga kraft. Sådant förordnande får meddelas endast under förutsättning att den exproprierande hos läns-

styrelsen ställt säkerhet för det skadestånd som kan komma att utgå, om domstolens beslut ändras.

styrelsen ställt säkerhet för det skadestånd som kan komma att utgå, om domstolens beslut ändras.

22 §

Mot beslut, som *fastighetsdomstol* meddelat under rättegången i fråga som avses i 17, 18 eller 20 §, föres talan särskilt.

Mot *hovrättens* avgörande i fråga som avses i 17–20 §§ får talan ej föras.

Mot beslut, som *miljödomstol* meddelat under rättegången i fråga som avses i 17, 18 eller 20 §§, föres talan särskilt.

Mot *Miljööverdomstolens* avgörande i fråga som avses i 17–20 §§ får talan ej föras.

27 §

Ersättning *skall* bestämmas i pengar att betalas på en gång. Domstolen får dock på yrkande av part hänvisa sakägare att i särskild rättegång vid *fastighetsdomstolen* föra talan om ersättning för skada eller intrång som ej lämpligen kan prövas i målet. Sådan talan *skall* väckas genom ansökan om stämning inom den tid, högst tio år, som domstolen bestämmer.

Yrkande som avses i första stycket får upptagas för sig och avgöras särskilt. Mot beslut under rättegången i sådan fråga föres talan särskilt.

Ersättning *ska* bestämmas i pengar att betalas på en gång. Domstolen får dock på yrkande av part hänvisa sakägare att i särskild rättegång vid *miljödomstolen* föra talan om ersättning för skada eller intrång som ej lämpligen kan prövas i målet. Sådan talan *ska* väckas genom ansökan om stämning inom den tid, högst tio år, som domstolen bestämmer.

6 kap.

11 §

Försummar den exproprierande att inom föreskriven tid iakttaga vad som åligger honom enligt 1 § första stycket och 4 § och har ej fastigheten helt eller delvis tillträtts eller övergått på den exproprierande enligt 10 §, är expropriationsrätten förverkad.

Om fastighetsägaren vill att expropriationen ändå *skall* fullbordas, *skall* han inom tre

Om fastighetsägaren vill att expropriationen ändå *ska* fullbordas, *ska* han inom tre

månader efter förverkandet begära det hos länsstyrelsen. Om han inte vill att expropriationen *skall* fullbordas, får han hos *fastighetsdomstolen* visa att expropriationsrätten är förverkad. Gör han det, *skall* domstolen anmäla förverkandet till inskrivningsmyndigheten för anteckning i fastighetsregistrets inskrivningsdel.

månader efter förverkandet begära det hos länsstyrelsen. Om han inte vill att expropriationen *ska* fullbordas, får han hos *miljödomstolen* visa att expropriationsrätten är förverkad. Gör han det, *ska* domstolen anmäla förverkandet till inskrivningsmyndigheten för anteckning i fastighetsregistrets inskrivningsdel.

7 kap.

1 §

Har expropriationstillstånd beviljats, *skall* den exproprierande svara för samtliga kostnader som uppkommit i ärendet om tillstånd till expropriation, i målet vid *fastighetsdomstolen* och i ärendet om expropriationsersättningens fördelning, allt i den mån ej annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken eller vid en motsvarande tillämpning av något av dessa lagrum.

Har sakägare vid *fastighetsdomstolen* förebringat utredning i strid med utredningsbeslut ersättes kostnaden för sådan utredning endast i den mån utredningen haft betydelse för utgången i målet.

Har expropriationstillstånd beviljats, *ska* den exproprierande svara för samtliga kostnader som uppkommit i ärendet om tillstånd till expropriation, i målet vid *miljödomstolen* och i ärendet om expropriationsersättningens fördelning, allt i den mån ej annat följer av 18 kap. 6 eller 8 §§ rättegångsbalken eller vid en motsvarande tillämpning av något av dessa lagrum.

Har sakägare vid *miljödomstolen* förebringat utredning i strid med utredningsbeslut ersättes kostnaden för sådan utredning endast i den mån utredningen haft betydelse för utgången i målet.

4 §

Fråga om ersättning för kostnad som avses i 1 eller 2 § prövas av *fastighetsdomstolen*, även om frågan ej gäller kostnad

Fråga om ersättning för kostnad som avses i 1 eller 2 §§ prövas av *miljödomstolen*, även om frågan ej gäller kostnad vid

5 §

I avvaktan på att expropriationsmålet avgöres får *fastighetsdomstolen* förordna att förskott *skall* utgå på den ersättning för rättegångskostnader vid domstolen som slutligt fastställs.

Första stycket äger motsvarande tillämpning på rättegångskostnader i högre rätt som uppkommit för motpart genom att den exproprierande fullföljt talan.

Innan förordnande meddelas att förskott på rättegångskostnad *skall* utgå till part, *skall* motparten erhålla tillfälle att yttra sig. Mot beslut som *fastighetsdomstolen* meddelat under rättegången i sådan fråga föres talan särskilt. Mot *hovrättens* beslut i frågan får talan ej föras.

I avvaktan på att expropriationsmålet avgöres får *miljödostolen* förordna att förskott *ska* utgå på den ersättning för rättegångskostnader vid domstolen som slutligt fastställs.

Innan förordnande meddelas att förskott på rättegångskostnad *ska* utgå till part, *ska* motparten erhålla tillfälle att yttra sig. Mot beslut som *miljödostolen* meddelat under rättegången i sådan fråga föres talan särskilt. Mot *Miljööverdomstolens* beslut i frågan får talan ej föras.

6 §

Vill någon för expropriation upprätta karta över fastighet som annan äger eller innehar eller annars undersöka fastigheten, får länsstyrelsen föreskriva att tillträde till fastigheten för sådan undersökning *skall* lämnas under viss tid.

Undersökningsarbetet *skall* utföras så att minsta skada och intrång vållas. I trädgård, liknande plantering eller park får träd ej skadas eller fällas utan ägarens samtycke eller medgivande av länsstyrelsen. För skada och intrång utgår ersättning. Talan om ersättning väckes vid den *fastighetsdomstol* inom vars område fastigheten är belägen.

Vill någon för expropriation upprätta karta över fastighet som annan äger eller innehar eller annars undersöka fastigheten, får länsstyrelsen föreskriva att tillträde till fastigheten för sådan undersökning *ska* lämnas under viss tid.

Undersökningsarbetet *ska* utföras så att minsta skada och intrång vållas. I trädgård, liknande plantering eller park får träd ej skadas eller fällas utan ägarens samtycke eller medgivande av länsstyrelsen. För skada och intrång utgår ersättning. Talan om ersättning väckes vid den *miljödostol* inom vars område fastigheten är belägen.

14 Förslag till lag om ändring i lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag

Härigenom föreskrivs att 12 och 13 §§ lagen (1973:1084) om avveckling av vissa godmanskap för delägare i skifteslag ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

12 §

Lantmäterimyndighetens beslut avseende innehållet i förteckning enligt 9 § eller grunderna för fördelning av kostnader enligt 10 § får överklagas hos den *fastighetsdomstol* inom vars område skifteslagets mark är belägen. Skrivelsen med överklagandet *skall* ges in till lantmäterimyndigheten inom fyra veckor från den dag då förrättningen avslutades. I fråga om förfarandet i mål som fullföljts tillämpas 16–18 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988).

Lantmäterimyndighetens beslut avseende innehållet i förteckning enligt 9 § eller grunderna för fördelning av kostnader enligt 10 § får överklagas hos den *miljödostol* inom vars område skifteslagets mark är belägen. Skrivelsen med överklagandet *ska* ges in till lantmäterimyndigheten inom fyra veckor från den dag då förrättningen avslutades. I fråga om förfarandet i mål som fullföljts tillämpas 16 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) *samt 2 kap. lagen (2010:000) om miljödostolar.*

Lagakraftvunnet avgörande gäller mot var och en.

13 §

Förteckning enligt 9 § och beslut om grunderna för kostnadsfördelning enligt 10 § *skall* genast överlämnas till gode mannen. Vad nu sagts gäller även domstols *utslag* eller slutliga beslut i mål som avses i 12 §. Sedan lantmäterimyndig-

Förteckning enligt 9 § och beslut om grunderna för kostnadsfördelning enligt 10 § *ska* genast överlämnas till gode mannen. Vad nu sagts gäller även domstols *dom* eller slutliga beslut i mål som avses i 12 §. Sedan lantmäterimyndig-

hetens beslut eller, om talan fullföljts mot beslutet, domstols *utslag* eller slutliga beslut i anledning av sådan talan vunnit laga kraft, *skall* gode mannen till var och en som enligt beslutet eller *utslaget* äger utfå medel utge vad som av behållna medel belöper på honom samt avge sluträkning för sin förvaltning i den delen.

hetens beslut eller, om talan fullföljts mot beslutet, domstols *dom* eller slutliga beslut i anledning av sådan talan vunnit laga kraft, *ska* gode mannen till var och en som enligt beslutet eller *domen* äger utfå medel utge vad som av behållna medel belöper på honom samt avge sluträkning för sin förvaltning i den delen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

15 Förslag till lag om ändring i ledningsrättslagen (1973:1144)

Härigenom föreskrivs att 29 och 29 a §§ ledningsrättslagen (1973:1144) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

29 §

Bestämmelserna i 16–18 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) om rättegången i fastighetsbildningsmål tillämpas på mål som fullföljts enligt 28 §. I fråga om rättegångskostnad i ledningsrättsmål *skall* därvid tillämpas vad som gäller i fråga om sådana mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket fastighetsbildningslagen. Rör talan förrättning som avses i 33 § tillämpas dock vad som gäller om rättegångskostnader i fastighetsbildningsmål i allmänhet.

Bestämmelserna i 2 kap. lagen (2010:000) om miljödomstolar samt 16 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) tillämpas på mål som fullföljts enligt 28 §. I fråga om rättegångskostnad i ledningsrättsmål *ska* därvid tillämpas vad som gäller i fråga om sådana mål som avses i 16 kap. 1 § andra stycket fastighetsbildningslagen. Rör talan förrättning som avses i 33 § tillämpas dock vad som gäller om rättegångskostnader i fastighetsbildningsmål i allmänhet.

29 a §

Bestämmelserna i 5 och 6 kap. expropriationslagen (1972:719) *skall* tillämpas i fråga om talan om ersättning enligt 13 d §.

I fråga om rättegångskostnader gäller dock vad som sägs i 16 kap. 14 § andra och tredje stycket, 17 kap. 3 § andra stycket och 18 kap. 2 § andra stycket fastighetsbildningslagen (1970:988) om rättegångskostnader i mål om inlösenersättning.

Bestämmelserna i 5 och 6 kap. expropriationslagen (1972:719) *ska* tillämpas i fråga om talan om ersättning enligt 13 d §.

I fråga om rättegångskostnader gäller dock vad som sägs i 16 kap. 1 § andra och tredje stycket, 16 kap. 3 § andra stycket fastighetsbildningslagen (1970:988) om rättegångskostnader i mål om inlösenersättning.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

16 Förslag till lag om ändring i anläggningslagen (1973:1149)

Härigenom föreskrivs att 31 och 48 a §§ anläggningslagen (1973:1149) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

31 §

Bestämmelserna i 16–18 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) om rättegången i fastighetsbildningsmål äger motsvarande tillämpning på mål som fullföljts enligt 30 §.

Bestämmelserna i 2 kap. lagen (2010:000) om miljödomstolar samt 16 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) äger motsvarande tillämpning på mål som fullföljts enligt 30 §.

I rättegången likställes hyresgästorganisation med enskild sakägare, om organisationen fört talan mot lantmäterimyndighetens beslut eller saken eljest kan beröra hyresgästers rätt.

48 a §

Om en fastighet som deltar i en gemensamhetsanläggning som avser väg tillfälligt använder anläggningen i väsentligt större omfattning än som får anses svara mot fastighetens andelstal för driftkostnaderna, är fastighetens ägare skyldig att till samfälligheten utge skälig ersättning för de kostnader som uppkommer till följd av den ändrade användningen.

Vid tvist angående fråga som avses i första stycket *skall* talan väckas hos *fastighetsdomstolen*.

Vid tvist angående fråga som avses i första stycket *ska* talan väckas hos *miljödomstolen*.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

17 Förslag till lag om ändring i lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter

Härigenom föreskrivs att 3, 15, 46, 53, 54 och 66 §§ samt rubriken närmast före 66 § lagen (1973:1150) om förvaltning av samfälligheter ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

3 §

Lagens bestämmelser om fastighet äger motsvarande tillämpning på sådan tomträtt, gruva, byggnad, annan anläggning eller naturreservat som har del i samfällighet enligt 1 § första stycket 3, 4 eller 5.

Den som innehar fastighet på grund av testamentariskt förordnande utan att äganderätten tillkommer någon anses vid lagens tillämpning som fastighetens ägare. Som ägare av naturreservat anses den som förvaltar reservatet.

Innehavare av tomträtt i fastighet som har del i samfällighet enligt 1 § första stycket 1 eller 2 *skall* vid tillämpningen av denna lag anses som delägare i fastighetsägarens ställe.

I fråga om samfälligheter enligt 1 § första stycket 5 skall lagens bestämmelser om fastighetsdomstol i stället gälla miljödomstol. När talan skall föras hos miljödomstol, gäller bestämmelserna om stämningssmål i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

Innehavare av tomträtt i fastighet som har del i samfällighet enligt 1 § första stycket 1 eller 2 *ska* vid tillämpningen av denna lag anses som delägare i fastighetsägarens ställe.

När talan i miljödomstol avser samfälligheter enligt 1 § första stycket 5 gäller bestämmelserna i 7 kap. lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet.

15 §

Anser delägare att beslut som fattats vid sammanträdet icke

Anser delägare att beslut som fattats vid sammanträdet icke

tillkommit i behörig ordning eller att det strider mot denna lag eller annan författning eller att hans enskilda intressen icke i skälig omfattning beaktats i beslutet, får han klandra beslutet genom att väcka talan mot övriga delägare hos *fastighetsdomstolen* inom fyra veckor från beslutets dag vid påföljd att rätten till talan annars är förlorad.

När talan väckts, kan domstolen förordna att beslutet tills vidare icke *skall* lända till efterrättelse.

Innehavare av rättighet i delägarfastighet får klandra beslut som rör hans rätt. I fråga om sådan talan äger första och andra styckena motsvarande tillämpning.

Dom varigenom beslut upphävs eller ändrats gäller även för delägare eller rättighetshavare som ej fört talan.

46 §

Anser medlem att uttaxering ej överensstämmer med denna lag, stadgarna eller föreningsstämmobeslut, får han väcka talan mot föreningen om rättelse *hos fastighetsdomstolen* inom fyra veckor från den dag då debiteringslängden framlades på föreningsstämma.

Debiterat och till betalning förfallet belopp får, om domstolen ej förordnar annat när den prövar talan om rättelse, uttagas enligt bestämmelserna i utsökningsbalken om fordran för vilken betalningsskyldighet ålagts genom dom som äger lag kraft.

53 §

Anser styrelseledamot eller sådan medlem eller innehavare

tillkommit i behörig ordning eller att det strider mot denna lag eller annan författning eller att hans enskilda intressen icke i skälig omfattning beaktats i beslutet, får han klandra beslutet genom att väcka talan mot övriga delägare hos *miljödomstolen* inom fyra veckor från beslutets dag vid påföljd att rätten till talan annars är förlorad.

När talan väckts, kan domstolen förordna att beslutet tills vidare icke *ska* lända till efterrättelse.

Anser medlem att uttaxering ej överensstämmer med denna lag, stadgarna eller föreningsstämmobeslut, får han väcka talan mot föreningen om rättelse inom fyra veckor från den dag då debiteringslängden framlades på föreningsstämma.

Anser styrelseledamot eller sådan medlem eller innehavare

av rättighet i delägarfastighet vars rätt beröres att beslut som fattas på föreningsstämma ej tillkommit i behörig ordning eller att det strider mot denna lag eller annan författning eller mot stadgarna, får han klandra beslutet genom att väcka talan mot föreningen *hos fastighetsdomstolen*.

Grundas talan enligt första stycket på att beslutet ej tillkommit i behörig ordning eller att det eljest kränker endast medlems eller rättighetshavares rätt, *skall* talan väckas inom fyra veckor från beslutets dag vid påföljd att beslutet annars är gällande.

När talan väckts, *äger fastighetsdomstolen* förordna att beslutet tills vidare ej får verkställas.

Dom varigenom stämmobeslut upphävts eller ändrats gäller även för medlem eller rättighetshavare som ej fört talan.

av rättighet i delägarfastighet vars rätt beröres att beslut som fattas på föreningsstämma ej tillkommit i behörig ordning eller att det strider mot denna lag eller annan författning eller mot stadgarna, får han klandra beslutet genom att väcka talan mot föreningen.

Grundas talan enligt första stycket på att beslutet ej tillkommit i behörig ordning eller att det eljest kränker endast medlems eller rättighetshavares rätt, *ska* talan väckas inom fyra veckor från beslutets dag vid påföljd att beslutet annars är gällande.

När talan väckts, *får domstolen* förordna att beslutet tills vidare ej får verkställas.

54 §

I fråga om skyldighet för styrelseledamot, syssloman enligt denna lag, revisor eller medlem att ersätta skada, som han tillskyndat föreningen, medlem eller tredje man, och om talan om sådan ersättning äger 13 kap. lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar motsvarande tillämpning. *Talan upptages dock av fastighetsdomstolen*.

I fråga om skyldighet för styrelseledamot, syssloman enligt denna lag, revisor eller medlem att ersätta skada, som han tillskyndat föreningen, medlem eller tredje man, och om talan om sådan ersättning äger 13 kap. lagen (1987:667) om ekonomiska föreningar motsvarande tillämpning.

66 §

Ärenden som enligt denna lag ska prövas av en lantmäterimyndighet tas, med det undantag som anges i 25 §, upp av den lantmäterimyndighet inom vars verksamhetsområde samfälligheten är belägen. Om samfälligheten är belägen inom flera lantmäterimyndigheters verksamhetsområden, prövas ärendet av den statliga lantmäterimyndigheten. Detsamma gäller om ärendet rör flera samfälligheter som är belägna inom skilda lantmäterimyndigheters verksamhetsområden.

Ett mål eller ärende som enligt denna lag ska prövas av *fastighetsdomstol* tas upp av den *fastighetsdomstol* inom vars område samfälligheten är belägen. Om samfälligheten ligger under flera *fastighetsdomstolar*, tas talan upp av den domstol under vilken huvuddelen ligger. Detsamma gäller om målet eller ärendet rör flera samfälligheter som ligger under skilda *fastighetsdomstolar*.

Ett mål eller ärende som enligt denna lag ska prövas av *miljödomstol* tas upp av den *miljödomstol* inom vars område samfälligheten är belägen. Om samfälligheten ligger under flera *miljödomstolar*, tas talan upp av den domstol under vilken huvuddelen ligger. Detsamma gäller om målet eller ärendet rör flera samfälligheter som ligger under skilda *miljödomstolar*.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

18 Förslag till lag om ändring i bostadsförvaltningslagen (1977:792)

Härigenom föreskrivs att 23 och 28 §§ bostadsförvaltningslagen (1977:792) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

23 §

Vill fastighetsägaren klandra redovisning för viss redovisningsperiod, *skall* han inom ett år från det han av hyresnämnden mottog redovisningen väcka talan mot förvaltaren vid *fastighetsdomstolen*.

Åberopas som grund för klandertalan omständighet som icke hänför sig till viss avlämnad redovisning, får talan väckas inom ett år från det fastighetsägaren mottog redovisning med anledning av att förvaltarens uppdrag upphörde.

28 §

Är fastighet ställd under tvångsförvaltning men är förhållandena sådana att en tillfredsställande förvaltning därvid ej kan uppnås, får kommunen lösa fastigheten.

Talan om inlösen *skall* väckas vid *fastighetsdomstolen*. I fråga om inlösen gäller i övrigt expropriationslagen (1972:719) i tillämpliga delar, dock med undantag för 4 kap. 2 §. Bestämmelserna i 4 kap. 3 § expropriationslagen äger tillämpning i fråga om värdeökning som ägt rum under tiden från dagen tio år före det talan väcktes vid domstol.

Talan om inlösen *ska* väckas vid *miljödostolen*. I fråga om inlösen gäller i övrigt expropriationslagen (1972:719) i tillämpliga delar, dock med undantag för 4 kap. 2 §. Bestämmelserna i 4 kap. 3 § expropriationslagen äger tillämpning i fråga om värdeökning som ägt rum under tiden från dagen tio år före det talan väcktes vid domstol.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

19 Förslag till lag om ändring i lagen (1978:160) om vissa rörledningningar

Härigenom föreskrivs att 18 § lagen (1978:160) om vissa rörledningningar ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

18 §

Kräves för vidtagande av återställningsåtgärder enligt 16 eller 17 §§ att annans mark tages i anspråk, får den myndighet som regeringen bestämmer besluta att tillträde till marken *skall* lämnas under viss tid.

Återställningsåtgärderna *skall* utföras så, att minsta skada och intrång vållas. Byggnad får uppföras och väg byggas endast om markens ägare och innehavare av nyttjanderätt eller servitut avseende marken samtyckt därtill eller den myndighet som regeringen bestämmer lämnat tillstånd till åtgärden. Tillstånd till sådan åtgärd får lämnas endast om åtgärden är oundgängligen nödvändig för att återställningsåtgärder *skall* kunna vidtagas.

Föranleder återställningsåtgärderna skada eller intrång, *skall* ersättning härför utgå. Talan om ersättning väckes vid den *fastighetsdomstol* inom vars område marken eller större delen därav ligger.

Kräves för vidtagande av återställningsåtgärder enligt 16 eller 17 §§ att annans mark tages i anspråk, får den myndighet som regeringen bestämmer besluta att tillträde till marken *ska* lämnas under viss tid.

Återställningsåtgärderna *ska* utföras så, att minsta skada och intrång vållas. Byggnad får uppföras och väg byggas endast om markens ägare och innehavare av nyttjanderätt eller servitut avseende marken samtyckt därtill eller den myndighet som regeringen bestämmer lämnat tillstånd till åtgärden. Tillstånd till sådan åtgärd får lämnas endast om åtgärden är oundgängligen nödvändig för att återställningsåtgärder *ska* kunna vidtagas.

Föranleder återställningsåtgärderna skada eller intrång, *ska* ersättning härför utgå. Talan om ersättning väckes vid den *miljödomstol* inom vars område marken eller större delen därav ligger.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

20 Förslag till lag om ändring i jordförvärvslagen (1979:230)

Härigenom föreskrivs att 12 § jordförvärvslagen (1979:230) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

12 §

Blir ett köp ogiltigt till följd av att förvärvstillstånd vägras enligt 7 § är staten skyldig att lösa egendomen till det pris som har avtalats, om säljaren begär det. Sådan skyldighet föreligger dock inte, om köpeskillingen eller annan ersättning inte endast obetydligt överstiger egendomens värde med hänsyn till dess avkastning och övriga omständigheter eller om avtalsvillkoren i övrigt är oskäligen.

Begäran om inlösen *skall* framställas hos länsstyrelsen inom tre månader efter det att avslagsbeslutet vunnit laga kraft. Talan om inlösen *skall* väckas vid den fastighetsdomstol inom vars område egendomen är belägen inom sex månader från nämnda tidpunkt. Har säljaren fått del av beslutet först sedan detta vunnit laga kraft, räknas dock tidsfristerna från dagen för delfåendet. Iakttar inte säljaren vad som har sagts nu, förlorar han sin talan.

Begäran om inlösen *ska* framställas hos länsstyrelsen inom tre månader efter det att avslagsbeslutet vunnit laga kraft. Talan om inlösen *ska* väckas inom sex månader från nämnda tidpunkt. Har säljaren fått del av beslutet först sedan detta vunnit laga kraft, räknas dock tidsfristerna från dagen för delfåendet. Iakttar inte säljaren vad som har sagts nu, förlorar han sin talan.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

21 Förslag till lag om ändring i skogsvårdslagen (1979:429)

Härigenom föreskrivs att 19 § skogsvårdslagen (1979:429) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

19 §

I fråga om rätt till ersättning för skada till följd av ett beslut enligt 18 § första eller andra stycket gäller bestämmelserna i 25 kap. 6 § och 31 kap. 2 §, 4 § första stycket, 6 §, 7 § första stycket första meningen, 8 § första meningen, 9, 12 och 13 §§, 15 § första stycket första meningen och andra stycket, 31 § tredje stycket samt 32 och 33 §§ miljöbalken. *Vad som i dessa bestämmelser sägs om miljödomstol skall i stället gälla fastighetsdomstol.*

I fråga om rätt till ersättning för skada till följd av ett beslut enligt 18 § första eller andra stycket gäller bestämmelserna i 25 kap. 6 § och 31 kap. 2 §, 4 § första stycket, 6 §, 7 § första stycket första meningen, 8 § första meningen, 9, 12 och 13 §§, 15 § första stycket första meningen och andra stycket, 31 § tredje stycket samt 32 och 33 §§ miljöbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

22 Förslag till lag om ändring i lagen (1980:307) om skyldighet för utländska käranden att ställa säkerhet för rättegångskostnader

Härigenom föreskrivs att 2 § lagen (1980:307) om skyldighet för utländska käranden att ställa säkerhet för rättegångskostnader ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

Säkerhet behöver inte ställas i
1. mål som handläggs enligt lagen (1974:371) om rättegången i arbetstvister,

2. mål vid fastighetsdomstol som inte avser en arrendetvist,

3. mål vid miljödomstol enligt 20 kap. 2 § första stycket 2 miljöbalken som är ansökningsmål eller 20 kap. 2 § första stycket 5 miljöbalken som avser ersättning vid ingripande av det allmänna,

4. växelmål och checkmål,

5. mål som har tagits upp efter offentlig stämning, och

6. mål vid förvaltningsdomstol eller marknadsdomstolen.

Säkerhet behöver inte heller ställas i annat fall om talan väcks genom genstämning.

Säkerhet behöver inte ställas i
1. mål som handläggs enligt lagen (1974:371) om rättegången i arbetstvister,

2. mål vid miljödomstol som avser ersättning vid ingripande av det allmänna,

3. växelmål och checkmål,

4. mål som har tagits upp efter offentlig stämning, och

5. mål vid förvaltningsdomstol eller marknadsdomstolen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

23 Förslag till lag om ändring i lagen (1985:620) om vissa torvfyndigheter

Härigenom föreskrivs att 18, 22, 23, 29 och 31 §§ lagen (1985:620) om vissa torvfyndigheter ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

18 §

Behöver någon som förberedelse för en ansökan om koncession utföra undersökning på annans mark och medger inte markägaren detta, får länsstyrelsen i det län där marken eller större delen därav ligger efter ansökan lämna tillstånd till sådan undersökning under viss tid.

Undersökningen *skall* utföras så, att minsta skada och intrång vållas. Byggnad får uppföras och väg byggas endast om markägaren har samtyckt till det eller länsstyrelsen har lämnat tillstånd till åtgärden. Föranleder undersökningen skada eller intrång, *skall* ersättning lämnas. Tvist om ersättning prövas av den *fastighetsdomstol* inom vars område marken eller större delen därav ligger.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får föreskriva att ansökningsavgift *skall* betalas för ansökan som anges i första stycket.

Undersökningen *ska* utföras så, att minsta skada och intrång vållas. Byggnad får uppföras och väg byggas endast om markägaren har samtyckt till det eller länsstyrelsen har lämnat tillstånd till åtgärden. Föranleder undersökningen skada eller intrång, *ska* ersättning lämnas. Tvist om ersättning prövas av den *miljödomstol* inom vars område marken eller större delen därav ligger.

Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får föreskriva att ansökningsavgift *ska* betalas för ansökan som anges i första stycket.

22 §

Skada eller intrång, som föranleds av undersökningsarbete *skall* ersättas av koncessionshavaren. Tvist om

Skada eller intrång, som föranleds av undersökningsarbete *ska* ersättas av koncessionshavaren. Tvist om

ersättning prövas av den *fastighetsdomstol* inom vars område marken eller större delen därav ligger.

Innan arbetet påbörjas *skall* koncessionshavaren ställa säkerhet för ersättningsskyldighet enligt första stycket, om inte den ersättningsberättigade avstår från säkerhet. Säkerheten *skall* ställas hos länsstyrelsen, om inte parterna kommer överens om annat. Staten, kommun, landstingskommun och kommunalförbund behöver inte ställa säkerhet.

ersättning prövas av den *miljödostol* inom vars område marken eller större delen därav ligger.

Innan arbetet påbörjas *ska* koncessionshavaren ställa säkerhet för ersättningsskyldighet enligt första stycket, om inte den ersättningsberättigade avstår från säkerhet. Säkerheten *ska* ställas hos länsstyrelsen, om inte parterna kommer överens om annat. Staten, kommun, landstingskommun och kommunalförbund behöver inte ställa säkerhet.

23 §

Den som innehar bearbetningskoncession får inom koncessionsområdet undersöka, bearbeta och tillgodogöra sig torv för att utvinna energi.

Koncessionshavaren får undersöka och bearbeta torv för annat syfte än att utvinna energi i den mån det behövs för att arbetet *skall* kunna bedrivas på ett ändamålsenligt sätt.

Koncessionshavaren får tillgodogöra sig torv som bearbetats enligt andra stycket, i den mån markägaren inte inom sex månader efter tillsägelse hämtar torven och ersätter på denna nedlagda kostnader. Tvist om sådan ersättning prövas av den *fastighetsdomstol* inom vars område marken eller större delen därav ligger. Väcks talan, räknas nämnda tid från det att ersättningsbeloppet slutligt bestämts.

Koncessionshavaren får undersöka och bearbeta torv för annat syfte än att utvinna energi i den mån det behövs för att arbetet *ska* kunna bedrivas på ett ändamålsenligt sätt.

Koncessionshavaren får tillgodogöra sig torv som bearbetats enligt andra stycket, i den mån markägaren inte inom sex månader efter tillsägelse hämtar torven och ersätter på denna nedlagda kostnader. Tvist om sådan ersättning prövas av den *miljödostol* inom vars område marken eller större delen därav ligger. Väcks talan, räknas nämnda tid från det att ersättningsbeloppet slutligt bestämts.

29 §

Kan överenskommelse ej träffas om ersättning enligt 27 § eller löseskilling enligt 28 §, prövas tvisten av den *fastighetsdomstol* inom vars område marken eller större delen därav ligger. Annan än koncessionshavaren får ej väcka talan innan tillträde har skett.

Kan överenskommelse ej träffas om ersättning enligt 27 § eller löseskilling enligt 28 §, prövas tvisten av den *miljödomstol* inom vars område marken eller större delen därav ligger. Annan än koncessionshavaren får ej väcka talan innan tillträde har skett.

31 §

Om borgenär som avses i 30 § lider förlust till följd av att nedsättning ej skett, är han berättigad att av koncessionshavaren få gottgörelse för förlusten. Detsamma gäller, om borgenären lider förlust genom att ersättning, som ej prövats av domstol, blivit för lågt beräknad.

Tvist om gottgörelse prövas av *fastighetsdomstol* som anges i 29 §.

Tvist om gottgörelse prövas av *miljödomstol* som anges i 29 §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

24 Förslag till lag om ändring i plan- och bygglagen (1987:10)

Härigenom föreskrivs i fråga om plan- och bygglagen (1987:10) dels att 10 kap. 8 §, 13 kap. 1 § samt 15 kap. 3 och 8 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det ska införas ny paragraf 10 kap. 18 b § av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

10 kap.

8§²

Frågor om byggnadsavgift och särskild avgift prövas av byggnadsnämnden.

Frågor om tilläggsavgift prövas av miljödomstol på talan av byggnadsnämnden.

Frågor om tilläggsavgift prövas av miljödomstol på talan av byggnadsnämnden *enligt reglerna i rättegångsbalken om mål om åtal för brott för vilket svårare straff än böter inte är föreskrivet.*

18 b §

Frågor om utdömande av vite prövas av miljödomstol.

I fråga om föreläggande och utdömande av vite gäller i övrigt lagen (1985:206) om viten.

13 kap.

1 §

Följande beslut enligt denna lag får överklagas i den ordning som föreskrivs för laglighetsprövning enligt 10 kap. kommunalagen (1991:900), nämligen

1. kommunfullmäktiges beslut om översiktsplan,
2. kommunfullmäktiges beslut om uppdrag åt en kommunal nämnd att anta, ändra eller upphäva detaljplaner och områdesbestämmelser eller att fatta beslut om skyldighet för fastighetsägare

² Senaste lydelse SOU 2007:111.

att betala kostnader för gator och andra allmänna platser eller att fatta beslut om villkoren för sådan betalning.

3. kommunfullmäktiges och kommunala nämnders beslut att inte anta, ändra eller upphäva en detaljplan, områdesbestämmelser eller en fastighetsplan,

4. kommunfullmäktiges och kommunala nämnders beslut om grunderna för skyldighet att betala kostnader för gator och andra allmänna platser och om generella villkor för sådan betalning,

5. kommunfullmäktiges beslut om taxa i ärenden hos byggnadsnämnden samt

6. kommunalförbunds eller regionplaneförbunds fullmäktiges beslut om regionplan.

Andra beslut rörande gatu- kostnader än de som anges i första stycket 4 får ej överklagas. Att tvister rörande gatu- kostnader prövas av *fastighetsdomstol* framgår av 15 kap. 8 §.

Andra beslut rörande gatu- kostnader än de som anges i första stycket 4 får ej överklagas. Att tvister rörande gatu- kostnader prövas av *miljödomstol* framgår av 15 kap. 8 §.

15 kap.

3 §

Talan om inlösen enligt 6 kap. 24 § andra stycket *skall* väckas inom tre år efter genomförandetidens utgång.

Har ansökan gjorts om förlängning av genomförandetiden eller har kommunen väckt fråga om förnyelse av genomförandetiden, *skall* målet förklaras vilande till dess att ärendet slutligt har avgjorts. Förlängs eller förnyas genomförandetiden, förfaller kommunens talan.

Talan om inlösen enligt 6 kap. 24 § andra stycket *ska* väckas inom tre år efter genomförandetidens utgång.

Har ansökan gjorts om förlängning av genomförandetiden eller har kommunen väckt fråga om förnyelse av genomförandetiden, *ska* målet förklaras vilande till dess att ärendet slutligt har avgjorts. Förlängs eller förnyas genomförandetiden, förfaller kommunens talan.

Bestämmelserna i andra stycket om vilandeförklaring gäller även i fall då talan har väckts om inlösen enligt 6 kap. 24 § första stycket och ansökan gjorts om fastighetsbildning i överensstämmelse med fastighetsplanen. Bildas fastighet som överensstämmer med fastighetsplanen, förfaller kommunens talan.

När kommunen har väckt talan om inlösen enligt 6 kap. 24 § första stycket, *skall fastighetsdomstolen* omedelbart sända underrättelse om det till lantmäterimyndigheten.

När kommunen har väckt talan om inlösen enligt 6 kap. 24 § första stycket, *ska miljödomstolen* omedelbart sända underrättelse om det till lantmäterimyndigheten.

8 §

Twist mellan kommunen och fastighetsägare om ersättning för gatukostnader och kostnader för andra allmänna platser och om villkoren för betalning av sådan ersättning prövas av den *fastighetsdomstol* inom vars område fastigheten är belägen.

I mål som avses i första stycket skall bestämmelserna i lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål tillämpas. I mål om jämkning av ersättning enligt 6 kap. 33 § *skall dock* beträffande rättegångskostnader expropriationslagen (1972:719) tillämpas. Förlorar fastighetsägaren ett sådant mål, kan domstolen förordna att han *skall* bära sina egna kostnader, om han grundat sin talan i målet på otillräckliga skäl. Har hans talan uppenbart saknat skäligen grund, får domstolen dessutom förplikta honom att ersätta kommunen dess rättegångskostnader.

Twist mellan kommunen och fastighetsägare om ersättning för gatukostnader och kostnader för andra allmänna platser och om villkoren för betalning av sådan ersättning prövas av den *miljödomstol* inom vars område fastigheten är belägen.

I mål om jämkning av ersättning enligt 6 kap. 33 § *ska* beträffande rättegångskostnader expropriationslagen (1972:719) tillämpas. Förlorar fastighetsägaren ett sådant mål, kan domstolen förordna att han *ska* bära sina egna kostnader, om han grundat sin talan i målet på otillräckliga skäl. Har hans talan uppenbart saknat skäligen grund, får domstolen dessutom förplikta honom att ersätta kommunen dess rättegångskostnader.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

25 Förslag till lag om ändring i lagen (1987:11) om exploateringssamverkan

Härigenom föreskrivs att 34 § lagen (1987:11) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

34 §

Bestämmelserna i 16–18 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) om rättegången i fastighetsbildningsmål skall tillämpas på mål som fullföljs enligt 33 §. Därvid skall i fråga om ersättning med anledning av fastighetsreglering enligt 19 eller 20 § gälla vad som föreskrivs beträffande sådana mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket fastighetsbildningslagen.

Bestämmelserna i 2 kap. lagen (2010:000) om miljödomstolar samt 16 kap. fastighetsbildningslagen (1970:988) ska tillämpas på mål som fullföljs enligt 33 §. Därvid ska i fråga om ersättning med anledning av fastighetsreglering enligt 19 eller 20 §§ gälla vad som föreskrivs beträffande sådana mål som avses i 16 kap. 1 § andra stycket fastighetsbildningslagen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

26 Förslag till lag om ändring i lagen (1988:97) om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig eller krigsfara m.m.

Härigenom föreskrivs att 17 § lagen (1988:97) om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig eller krigsfara m.m. ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

17 §

Regeringen får föreskriva

Regeringen får föreskriva

1. att uppgifter som ankommer på en viss tingsrätt, hovrätt, länsrätt eller kammarrätt *skall* övertas av en annan domstol av samma slag,

1. att uppgifter som ankommer på en viss tingsrätt, hovrätt, länsrätt eller kammarrätt *ska* övertas av en annan domstol av samma slag,

2. att uppgifter som ankommer på en domstol, som inte är allmän domstol eller allmän förvaltningsdomstol, inte *skall* fullgöras eller *skall* fullgöras av en annan domstol,

2. att uppgifter som ankommer på en domstol, som inte är allmän domstol eller allmän förvaltningsdomstol, inte *ska* fullgöras eller *ska* fullgöras av en annan domstol,

3. att en tingsrätt är domför med en lagfaren domare i sådana fall då det enligt rättegångsbalken eller annan lag krävs tre lagfarna domare,

4. att en *miljödostol* är domför med en *lagfaren ledamot*,

5. att en domstol *skall* ha sin verksamhet helt eller delvis förlagd till annan ort än den där verksamheten annars utövas,

5. att en domstol *ska* ha sin verksamhet helt eller delvis förlagd till annan ort än den där verksamheten annars utövas,

6. att en domstol inte behöver vara delad i avdelningar.

Regeringen får meddela de bestämmelser som behövs till följd av att regeringen har beslutat föreskrifter enligt första stycket 2.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

27 Förslag till lag om ändring i lagen (1988:950) om kulturminnen

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 25 § samt 3 kap. 20 § lagen (1988:950) om kulturminnen ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap. 25 §

Länsstyrelsens beslut får inte överklagas när det gäller

1. ersättning för kostnader eller skada enligt 7 § fjärde stycket,
2. ersättning enligt 8 § tredje stycket,
3. beslut om kostnad för förundersökning eller särskild undersökning enligt 14 § andra stycket eller
4. ersättning enligt 15 § första stycket.

Den som är missnöjd med beslut som avses i första stycket kan väcka talan mot staten vid *fastighetsdomstolen*. Talan *skall* ha väckts inom ett år från del-fåendet av länsstyrelsens beslut.

Ersättning som beslutats av domstol enligt 15 § första stycket *skall* deponeras enligt bestämmelserna i 15 § andra stycket.

Den som är missnöjd med beslut som avses i första stycket kan väcka talan mot staten vid *miljödomstolen*. Talan *ska* ha väckts inom ett år från del-fåendet av länsstyrelsens beslut.

Ersättning som beslutats av domstol enligt 15 § första stycket *ska* deponeras enligt bestämmelserna i 15 § andra stycket.

3 kap. 20 §

Länsstyrelsens beslut om ersättning och inlösen får inte överklagas. Den som är missnöjd med ett sådant beslut får väcka talan mot staten vid *fastighetsdomstolen* inom ett år från det han fått del av länsstyrelsens beslut. Väcks inte talan inom denna tid, är rätten

Länsstyrelsens beslut om ersättning och inlösen får inte överklagas. Den som är missnöjd med ett sådant beslut får väcka talan mot staten vid *miljödomstolen* inom ett år från det han fått del av länsstyrelsens beslut. Väcks inte talan inom denna tid, är rätten till

till ersättning eller inlösen förlorad.

Staten får, när fråga väckts eller tagits upp om att förklara en byggnad för byggnadsminne, väcka talan vid *fastighetsdomstolen* mot sakägare om fastställande av de villkor som *skall* gälla för ersättning. Om beslut om byggnadsminnesförklaring inte kommer till stånd inom ett år från det att målet avgjorts genom lagakraftägande dom, *skall* domen inte längre vara bindande för parterna.

Talan om ersättning enligt 12 § andra stycket *skall* väckas vid *fastighetsdomstolen*.

ersättning eller inlösen förlorad.

Staten får, när fråga väckts eller tagits upp om att förklara en byggnad för byggnadsminne, väcka talan vid *miljödostolen* mot sakägare om fastställande av de villkor som *ska* gälla för ersättning. Om beslut om byggnadsminnesförklaring inte kommer till stånd inom ett år från det att målet avgjorts genom lagakraftägande dom, *ska* domen inte längre vara bindande för parterna.

Talan om ersättning enligt 12 § andra stycket *ska* väckas vid *miljödostolen*.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

28 Förslag till
lag om ändring i minerallagen (1991:45)

Bilaga 6

Härigenom föreskrivs i fråga om minerallagen (1991:45)
dels att 8 kap. 11 §, 10 kap. 7 §, 12 kap. 6 § samt 16 kap. 3, 5 och
6 §§ ska ha följande lydelse,
dels att i 16 kap. 1 § orden "fastighetsdomstol" ska bytas ut mot
"miljödostol".

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 kap.

11 §

Twister om ersättning enligt denna lag i andra fall än som avses i 7 kap. 1, 2, 3 eller 7 § prövas av den *fastighetsdomstol* inom vars område koncessionsområdet eller större delen därav ligger.

Twister om ersättning enligt denna lag i andra fall än som avses i 7 kap. 1, 2, 3 eller 7 §§ prövas av den *miljödostol* inom vars område koncessionsområdet eller större delen därav ligger.

10 kap.

7 §

Om en del av en fastighet inlöses sker ändringen i fastighetsindelningen då inlösen är fullbordad enligt 6 §.

Sådana särskilda rättigheter till en fastighet som har tillkommit genom frivilliga upplåtelser upphör när inlösen av fastigheten eller av sådan del därav som berörs av rättigheten är fullbordad enligt 6 §, om inte *fastighetsdomstolen* eller förrättningsmyndigheten har förordnat att rättigheten *skall* bestå. Ett sådant förordnande får meddelas endast om det uppenbarligen är utan betydelse för den rätt som tillkommer borgenärer med panträtt i

Sådana särskilda rättigheter till en fastighet som har tillkommit genom frivilliga upplåtelser upphör när inlösen av fastigheten eller av sådan del därav som berörs av rättigheten är fullbordad enligt 6 §, om inte *miljödostolen* eller förrättningsmyndigheten har förordnat att rättigheten *ska* bestå. Ett sådant förordnande får meddelas endast om det uppenbarligen är utan betydelse för den rätt som tillkommer borgenärer med panträtt i

fastigheten.

fastigheten.

Andra särskilda rättigheter till fastigheten än som anges i andra stycket består efter inlösen, om inte något annat har förordnats av domstolen eller förrättningsmyndigheten.

Genom inlösen upphör den lösta egendomens ansvar för fordran. Detta gäller dock inte fordran som har förmånsrätt enligt 6 § 1 förmånsrättslagen (1970:979).

12 kap.

6 §

Vill en eller flera andels-
havare som tillsammans innehar
minst hälften av koncessionen
utföra undersökning eller
bearbetning i större omfattning
än övriga andelshavare, *skall* det
större arbetet utföras. Det-
samma gäller när fråga är om ett
visst arbete för undersökning
eller bearbetning *skall* påbörjas
eller ej.

Den som har begärt att
arbetet *skall* utföras svarar för
kostnaden för detta och
tillgodoräknas den ytterligare
kvantitet av mineralet som
utvinns genom arbetet.

Tvist i fråga som avses i
andra stycket prövas av den
fastighetsdomstol inom vars
område koncessionsområdet
eller större delen därav ligger.

Vill en eller flera andels-
havare som tillsammans innehar
minst hälften av koncessionen
utföra undersökning eller
bearbetning i större omfattning
än övriga andelshavare, *ska* det
större arbetet utföras. Det-
samma gäller när fråga är om ett
visst arbete för undersökning
eller bearbetning *ska* påbörjas
eller ej.

Den som har begärt att
arbetet *ska* utföras svarar för
kostnaden för detta och
tillgodoräknas den ytterligare
kvantitet av mineralet som
utvinns genom arbetet.

Tvist i fråga som avses i
andra stycket prövas av den
miljödomstol inom vars område
koncessionsområdet eller större
delen därav ligger.

16 kap.

3 §

Den som anser att mark-
anvisningsförrättning onödigt
uppehålls genom ett beslut vid
förrättningen får överklaga
beslutet hos *fastighetsdomstolen*.

Den som anser att mark-
anvisningsförrättning onödigt
uppehålls genom ett beslut vid
förrättningen får överklaga
beslutet hos *miljödomstolen*.

Denna rätt att överklaga är inte inskränkt till någon viss tid.

Denna rätt att överklaga är inte inskränkt till någon viss tid.

5 §

Länsstyrelsens beslut i överklagade ärenden enligt 3 kap. 7 § får inte överklagas. Detsamma gäller *fastighetsdomstolens* beslut i dit överklagade ärenden som gäller jäv mot förrättningsman.

Länsstyrelsens beslut i överklagade ärenden enligt 3 kap. 7 § får inte överklagas. Detsamma gäller *miljödomstolens* beslut i dit överklagade ärenden som gäller jäv mot förrättningsman.

6 §

Överklagas bergmästarens beslut i ett ärende om ersättning enligt 7 kap. 1 eller 2 § eller i en tvist enligt 8 kap. 7 § eller överklagas förrättningsmyndighetens beslut i ett ärende om markanvisning, svarar tillstånds- eller koncessionshavaren för sina egna kostnader i *fastighetsdomstolen* och i högre rätt. Tillstånds- eller koncessionshavaren svarar vidare för de kostnader som åsamkas motparterna i *fastighetsdomstolen* genom att tillstånds- eller koncessionshavaren har överklagat bergmästarens beslut och i högre rätt genom att han eller hon har överklagat dit. Vad som nu har sagts gäller dock inte om annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken. I övrigt tillämpas 18 kap. rättegångsbalken.

Överklagas bergmästarens beslut i ett ärende om ersättning enligt 7 kap. 1 eller 2 §§ eller i en tvist enligt 8 kap. 7 § eller överklagas förrättningsmyndighetens beslut i ett ärende om markanvisning, svarar tillstånds- eller koncessionshavaren för sina egna kostnader i *miljödomstolen* och i högre rätt. Tillstånds- eller koncessionshavaren svarar vidare för de kostnader som åsamkas motparterna i *miljödomstolen* genom att tillstånds- eller koncessionshavaren har överklagat bergmästarens beslut och i högre rätt genom att han eller hon har överklagat dit. Vad som nu har sagts gäller dock inte om annat följer av 18 kap. 6 eller 8 §§ rättegångsbalken. I övrigt tillämpas 18 kap. rättegångsbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

29 Förslag till lag om ändring i bostadsrättslagen (1991:614)

Härigenom föreskrivs att 9 kap. 18 § bostadsrättslagen (1991:614) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 kap.
18 §

Talan om ersättning vid inlösen eller för intrång eller för annan skada som en bostadsrättshavare orsakas med anledning av ett beslut om godkännande enligt 16 § första stycket 2 *skall* väckas vid *fastighetsdomstolen*. I fråga om inlösen och ersättning gäller expropriationslagen (1972:719) i tillämpliga delar, dock med undantag för 4 kap. 3 §.

Talan om ersättning vid inlösen eller för intrång eller för annan skada som en bostadsrättshavare orsakas med anledning av ett beslut om godkännande enligt 16 § första stycket 2 *ska* väckas vid *miljöödomstolen*. I fråga om inlösen och ersättning gäller expropriationslagen (1972:719) i tillämpliga delar, dock med undantag för 4 kap. 3 §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

30 Förslag till lag om ändring i ellagen (1997:857)

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 21 § ellagen (1997:857) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap.

21 §

Om någon annans mark behöver tas i anspråk för sådana återställningsåtgärder som avses i 19 eller 20 §, får nätmyndigheten besluta att tillträde till marken *skall* lämnas under viss tid.

Återställningsåtgärderna *skall* utföras så, att minsta skada och intrång vållas. Byggnader får uppföras eller vägar byggas endast om markens ägare och den som har nyttjanderätt eller servitut avseende marken samtyckt till det eller nätmyndigheten lämnat tillstånd till åtgärden. Tillstånd får lämnas endast om åtgärden är oundgängligen nödvändig för att återställningsåtgärderna *skall* kunna vidtas.

Om återställningsåtgärderna föranleder skada eller intrång, *skall* ersättning för detta lämnas. Talan om ersättning väcks vid den *fastighetsdomstol* inom vars område marken eller större delen av denna ligger.

Om någon annans mark behöver tas i anspråk för sådana återställningsåtgärder som avses i 19 eller 20 §§, får nätmyndigheten besluta att tillträde till marken *ska* lämnas under viss tid.

Återställningsåtgärderna *ska* utföras så, att minsta skada och intrång vållas. Byggnader får uppföras eller vägar byggas endast om markens ägare och den som har nyttjanderätt eller servitut avseende marken samtyckt till det eller nätmyndigheten lämnat tillstånd till åtgärden. Tillstånd får lämnas endast om åtgärden är oundgängligen nödvändig för att återställningsåtgärderna *ska* kunna vidtas.

Om återställningsåtgärderna föranleder skada eller intrång, *ska* ersättning för detta lämnas. Talan om ersättning väcks vid den *miljödomstol* inom vars område marken eller större delen av denna ligger.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

31 Förslag till lag om ändring i lagen (1997:1320) om kärnkraftens avvecklande

Härigenom föreskrivs att 8 § lagen (1997:1320) om kärnkraftens avvecklande ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

8 §

Ersättning enligt denna lag *skall* fastställas av domstol. Talan om fastställande av ersättning får väckas av staten eller av tillståndshavare eller av ägare till fastighet som har använts vid reaktordrift. Staten *skall* väcka talan inom tre år efter det att rätten att driva kärnkraftsreaktor har upphört, om inte talan dessförinnan har väckts av någon annan.

Talan *skall* väckas vid den *fastighetsdomstol* inom vars domkrets reaktorn är belägen.

Ersättning enligt denna lag *ska* fastställas av domstol. Talan om fastställande av ersättning får väckas av staten eller av tillståndshavare eller av ägare till fastighet som har använts vid reaktordrift. Staten *ska* väcka talan inom tre år efter det att rätten att driva kärnkraftsreaktor har upphört, om inte talan dessförinnan har väckts av någon annan.

Talan *ska* väckas vid den *miljödomstol* inom vars domkrets reaktorn är belägen.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

32 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:811) om införande av miljöbalken

Härigenom föreskrivs att 17 § lagen (1998:811) om införande av miljöbalken ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

17 §

Om en vattenanläggning har tillkommit utan tillstånd enligt vattenlagen (1983:291) eller motsvarande äldre lagstiftning eller om tillståndsfrågan beträffande en sådan anläggning är oklar, får den som äger anläggningen eller avser att utnyttja den för vattenverksamhet begära prövning av anläggningens laglighet hos *miljödomstolen*.

Begärs tillstånd att ändra en vattenanläggning som har tillkommit utan tillstånd före miljöbalkens ikraftträdande, *skall* ansökan samtidigt göras om prövning av anläggningens laglighet.

Andra stycket gäller också när ansökan görs enligt 28 kap. 12 § miljöbalken om att få använda någon annans anläggning. Den som gör en sådan ansökan får även begära prövning av anläggningens laglighet.

En lagligförklaring får förenas med villkor.

Den som uppsåtligen eller av oaktsamhet bryter mot ett sådant villkor, döms till böter eller fängelse i högst två år.

Om en gärning som avses i femte stycket är att anse som ringa, döms inte till ansvar. En gärning är att anse som ringa om den framstår som obetydlig med hänsyn till det intresse som är avsett att skyddas genom straffbestämmelsen.

Om en vattenanläggning har tillkommit utan tillstånd enligt vattenlagen (1983:291) eller motsvarande äldre lagstiftning eller om tillståndsfrågan beträffande en sådan anläggning är oklar, får den som äger anläggningen eller avser att utnyttja den för vattenverksamhet begära prövning av anläggningens laglighet hos *den tillståndsmyndighet som regeringen bestämmer*.

Begärs tillstånd att ändra en vattenanläggning som har tillkommit utan tillstånd före miljöbalkens ikraftträdande, *ska* ansökan samtidigt göras om prövning av anläggningens laglighet.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

33 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamheter

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamheter

dels att 7 kap. 7 och 19–29 §§ ska upphöra att gälla,

dels att 4 kap. 1–3 och 7 §§, 5 kap. 1, 3 och 4 §§, 6 kap. 1, 5, 6 och 9 §§, 7 kap. 1–3, 5, 6 och 11–18 §§, 8 kap. 2 §, 9 kap. 4 och 7 §§ samt rubrikerna närmast före 7 kap. 1–3 §§ ska ha följande lydelse,

dels att det i lagen ska föras in en ny paragraf, 1 kap. 3 a §, av följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

3 a §

Frågor om tillstånd till vattenverksamhet och andra tillstånd eller åtgärder enligt denna lag prövas, om inte annat särskilt föreskrivs, efter ansökan av verksamhetsutövaren av den tillståndsmyndighet som regeringen bestämmer.

4 kap.

1 §

Om flera ansöker om tillstånd enligt miljöbalken till vattentäkt för bevattning ur samma vattentillgång och vattnet behöver fördelas mellan dem, får det vid meddelande av tillstånd bestämmas att tillståndshavarna *skall* utgöra en samfällighet för sådan fördelning (bevattningssamfällighet).

Om någon har fått tillstånd till en vattentäkt för bevattning

Om flera ansöker om tillstånd enligt miljöbalken till vattentäkt för bevattning ur samma vattentillgång och vattnet behöver fördelas mellan dem, får det vid meddelande av tillstånd bestämmas att tillståndshavarna *ska* utgöra en samfällighet för sådan fördelning (bevattningssamfällighet).

Om någon har fått tillstånd till en vattentäkt för bevattning

och någon annan söker tillstånd till en ny vattentäkt för bevattning ur samma vattentillgång, får *miljödomstolen*, om det finns särskilda skäl, vid meddelande av det nya tillståndet bestämma att tillståndshavarna *skall* utgöra en bevattningssamfällighet. Om en samfällighet bildas enligt första stycket får i stället bestämmas att den som redan har tillstånd *skall* ingå i samfälligheten.

Om, sedan en samfällighet har bildats, någon gör en ansökan om tillstånd till en ny vattentäkt för bevattning ur samma vattentillgång, får *miljödomstolen* vid meddelande av tillstånd till vattentäkten bestämma att tillståndshavaren *skall* ingå i samfälligheten.

och någon annan söker tillstånd till en ny vattentäkt för bevattning ur samma vattentillgång, får *tillståndsmyndigheten*, om det finns särskilda skäl, vid meddelande av det nya tillståndet bestämma att tillståndshavarna *ska* utgöra en bevattningssamfällighet. Om en samfällighet bildas enligt första stycket får i stället bestämmas att den som redan har tillstånd *ska* ingå i samfälligheten.

Om, sedan en samfällighet har bildats, någon gör en ansökan om tillstånd till en ny vattentäkt för bevattning ur samma vattentillgång, får *tillståndsmyndigheten* vid meddelande av tillstånd till vattentäkten bestämma att tillståndshavaren *ska* ingå i samfälligheten.

2 §

Deltagarna i en bevattningssamfällighet fördelar tillgängligt vatten mellan sig, om det behövs på grund av vattenbrist eller någon annan omständighet eller om någon deltagare inte utnyttjar sin rätt att ta vatten. Vid fördelningen *skall* de villkor iaktas som har bestämts av *miljödomstolen* i samband med att tillstånd meddelades.

Deltagarna i en bevattningssamfällighet fördelar tillgängligt vatten mellan sig, om det behövs på grund av vattenbrist eller någon annan omständighet eller om någon deltagare inte utnyttjar sin rätt att ta vatten. Vid fördelningen *ska* de villkor iaktas som har bestämts av *tillståndsmyndigheten* i samband med att tillstånd meddelades.

3 §

Om det är lämpligt, får *miljödomstolen* bestämma att

Om det är lämpligt, får *tillståndsmyndigheten* bestämma

gemensamma anläggningar för bevattning *skall* inrättas för samtliga eller vissa av dem som *skall* ingå i samfälligheten.

att gemensamma anläggningar för bevattning *ska* inrättas för samtliga eller vissa av dem som *ska* ingå i samfälligheten.

7 §

Vad deltagarna har överenskommit om andelstalen och grunderna för avgiftsberäkningen *skall* läggas till grund för *miljödomstolens dom*, om borgenärer med panträtt i fastigheter som ägs av deltagare och omfattas av bevattningsverksamheten medger det. Om en fastighet svarar för gemensam inteckning, krävs dessutom de medgivanden från fastighetsägare och fordringshavare som föreskrivs för relaxation i 22 kap. 11 § jordabalken. Medgivande av rättsägare behövs inte, om överenskommelsen är väsentligen utan betydelse för dem.

Vad deltagarna har överenskommit om andelstalen och grunderna för avgiftsberäkningen *ska* läggas till grund för *tillståndsmyndighetens beslut*, om borgenärer med panträtt i fastigheter som ägs av deltagare och omfattas av bevattningsverksamheten medger det. Om en fastighet svarar för gemensam inteckning, krävs dessutom de medgivanden från fastighetsägare och fordringshavare som föreskrivs för relaxation i 22 kap. 11 § jordabalken. Medgivande av rättsägare behövs inte, om överenskommelsen är väsentligen utan betydelse för dem.

5 kap.

1 §

På yrkande av den som ansöker om eller har fått tillstånd enligt miljöbalken till vattenreglering för kraftändamål *skall miljödomstolen* besluta att ägare av andra strömfall som får nytta av regleringen *skall* delta i regleringsverksamheten. Detta *skall* ske om mer än hälften av verksamhetens nytta belöper på de strömfall som tillhör den som framställer yrkandet och

På yrkande av den som ansöker om eller har fått tillstånd enligt miljöbalken till vattenreglering för kraftändamål *ska tillståndsmyndigheten* besluta att ägare av andra strömfall som får nytta av regleringen *ska* delta i regleringsverksamheten. Detta *ska* ske om mer än hälften av verksamhetens nytta belöper på de strömfall som tillhör den som framställer yrkandet och

dem som förenat sig med denne samt varje strömfall som yrkandet avser är utbyggt eller kan beräknas bli utbyggt för kraftändamål inom den närmaste tiden.

Om någon ansöker om eller har fått tillstånd enligt miljöbalken till vattenreglering för kraftändamål, *skall miljödomstolen* på yrkande av ägaren av ett annat strömfall som får nytta av regleringen besluta att denne *skall* delta i verksamheten.

dem som förenat sig med denne samt varje strömfall som yrkandet avser är utbyggt eller kan beräknas bli utbyggt för kraftändamål inom den närmaste tiden.

Om någon ansöker om eller har fått tillstånd enligt miljöbalken till vattenreglering för kraftändamål, *ska tillståndsmyndigheten* på yrkande av ägaren av ett annat strömfall som får nytta av regleringen besluta att denne *ska* delta i verksamheten.

3 §

Kostnaderna för regleringsverksamheten fördelas mellan deltagarna på grundval av andelstal som bestäms efter vad som är skäligt med hänsyn främst till den nytta var och en har av verksamheten.

Om en vattenreglering avser flera sjöar eller skilda sträckor i ett vattendrag och det på grund av detta behövs flera dammbyggnader eller särskilda anläggningar, *skall*, om det behövs, kostnaderna för varje sådan del av verksamheten beräknas särskilt och fördelas enligt grunderna i första stycket.

Vad deltagarna har överenskommit om kostnadsfördelningen *skall* läggas till grund för *miljödomstolens dom*, om borgenärer med panträtt i de fastigheter till vilka deltagarnas strömfall hör medger det. Om en fastighet svarar för gemensam inteckning, krävs det

Om en vattenreglering avser flera sjöar eller skilda sträckor i ett vattendrag och det på grund av detta behövs flera dammbyggnader eller särskilda anläggningar, *ska*, om det behövs, kostnaderna för varje sådan del av verksamheten beräknas särskilt och fördelas enligt grunderna i första stycket.

Vad deltagarna har överenskommit om kostnadsfördelningen *ska* läggas till grund för *tillståndsmyndighetens beslut*, om borgenärer med panträtt i de fastigheter till vilka deltagarnas strömfall hör medger det. Om en fastighet svarar för gemensam inteckning, krävs det

dessutom de medgivanden från fastighetsägare och fordringshavare som föreskrivs för relaxation i 22 kap. 11 § jordabalken. Medgivande av rättsägare behövs inte, om överenskommelsen är väsentligen utan betydelse för dem.

dessutom de medgivanden från fastighetsägare och fordringshavare som föreskrivs för relaxation i 22 kap. 11 § jordabalken. Medgivande av rättsägare behövs inte, om överenskommelsen är väsentligen utan betydelse för dem.

4 §

På yrkande av den som ansöker om eller har fått tillstånd till vattenreglering för bevattning *skall miljödomstolen* besluta att andra som har tillstånd till vattentäkt för bevattning och som får stadigvarande fördel av regleringen genom förbättrade möjligheter att bevattna *skall* delta i regleringsverksamheten. Detta *skall* ske om den som framställer yrkandet och de som förenat sig med denne om verksamheten har större fördel av regleringsverksamheten än de som yrkandet avser.

Om någon ansöker om eller har fått tillstånd till vattenreglering för bevattning, *skall* på yrkande av någon annan som har tillstånd till vattentäkt för bevattning och som får stadigvarande fördel av regleringen genom förbättrade möjligheter att bevattna beslutas att denne *skall* delta i verksamheten.

På yrkande av den som ansöker om eller har fått tillstånd till vattenreglering för bevattning *ska tillståndsmyndigheten* besluta att andra som har tillstånd till vattentäkt för bevattning och som får stadigvarande fördel av regleringen genom förbättrade möjligheter att bevattna *ska* delta i regleringsverksamheten. Detta *ska* ske om den som framställer yrkandet och de som förenat sig med denne om verksamheten har större fördel av regleringsverksamheten än de som yrkandet avser.

Om någon ansöker om eller har fått tillstånd till vattenreglering för bevattning, *ska* på yrkande av någon annan som har tillstånd till vattentäkt för bevattning och som får stadigvarande fördel av regleringen genom förbättrade möjligheter att bevattna beslutas att denne *ska* delta i verksamheten.

6 kap.

1 §

Den som har tillstånd till vattenverksamhet *skall* betala en årlig bygdeavgift som bestäms av miljödomstolen att tas ut efter avgiftsenheter och avgiftsklasser enligt 2 och 3 §§, om verksamheten innebär

1. drift av ett vattenkraftverk,
2. vattenreglering som avser års- eller flerårsreglering,
3. vattenöverledning för något annat ändamål än kraftändamål,

eller

4. ytvattentäkt.

Avser vattenverksamheten utvidgning av annan vattenverksamhet eller, om utvidgning tidigare har skett, flera andra vattenverksamheter, för vilka tillstånd har lämnats enligt miljöbalken, *skall* en gemensam avgift fastställas såsom för en enda verksamhet. Denna avgift ersätter tidigare avgifter.

Bygdeavgift *skall* enligt de närmare bestämmelser som meddelas av regeringen användas dels för att förebygga eller minska sådana skador av vattenverksamheten eller anläggningar för denna som inte har ersatts enligt 31 kap. miljöbalken och för att gottgöra sådana skador, dels för att tillgodose allmänna ändamål för den bygd som berörs av vattenverksamheten eller anläggningar för denna.

Den som har tillstånd till vattenverksamhet *ska* betala en årlig bygdeavgift som bestäms av tillståndsmyndigheten att tas ut efter avgiftsenheter och avgiftsklasser enligt 2 och 3 §§, om verksamheten innebär

Avser vattenverksamheten utvidgning av annan vattenverksamhet eller, om utvidgning tidigare har skett, flera andra vattenverksamheter, för vilka tillstånd har lämnats enligt miljöbalken, *ska* en gemensam avgift fastställas såsom för en enda verksamhet. Denna avgift ersätter tidigare avgifter.

Bygdeavgift *ska* enligt de närmare bestämmelser som meddelas av regeringen användas dels för att förebygga eller minska sådana skador av vattenverksamheten eller anläggningar för denna som inte har ersatts enligt 31 kap. miljöbalken och för att gottgöra sådana skador, dels för att tillgodose allmänna ändamål för den bygd som berörs av vattenverksamheten eller anläggningar för denna.

5 §

Miljödomstolen, länsstyrelsen eller tillsynsmyndigheten får, om det är lämpligare, i stället för att meddela sådana villkor eller förelägganden som avses i 11 kap. 8 § miljöbalken ålägga tillståndshavaren att betala en särskild avgift för främjande av fisket i det vatten som berörs av vattenverksamheten eller inom något angränsande vattenområde. Avgiften kan fastställas som en engångsavgift eller som en årlig avgift.

Beloppet av årlig avgift beräknas så, att det av *miljödomstolen*, länsstyrelsen eller tillsynsmyndigheten fastställda avgiftsbeloppet multipliceras med det tal som anger förhållandet mellan prisbasbeloppet enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring för det år då avgiften *skall* betalas och basbeloppet för det år då avgiften fastställdes.

Tillståndsmyndigheten, länsstyrelsen eller tillsynsmyndigheten får, om det är lämpligare, i stället för att meddela sådana villkor eller förelägganden som avses i 11 kap. 8 § miljöbalken ålägga tillståndshavaren att betala en särskild avgift för främjande av fisket i det vatten som berörs av vattenverksamheten eller inom något angränsande vattenområde. Avgiften kan fastställas som en engångsavgift eller som en årlig avgift.

Beloppet av årlig avgift beräknas så, att det av *tillståndsmyndigheten*, länsstyrelsen eller tillsynsmyndigheten fastställda avgiftsbeloppet multipliceras med det tal som anger förhållandet mellan prisbasbeloppet enligt lagen (1962:381) om allmän försäkring för det år då avgiften *ska* betalas och basbeloppet för det år då avgiften fastställdes.

6 §

Om vattenverksamhet som avses i 1 § eller anläggningar för denna kan antas skada fisket eller kommer att orsaka en inte obetydlig ändring i de naturliga vattenståndsförhållandena, *skall* den som har tillstånd till verksamheten betala en årlig allmän fiskeavgift för främjande av fisket inom landet.

Avgiften bestäms av *miljö-*

Om vattenverksamhet som avses i 1 § eller anläggningar för denna kan antas skada fisket eller kommer att orsaka en inte obetydlig ändring i de naturliga vattenståndsförhållandena, *ska* den som har tillstånd till verksamheten betala en årlig allmän fiskeavgift för främjande av fisket inom landet.

Avgiften bestäms av *till-*

domstolen att tas ut efter avgiftsenheter och avgiftsklasser enligt 7 och 8 §§.

Avser vattenverksamhet utvidgning av annan vattenverksamhet eller, om utvidgning tidigare har skett, flera andra vattenverksamheter, för vilka tillstånd har lämnats enligt miljöbalken, *skall* en gemensam avgift fastställas såsom för en enda verksamhet. Denna avgift ersätter tidigare avgifter.

ståndsmyndigheten att tas ut efter avgiftsenheter och avgiftsklasser enligt 7 och 8 §§.

Avser vattenverksamhet utvidgning av annan vattenverksamhet eller, om utvidgning tidigare har skett, flera andra vattenverksamheter, för vilka tillstånd har lämnats enligt miljöbalken, *ska* en gemensam avgift fastställas såsom för en enda verksamhet. Denna avgift ersätter tidigare avgifter.

9 §

Om det årliga beloppet av den allmänna fiskeavgiften är ringa, får *miljödomstolen* eller länsstyrelsen bestämma att avgiftsskyldigheten *skall* fullgöras genom engångsbetalning. Ett sådant villkor *skall* meddelas om det årliga avgiftsbeloppet skulle understiga femhundra kronor.

Om det årliga beloppet av den allmänna fiskeavgiften är ringa, får *tillståndsmyndigheten* eller länsstyrelsen bestämma att avgiftsskyldigheten *ska* fullgöras genom engångsbetalning. Ett sådant villkor *ska* meddelas om det årliga avgiftsbeloppet skulle understiga femhundra kronor.

7 kap.

Ansökningsmål

Ansökningar

1 §

Bestämmelser om ansökningsmål finns i 21 kap. 1 § miljöbalken. Ansökningsmål är även mål om

1. bestämmande enligt 2 kap. 9 § av ersättning för rätten att ta i anspråk ett strömfall,

2. inrättande enligt 4 kap. 3 §

Bestämmelserna i 19 kap miljöbalken om handläggningen av en ansökan hos en tillståndsmyndighet gäller i tillämpliga delar

1. en *miljödomstols* bestämmande enligt 2 kap. 9 § av ersättning för rätten att ta i anspråk ett strömfall,

av en gemensam anläggning för bevattning, sedan en samfällighet enligt 4 kap. har bildats,

3. överflyttning enligt 8 kap. 3 § första stycket av rätten till andelskraft,
4. omprövning, utan samband med pågående *ansökningsmål*, enligt 17 § första stycket eller omprövning enligt 17 § andra stycket, och
5. fastställelse enligt 18 § av en överenskommelse.

*Stämningensmål**Mål i miljödomstol*

2 §

Stämningensmål är talan om

1. utrivning eller ändring av en vattenanläggning, när talan grundas på att anläggningen inte har tillkommit i laga ordning eller inte är av laga beskaffenhet,

2. ersättning för skada eller intrång genom en sådan anläggning som avses i 1,

3. ersättning för skada genom utrivning av en vattenanläggning, om utrivningen har skett utan tillstånd men sådant tillståndskulle ha behövts, eller ersättning, utan samband med pågående *ansökningsmål*, enligt 11 kap. 22 § andra stycket miljöbalken,

4. ersättning enligt 2 kap. 10 § andra stycket,

5. deltagande, utan samband med pågående *ansökningsmål*, i en vattenreglering enligt 5 kap. 1 eller 4 §,

Vid miljödomstol handläggs mål som avser

1. ersättning för skada eller intrång genom, utrivning eller ändring av en vattenanläggning, när talan grundas på att anläggningen inte har tillkommit i laga ordning eller inte är av laga beskaffenhet,

2. ersättning för skada genom utrivning av en vattenanläggning, om utrivningen har skett utan tillstånd men sådant tillstånd skulle ha behövts, eller ersättning, utan samband med pågående *tillståndsärende*, enligt 11 kap. 22 § andra stycket miljöbalken,

3. ersättning, enligt 2 kap. 6 § tredje stycket,

6. särskild tvångsrätt, utan samband med pågående ansökningsmål, enligt 2 kap. 6 § tredje stycket denna lag och 28 kap. 10–13 §§ miljöbalken,

7. omprövning enligt 8 kap. 2 § andra stycket,

8. meddelande av bestämmelser enligt 16 §,

9. ersättning enligt 31 kap. 33 § miljöbalken,

10. ersättning eller annat på grund av att en vattenanläggning inte underhålls i enlighet med 11 kap. 17 eller 18 §§ miljöbalken,

11. ersättning för skada på grund av att vattenverksamhet inte drivs i enlighet med villkoren i en tillståndsdom eller ett tillståndsbeslut eller, om sådana villkor saknas, drivs så att det genom inverkan på vattenförhållandena skadar allmänna eller enskilda intressen,

12. ersättning enligt 28 kap. 11 § miljöbalken, och

13. ersättning, utan samband med pågående ansökningsmål, enligt 25 kap. 11 § miljöbalken, och

14. fördelning av vatten enligt 9 kap. 6 §.

4. ersättning enligt 31 kap. 33 § miljöbalken,

5. ersättning eller annat på grund av att en vattenanläggning inte underhålls i enlighet med 11 kap. 17 eller 18 §§ miljöbalken,

6. ersättning för skada på grund av att vattenverksamhet inte drivs i enlighet med villkoren i en tillståndsdom eller ett tillståndsbeslut eller, om sådana villkor saknas, drivs så att det genom inverkan på vattenförhållandena skadar allmänna eller enskilda intressen,

7. ersättning enligt 28 kap. 11 § miljöbalken,

8. ersättning, utan samband med pågående mål, enligt 25 kap. 11 § miljöbalken, och

9. ersättning för avlöst andelskraft enligt 8 kap. 2 § andra stycket.

Förfarandet vid *miljödomstolarna i ansökningsmål*

Förfarandet vid *ansökan angående vattenverksamhet m.m.*

3 §

Bestämmelser om förfarandet vid *miljödomstolarna i ansökningsmål* finns även i 22 kap. miljöbalken.

Bestämmelser om förfarandet vid *ansökan om vattenverksamhet* finns även i 19 kap. miljöbalken.

5 §

Innan miljödomstolen meddelar en dom om ersättning för strömfall som *skall* avstås enligt 2 kap. 9 § och utgör fastighetsdel, *skall* en karta med beskrivning ha upprättats över området samt dess gränser ha utmärkts i den ordning som gäller för fastighetsbildning.

Innan *miljödomstolen* meddelar *en dom* om tillstånd till ett vattenkraftverk, *skall domstolen* se till att det finns en lämplig fastighet, som ägs av sökanden och med vilken rätten till tillgodogörandet av vattenkraften för framtiden *skall* vara förenad (strömfallsfastighet).

Innan miljödomstolen meddelar en dom om ersättning för strömfall som *ska* avstås enligt 2 kap. 9 § och utgör fastighetsdel, *ska* en karta med beskrivning ha upprättats över området samt dess gränser ha utmärkts i den ordning som gäller för fastighetsbildning.

Innan *tillståndsmyndigheten* meddelar *ett beslut* om tillstånd till ett vattenkraftverk, *ska myndigheten* se till att det finns en lämplig fastighet, som ägs av sökanden och med vilken rätten till tillgodogörandet av vattenkraften för framtiden *ska* vara förenad (strömfallsfastighet).

6 §

Domar *i mål* som rör vattenverksamhet *skall* utöver vad som följer av 22 kap. 25 § miljöbalken i förekommande fall även innehålla bestämmelser om

Domar *och beslut* som rör vattenverksamhet *ska* utöver vad som följer av 19 kap. 22 § miljöbalken i förekommande fall även innehålla bestämmelser om

1. de områden som får tas i anspråk för vattenverksamheten och de särskilda tvångsrätter i övrigt som medges sökanden,
2. strömfallsfastighet,

3. vilka som *skall* delta i en vattenreglerings- eller bevattningssamfällighet samt varje deltagares andelstal i fråga om kostnaderna för verksamheten, och

4. villkor beträffande tillhandahållande av andelskraft och om kostnadsbidrag härför.

3. vilka som *ska* delta i en vattenreglerings- eller bevattningssamfällighet samt varje deltagares andelstal i fråga om kostnaderna för verksamheten, och

11 §

I fråga om förfarandet i stämningssamfällighet gäller i övrigt bestämmelserna om ansökningsmål i 22 kap. 11 § fjärde stycket, 12 och 13 §§, 16 § första stycket, 18 och 20 §§, 21 § första och andra stycket samt 24 § miljöbalken.

I mål enligt 2 § 6 gäller också 22 kap. 23 och 28 §§ miljöbalken. Om det i ett sådant mål är fråga om arbete för att förebygga eller minska skador eller olägenheter till följd av verksamhet enligt balken eller denna lag, gäller även 22 kap. 14 § miljöbalken.

I mål i miljödomstol enligt 2 § får tredsdom inte meddelas vid muntlig förberedelse. I sådana mål tillämpas 1 kap. 18 § lagen (2010:00) om miljödomstolar samt 19 kap. 17 § och 31 kap. 37 § miljöbalken.

Om det behövs för tillämpningen av 6 kap. 18 § tredje stycket expropriationslagen (1972:719), ska miljödomstolen uppskatta det värde som en berörd fastighet har utan särskild rättighet som minskar fastighetens värde.

I mål enligt 2 § 1 gäller också 19 kap. 28 § miljöbalken. Om det i ett sådant mål är fråga om arbete för att förebygga eller minska skador eller olägenheter till följd av verksamhet enligt balken eller denna lag, gäller även 19 kap. 19 § miljöbalken.

12 §

Om svaranden för att bemöta *käromålet* gör en ansökan hos miljödomstolen enligt 21 kap. 1 § första stycket 3 miljöbalken eller om ändrade

Om svaranden för att bemöta ett *käromål* enligt 2 § gör en ansökan hos tillståndsmyndigheten om godkännande enligt 11 kap. 16 miljöbalken av

bestämmelser om vattentappning enligt 13 § detta kapitel, handläggs målet i dess helhet som ett ansökningsmål, om inte målet med stöd av 21 kap. 1 § andra stycket miljöbalken ändå behandlas som ett stämmningsmål.

Har beslut om borttagande eller ändring av en vattenanläggning meddelats av miljödomstolen i ett stämmningsmål, av kronofogdemyndigheten med stöd av lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning eller av tillsynsmyndigheten enligt 26 kap. 9, 10 eller 18 § miljöbalken och görs en ansökan som avses i första stycket, får miljödomstolen i ansökningsmålet bestämma att beslutet inte får verkställas innan målet har blivit slutligt avgjort eller miljödomstolen förordnar annat. Sökanden skall ställa säkerhet för kostnader och skador.

ett utfört ändrings- eller lagringsarbete eller av åtgärder som strider mot meddelade bestämmelser om innehållande och tappning av vatten eller om ändrade bestämmelser om vattentappning enligt 13 § detta kapitel, får målet vilandeförklaras tills ansökan har slutligt prövats.

Har beslut om borttagande eller ändring av en vattenanläggning meddelats av tillståndsmyndigheten, av kronofogdemyndigheten med stöd av lagen (1990:746) om betalningsföreläggande och handräckning eller av tillsynsmyndigheten enligt 26 kap. 9, 10 eller 18 §§ miljöbalken och görs en ansökan som avses i första stycket, får tillståndsmyndigheten bestämma att beslutet inte får verkställas innan ansökan har blivit slutligt prövad eller tillståndsmyndigheten förordnar annat. Sökanden ska ställa säkerhet för kostnader och skador.

13 §

Miljödomstolen kan fastställa ändrade eller nya bestämmelser om innehållande och tappning av vatten efter ansökan av annan än tillståndshavaren, om han vill utnyttja vattenkraften i sitt strömfall bättre, eller efter ansökan av en kommun eller ett vattenförbund som vill tillgodose den allmänna miljövärden

Tillståndsmyndigheten kan fastställa ändrade eller nya bestämmelser om innehållande och tappning av vatten efter ansökan av annan än tillståndshavaren, om han vill utnyttja vattenkraften i sitt strömfall bättre, eller efter ansökan av en kommun eller ett vattenförbund som vill tillgodose den allmänna

eller hälsovården eller främja fisket. Till förmån för allmänna farleder, allmänna hamnar, bevattnings- och markavvattningssamfälligheter samt avloppsföretag kan sådana bestämmelser fastställas på ansökan av huvudmannen.

Bestämmelser om att tillstånd krävs för vissa verksamheter och åtgärder finns i 7 kap. 28 a–29 b §§ miljöbalken.

14 §

Ett tillstånd till vattentäkt får omprövas av *miljödomstolen* efter ansökan av den som driver en annan vattentäkt som är beroende av samma vattentillgång eller av den som söker tillstånd till en sådan vattentäkt. Därvid äger vad som i 16 kap. 11 § miljöbalken föreskrivs om jämkning av verksamheten eller företräde åt den ena verksamheten motsvarande tillämpning.

Ett tillstånd till vattentäkt får omprövas av *tillståndsmyndigheten* efter ansökan av den som driver en annan vattentäkt som är beroende av samma vattentillgång eller av den som söker tillstånd till en sådan vattentäkt. Därvid äger vad som i 16 kap. 11 § miljöbalken föreskrivs om jämkning av verksamheten eller företräde åt den ena verksamheten motsvarande tillämpning.

15 §

På ansökan av länsstyrelse eller den avgiftsskyldige får *miljödomstolen* föreskriva den ändring av en bygdeavgift eller en allmän fiskeavgift som kan behövas med hänsyn till erfarenheterna av vattenverksamhetens verkningar eller till bestående hinder att utnyttja verksamheten i den avsedda omfattningen.

På ansökan av länsstyrelse eller den avgiftsskyldige får *tillståndsmyndigheten* föreskriva den ändring av en bygdeavgift eller en allmän fiskeavgift som kan behövas med hänsyn till erfarenheterna av vattenverksamhetens verkningar eller till bestående hinder att utnyttja verksamheten i den avsedda omfattningen.

Frågan om ändring av en sådan avgift får även tas upp till prövning i samband med en omprövning enligt 24 kap. 5 och 8 §§ miljöbalken samt 13 och 14 §§ detta kapitel.

16 §

Saknas bestämmelser om innehållande eller tappning av vatten beträffande en vattenverksamhet eller bestämmelser om nyttjandet av en vattentäkt eller är meddelade bestämmelser ofullständiga, får *miljödomstolen på talan* av den som lider skada genom de rådande förhållandena fastställa sådana bestämmelser som är ägnade att för framtiden förebygga eller minska skador. Bestämmelserna får inte ändra vad som lagligen kan gälla och inte heller skada tredje mans rätt.

Saknas bestämmelser om innehållande eller tappning av vatten beträffande en vattenverksamhet eller bestämmelser om nyttjandet av en vattentäkt eller är meddelade bestämmelser ofullständiga, får *tillståndsmyndigheten efter ansökan* av den som lider skada genom de rådande förhållandena fastställa sådana bestämmelser som är ägnade att för framtiden förebygga eller minska skador. Bestämmelserna får inte ändra vad som lagligen kan gälla och inte heller skada tredje mans rätt.

17 §

Om en dom eller ett beslut enligt 24 kap. 5 eller 8 §§ miljöbalken eller 13–16 §§ inverkar på frågan om en samfällighets fortsatta bestånd, kretsen av deltagare eller kostnadsfördelningen mellan dem, får meddelas de ändrade bestämmelser som behövs.

Inträder, sedan en samfällighet har bildats enligt denna lag, i andra fall än som avses i första stycket ändrade förhållanden som inte i ringa mån inverkar på frågan om sättet för verksamhetens bedrivande, kretsen av deltagare eller kostnadsfördelningen mellan dem, får frågan på ansökan av en deltagare omprövas av *miljödomstolen*. Även utan att sådana förhållanden har inträtt, får en omprövning äga rum, om någon vill ansluta sig som deltagare eller i det tidigare avgörandet

Inträder, sedan en samfällighet har bildats enligt denna lag, i andra fall än som avses i första stycket ändrade förhållanden som inte i ringa mån inverkar på frågan om sättet för verksamhetens bedrivande, kretsen av deltagare eller kostnadsfördelningen mellan dem, får frågan på ansökan av en deltagare omprövas av *tillståndsmyndigheten*. Även utan att sådana förhållanden har inträtt, får en omprövning äga rum, om någon vill ansluta sig som deltagare eller i det tidigare avgörandet

har föreskrivits att frågan får omprövas efter en viss tid och denna tid har gått ut.

Vid omprövningen gäller bestämmelserna om vattenverksamhet i tillämpliga delar.

Den som inträder som deltagare i en bestående samfällighet *skall* åläggas att i skälig utsträckning ersätta de övriga deltagarna deras kostnader som nedlagts i gemensamma anläggningar. Vad som sagts nu gäller också när andelstalet höjs för en deltagare som ingår i en samfällighet.

har föreskrivits att frågan får omprövas efter en viss tid och denna tid har gått ut.

Den som inträder som deltagare i en bestående samfällighet *ska* åläggas att i skälig utsträckning ersätta de övriga deltagarna deras kostnader som nedlagts i gemensamma anläggningar. Vad som sagts nu gäller också när andelstalet höjs för en deltagare som ingår i en samfällighet.

18 §

En överenskommelse om att någon *skall* inträda i eller utträda ur en samfällighet enligt denna lag, att en deltagares andelstal *skall* ändras eller att samfälligheten *skall* upphöra har samma verkan som en tillståndsdöm eller ett tillståndsbeslut, om överenskommelsen på ansökan av en deltagare godkänns av *miljödömsstolen*. Ett sådant godkännande får inte lämnas om det är uppenbart att överenskommelsen strider mot denna lag.

En överenskommelse om att någon *ska* inträda i eller utträda ur en samfällighet enligt denna lag, att en deltagares andelstal *ska* ändras eller att samfälligheten *ska* upphöra har samma verkan som en tillståndsdöm eller ett tillståndsbeslut, om överenskommelsen på ansökan av en deltagare godkänns av *tillståndsmyndigheten*. Ett sådant godkännande får inte lämnas om det är uppenbart att överenskommelsen strider mot denna lag.

8 kap.

2 §

I samband med ett beslut om tillhandahållande av andelskraft *skall* nödvändiga bestämmelser meddelas om villkoren för tillhandahållandet och om

I samband med ett beslut om tillhandahållande av andelskraft *ska* nödvändiga bestämmelser meddelas om villkoren för tillhandahållandet och om

kostnadsbidrag.

Om förhållandena ändras, har kraftanläggningens ägare eller mottagaren av andelskraft rätt till omprövning av rättsförhållandet mellan dem. Vid omprövningen får endast sådana ändringar beslutas som innebär väsentlig fördel för någon av parterna utan att medföra betydande olägenhet för motparten. Om det beslutas att rätten till andelskraft *skall* avlösas mot ersättning i pengar, *gäller* bestämmelserna i 31 kap. miljöbalken om skadereglering vid tillståndsprövning av vattenverksamhet.

kostnadsbidrag.

Om förhållandena ändras, har kraftanläggningens ägare eller mottagaren av andelskraft rätt till omprövning av rättsförhållandet mellan dem. Vid omprövningen får endast sådana ändringar beslutas som innebär väsentlig fördel för någon av parterna utan att medföra betydande olägenhet för motparten. Om det beslutas att rätten till andelskraft *ska* avlösas mot ersättning i pengar, *har mottagaren rätt till ersättning enligt* bestämmelserna i 31 kap. miljöbalken om skadereglering vid tillståndsprövning av vattenverksamhet.

9 kap.

4 §

På begäran av någon som vill bedriva vattenverksamhet men som ännu inte har ansökt om tillstånd, får *miljödomstolen* förordna en sakkunnig som på verksamhetsutövarens bekostnad gör nödvändiga undersökningar. Om undersökningarna avser verksamhetens inverkan på det allmänna fiskeintresset, *skall* som sakkunnig förordnas den som Fiskeriverket föreslår.

På begäran av någon som vill bedriva vattenverksamhet men som ännu inte har ansökt om tillstånd, får *tillståndsmyndigheten* förordna en sakkunnig som på verksamhetsutövarens bekostnad gör nödvändiga undersökningar. Om undersökningarna avser verksamhetens inverkan på det allmänna fiskeintresset, *ska* som sakkunnig förordnas den som Fiskeriverket föreslår.

7 §

Miljödomstolen skall föra en förteckning över vattenverksamhet inom domsområdet

Tillståndsmyndigheten ska föra en förteckning över vattenverksamhet inom domsområdet

(vattenbok) i den utsträckning som regeringen föreskriver. (vattenbok) i den utsträckning som regeringen föreskriver.

1. Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

2. Mål eller ärenden som har inletts vid en miljödomstol före ikraftträdandet ska, i de fall de nya reglerna hade föreskrivit att målet eller ärendet skulle ha inletts vid en tillståndsmyndighet, vid ikraftträdandet överlämnas till den myndigheten.

3. Ersättningsanspråk som har framställts i ett ansökningsmål vid en miljödomstol ska även efter ikraftträdandet handläggas vid domstolen. Skulle talan om anspråket enligt de nya reglerna ha väckts vid en annan miljödomstol, ska målet i den delen överlämnas till den andra domstolen.

4. Mål eller ärenden vid en miljödomstol ska inte överlämnas enligt punkten 2 om det skulle vara till nackdel för handläggningen eller om det av andra skäl inte skulle vara lämpligt. I sådana fall gäller äldre bestämmelser om överklagande av Miljööverdomstolens avgöranden.

34 Förslag till lag om ändring i lagen (1998:813) om införande av lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet

Härigenom föreskrivs att 14 § lagen (1998:813) om införande av lagen med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

14 §

I fråga om ersättning som enligt vattenlagen (1918:523) i dess lydelse före den 1 juli 1974 *skall* lämnas genom överföring av kraft gäller fortfarande bestämmelserna i den lagen.

På talan av part får miljödomstolen bestämma att sådan rättighet till överföring av kraft *skall* avlösas mot ersättning i pengar, om detta inte medför betydande olägenhet för en motpart. För en sådan talan gäller bestämmelserna om talan som avses i 7 kap. 2 § 7 lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. Miljödomstolen bestämmer dag då skyldigheten att fullgöra kraftöverföringen upphör. Ersättningsgivaren *skall* innan dess ha betalat föreskriven penningersättning. I fråga om sådan ersättning gäller i övrigt bestämmelserna i 31 kap. miljöbalken.

I fråga om ersättning som enligt vattenlagen (1918:523) i dess lydelse före den 1 juli 1974 *ska* lämnas genom överföring av kraft gäller fortfarande bestämmelserna i den lagen.

På talan av part får miljödomstolen bestämma att sådan rättighet till överföring av kraft *ska* avlösas mot ersättning i pengar, om detta inte medför betydande olägenhet för en motpart. För en sådan talan gäller bestämmelserna om talan som avses i 7 kap. 2 § 9 lagen (1998:812) med särskilda bestämmelser om vattenverksamhet. Miljödomstolen bestämmer dag då skyldigheten att fullgöra kraftöverföringen upphör. Ersättningsgivaren *ska* innan dess ha betalat föreskriven penningersättning. I fråga om sådan ersättning gäller i övrigt bestämmelserna i 31 kap. miljöbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

35 Förslag till lag om ändring i lagen (1999:381) om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga kemikalieolyckor

Härigenom föreskrivs i fråga om lagen (1999:381) om åtgärder för att förebygga och begränsa följderna av allvarliga kemikalieolyckor att 9 och 20 §§ ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 §

Regeringen får föreskriva att det *skall* vara förbjudet att utan tillstånd anlägga eller ändra en verksamhet som omfattas av denna lag, även om tillstånd inte krävs enligt miljöbalken.

Ansökan om tillstånd enligt första stycket prövas av *miljödombstol*. Ett mål om sådant tillstånd är ansökningsmål enligt miljöbalken. Regeringen får föreskriva att ansökan om tillstånd för vissa slag av verksamheter skall prövas av länsstyrelsen.

Regeringen får föreskriva att det *ska* vara förbjudet att utan tillstånd anlägga eller ändra en verksamhet som omfattas av denna lag, även om tillstånd inte krävs enligt miljöbalken.

Ansökan om tillstånd enligt första stycket prövas av *den tillståndsmyndighet som regeringen bestämmer*.

20 §

En tillsynsmyndighet får meddela de förelägganden och förbud som behövs i ett enskilt fall för att säkerställa att denna lag eller föreskrifter som har meddelats med stöd av lagen följs. Detsamma gäller för domar och beslut enligt miljöbalken.

Förelägganden och förbud får inte begränsa ett beslut eller en dom om tillstånd i ett *ansökningsmål* enligt miljöbalken som har rättskraft enligt 24 kap. 1 § miljöbalken.

Mer ingripande åtgärder än vad som behövs i det enskilda fallet får inte tillämpas.

Förelägganden och förbud får inte begränsa ett beslut eller en dom om tillstånd enligt miljöbalken som har rättskraft enligt 24 kap. 1 § miljöbalken.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

36 Förslag till lag om ändring i lagen (1999:1175) om rätt att använda samiska hos förvaltningsmyndigheter och domstolar

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1999:1175) om rätt att använda samiska hos förvaltningsmyndigheter och domstolar ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Denna lag tillämpas hos kommunala samt statliga regionala och lokala förvaltningsmyndigheter med ett geografiskt verksamhetsområde som helt eller delvis omfattar förvaltningsområdet för samiska.

Med förvaltningsområdet för samiska (förvaltningsområdet) avses Arjeplogs, Gällivare, Jokkmokks och Kiruna kommuner.

Lagen tillämpas även hos en länsrätt, en tingsrätt, en fastighetsdomstol, en miljödomstol eller en sjörättsdomstol med en domkrets som helt eller delvis omfattar förvaltningsområdet.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

**37 Förslag till
lag om ändring i lagen (1999:1176) om rätt att
använda finska och meänkieli hos
förvaltningsmyndigheter och domstolar**

Härigenom föreskrivs att 1 § lagen (1999:1176) om rätt att använda finska och meänkieli hos förvaltningsmyndigheter och domstolar ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Denna lag tillämpas hos kommunala samt statliga regionala och lokala förvaltningsmyndigheter med ett geografiskt verksamhetsområde som helt eller delvis omfattar förvaltningsområdet för finska och meänkieli.

Med förvaltningsområdet för finska och meänkieli (förvaltningsområdet) avses Gällivare, Haparanda, Kiruna, Pajala och Övertorneå kommuner.

Lagen tillämpas även hos en länsrätt, en tingsrätt, en fastighetsdomstol, en miljödomstol eller en sjörättsdomstol med en domkrets som helt eller delvis omfattar förvaltningsområdet.

Lagen tillämpas även hos en länsrätt, en tingsrätt, en miljödomstol eller en sjörättsdomstol med en domkrets som helt eller delvis omfattar förvaltningsområdet.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010

38 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:875) om särskilda förvaltningar om vissa elektriska anläggningar

Härigenom föreskrivs att 1 kap. 5 § samt 3 kap. 17 § lagen (2004:875) om särskilda förvaltningar om vissa elektriska anläggningar ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 kap.

5 §

Om en tillfredsställande förvaltning av en elektrisk anläggning sannolikt inte kan åstadkommas genom tvångsförvaltning eller en tillfredsställande förvaltning sannolikt inte kommer att bestå efter utgången av tiden för en tvångsförvaltning får staten, efter ansökan av nätmyndigheten, lösa anläggningen från ägaren.

Om anläggningens ägare också är ägare till en fastighet på vilken anläggningen, helt eller delvis, är belägen *skall* även fastigheten eller, om det är lämpligt, del av fastigheten lösas. Om ledningsrätt är upplåten för anläggningen på en annan fastighet *skall* även ledningsrätten lösas.

Mål om inlösen *skall* tas upp av den *fastighetsdomstol* inom vars område anläggningen eller större delen av den ligger. I fråga om inlösen gäller i övrigt expropriationslagen (1972:719) i tillämpliga delar. Bestämmelserna i 4 kap. 3 § expropriationslagen *skall* tillämpas i fråga om värdeökning som ägt rum under tiden från dagen tio år före det talan väcktes vid domstol.

Om anläggningens ägare också är ägare till en fastighet på vilken anläggningen, helt eller delvis, är belägen *ska* även fastigheten eller, om det är lämpligt, del av fastigheten lösas. Om ledningsrätt är upplåten för anläggningen på en annan fastighet *ska* även ledningsrätten lösas.

Mål om inlösen *ska* tas upp av den *miljödomstol* inom vars område anläggningen eller större delen av den ligger. I fråga om inlösen gäller i övrigt expropriationslagen (1972:719) i tillämpliga delar. Bestämmelserna i 4 kap. 3 § expropriationslagen *ska* tillämpas i fråga om värdeökning som ägt rum under tiden från dagen tio år före det talan väcktes vid domstol.

3 kap.
17 §

Om nätföretaget vill klandra förvaltningen, *skall* talan väckas mot förvaltaren vid *fastighetsdomstolen* inom ett år från det att nätföretaget tog emot redovisningen. Om nätföretaget som grund för sin talan åberopar en omständighet som inte hänför sig till en viss redovisning, får talan väckas inom ett år från det nätföretaget tog emot den redovisning som lämnats med anledning av att förvaltarens uppdrag upphörde.

Om nätföretaget vill klandra förvaltningen, *ska* talan väckas mot förvaltaren vid *miljödomstolen* inom ett år från det att nätföretaget tog emot redovisningen. Om nätföretaget som grund för sin talan åberopar en omständighet som inte hänför sig till en viss redovisning, får talan väckas inom ett år från det nätföretaget tog emot den redovisning som lämnats med anledning av att förvaltarens uppdrag upphörde.

Ett nätföretag som inte gör vad som sägs i första stycket har förlorat sin rätt till talan, om inte förvaltaren har gjort sig skyldig till brottslig gärning, som inneburit skada för nätföretaget.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

39 Förslag till lag om ändring i lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter

Härigenom föreskrivs att 9 kap. 2 § lagen (2004:1199) om handel med utsläppsrätter ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

9 kap.
2 §

Bestämmelser om överklagande av miljödomstolens domar och beslut finns i 23 kap. 1 § miljöbalken.

Bestämmelser om överklagande av miljödomstolens domar och beslut finns i *lagen (20xx:xxxx) om miljödomstolar*.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

40 Förslag till lag om ändring i naturgaslagen (2005:403)

Härigenom föreskrivs att 2 kap. 17 § naturgaslagen (2005:403) ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

2 kap. 17 §

Om någon annans mark behöver tas i anspråk för återställning, får tillsynsmyndigheten besluta att tillträde till marken *skall* lämnas under viss tid.

Återställningen *skall* utföras så att minsta skada och intrång vållas. Byggnader får uppföras eller vägar byggas endast om markens ägare och den som har nyttjanderätt eller servitut avseende marken samtyckt till det eller om tillsynsmyndigheten lämnat tillstånd till åtgärden. Tillstånd får lämnas endast om åtgärden är oundgängligen nödvändig för att återställningen *skall* kunna utföras.

Om återställningen orsakar skada eller intrång, *skall* ersättning för detta lämnas. Talan om ersättning väcks vid den *fastighetsdomstol* inom vars område marken eller större delen av denna ligger.

Om någon annans mark behöver tas i anspråk för återställning, får tillsynsmyndigheten besluta att tillträde till marken *ska* lämnas under viss tid.

Återställningen *ska* utföras så att minsta skada och intrång vållas. Byggnader får uppföras eller vägar byggas endast om markens ägare och den som har nyttjanderätt eller servitut avseende marken samtyckt till det eller om tillsynsmyndigheten lämnat tillstånd till åtgärden. Tillstånd får lämnas endast om åtgärden är oundgängligen nödvändig för att återställningen *ska* kunna utföras.

Om återställningen orsakar skada eller intrång, *ska* ersättning för detta lämnas. Talan om ersättning väcks vid den *miljödomstol* inom vars område marken eller större delen av denna ligger.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 2010.

Remissinstanser för Miljöprocessutredningens betänkande Miljöprocessen (SOU 2009:10)

Justitieombudsmannen, Riksrevisionen, Högsta domstolen, Svea hovrätt – Miljööverdomstolen, Nacka tingsrätt – Fastighetsdomstolen och Miljödomstolen, Växjö tingsrätt – Fastighetsdomstolen och Miljödomstolen, Vänersborgs tingsrätt – Fastighetsdomstolen och Miljödomstolen, Östersunds tingsrätt – Fastighetsdomstolen och Miljödomstolen, Umeå tingsrätt – Fastighetsdomstolen och Miljödomstolen, Domstolsverket, Försvarsmakten, Statens räddningsverk, Socialstyrelsen, Ekonomistyrningsverket, Kammarkollegiet, Statskontoret, Länsstyrelsen i Stockholms län, Länsstyrelsen i Uppsala län, Länsstyrelsen i Södermanlands län, Länsstyrelsen i Östergötlands län, Länsstyrelsen i Jönköpings län, Länsstyrelsen i Kronobergs län, Länsstyrelsen i Kalmar län, Länsstyrelsen i Gotlands län, Länsstyrelsen i Blekinge län, Länsstyrelsen i Skåne län, Länsstyrelsen i Hallands län, Länsstyrelsen i Västra Götalands län, Länsstyrelsen i Värmlands län, Länsstyrelsen i Örebro län, Länsstyrelsen i Västmanlands län, Länsstyrelsen i Dalarnas län, Länsstyrelsen i Gävleborgs län, Länsstyrelsen i Västernorrlands län, Länsstyrelsen i Jämtlands län, Länsstyrelsen i Västerbottens län, Länsstyrelsen i Norrbottens län, Uppsala universitet, Stockholms universitet, Luleå tekniska universitet, Statens jordbruksverk, Sametinget, Fiskeriverket, Strålskyddsmyndigheten, Utredningen om översyn av lagstiftningen på kärnteknik- och strålskyddsområdet (M2008:05), Naturvårdsverket, Kemikalieinspektionen, Boverket, Lantmäteriverket, Affärsverket svenska kraftnät, Banverket, Glesbygdverket, Luftfartsverket, Skogsstyrelsen, Sveriges geologiska undersökning, Transportstyrelsen, Vägverket, Verket för näringslivsutveckling NUTEK, Statens energimyndighet, Riksantikvarieämbetet, Sveriges Kommuner och Landsting, Huddinge kommun, Solna kommun, Stockholms kommun, Uppsala kommun, Nyköpings kommun, Linköpings kommun, Jönköpings kommun, Växjö kommun, Ljungby kommun, Kalmar kommun, Gotlands kommun, Karlskrona kommun, Eslövs kommun, Kristianstads kommun, Malmö kommun, Kungsbacka kommun, Göteborgs kommun, Skövde kommun, Uddevalla kommun, Karlstads kommun, Karlskoga kommun, Sala kommun, Faluns kommun, Gävle kommun, Härnösands kommun, Östersunds kommun, Skellefteå kommun, Umeå kommun, Kiruna kommun, Piteå kommun, Advokatfirman Åberg & Co AB, Alrutzy Advokatbyrå AB, Fastighetsrådets och miljörådets förening, Företagarna, Lantbrukarnas Riksförbund, Mannheimer Swartling Advokatbyrå, Miljöförbundet Jordens vänner, Näringslivets Regelnämnd, Skogsindustrierna, Svensk Handel, Svensk Energi, Svensk Vindkraft, Svenska kraftnät, Svenska Naturskyddsföreningen, Svenskt Näringsliv, Sveriges advokatsamfund, Sveriges Fiskares Riksförbund, Sveriges Fiskevattenägareförbund, Sveriges Energiförengars Riksorganisation, Sveriges Sportfiske- och Fiskevårdsförbund, Världsnaturfonden i Sverige

Lagtext

Regeringen har följande förslag till lagtext.

Förslag till lag om miljödomstolar

1 kap. Inledande bestämmelser

1 § Denna lag gäller handläggningen av mål och ärenden i miljödomstol och Miljööverdomstolen samt sådan handläggning i Högsta domstolen som följer av bestämmelser i denna lag.

De tingsrätter som regeringen bestämmer ska vara miljödomstolar. Regeringen bestämmer miljödomstolarnas domsområden.

Miljööverdomstol är Svea hovrätt.

2 § En miljödomstols domar och beslut får, om inte annat är föreskrivet, överklagas till Miljööverdomstolen.

Miljööverdomstolens domar och beslut får, om inte annat är föreskrivet, överklagas till Högsta domstolen.

3 § En miljödomstol handlägger mål och ärenden enligt vad som föreskrivs i miljöbalken, fastighetsbildningslagen (1970:988), plan- och bygglagen (1987:10) och annan författning.

Ett mål eller ärende vid en miljödomstol inleds genom att

1. talan väcks vid miljödomstolen genom en ansökan om stämning eller genom en annan ansökan, eller

2. en förvaltningsmyndighets eller en kommuns beslut överklagas till miljödomstolen.

2 kap. Domstolarna och deras sammansättning

1 § I en miljödomstol och Miljööverdomstolen ska det finnas lagfarna domare och miljöråd.

I miljödomstolen dömer också särskilda ledamöter.

2 § Ett miljöråd ska ha teknisk eller naturvetenskaplig utbildning och erfarenhet av sådana sakfrågor som domstolen prövar.

En särskild ledamot ska ha erfarenhet av sådana sakfrågor som faller inom Naturvårdsverkets, Boverkets eller Lantmäteriets verksamhetsområde eller av industriell, kommunal eller areell verksamhet.

3 § Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer utser de lagfarna domare som ska tjänstgöra i miljödomstol och i Miljööverdomstolen.

Regeringen utnämner miljøråden.

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer anställer för viss tid miljøråd samt förordnar de särskilda ledamöterna i miljödomstol.

4 § I mål där miljödomstolen är första instans ska rätten vid huvudförhandling bestå av en lagfaren domare, som är rättens ordförande, ett miljøråd och två särskilda ledamöter. En av de särskilda ledamöterna ska ha erfarenhet av sådana sakfrågor som faller inom Naturvårdsverkets, Boverkets eller Lantmäteriets verksamhetsområde. Den andre särskilde ledamoten ska ha erfarenhet av industriell, kommunal eller areell verksamhet. I stället för en av de särskilda ledamöterna får ytterligare en lagfaren domare ingå i rätten, om målets beskaffenhet föranleder det.

Första stycket gäller också när ett mål eller ärende avgörs i sak utan huvudförhandling, om inte rätten finner att det är tillräckligt med ordföranden och ett miljøråd och parterna samtycker till det eller målet eller ärendet är av enkel beskaffenhet.

Utöver vad som sägs i första stycket får ytterligare en eller två ledamöter ingå i rätten. Utökas rätten med två ledamöter ska en av ledamöterna vara lagfaren domare.

5 § I mål och ärenden där miljödomstolen är första instans får rätten vid annan handläggning än som avses i 4 § bestå av en lagfaren domare. Detsamma gäller vid huvudförhandling i fall som avses i 1 kap. 3 a § andra och tredje styckena rättegångsbalken. Om det finns skäl för det får rättens sammansättning utökas med en lagfaren ledamot eller ett miljøråd.

Det som föreskrivs i första stycket första meningen gäller också i mål om utdömmande av vite på särskild talan av myndighet och i mål om tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § plan- och bygglagen (1987:10).

6 § I mål som har överklagats till miljödomstolen ska, om inte annat följer av andra eller tredje stycket eller 7 §, rätten vid avgörande i sak bestå av en lagfaren domare, som är rättens ordförande, och ett miljøråd.

I stället för miljørådet får ytterligare en lagfaren domare ingå i rätten, om målets beskaffenhet föranleder det. Om målets svårighetsgrad eller omfattning föranleder det, får rätten ha den sammansättning som gäller vid huvudförhandling enligt 4 §.

Vid avgörande i sak av en tillståndsfråga ska rätten ha den sammansättning som gäller vid huvudförhandling enligt 4 §, om målet inte är av enkel beskaffenhet.

7 § I mål som har överklagats till miljödomstolen får rätten vid annan handläggning än som avses i 6 § bestå av en lagfaren domare. Detsamma gäller vid avgörande i sak av sådana mål som är av enkel beskaffenhet, utom i de fall som avses i 6 § tredje stycket.

8 § Om det i rätten ska ingå andra än lagfarna domare bestämmer rättens ordförande med hänsyn till de frågor som prövas i målet och med iakttagande av vad som föreskrivs i 4 § första stycket om de särskilda ledamöterna vilka som ska ingå i rätten.

9 § Om miljödomstolen består av fler än två ledamöter och en av ledamöterna får förhinder sedan huvudförhandling eller motsvarande handläggning har påbörjats, är rätten ändå domför om en av de kvarvarande ledamöterna är lagfaren domare.

10 § I mål som har överklagats till Miljööverdomstolen ska rätten bestå av minst fyra ledamöter, av vilka minst tre ska vara lagfarna domare. Minst fyra lagfarna domare ska dock alltid delta i rätten, om tre lagfarna domare har ingått i rätten i miljödomstolen. Om en av de lagfarna domarna får förhinder sedan huvudförhandling eller annan handläggning har påbörjats, är rätten ändå domför. Fler än fem ledamöter får inte delta. Miljöråd ska alltid ingå i rätten, om det inte är uppenbart obehövt. En av de lagfarna domarna ska vara rättens ordförande.

Vid behandling av frågor om prövningstillstånd ska Miljööverdomstolen bestå av tre lagfarna domare. Ett miljöråd får dock ingå i rätten i stället för en av de lagfarna domarna.

Om det i rätten ska ingå andra än lagfarna ledamöter bestämmer rättens ordförande med hänsyn till de frågor som prövas i målet vilka som ska ingå i rätten.

Vid avskrivning efter återkallelse får rätten bestå av en lagfaren domare.

11 § I fråga om åtgärder som avser endast beredandet av ett mål eller ärende tillämpas 1 kap. 3 e § rättegångsbalken i en miljödomstol och 2 kap. 4 § femte och sjätte styckena rättegångsbalken i Miljööverdomstolen.

3 kap. Allmänna bestämmelser

1 § Mål om utövande av miljöfarlig verksamhet, vattenverksamhet, vattenanläggningar och ersättning vid vattenverksamhet samt om utdömande av vite efter särskild ansökan av myndighet prövas av den miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs, har bedrivits eller ska bedrivs. Mål om utövande av verksamhet vid anläggningar som ingår i ett sammanhängande system för hantering, bearbetning, lagring och slutförvaring av använt kärnbränsle eller kärnavfall prövas av den miljödomstol inom vars område någon av anläggningarna är belägen eller är avsedd att vara belägen.

Mål om ersättning vid skada och intrång enligt 28 kap. 2–5 §§ miljöbalken och vid ingripande av det allmänna enligt miljöbalken prövas av den miljödomstol inom vars område skadan och intrånget i huvudsak har inträffat eller kommer att inträffa.

Mål om ersättning för miljöskador enligt 32 kap. miljöbalken prövas av den miljödomstol inom vars område den skadegörande verksamheten i huvudsak bedrivs eller har bedrivits. Den som bedriver eller avser att bedriva en verksamhet som kan medföra en sådan skada som avses i 32 kap. 3 § miljöbalken kan begära prövning av ersättningsfrågan vid den miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs eller ska bedrivs.

Mål enligt miljöbalken som har överklagats till miljödomstol prövas av den miljödomstol inom vars område verksamheten i huvudsak bedrivs, har bedrivits eller ska bedrivs eller åtgärden i huvudsak vidtas, har vidtagits eller ska vidtas.

Mål som prövas av miljödomstol enligt bestämmelser i plan- och bygglagen (1987:10) prövas av den miljödomstol inom vars område fastigheten, byggnaden eller anläggningen i huvudsak är belägen eller är avsedd att vara belägen.

I annan författning finns det särskilda bestämmelser om forum.

2 § En miljödomstol får för gemensam handläggning lämna över ett mål eller ärende till en annan miljödomstol, om det vid den andra miljödomstolen finns ett mål eller ärende som har nära samband med det förstnämnda målet eller ärendet och ett överlämnande kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part. En miljödomstol får också överlämna ett mål eller ärende till en annan miljödomstol, om den andra miljödomstolen tidigare har prövat ett ansökningsmål som avsåg samma verksamhet som det förstnämnda målet eller ärendet.

Överlämnande av ett mål eller ärende mellan miljödomstolar får också ske om det annars finns särskilda skäl och det kan ske utan avsevärd olägenhet för någon part.

Överlämnande får inte ske om ett sådant beslut har fattats som avses i 5 kap. 2 § expropriationslagen (1972:719).

Ett mål eller ärende får inte överlämnas enligt första eller andra stycket, om den mottagande domstolen motsätter sig överlämnande.

3 § Frågor om miljödomstolarnas inbördes behörighet får inte självmtas upp av högre rätt.

4 § Om det är lämpligt får rätten uppdra åt en eller flera ledamöter att göra en undersökning på platsen. Parterna ska ges tillfälle att vara närvarande vid en sådan undersökning. Vid undersökningen ska protokoll föras.

En undersökning beträffande en fråga av teknisk beskaffenhet får inte läggas till grund för dom eller beslut utan att parterna har getts tillfälle att yttra sig över undersökningen. Detta gäller dock inte om undersökningen i endast oväsentlig utsträckning avviker från vad som har framkommit tidigare i målet.

5 § Miljödomstolen ska hålla syn på stället, om det inte är obehövligt.

6 § Vid omröstning ska först de lagfarna domarna säga sin mening, därefter miljöråden och sist de särskilda ledamöterna. I fråga om omröstning gäller i övrigt 16 kap. rättegångsbalken.

7 § Statliga myndigheter och kommuner är skyldiga att utan ersättning till domstolarna låna ut de lokaler som domstolarna behöver för sina sammanträden, förutsatt att lokalerna inte är upptagna för sina huvudsakliga ändamål. Upplåtaren har dock rätt till ersättning för de särskilda kostnader som sammanträdet medför.

4 kap. Handläggningen av mål och ärenden där miljödomstol är första instans

1 § I mål där miljödomstol är första instans tillämpas vad som är föreskrivet om tvistemål i allmän domstol, om inte annat föreskrivs i denna lag eller annan lag.

Vid handläggningen av ärenden i första instans tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden.

2 § I mål om viten och i mål om tilläggsavgift enligt 10 kap. 7 § plan- och bygglagen (1987:10) tillämpas, i stället för 1 § första stycket, bestämmelserna i 5 kap. 1–4 §§.

5 kap. Handläggningen av mål som har överklagats till miljödomstol

1 § I mål som har överklagats till miljödomstol tillämpas lagen (1996:242) om domstolsärenden, om inte annat föreskrivs i denna lag eller annan lag.

Följande bestämmelser i lagen om domstolsärenden ska inte tillämpas:

1. 11 § om förvaltningsmyndighet som motpart,
2. 26 § första stycket om säkerhetsåtgärder,
3. 31 § om omedelbar verkställighet,
4. 32 § om rättegångskostnadsansvar, och
5. 34 och 35 §§ om omprövning.

2 § Om en enskild överklagar en förvaltningsmyndighets avgörande är den förvaltningsmyndighet som först beslutat i saken motpart till den enskilde sedan handlingarna i målet överlämnats till miljödomstolen, om inte annat är särskilt föreskrivet.

I mål om planer enligt plan- och bygglagen (1987:10) är kommunen den enskildes motpart.

Det som sägs i första stycket gäller inte när det är en lantmäterimyndighets beslut som har överklagats eller när en ideell förening som avses i 16 kap. 13 § miljöbalken har överklagat.

3 § Vid tillämpning av 15 och 18 §§ lagen (1996:242) om domstolsärenden ska sakägare och annan mot vilken åtgärd ifrågasätts anses som motparter.

4 § Ett avgörande av saken i målet sker genom dom. Domen ska undertecknas av de lagfarna ledamöter och de miljøråd som har deltagit i avgörandet.

5 § Domar och beslut av Miljööverdomstolen i mål som har överklagats till miljödomstol får inte överklagas. Miljööverdomstolen får dock tillåta att en dom eller ett beslut i annat mål än mål enligt miljöbalken överklagas till Högsta domstolen, om det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av Högsta domstolen.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

Förslag till lag om upphävande av lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål

Härigenom föreskrivs att lagen (1969:246) om domstolar i fastighetsmål ska upphöra att gälla vid utgången av år 2010.

Mål och ärenden som vid ikraftträdandet handläggs i en fastighetsdomstol ska lämnas över till en miljödomstol som skulle ha varit behörig om målet eller ärendet hade anhängiggjorts efter ikraftträdandet. Detta gäller dock inte mål där huvudförhandling har inletts före ikraftträdandet. För ett sådant mål ska äldre bestämmelser gälla. Förordnanden för dem som ingår i rätten ska därvid anses ha fortsatt giltighet såvitt avser det pågående målet.

Ett avgörande som har meddelats av fastighetsdomstol överklagas till hovrätt och handläggs där enligt äldre bestämmelser.

Förslag till lag om ändring i fastighetsbildningslagen (1970:988)

Häri genom föreskrivs i fråga om fastighetsbildningslagen (1970:988)¹
dels att i 15 kap. 1 och 10 §§, 16 kap. 9 och 12 §§, 17 kap. 2 § samt
 rubriken till 15 och 16 kap. ordet ”fastighetsdomstol” i olika
 böjningsformer ska bytas ut mot ”miljödomstol” i motsvarande form,
dels att i rubriken till 17 kap. ordet ”hovrätt” ska bytas ut mot
 ”Miljööverdomstolen”,
dels att 16 kap. 1, 3, 4, 6 och 7 §§, 17 kap. 1 § samt 18 kap. 1 § ska
 upphöra att gälla,
dels att 16 kap. 5, 8, 10, 13, 14 och 15 §§, 17 kap. 3 § samt 18 kap. 2 §
 ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

16 kap.

5 §²

Till huvudförhandlingen skall sakägarna kallas. Om en sakägares närvaro uppenbarligen är utan betydelse för hans eller hennes rätt och även i övrigt saknar betydelse för målets avgörande, behöver sakägaren dock inte kallas.

Har talan fullföljts av en företrädare för ett allmänt intresse, skall denne kallas till *förhandlingen*. När en sakägares överklagande rör ett allmänt intresse, kallas länsstyrelsen eller, om målet avser sådan fastighetsbildning som anges i 15 kap. 8 § andra stycket, en sådan nämnd som avses i 4 kap. 15 § tredje stycket.

I mål som avses i detta kapitel ska sammanträde hållas. Till sammanträdet ska sakägarna kallas. Om en sakägares närvaro uppenbarligen är utan betydelse för hans eller hennes rätt och även i övrigt saknar betydelse för målets avgörande, behöver sakägaren dock inte kallas.

Har talan fullföljts av en företrädare för ett allmänt intresse, ska denne kallas till *sammanträdet*. När en sakägares överklagande rör ett allmänt intresse, kallas länsstyrelsen eller, om målet avser sådan fastighetsbildning som anges i 15 kap. 8 § andra stycket, en sådan nämnd som avses i 4 kap. 15 § tredje stycket.

¹ Lagen omtryckt 1992:1212.

Senaste lydelse av

15 kap. 1 § 2003:628

15 kap. 10 § 2009:562

16 kap. 1 § 1995:1394

16 kap. 3 § 2004:393

16 kap. 9 § 1995:1394

16 kap. 12 § 1995:1394.

² Senaste lydelse 2004:393.

En företrädare för eller tjänsteman vid en myndighet vars verksamhet berörs av målet kan kallas för att lämna upplysningar. För detta ändamål kan även förrättningslantmätaren kallas.

8 §

Fastighetsdomstolen får avgöra mål utan *huvudförhandling*, om *huvudförhandling* kan *antagas* sakna betydelse för prövningen samt sakägare eller företrädare för allmänt intresse *icke* begärt *sådan förhandling*. Om talan fullföljts enligt 15 kap. 2, 4 eller 10 § eller om *domstolen finner* uppenbart att talan är ogrundad, får målet alltid avgöras utan *huvudförhandling*.

För prövning som *ej* avser själva saken *fordras icke huvudförhandling*.

Har domstolen beslutat att mål *skall* avgöras utan *huvudförhandling* och är det *ej* uppenbart att sakägare eller företrädare för allmänt intresse redan slutfört sin talan, *skall tillfälle därtill lämnas honom*.

Miljödomstolen får avgöra mål utan att *hålla sammanträde*, om *sammanträde* kan *antas* sakna betydelse för prövningen samt sakägare eller företrädare för allmänt intresse *inte har* begärt *sådant sammanträde*. Om talan *har* fullföljts enligt 15 kap. 2, 4 eller 10 § eller om *det är* uppenbart att talan är ogrundad, får målet alltid avgöras utan *att sammanträde hålls*.

För prövning som *inte* avser själva saken *behöver sammanträde inte hållas*.

Har domstolen beslutat att mål *ska* avgöras utan *att sammanträde hålls* och är det *inte* uppenbart att sakägare eller företrädare för allmänt intresse redan *har* slutfört sin talan, *ska han eller hon ges tillfälle att göra det*.

10 §

Fastighetsdomstolens avgörande av saken sker genom *utslag*. *Detta skall* grundas på vad som förekommit vid syn eller *annan förhandling* och vad handlingarna innehåller i övrigt.

Bestämmelserna i rättegångsbalken om avfattning av dom i tvistemål och om meddelande av sådan dom *äger motsvarande tillämpning* på *utslag* i fastighetsbildningsmål.

Skall i ett mål flera frågor avgöras och kan de särskiljas, får *utslag* ges beträffande någon av frågorna, fastän handläggningen av de övriga *ej* avslutats.

Miljödomstolens avgörande av saken sker genom *dom*. *Denna ska* grundas på vad som förekommit vid syn eller *annat sammanträde* och vad handlingarna innehåller i övrigt.

Bestämmelserna i rättegångsbalken om avfattning av dom i tvistemål och om meddelande av sådan dom *ska tillämpas* på *dom* i fastighetsbildningsmål.

Ska i ett mål flera frågor avgöras och kan de särskiljas, får *dom* ges beträffande någon av frågorna, fastän handläggningen av de övriga *inte har* avslutats.

13 §

Den som med stöd av 5 § tredje stycket eller 7 § kallats för att lämna upplysningar har rätt till

Den som med stöd av 5 § tredje stycket *har* kallats för att lämna upplysningar har rätt till ersättning

ersättning för sin inställelse enligt särskilda bestämmelser. Sakägare får *ej* åläggas att betala kostnad som *föranledes härav*.

för sin inställelse enligt särskilda bestämmelser. Sakägare får *inte* åläggas att betala *sådan* kostnad för *inställelse*.

14 §

Fastighetsdomstolen kan, efter vad som är skäligt med hänsyn till omständigheterna, besluta att sakägare som förlorar målet *skall* ersätta annan sakägare dennes rättegångskostnad.

Miljödostolen kan, efter vad som är skäligt med hänsyn till omständigheterna, besluta att sakägare som förlorar målet *ska* ersätta annan sakägare dennes rättegångskostnad *enligt reglerna i 18 kap. rättegångsbalken*.

I mål om inlösenersättning *skall* dock sakägare som avstår mark eller särskild rättighet få gottgörelse för sin kostnad oberoende av utgången i målet. Detsamma *skall* gälla i mål om ersättning för marköverföring eller reglering av rättighet som avses i 5 kap. 10 a § andra stycket.

I mål om inlösenersättning *ska* dock sakägare som avstår mark eller särskild rättighet få gottgörelse för sin kostnad oberoende av utgången i målet. Detsamma *ska* gälla i mål om ersättning för marköverföring eller reglering av rättighet som avses i 5 kap. 10 a § andra stycket.

Första och andra styckena gäller inte, om annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken. Ogillas i mål enligt andra stycket talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas 15 kap. 6 § plan- och bygglagen.

Vinner sakägare mål mot företrädare för allmänt intresse, kan domstolen tillerkänna honom ersättning för rättegångskostnad, om synnerliga skäl föreligger. Sådan ersättning *skall* utges av statsverket eller, om endast kommunen företräder det allmänna intresset, av kommunen.

Vinner sakägare mål mot företrädare för allmänt intresse, kan domstolen tillerkänna honom ersättning för rättegångskostnad, om synnerliga skäl föreligger. Sådan ersättning *ska* utges av statsverket eller, om endast kommunen företräder det allmänna intresset, av kommunen.

Vinner sakägare mål mot företrädare för allmänt intresse, kan domstolen tillerkänna honom ersättning för rättegångskostnad, om synnerliga skäl *föreligger*. Sådan ersättning *skall* utges av statsverket eller, om endast kommunen företräder det allmänna intresset, av kommunen.

Vinner sakägare mål mot företrädare för allmänt intresse, kan domstolen tillerkänna honom ersättning för rättegångskostnad, om *det finns* synnerliga skäl *för det*. Sådan ersättning *ska* utges av statsverket eller, om endast kommunen företräder det allmänna intresset, av kommunen.

15 §³

Sedan en *fastighetsdomstols utslag* eller slutliga beslut i fastig-

Sedan en *miljödostols dom* eller slutliga beslut i fastighets-

³ Senaste lydelse 1995:1394.

hetsbildningsmål vunnit laga kraft, skall förrättningsakten och en kopia av *utslaget* eller beslutet sändas till lantmäterimyndigheten. Om avgörandet överklagas i viss del och om det med anledning av domstolens avgörande i övrigt kan uppkomma fråga om registrering, *skall* handlingarna sändas till lantmäterimyndigheten. Efter registrering *skall* myndigheten omedelbart sända tillbaka förrättningsakten till domstolen.

bildningsmål *har* vunnit laga kraft, skall förrättningsakten och en kopia av *domen* eller beslutet sändas till lantmäterimyndigheten. Om avgörandet överklagas i viss del och om det med anledning av domstolens avgörande i övrigt kan uppkomma fråga om registrering, *ska* handlingarna sändas till lantmäterimyndigheten. Efter registrering *ska* myndigheten omedelbart sända tillbaka förrättningsakten till domstolen.

17 kap.

3 §⁴

I fråga om rättegången i *hovrätten* tillämpas 16 kap. 3, 7 och 9-13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena, 14 a §, 15 § samt 16 §. Dock *skall* 16 kap. 15 § inte tillämpas när *hovrätten* återförvisar mål till *fastighetsdomstolen*.

I mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket *skall* den som har att betala ersättning för mark eller rättighet, om inte något annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken, alltid själv bära sina kostnader samt kostnad som han eller hon orsakar motparten genom att själv överklaga. Ogillas i ett sådant mål talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas dock 15 kap. 6 § plan- och bygglagen (1987:10). I övrigt *skall* bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken tillämpas.

Bevis genom syn på stället fås upp i *hovrätten* endast om det finns synnerliga skäl.

I fråga om rättegången i *Miljööverdomstolen* tillämpas 16 kap. 9-13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena, 14 a §, 15 § samt 16 §. Dock *ska* 16 kap. 15 § inte tillämpas när *Miljööverdomstolen* återförvisar mål till *miljödomstolen*.

I mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket *ska* den som har att betala ersättning för mark eller rättighet, om inte något annat följer av 18 kap. 6 eller 8 § rättegångsbalken, alltid själv bära sina kostnader samt kostnad som han eller hon orsakar motparten genom att själv överklaga. Ogillas i ett sådant mål talan som har fullföljts av den som avstår eller upplåter mark eller rättighet, tillämpas dock 15 kap. 6 § plan- och bygglagen (1987:10). I övrigt *ska* bestämmelserna i 18 kap. rättegångsbalken tillämpas.

Bevis genom syn på stället fås upp i *Miljööverdomstolen* endast om det finns synnerliga skäl.

⁴ Senaste lydelse 2004:393.

18 kap.2 §⁵

I fråga om rättegången i Högsta domstolen tillämpas 16 kap. 3, 7, 9 och 10 §§, 11 § andra och tredje styckena, 12 och 13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena, 14 a §, 15 § samt 16 §. Dock *skall* 16 kap. 15 § inte tillämpas när Högsta domstolen återförvisar mål till lägre rätt.

Om ett överklagande till Högsta domstolen tillåts enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:000) om miljödomstolar tillämpas i fråga om rättegången i Högsta domstolen 16 kap. 9 och 10 §§, 11 § andra och tredje styckena, 12 och 13 §§, 14 § första, fjärde och femte styckena, 14 a §, 15 § samt 16 §. Dock ska 16 kap. 15 § inte tillämpas när Högsta domstolen återförvisar mål till lägre rätt.

I mål som avses i 16 kap. 14 § andra stycket gäller bestämmelserna i 17 kap. 3 § andra stycket.

Bevis genom syn på stället får tas upp i Högsta domstolen endast om det finns synnerliga skäl.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2011.

2. För mål där huvudförhandling har inletts i fastighetsdomstol före ikraftträdandet ska äldre bestämmelser gälla. Detsamma gäller för mål i hovrätt och för mål i Högsta domstolen som har överklagats dit från hovrätt.

⁵ Senaste lydelse 2004:393.

Förteckning över remissinstanserna till remissutkastet Bilaga 9

Följande remissinstanser har inkommit med synpunkter: Högsta domstolens ledamöter, Regeringsrättens ledamöter, Svea hovrätt, Hovrätten för Västra Sverige, Nacka tingsrätt, Uppsala tingsrätt, Linköpings tingsrätt, Jönköpings tingsrätt, Växjö tingsrätt, Kalmar tingsrätt, Malmö tingsrätt, Göteborgs tingsrätt, Vänersborgs tingsrätt, Falu tingsrätt, Gävle tingsrätt, Ångermanlands tingsrätt, Östersunds tingsrätt, Umeå tingsrätt, Luleå tingsrätt, Domstolsverket, Kammarkollegiet, Länsstyrelsen i Stockholms län, Länsstyrelsen i Jönköpings län, Länsstyrelsen i Västra Götalands län, Länsstyrelsen i Västernorrlands län, Uppsala universitet, Naturvårdsverket, Boverket, Lantmäteriet, Sveriges Kommuner och Landsting, Aspect, Lantbrukarnas Riksförbund, Fastighetsägarna, Svenskt Näringsliv, Sveriges advokatsamfund och Värderingsgruppen.

Riksdagens ombudsmän, Justitiekanslern, Nyköpings tingsrätt, Gotlands tingsrätt, Halmstads tingsrätt, Stockholms universitet, Byggherrarna och IT- och Telekomföretagen har beretts tillfälle att yttra sig men har avstått från det.